KARA MURAT'ın yeni serüveni

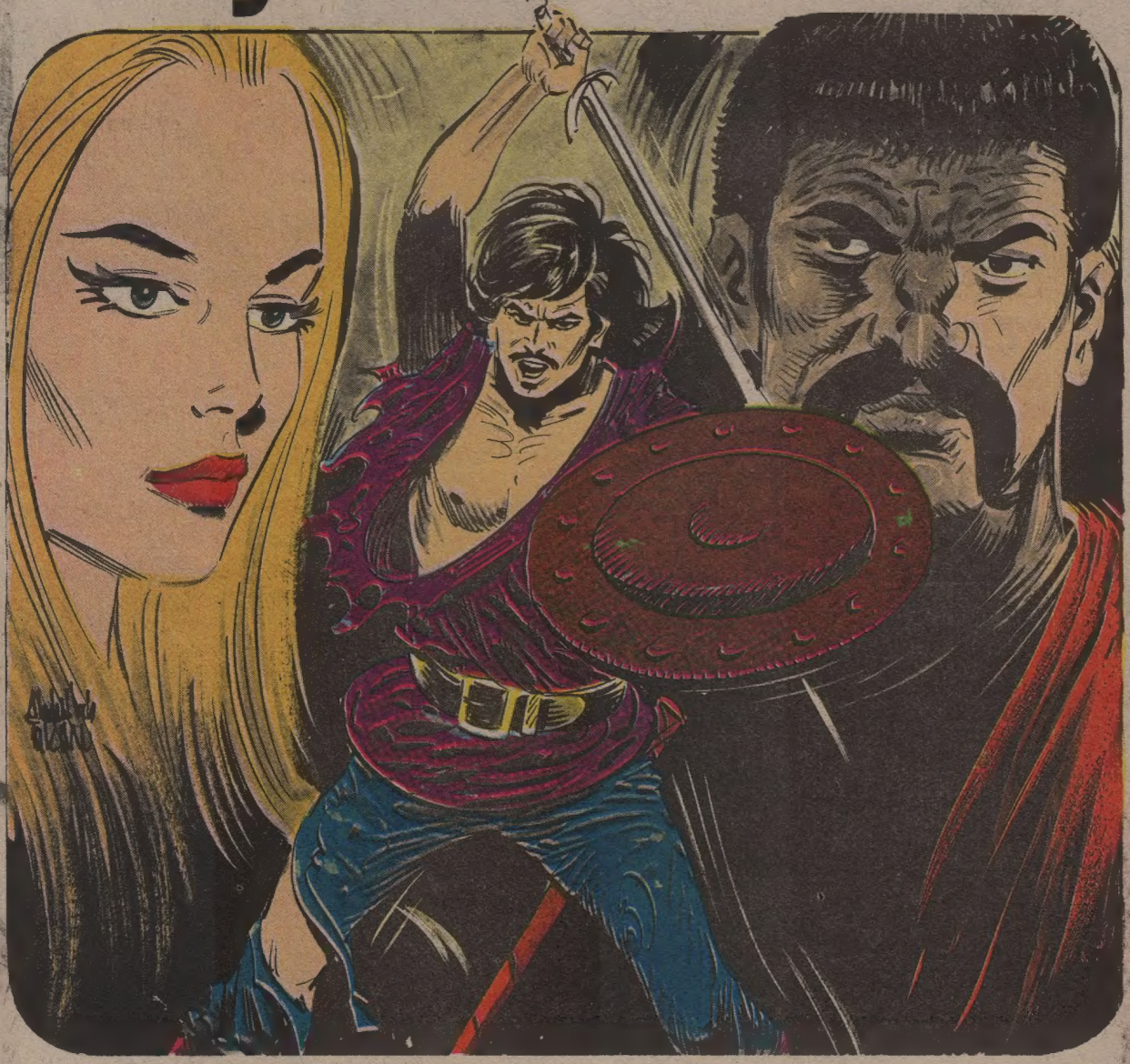

İNTİKAM KILICI

Bugün başladık

Hiç durmadan yağmur yağıyordu.

Sanki bir tufandı.. Her yanı seller basmıştı. Yağmur, gök delinmiş gibi aralıksız yağıyor, doludizgin bir atlı, sel, çamur, sis içinde İşkodra'ya doğru ilerliyordu.

Önünde az bir yol kalmıştı ama bu kısa yol bir türlü bitip tükenmiyordu.

İleride bir hanın karaltısı göründü. Yağmurdan sırılsıklam olan atlı:

şa yetişememişti.

İç yüzünü bilmediği bir sıkıntıyla:

—Kara Murat'ın yüzüne nasıl bakacağım? diye söylendi.

Hanın önünde çevik bir hareketle yere atlayıp, atını hancının yamağına bıraktı, üzerinden sular akan pelerinini çıkartarak içeri girdi.

Han tıklım tıklımdı.

—Şu hana girip, bu tufanın dinmesini beklemekten başka çare yok.. Yazık.. Savaşa yetişemeyeceğim! diye söylendi.

Yüz hatları gerilmiş, keskin bakışlı bu yakışıklı genç adam Durakoğlu idi...

İşkodra savaşında can yoldaşı Kara Murat'la omuz omuza dövüşememek düşüncesi Durakoğlu'nun canını sıkıyordu.

Kara Murat'a söz vermiş,ama işte sava-

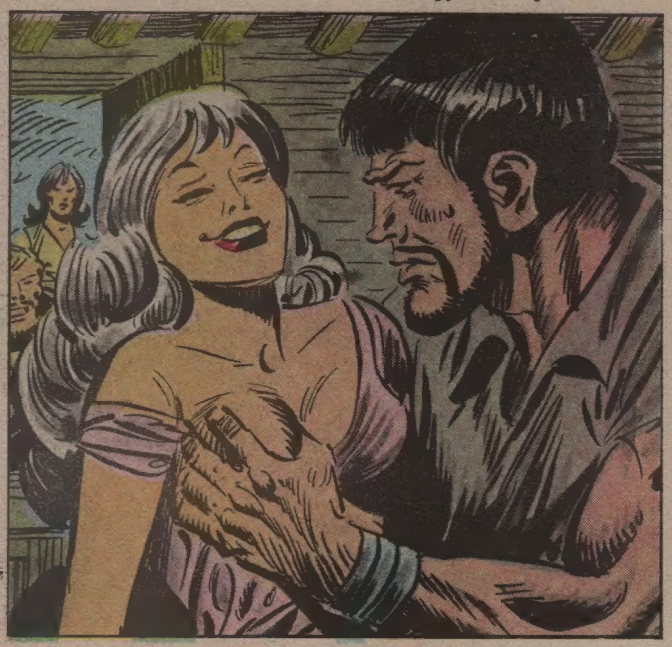

Yağmurdan kaçan herkes içeriye dolmuştu...

Keyif içinde içiyor, bağırıyor, taşkın bir neşe ile naralar atıyorlardı.

Hanın kuytu bir köşesinde iri yarı ve korkunç bakışlı bir adam durmadan içiyor, içmediği zamanlar da yanında oturan kızın memesini sıkıyordu.

Adamın arkasındaki masada, kendisi gibi korkunç görünüşlü dört kişi daha vardı. Arada bir ön masada kızı mıncıklayan adama:

—Yaşa reis! diye sesleniyor, sonra kaba kahkahalar atıyorlardı...

Bu, zorba çetesinin reisi Dimitri idi.

Ürpertici bakışlarını ilerideki bir masaya dikmişti.

Bu masada üç kişi oturuyordu. Ulaş Bey

rini yanlış anladı:

—Ben zaten seninim efendim. Bu gece, yarın gece.. Dilersen her zaman...

Dimitri kanlı bakışlarını kıza çevirdi:

—Haydi oradan pis orospu.. Sen herkesinsin.. Yeter ki paranı versinler...

Elinin tersiyle kızı itti, sallanarak ayağa kalktı.. Aşk ve şarap onu sarhoş etmiş gibiydi:

Cüce Aleksandır ve Prenses Leonore...

Haydutun bakışları prensesten ayrılmıyordu. Büyülenmiş gibiydi sanki..Genç kadının güzelliği onu çekmiş, gözlerini kamaştırmış, vahşi ruhunda fırtınalar yaratmıştı:

—Bu kadın benim olmalı! diye homurdandı.

Dimitri'nin yanındaki kız adamın sözle-

—Bak, dedi. Şu karşıdaki masada oturan kadını görüyor musun? Sen onun gibi olabilir misin? Olamazsın değil mi? Defol öyleyse...

Kızın yüzünü derin bir nefret ifadesi kapladı, kendi kendine:

—Pis sarhoş! Daha bugünkü nafakamı bile çıkaramadım, diye söylendi.

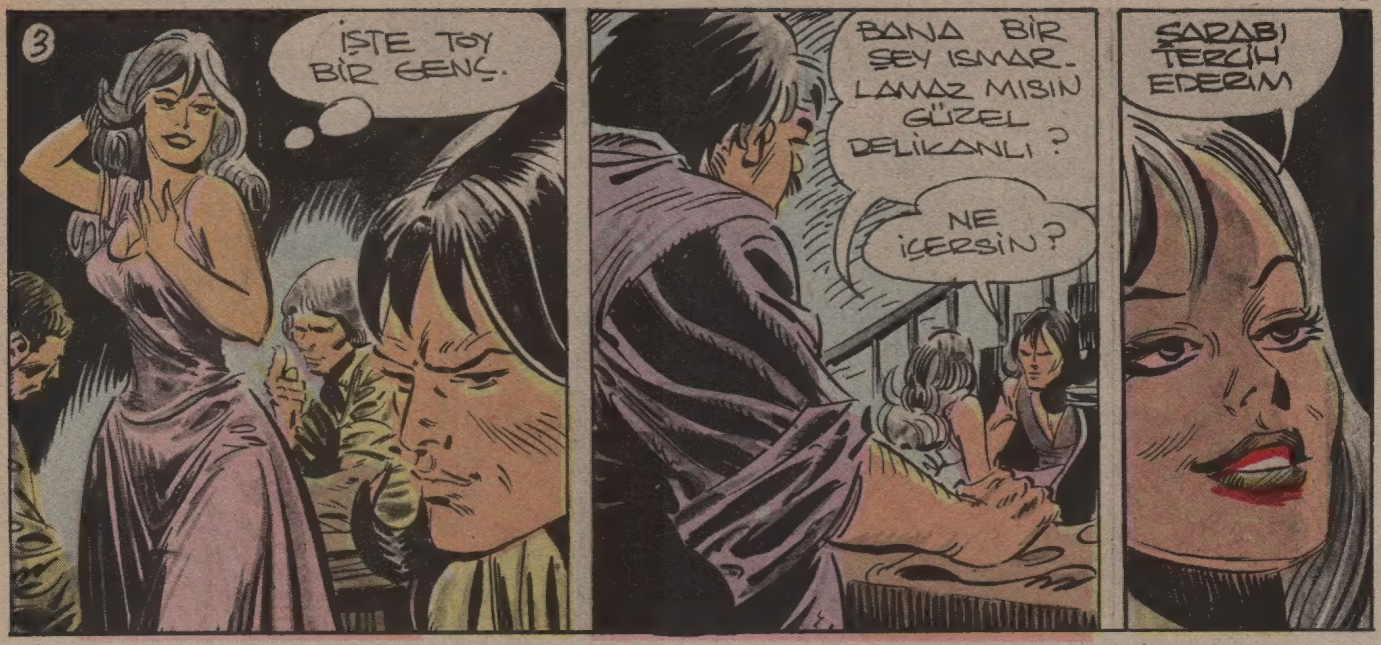

Birden handan içeri girip, sessizce bir masaya ilişen Durakoğlu'nu gördü, gözleri sevinçle parladı:

—İşte toy bir genç? Ondan birkaç kuruş sızdırabilirim...

Dimitri'nin yanından ayrıldı, salına salına yürüyerek gidip Durakoğlu'nun karşısındaki boş iskemleye oturdu, gözlerini onun gözlerine dikerek:

—Bana bir şey ısmarlamaz mısın güzel delikanlı? dedi.

—Ne içersin?

—Ne olursa? Şarabı tercih ederim...

Durakoğlu hancıya dönüp şarap getirmesini söylerken gözleri, Prenses Leoenore'nin masasına doğru yürüyen Dimitri'ye takıldı, kıza sordu:

—Bu adam senin sevgilin mi?

—Hayır.. Buranın en tehlikeli haydutudur. Kafasını kızdıran herkesi öldürür...

Durakoğlu, gülümsedi:

—Onu kızdırmamak gerek demek ki?

—Evet.. Çok tehlikeli biridir...

—Öyleyse içkini iç, hemen yanımdan git.. Bana kızmasını istemem doğrusu...

Aynı anda Durakoğlu'nun yanında yüzünde derin bir yara izi bulunan korkunç bir baş göründü. Bu, Dimitri'nin yardımcılarından biriydi.. Ağzını çarpıtarak alaylı bir sesle:

—Akıllı gençsin delikanlı, dedi. Bizim reis, yanındaki kızın başka bir herifle kırıştırmasını hiç sevmez.. Yaşamak istiyorsan ondan uzak dur...

Durakoğlu, adama aldırış etmeden önündeki şarap kupasını bir dikişte bitirirken:

—Senin reis, bana vız gelir, dedi. Ondan çekindiğimden değil, kullanılmış malı sevmediğimden kızı geri çevirdim. Haydi ikiniz de basın gidin yanımdan...

Kızın güzel yüzü öfkeyle kısıldı:

—Ben de seni iyi bir adama benzetmiştim,diye söylenerek uzaklaştı.

Haydut ise şaşırıp kalmıştı. Belâlı biri ne çattığını anlayarak:

—Haydi, bu sözünü duymamış olayım, diye mırıldandı.

Bu sırada karşı köşedeki masada garip ve kanlı bir oyun başlamak üzereydi.

Haydutların reisi Dimitri, sallana sallana Ulaş Bey'in masasına gitmiş, Cüce Aleksandır'ı kolundan tutarak buruşturulmuş kağıt gibi duvarın dibine fırlattıktan sonra onun yerine çöküp:

—Oturmama izin var mı? diye sormuştu.

Prenses Leonore'nin güzel gözlerinde garip bir endişenin pırıltıları dolaştı.

Ulaş Bey ise öfkeden kaskatı kesildi.

Bu ne demek oluyordu böyle?

Bir tuzağa düşürülüp düşürülmediklerini anlamak için kuşkuyla çevresine bakındığı vakit, haydutun tetikte bekleyen dört arkadaşını gördü:

—Hımmm... İşler karışacağa benziyor, diye söylendi.

Prenses Leonore, haydut reisinin korkunç bakışları karşısında bir an ürpermişti. Adamın vahşi gözleri kanlı kanlı idi.. Bu gözler derin bir şehvetle tutuşuyor, adam bakışlarıyla genç kadını öpüyordu sanki...

Prenses korktuğunu belli etmemeye çalışarak:

—Buradan gidelim Ulaş Bey, dedi.

Ulaş Bey, güçlü önsezisi ile kanlı bir olay çıkacağını anladı ama kalkıp gitmesine gururu engel oldu.

Dimitri, Ulaş Bey'in kararsızlık içinde durakladığını görünce vahşi vahşi güldü:

—Ne o bebek? Korktun mu yoksa? Sana bir şey yapacak değilim. Yanındaki güzeli istiyorum sadece.. O artık benimdir...

Bu ağır sözler karşısında Ulaş Bey'in kanı müthiş bir öfkeyle kaynadı, hızla yerinden fırlamak isterken, Prenses Leonore onu kolundan tuttu. Güzel ve kurnaz kadın dudakları titreyerek:

—Ona uyma Ulaş Bey, diye fısıldadı. Kavganın sırası değil..Zaten başımız yeteri

kadar dertte..Bir an önce buradan çıkıp Milano'nun yolunu tutmalıyız...

Ulaş Bey, Prenses'in elini tutup hafifçe itti. Sakin, fakat sakin olduğu kadar korkunç bir sesle:

—Bir Türk ölür, ama kaçmaz! dedi.

Sonra gözlerinden ateş saçarak, vücudu titreyerek ayağa kalktı.

Onun böyle meydan okurcasına kalkışı, Haydut Dimitri'yi kızdırmıştı. Sinirli sinirli homurdandı:

—Seni öldüreceğim!

Ulaş Bey dudak büktü:

—Bir dene bakalım.. Bu işi nasıl yapacağını merak ettim!

Haydutun bakışları kıvılcımlandı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 EKİM 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 299 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Fatih Sultan Mehmet büyük bir ordu ile Işkodra kalesini sarar ve zapteder.Şehri işgal altında tutan Venediklilerin yenilmesinde Kara Murat büyük rol oynar ...

Elini öfkeyle kılıcına atarken, aynı anda burnunun üstüne inen müthiş bir yumrukla kendini sırt üstü yerde buldu.

Korkunç bir sesle böğürdü...

Ağzından,burnundan kanlar geldi.

Handaki bütün müşterilerin korku ve şaşkınlıktan ağızları açık kalmıştı.

Dimitri'ye yumruk atmak, ölümü göze almak demekti...

Deli miydi bu genç adam?

Dimitri,burnundaki kanları koluyla silerek ayağa kalktı. Bakışlarında müthiş bir nefret, korkunç bir kin vardı.

Göz koyduğu kadının yanında bu duruma düşmek, adamı çılgına çevirmişti.

Belindeki kılıcı şimşek hızıyla çekip, öfkeyle haykırarak saldırdı:

—Bana vurmamalıydın...Şimdi gebere

ceksin!...

Ulaş Bey, Prenses Leonore'yi kenara iterek kılıcını sıyırdı...

Handaki bütün müşterilerin heyecandan soluğu kesilmişti.

Ulaş Bey, yaman bir savaş adamıydı. Böyle sokak serserilerine boyun eğecek kimselerden değildi.

Çevik hareketlerle rakibini şaşırtıp, kısa bir süre sonra kesin saldırıya geçti ve haydut Dimitri'yi köşeye kıstırarak kılıcını boğazına dayadı.

Dimitri, Ulaş Bey'e bir dakika bile dayanamamıştı...

Gözlerini kapayıp, korkudan titreyerek ölümü beklerken,inleyerek yalvardı:

—Bağışla beni yiğidim...Seni bilemedim... Canımı alma... Acı bana...

Ulaş Bey kısa bir an durakladı, sonra yüzünü buruşturarak söylendi:

—Sen öldürülmeye bile değmeyecek kadar ödlek birisin. Canını bağışladım.. Haydi, defol!

Sonra dönüp, Prenses Leonore'nin yanına giderek:

—Saygısıza dersini verdim Prenses, dedi...

Fakat genç kadının gözlerinde hâlâ endişe ve kuşku bulutları dolaşıyordu. Zayıf ve titrek bir sesle fısıldadı:

—Hata ettin Ulaş Bey! Onu öldürmen gerekirdi!...

—Yalvaran bir adamı nasıl öldürebilirim?

—Herkesi öldürmeyi öğrenmek gerek. Yoksa seni öldürürler. Gideceğimiz ülkede a-

cımaya yer yoktur. Bileği güçlü, ruhu sert, yüreği acımasız olan kazanır...

Ulaş Bey'le Prenses konuşurken beklenmedik bir olay oldu.

Az önce yalvaran, af dileyen, canının bağışlanmasını isteyen haydut Dimitri adeta vahşi bir hayvan çığlığı attı. İnsanın içini titreten, kanını donduran müthiş bir ulumaydı bu:

—Yakalayın şu köpeği!

Reislerinin emrini bekleyen iri yarı dört haydut, birer ok gibi fırladı, hepsi birden aynı anda Ulaş Bey'in üzerine çöktü.

Yaman bir kavga oldu.

Ama genç adam gafil avlanmıştı...

Az sonra, başına inen sert bir darbeyle gözleri karardı, her şey çevresinde fır fır döndü. yüzü dayanılmaz acıyla kasıldı:

—Aaaah!... Kalleş herifler!

Koca Ulaş Bey iki büklüm oldu ve çöktü...

Handakî herkes donmuş kalmıştı sanki.

Haydut Dimitri vahşi bir hırsla atıldı ve acıyla kıvranmakta olan Ulaş Bey'in böğrüne peş peşe korkunç iki tekme indirdi.

Ulaş Bey'in acı haykırışı hanın içinde çın çın öttü.

Prenses Leonore korku içinde titriyordu...

Bu haydutların eline geçerse mahvolurdu...

Kara Murat gibi müthiş bir düşmanı yok edip, sıra sıra dizilen on binlerce kişilik Türk ordusunu kurnazca geçerek kaçmayı ba-

şardıktansonra, burada adi soyguncuların, iğrenç haydutların eline mi düşecekti?

Cüce Aleksandır, haydutlara görünmemek için bir masanın altına saklanmış,dehşet içinde kavganın sonucunu bekliyordu...

Ulaş Bey'in ölmesi Prenses Leonore'nin umurunda bile değildi... O, yeryüzünde kendinden başka kimseyi düşünmezdi...

Haydutların ikisi, Ulaş Bey'i kollarından tutarak ayağa kaldırdı...

Dimitri sol eliyle genç adamın başını geriye itti, sonra sağ elinde beliren keskin bıçağı onun boğazına dayadı:

—Tavuk gibi kafanı koparacağım it oğlu it! diye söylendi.

Prenses Leonore korkunç sahneyi görmemek için gözlerini kapadı.

Kalbi küt küt atıyordu.

Ulaş Bey'i artık hiç bir şeyin kurtaramayacağını anlamıştı... Perişan bir halde:

"—Ben nasıl kurtulacağım?" diye düşündü.

Bıçak, Ulaş Bey'in boğazını kesmek üzereydi.

belirdi.

Hiç kimse ne olduğunu anlayamamıştı...

—Aaaa! O da ne?

—Aman Allahım!... Müthiş bir şey...

—Korkunç!...Çok korkunç!...

—Olur şey değil...

—Bu bıçağı kim attı?

Haydutların reisi Dimitri şimdi kanlar

O anda garip bir şey oldu.

Dehşet verici, korkunç bir şey...

Havada bir vınlama sesi duyuldu...

Bir hançer uçtu...

...Ve sapına kadar haydut Dimitri'nin kalbine gömüldü.

Dimitri çığlık bile atamadı.

Yüzü dayanılmaz bir acıyla kasıldı, dehşetle açılan gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk

içinde yerde yatıyordu.Açık kalan cansız gözlerinde hâlâ derin bir hayret ifadesi var gibiydi...

Bölgenin en yaman kabadayısının beklenmeyen ölümü handakilerin üzerinde şok etkisi yapmıştı.

Gözleri yerinden fırlayan müşteriler hayretle birbirlerine baktılar:

—Kim böyle bıçak atabilir?

—Kim? Kim?

Sert bir ses:

—Ben! dedi...

Durakoğlu oturduğu masadan kalkarak hanın ortasına doğru ilerledi.

—Bıçağı ben attım...Bir itirazı olan var mı?

Ortalığa ürpertici bir sessizlik çöktü.

Hiç kimse Durakoğlu'na cevap vermeye cesaret edemedi.

Reislerinin beklenmedik ölümü, dört serserinin üzerinde şok etkisi yapmıştı.

Taş kesilmiş gibiydiler...

Bir süre sonra kendilerini toparladılar.

Adamlardan ikisi kılıçlarını sıyırarak Durakoğlu'nun üzerine atıldı.

Delikanlı kılıcını çekmeye bile gerek görmedi... Kıvrak vücut çalımlarıyle silahla-

rın öldürücü darbelerinden kurtulduktan sonra balyoz gibi yumruklarıyla ikisini de yere serdi.

Adamlar boğuk boğuk inledi, ağızlarından, burunlarından kanlar fışkırdı ve ikisi de bayıldı.

Ulaş Bey'i kollarından tutan öteki iki haydut mosmor kesilmişti.

Bu yaman gençle uğraşamayacaklarını anlamışlardı çünkü... Korku içlerine işlemişti... Yerde yatan arkadaşlarına bakarak titriyorlar, fakat hiç ses çıkarmıyorlardı.

Durakoğlu sert ve emreden bir sesle:

—Sersem sersem bakmayın, dedi. Kaldırın şu leşi buradan.Arkadaşlarınızı da alıp defolun gidin...

İki haydut, Ulaş Bey'i bıraktı. Söyleneni yapmaktan başka çareleri olmadığını görüyorlardı...

Prenses Leonore Durakoğlu'na hayranlıkla baktı. Güzel gözleri delikanlının geniş göğsünde, sağlam omuzlarında, güçlü bedeninde dolaştı. Artık tehlikenin geçmiş olduğunu düşünerek tatlı tatlı gülümsedi:

"—Hoş bir yabancı doğrusu... Bakışları ne kadar sert ve etkili!... Hayatımızı ona borçluyuz!..."

Bu sırada Durakoğlu ile göz göze geldiler. Delikanlının kara gözlerindeki mağrur ateş genç kadını ürpertti...

Kimdi bu adam?

Neden kendilerine yardım etmişti?

Ulaş Bey, Durakoğlu'nun yanına yaklaş-

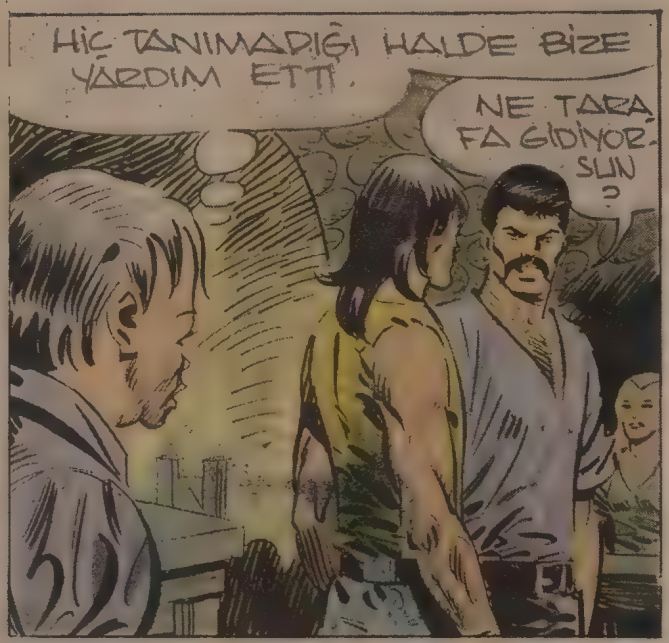

tı, elini onun omuzunun üzerine koyarak:

—Sağol arkadaş! dedi. Bizi büyük bir tehlikeden kurtardın.

Durakoğlu umursamaz bir tavırla omuz silkti:

—Önemi yok... Benim yerime kim olsa aynı şeyi yapardı.

Cüce Aleksandır, gizlendiği masanın altından çıkmış, hayretten büyüyen gözlerle Durakoğlu'na bakıyor ve şöyle düşünüyordu:

"—Dünyada ne garip insanlar var!... Hiç tanımadığı halde bize yardım etti. Deli mi ne? Bir insanın kendisini başkaları için tehlikeye atması budalalık doğrusu."

Ulaş Bey, Durakoğlu'na sordu:

—Ne tarafa gidiyorsun?

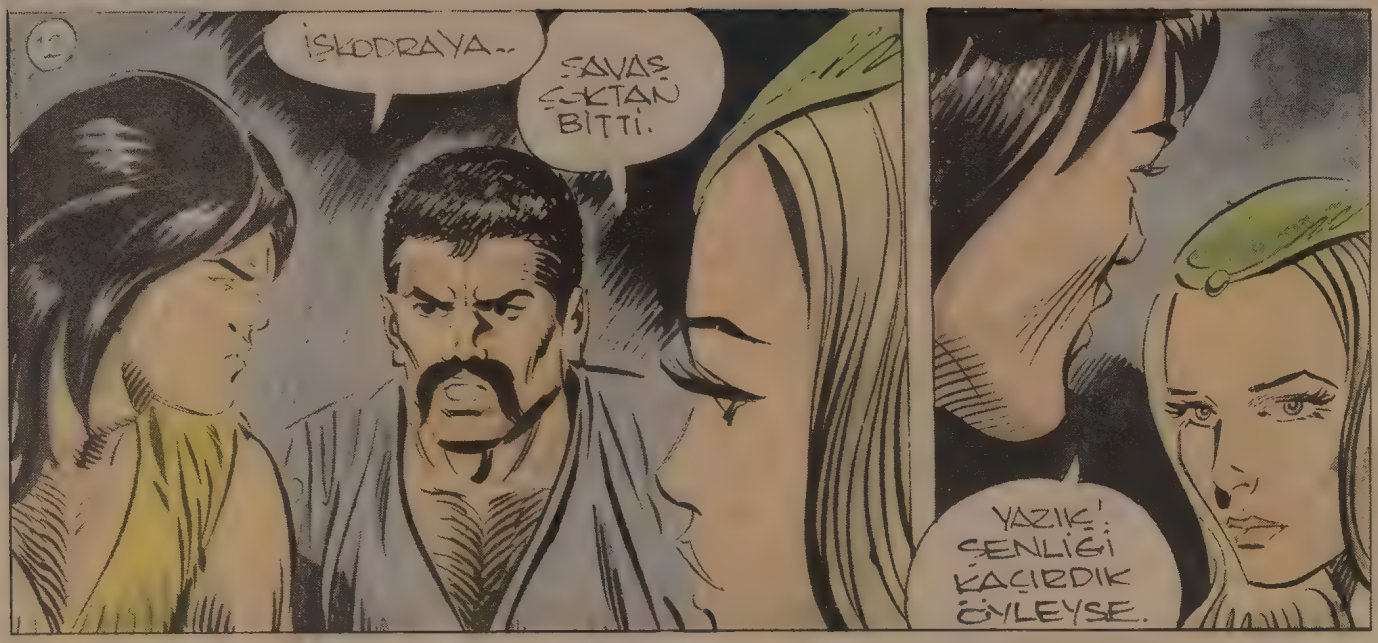

—İşkodra'ya...

—Neden?

—Savaşa...Vuruşmaya...

"İşkodra" kelimesi Ulaş Bey'e birden Kara Murat'ı hatırlatmış, yüreğinin derinliklerinde ansızın beliren ince bir sızı içini yakmıştı... Acı acı gülümsedi:

—Ama savaş çoktan bitti. İşkodra üç gün önce zaptedildi...

Durakoğlu'nun canı sıkıldı, kaşlarını hafifçe çatarak mırıldandı:

—Yaa? Zaptedildi demek? Yazık!... Şenliği kaçırdık öyleyse...

Prenses Leonore bakışlarını Durakoğlu'ndan hiç ayırmıyordu. Genç kadının gözlerinin ateşi, karşısındaki her erkeği eritecek, gönüllerde yangınlar çıkaracak güçteydi.

Durakoğlu bunun farkındaydı ama Pren-

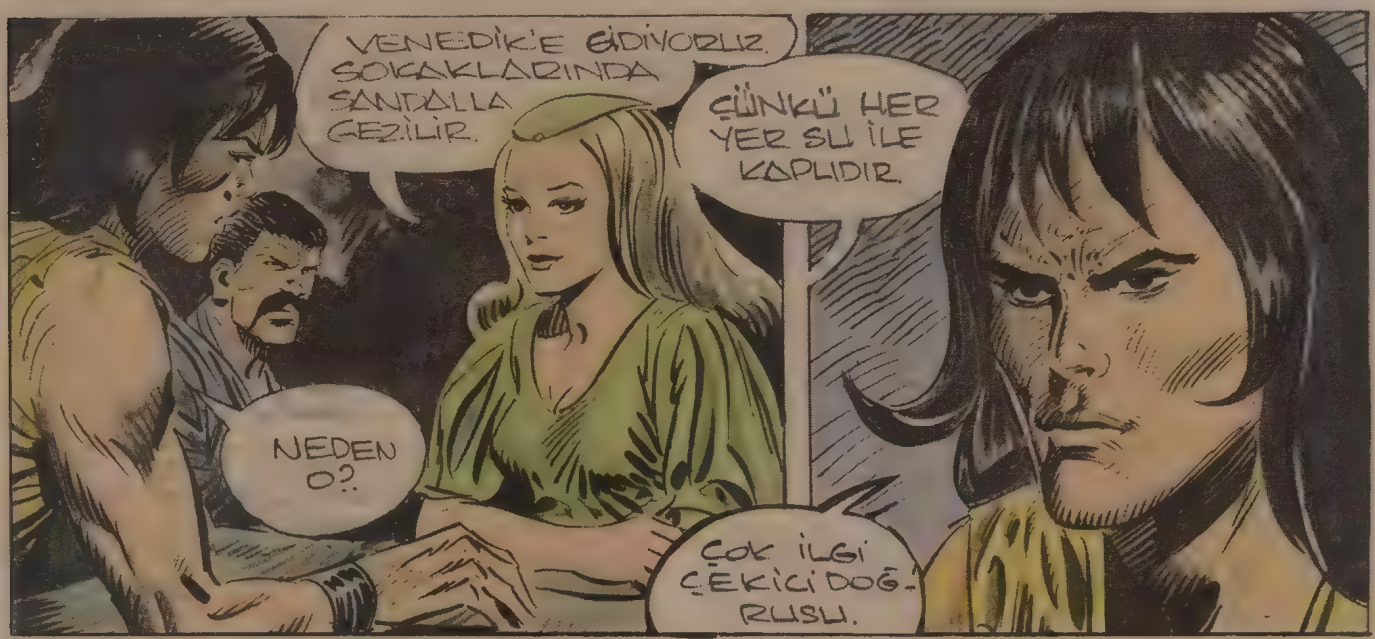

sesin güzelliği ile ilgili görünmemesinin daha doğru olacağını düşündü.

Leonore içini çekerek:

—Biliyor musunuz, biz Venedik'e gidiyoruz, dedi.Önce Milano'ya sonra Venedik'e. Ah Venedik!... Gözlerimde tütüyor... Aşk,rüya ve mutluluk kenti...Venedik'in bütün sokaklarında sandalla gezilir...

Durakoğlu'nun Venedik hakkında bilgi si yoktu:

—Yaa? Neden o? diye sordu.

Leonore gülümsedi:

—Çünkü her yer suyla kaplıdır.Gondolderler oradaki sandallara...

Durakoğlu başını salladı:

—Çok ilgi çekici doğrusu...

Prenses Leonore dişiliğinin tüm tatlılığıyle güldü:

DEVAMI HAFTAYA

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

24 EKİM 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLIK DERGİSİ * SAYI: 300 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Fatih Sultan Mehmet büyük bir ordu ile Işkodra kalesini sarar ve zapteder.Şehri işgal altında tutan Venediklilerin yenilmesinde Kara Murat büyük rol oynar ...

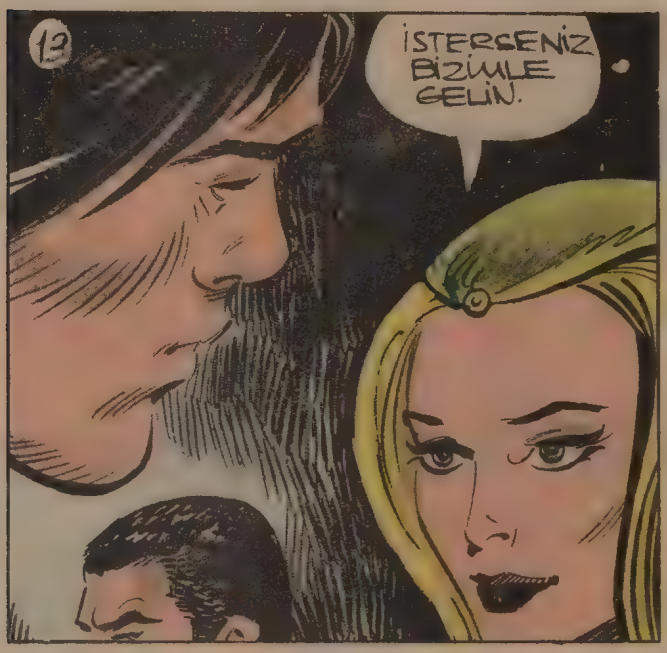

—Biliyor musunuz, size çok şey borçluyuz..İsterseniz bizimle gelin..Bu hizmetinize karşılık size orada bir iş bulabilirim..

Prenses Leonore'nin, Durakoğlu'yla bu kadar ilgilenmesi, Ulaş Bey'in hoşuna gitmemişti..Yüzünü buruşturarak pencereden dışarı baktı, sözü değiştirmek için:

—Yağmur da hâlâ dinmedi, diye söylendi

İçinde, kıskançlıkla karışık bir öfkenin büyüdüğünü hissediyordu.Kendini Leonore'nin güzelliğine kaptırarak bu kanlı serüvene atılmıştı..Bu kadının tatlı bir bakışı uğruna Kara Murat'a bile kılıç çekmiş, Prenses'in onu kahpeçe hançerlemesine göz yummuştu.

Bunları yaptığı için utanıyor, kendinden nefret ediyordu ama artık dönüşü olmayan bir

yola girmişti.

Durakoğlu Prenses Leonore'ye bakarken, içinden:

"Gerçeken nefis bir kadın..Ama güzel görünüşünün altında bir panterin yırtıcılığı var" diye düşünüyordu.

Leonore devam etti:

—Evet, Venedik'te size bir iş bulabili-

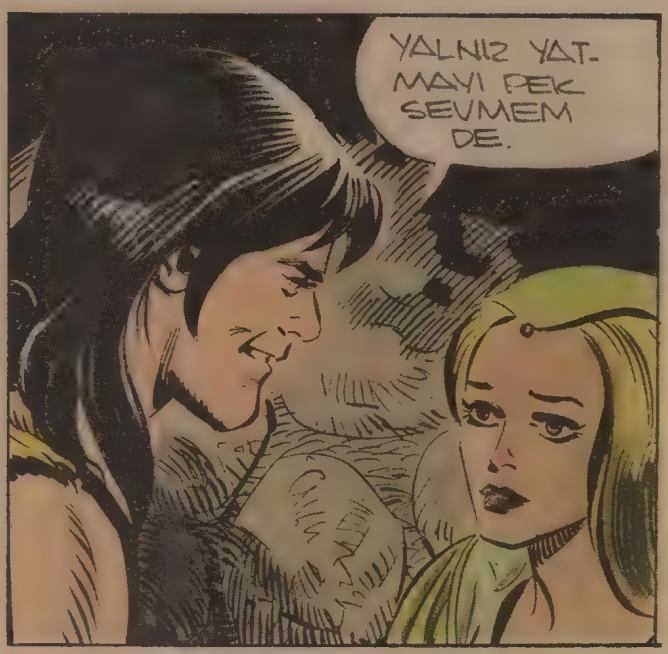

rim..İyi ve paralı bir iş..Yatağınızı, yerinizi ve yemeğinizi de sağlarım...

Durakoğlu:

—Yatak önemli, diye gülümsedi.Acaba bu yatak geceleri nasıl olacak? Bilmek isterim..Boş mu, dolu mu?

—Ne gibi?

—Yalnız yatmayı pek sevmem de...

Prenses Leonore birden kıpkırmızı kesildi. Bu sözlerdeki ince alayı anlamıştı. Ama kızdığını belli etmedi:

—O sizin becerikliliğinize bağlı, dedi.

Ulaş Bey de bu sözden hoşlanmadığını belli eder şekilde homurdandı.

Artık aralarına soğuk bir hava girmişti.

Durakoğlu, dönüp masasına oturdu.

Bir saat sonra genç adam atını doludizgin İşkodra'ya doğru sürüyordu.

Yağmur dinmişti ama yollar çamur içindeydi...

Durakoğlu, "Savaş bittiyse ne gam? Kara Murat'ı özledim. Onu görmek için bile bu kadar yolu gelmeye değer" diye düşünüyordu.

Fakat Durakoğlu'nu acı bir sürpriz bekliyordu.

Kara Murat'ı İşkodra sarayında ölümle pençeleşirken buldu.

Sırtından bıçaklanan genç adam kâbuslarla dolu anlar yaşıyor, ateşler içinde kıvranıyordu.

Devamlı sayıklıyor, "Ah kahpeler!.. Kalleş köpekler! Sizi bu dünyada yaşatırsam" diye inliyordu.

Sapsarı kesilen Durakoğlu korkunç ve feci sahneyi büyüyen gözlerle seyretti. Kalbinde arkadaşına karşı duyduğu sevgi ateşi daha da güçlendi, bu ateş büyüdü büyüdü, onu bu hale getirenlere karşı bir intikam alevine dönüştü.

Şimdi yüreği kin doluydu.

Boğuk bir sesle:

—Kara Murat'ı kim vurdu? diye sordu.

Günler ve geceler boyu, Kara Murat'ın başından bir dakika ayrılmadan ona bakan, yüzünde soğuk bezler gezdiren, yumuşak ve ılık elleriyle şakaklarını ovan güzel Liriye:

—Sarayda bulduk... Yaralıydı.. Sırtına bir bıçak saplanmıştı.. Fazla bir şey bilmiyoruz, dedi.

Hekimbaşı Yakup Paşa, Durakoğlu'nu teselli etmek istedi:

—Merak etme.. Arkadaşın iyileşecek, içini saran müthiş kin öylesine kuvvetli ki, onu hayata bağlayan bu duygu oldu...

—İyileşmesi ne kadar sürer?

—En az dört ay...

—Dört ay mı? O zamana kadar katiller

kimbilir nereye kaçar?. Hiç bir ipucu yok mu?

Yakup Paşa düşünceli bir tavırla başını salladı:

—Kara Murat ateşler içinde kıvranırken bazı isimler sayıkladı. "Prenses Leonore" dedi, Ulaş Bey'den bahsetti.. Bir de "Ah kalleş Cüce... Bunu da mı yapacaktın?" diye inledi.

"Prenses Leonore ve cüce" sözleri bir-

den bulutlu gecelerde parlayan şimşekler gibi Durakoğlu'nun karanlık düşüncelerini aydınlattı.

İçinde uğuldayan bir ses:

"Evet, evet.. Kara Murat'ı vuranlar onlar! Handa kurtardığım iki erkek ve bir kadın" dedi.

O üç kişiden biri cüceydi çünkü.. Ve cücelerin sayısı yeryüzünde parmakla sayılacak kadar azdı.

Durakoğlu, şimdi içinde derin bir pişmanlık duyuyordu. Bilmeden Kara Murat'ın can düşmanlarına yardım ettiğini düşündükçe öfkesinden kuduruyor, kendi kendini affetmiyordu.

Büyük bir güç sarfederek kendisini sakin olmaya zorladı. Liriye'ye:

—Kara Murat iyileşince, ona, aradığı düşmanlarının Venedik'te olduğunu söylersin, dedi.

Genç kadın, Kara Murat'ı çok seven, onun için yüreği titreyip, ıstırap çeken bu genç sevgiyle baktı:

—Sen nereye gidiyorsun?

Durakoğlu korkunç bir sesle:

—Kara Murat'ı vuran sefilleri bulmaya! derken, boğazı yandı, tırnaklarını avuçlarına batırdı.

Kalbi kin ve intikam duygularıyla doluydu.

Mert görünüşlü bir insan olan Ulaş Bey'in, güzel Prenses'in ve hain bakışlı cücenin yüzleri, kafasının içinde fır fır dönüyordu.

Kızarmış gözlerini gökyüzüne dikerek yumruklarını sıktı ve kısık çenelerinin arasından kinle homurdandı:

—Onları bulacağım! Dünyanın öbür ucuna kaçsalar yine de elimden kurtulamayacaklar...

★ ★ ★

1469 yılının 6 temmuz akşamı Venedik bir peri masalının tüm güzelliklerini taşıyordu.

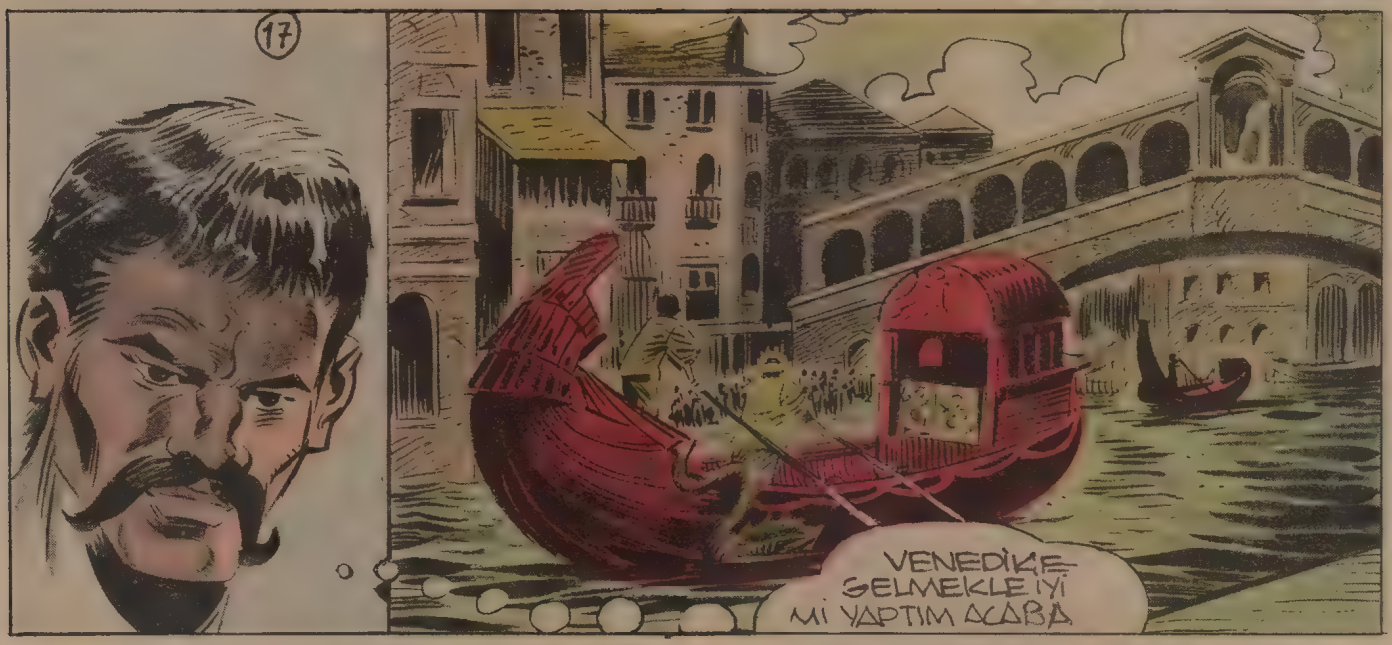

Ulaş Bey için Venedik inanılmaz güzellikte bir şehirdi..

Kanallarda dolaşan gondollar onu coşturuyor, heyecana getiriyordu.

Venedik ve Prenses Leonore'nin güzelliği Ulaş Bey'i adeta sarhoş etmişti.

Bu eşsiz güzellikteki kadının peşine takılarak, Venedik'e gelmekle acaba iyi mi yapmıştı?

Tüm sevdiklerini, rütbesini, unvanını, yurdunu terkederek çılgın bir aşkın uğruna Venedik'e gelmesi acaba doğru muydu?

Ulaş Bey buna karar veremiyordu.

Venedik'te muhteşem bir malikhaneye yerleşmişlerdi.

Binanın içinde muhafızlar, türlü renk ve şekilde giyinmiş hademeler, nedimler, dalkavuklar, misafirler vardı.

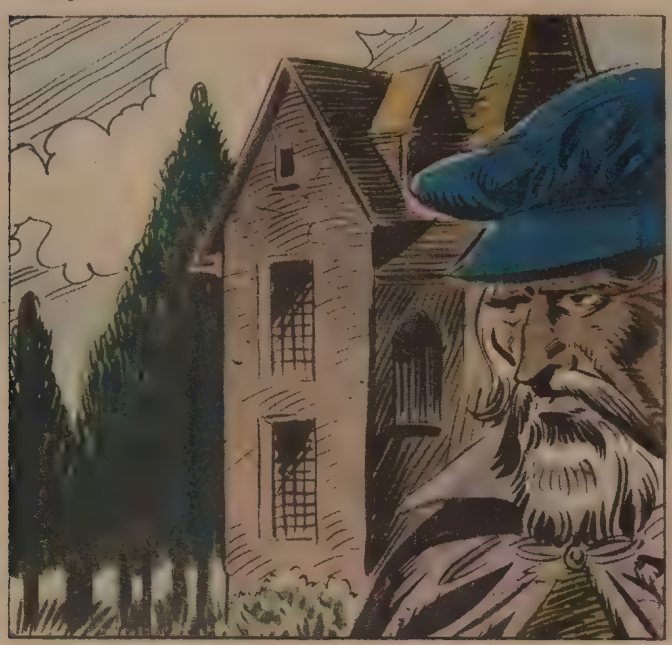

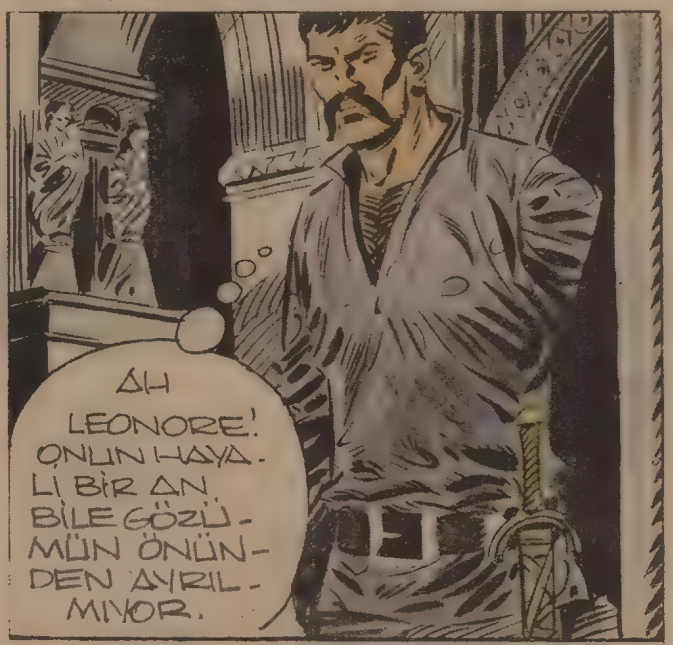

Burası Leonore'nin babası Senatör Bartelmi'nin konağıydı.

Ulaş Bey, konağın misafir salonunda bulunuyordu.

Burası İtalyan güzel sanatlarının en seçkin eserleriyle süslü, büyük ve muhteşem bir salondu.

Biraz mahzun ve kederli görünen Ulaş Bey, kendi kendine şöyle diyordu:

—Evet...Taze aşkla içimin dolup taştığı şu gün, neden sıkıntılıyım? Kara Murat'ın vurulmasını mı unutamadım? İçimi kemiren vicdan azabını mı? Ah Leonore! Onun hayali bir an bile gözümün önünden ayrılmıyor. Onu kollarıma aldıkça, dünyada her şeyi, serveti, şöhreti, kudret ve hakimiyeti, hatta içimi yakıp kavuran vicdan azabını unutuyorum...

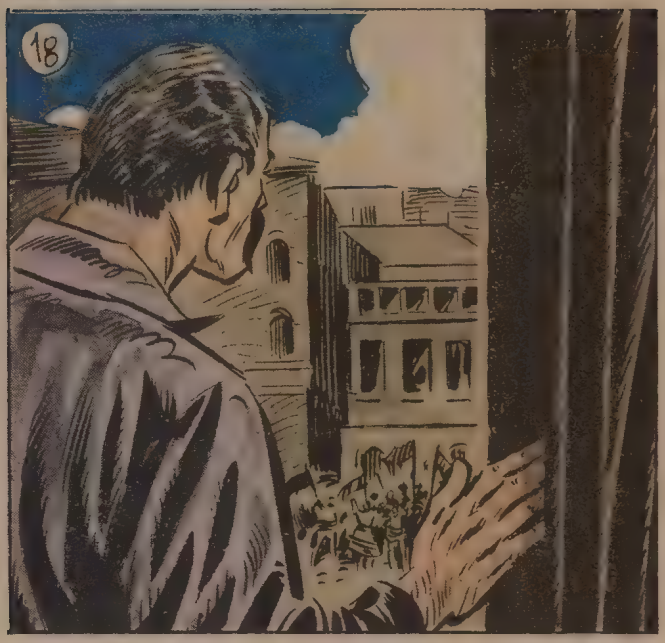

...Onun ihtiras derecesindeki aşkı damarlarımı yakıp, kalbimi parçalıyor, beynime vuruyor...

Ulaş Bey, salonun penceresinden Venedik'e baktı...

Sen Mark meydanının direkleri arasında renkli elbiseler giymiş, genç kızlar, denizciler, kayıklar ,nefes alan, titreyen, ıstırap çeken, seven, tüm halk, cumhuriyet bayrakları-

nı taşıyarak kasırgaya tutulmuş bir neşe içinde dalgalanmaktaydı.

Bu coşkun neşeden yükselen "Yaşa" sesleri, karanlık,tehditkâr bakışlı konağın sessiz duvarlarına meydan okur gibi çarpıyordu.

Birden Ulaş Bey'in yanında bir gölge belirdi, eğilerek kalabalığa baktı, öfke dolu bakışlarını çevrede gezdirdi. Güzel, fakat sert ve kin dolu bir sesle:

—Uluyun bakalım esir sürüsü... Yarın kanlı gözyaşları dökeceksiniz. Çünkü yarın,bugün alkışladığınız Cumhurbaşkanı cellatın baltası altında can verecek! dedi.

Bu kin dolu sözler, Prenses Leonore'nin ağzından fışkırıyordu. Ulaş Bey hayretle ona baktı:

—Bunlar cumhurbaşkanını mı alkışlıyorlar?

—Evet.. Başkanın oğlu Astor, nişanlısı Juana ile yarın evleniyor...

—Düğün şenlikleri demek?

—Lânet olsun.. Bu evlenme olmayacak. Buna engel olmak için gerekirse ikisini de bıçaklayacağım...

—Yaaa? Demek Astor'dan bu kadar nefret ediyorsun?

—Evet... Ondan nefret ediyorum, çünkü bir zamanlar onunla nişanlanacaktım. Sonra Juana çıktı ortaya.. Astor şimdi onunla nişanlı.. Ohh..Bu duygu beni boğuyor...

Yüzü kıskançlık ve endişe dolu çizgilerle gerilen Ulaş Bey, acı acı gülümsedi:

—Sen onu seviyorsun...

Leonore öfke ile söylendi:

—Bir zamanlar evet.. Ama şimdi nefret ediyorum.. Ben yalnız seni seviyorum Ulaş Bey.. Sen de beni sev.. Öcümü almama yardım et...

Leonore, güzel kollarını Ulaş Bey'in boynuna doladı, onun kalın dudaklarını aşkla, ihtirasla uzun uzun öptü...

Yakıcı, eritici, büyüleyici bir öpüştü bu..

Ulaş Bey bir alevin dudaklarına değdiğini, oradan kalbine ve beynine işlediğini hissetti.. Vücudu hazla, şehvetle titredi...

Leonore:

—Ben artık yalnız seninim, diye fısıldadı. Ama Cumhurbaşkanı'nın oğlu Astor'u öldürmem şart...Yoksa içimdeki kin beni yaşatmaz...

Ulaş Bey aşktan sarhoş olmuştu:

—Alay mı ediyorsun? dedi. Senin gibi güzel bir kadın, soylu bir prenses, adi bir katil gibi cinayet mi işleyecek? Bırak onu ben düelloya zorlayıp kılıcımın ucuna geçireyim...

Leonore o anda Ulaş Beyi herkesten kuvvetli gördüğü için herkesten güzel buldu. Hafifçe gülümseyerek:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 EKİM 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 301 FİYATI 75 KURUŞ

ÖZET: Fatih Sultan Mehmet büyük bir ordu ile İşkodra kalesini sarar ve zapteder.Şehri işgal altında tutan Venediklilerin yenilmesinde Kara Murat büyük rol oynar ...

—Astor'u öldürecek olan bir bıçak ya da kılıç darbesi değildir.Böyle bir intikam çok hafif,çok basit olur...Senden daha sonra başka birini öldürmeni isteyeceğim, ama Astor'u değil...

—Ne demek istiyorsun?

Prenses Leonore onu kolundan tutarak terasa çıkardı.

—Şurabay bak...

Ulaş Bey eğilerek baktı...

Prenses Leonore'nin gösterdiği yer karanlık ve uğursuzdu.

Venedik'in bu köşesinde,gondolsuz ve şarkılardan uzak, dar bir kanal görünüyordu.. Orada cılız bir ışık bile yoktu...

Bir kenarda muhteşem saraylar yükselirken, kanalın öte yanında korkunç bir yer vardı...

Burası ünlü Venedik hapishanesiydi.

Korkunç, ürpertici, ürkütücü bir görünüşü vardı..Hapishaneyi yola,uzun ve korkunç bir yılanı andıran taş bir köprü bağlıyordu..

Zalim dükalık sarayından zindana uzanan bu kol, mahkûmların kanıyla beslenen bir canavar gibiydi.

Bir yandan, öbür yana uzanan uzun bir tabut sanki...

Leonore zalim bir sesle:

—İşte ölüm köprüsü! dedi.

Sonra buz gibi sesle devam etti:

—Bu köprüden geçenler hayata, umut ve aşka veda ederler.Bu köprüden geçip müthiş zindanlara girenlerin bir daha sağ çıktığı görülmemiştir..

Ulaş Bey, korkunç görünüşlü hapishane ye bakarak ürperdi..

—Astor'u bu zindana mı attıracaksın?

—Evet...O zindanda, nişanlısı ise dışarıda kalacak...İkisi de çürüyecek...

—Müthiş bir öç bu...

—Evet, ıstırapla, kuşkuyla, korku ve heyecanla bekleyerek yılları geçecek...İkisi de umutsuzluk içinde ölecek...

Ulaş Bey böyle entrikaları sevmeyen bir yaradılışa sahipti..Terle kaplanan alnını sildi.

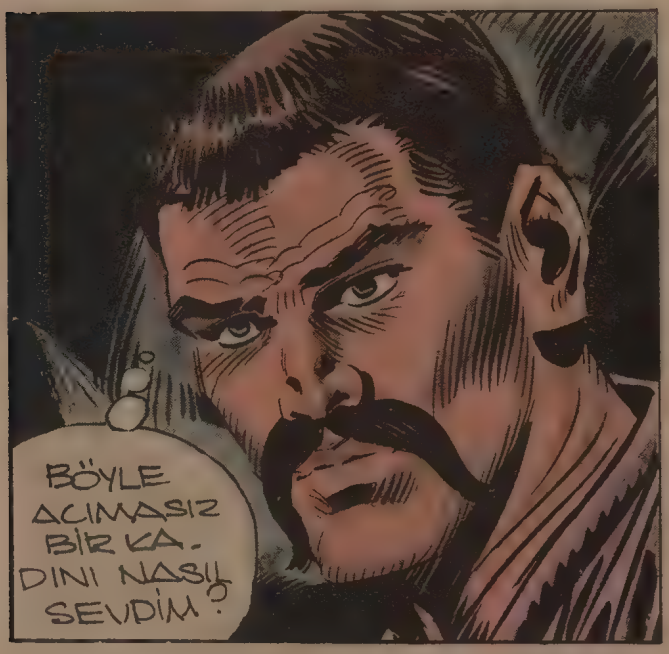

zindana attıramazsın...

Leonore'nin yüzünde garip bir ifade belirdi..Kadının gözlerindeki öfkeyi gören Ulaş Bey titredi.İçinden:

—"Böyle zalim, acımasız bir kadını nasıl sevdim?" diye düşündü.

Leonore adeta kükredi:-

—Bir sebep mi diyorsun?.. Öyleyse

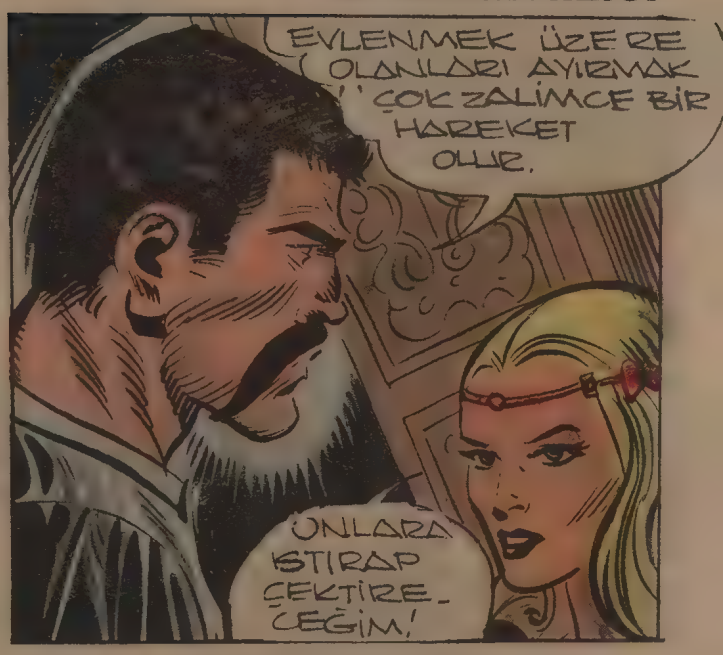

Sanki vicdanında garip bir çırpınma vardı:

—Birbirini seven, evlenmek üzere olanları ayırmak çok zalimce bir hareket olur.. Öldürmek daha iyi değil mi?

—Hayır...Onlara ıstırap çektireceğim.. Kırılan gururumun intikamını böyle alacağım...

—Ama bir sebep gerek..Ne de olsa cumhurbaşkanının oğlu.. Onu hemen tutturup

beni takip et Ulaş Bey...Bu akşamki gizli toplantıda bulun..Çok şeyler öğreneceksin. "Onlar Meclisi" bu gece gizli bir toplantı yapıp, çok önemli kararlar verecek...Sana da bir görev düşecek tabii...

—Nasıl bir görev bu?...

—Acele etme...Az sonra öğreneceksin ve bu görevi itirazsız yapacaksın...

...Benim aşkıma, benim sevgime lâyık olduğunu ispat etmen için, beni düşmanlarıma karşı korumak gerek...

O tarihte Cumhuriyetle yönetilen Venedik'te, Cumhurbaşkanından daha güçlü bir topluluk vardı: Onlar Meclisi...

Cumhurbaşkanının oğlu Astor, zalimler topluluğunu temsil eden Onlar Meclisi'nin çekindiği, hatta titrediği bir insandı.

Onlar Meclisi'nin zulmünden dehşete kapılan Venedikliler,Cumhurbaşkanının oğlu Astor ile, Kont Orsini'nin kızı Juana'nın evlenmelerini kurtuluşlarının bir başlangıcı olarak gördükleri için sevinç içindeydiler.

Çünkü bu evlenme iki kudretli ailenin birleşmesi,Onlar Meclisi'nin vahşet ve haksızlıklarına karşı koyabilecek tek güçtü...

Astor, geleceğin cumhurbaşkanıydı. Devleti dürüst ve adaletli bir şekilde yöneterek yükseltebilirdi...O halkın umudu, nişanlısı Juana ise yoksulların koruyucusuydu..

Şenlik bitmiş, halkın son sesleri de susmuştu...

Venedik uykudaydı...

Önünde aslan heykelleri bulunan bir konağın gül fidanlarıyla süslü bahçesinde, iki genç âşık el ele diz dizeydi...

Astor ve Juana...

Gece yarısını haber veren Sen Mark Meydanı'nın saati acı acı çaldığı halde birbirlerinden ayrılmak istemiyorlardı.

Juana, nişanlısına sevgiyle bakarak:

—Biraz daha kal, dedi.

Astor, içini çekti:

—Olmaz...Vakit çok geç oldu...Yarına kadar son bir kez daha ayrılacağız..Ama yarın artık hiç bir güç ömür boyu bizi ayıramayacak.

—Öyleyse güle güle sevgilim..Yarına... Ah bir yarın olsa...O kadar uzun bir zaman ki bu...Acaba yarın olacak mı?

—Olacak tabii... Başkanlık sarayında, tüm Venedik soylularının önünde yüzüklerimizi takıp hayatımızı birleştireceğiz...

Genç kızın yüzünde garip bir endişenin gölgesi dolaştı.Ruhunda bir sıkıntı var gibiydi:

—Seni çok seviyorum Astor..Tamamen senin olmak istiyorum.Beklemek acı geliyor bana...

—Her şey yarın olacak sevgilim...Az kaldı...

—Her gece ayrılacağımız zaman gelince vücudumu bir titreme kaplıyor.Hele bu gece daha uğursuz düşüncelerin altında eziliyorum.Bu ılık ve gül kokulu gecede, aşkımızın çevresinde bir felaket dolaşıyormuş gibi geliyor bana...

—Çocuk olma Juana..Bize kim düşmanlık yapabilir? Hem çok güçlüyüz biz...Hiç bir şeyden korkma..Kocana güven...

Juana'nın yüzüne pembe bir gülümseme yayıldı.Mutlu bir iç çekişle:

—Kocam... Oh... Bu kelime... Bu kelime o kadar tatlı ki, dedi...

Yürüyerek bahçe kapısına kadar gelmişlerdi.

Birbirlerini saf ve ince bir gururla,aşk ve heyecanla seyrettiler...

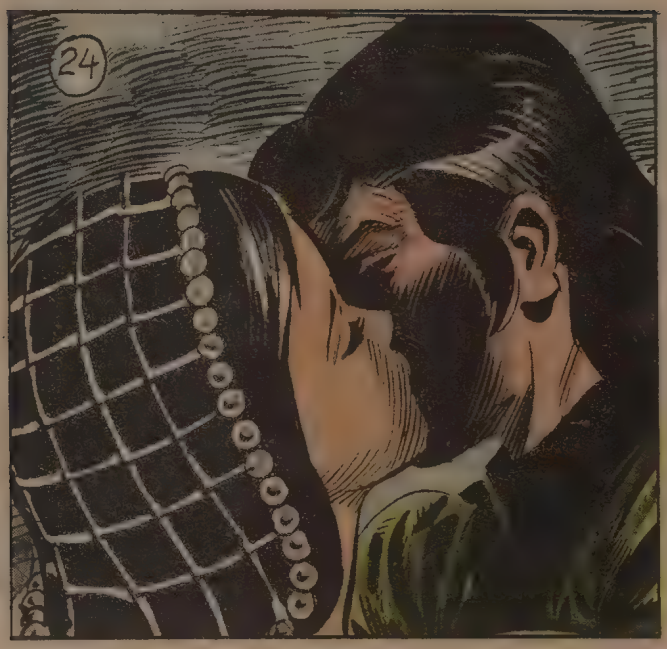

Sevgiyle titreyen kollar uzandı, iki genç vücut birbirine sarıldı, dudakları birleşti ve aşktan ölürcesine uzun uzun öpüştüler...

Genç kız dudaklarını alev gibi yakan öpücüğün heyecanıyla ürpererek koşa koşa uzaklaştı ve konağın kapısında gözden kayboldu...

Astor uzun bir süre dalgın, onun arkasından baktı:

—Dünyanın en güzel ve en saf kızı, diye mırıldanırken gözlerinde sonsuz bir sevgi ışığı parladı...

Genç adam çiçeklerle dolu behçeden çıktı, ruhu mutlulukla dolmuş bir halde sokak boyunca ilerlemeye başladı.

Büyük kilisenin avlusunu geçerek, kendisini beklemekte olan gondola doğru ilerlerken, korkunç bir çığlık karanlıkları yırttı:

—İmdat!...Yetişin!...Öldürüyorlar beni!...

Genç adam dalmış olduğu hayal dünyasından birden uyandı, irkildi, sesin geldiği yana kulak kabarttı:

—Bir kadın sesi bu...Gecenin bu vaktinde Venedik'in ortasında kaldın mı öldürüyorlar?

Hızla gürültülerin geldiği yana koştu.

Bir kaç haydut, genç bir kadının üzerine çullanmıştı..Onu soymak, kollarındaki bilezikleri, boynundaki elmasları almak istiyorlardı...

Kadın haykırıyordu:

—İmdat!...Yetişin!...

Astor, uzun kılıcını çekerek gürledi:

—Savulun reziller!..Bırakın kadını!..

Adamlar duydukları gök gürültüsü gibi sesle bir an durakladılar..Sonra kendilerine meydan okuyan gencin tek başına olduğunu görünce kahkahalarla güldüler:

—Vay canına!. Bize kafa tutuyor!...

—Sen âşık mısın oğlum? Gözün hiç bir şey görmüyor mu? Biz dört kişiyiz..Seni dilim dilim doğrarız...

Astor Venedik'te kendisine büyük bir ün yapan kılıcını havada vınlatarak atıldı. Korkunç kılıç fırıldak gibi dönmeye başlayınca haydutlar çil yavrusu gibi dağıldılar...

Astor tekrar gürledi:

—Defolun gece köpekleri!..Canınızı seviyorsanız yıkılın karşımdan...Yoksa korkusuz Astor hiç birinizi affetmez...

Haydutlar birden durdular...

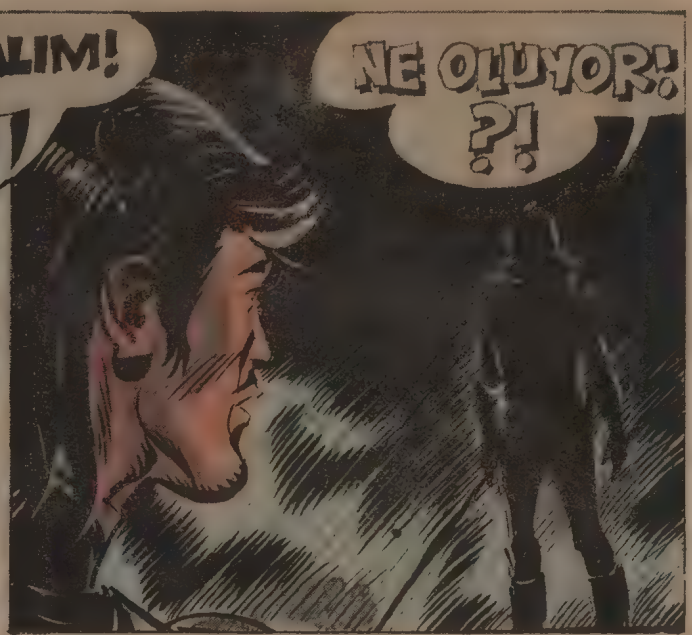

Hepsi de korkmuş, ürkmüş gibiydi..

—Nee? Astor mu? Astor ha?...

—Vay canına!..Biz de tam kayaya çarpmışız...

Hepsi ağır ağır gerilemeye başladı:

—Kaçalım...

—Canını seven durmasın...

Ağızlardan, saygıyla karışık bir dehşet ifadesi halinde çıkan bu sözlerden sonra haydutlar panik halinde karanlık sokak aralarına dalarak kayboldular.

Bu sırada garip bir şey oldu...

Karanlıklardan genç bir adam çıkageldi. Bu genç adam da kadının çığlığını duymuş ve:

—Ne oluyor? Adam mı boğazlanıyor burada? diye bağırmıştı.

Korkusuz Astor, yeni gelen genci de haydutlardan biri sanarak haykırdı:

—Defol sersem... Canını cehenneme göndermemi istemiyorsan git buradan...

İnce, uzun bir silüet halinde görülen yabancı alaylı bir kahkaha attı:

—Vay,vay...Hem gece yarısı bir kadına saldırıyorsun, hem de beni kovuyorsun... Bu çok garip işte...

şındaki ustalığa hayret etti...

Bu adam adi bir soyguncuya benzemiyordu.

Böylesine mükemmel bir silahşör soyguncu olamazdı.

Astor'un kafasında birden ani bir şimşek çaktı...Bu adam da kendisi gibi kadının yardımına koşan yiğit bir gençti demek ki...

Astor artık iyice kızmıştı:

—Anlaşılan kılıcımla o pis gövdende kanlı bir delik açmam gerekecek...

Ay ışığında parlayan keskin kılıçlarıyla birbirlerinin üzerine atıldılar.

Çelikler çarpıştı, kıvılcımlar fışkırdı..

Çarpışma kısa fakat şiddetli oldu...

Astor, karşısındaki yabancının olağanüstü cesareti, inanılmaz gücü ve kılıç sallayı-

Bir yanlış anlama ikisini karşı karşıya getirmişti...

Ama artık çok geçti...Birbirlerine hakaret etmişler, kılıç çekmişlerdi...

İkisinden birinin kanı akacaktı...

Yabancı genç kıvrak hamlelerle korkusuz Astor'u bunaltırken, o devrin kavgalarında pek görülmemiş bir hareket yaptı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 KASIM 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 302 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Fatih Sultan Mehmet büyük bir ordu ile İşkodra kalesini sarar ve zapteder.Şehri işgal altında tutan Venediklilerin yenilmesinde Kara Murat büyük rol oynar ...

Sol ayağı birden yay gibi uzandı, havalandı ve tekmesi Astor'un yüzünde patladı.

Astor, yediği bu garip vuruşla sarsıldı, gözlerinin önünde kıvılcımlar uçuştu. Onun yerine bir başkası olsa bu müthiş darbeyle çoktan bayılırdı.

Astor kendisini toparlamaya çalışarak yeniden saldırdı.. Şimdi kılıçlarını bırakmışlar, yumruk yumruğa dövüşüyorlardı.

Sessiz, hırslı, çetin bir boğuşma oldu..

Sonra Astor yere yuvarlandı...

Yabancı genç aynı anda bıçağını çekmiş ve onun boğazına dayamıştı...

Astor öleceğini anladı..

Çünkü o devrin kurallarına göre yenilen insan öldürülürdü.

Delikanlının gözlerinin önünde nişanlısı Juana'nın güzel hayali belirdi.. Yarın evlenecekleri.. Birbirlerine kavuşamadan ölme.. ne acıydı...

Tam mutluluğa kavuşurken, bir hiç uğruna ölüyordu..

Astor, kalbini ıstırapla sıkıştıran bu düşünceye rağmen titremeden:

—Sen kazandın.. Öldür beni.. dedi.

Yabancı genç umursamaz bir halde omuz silkti, bıçağını kınına koyarak ayağa kalktı ve:

—Hiç korkmadın, dedi. Senin gibi cesur bir insanı öldürmek alçaklık olur..

Korkusuz Astor kulaklarına inanamadı:

—Nee? Beni yendiğin halde öldürmüyorsun öyle mi?

—Evet...

—O halde sen bir haydut olamazsın...

—Haydut olduğumu kim söyledi? Sadece yardım isteyen bir kadın çığlığı duyarak koştum..O kadar...

—Ben de öyle...

Astor sevinçle elini uzattı:

—O halde dost olalım.. Yenildiğim adamın bir haydut olmadığına çok sevindim. Benim adım Astor...

Yabancı genç gülümsedi:

—Benim adım da Durakoğlu...

—Bir Türk, öyle mi?

—Evet...

—Burada Türkleri pek sevmezler..Çünkü onlarla daha birkaç ay öncesine kadar İş-

kodra'da savaş halindeydik...Ama yine de bu dostluğumuza engel olamaz...

İki genç adam içtenlikle el sıkıştılar..İkisinin de yüzünde mutlu,soylu bir gülümseme vardı.Aynı anda titrek, fakat tatlı bir kadın sesi onları kendine getirdi.. Genç kadın, tatlı okşayışlarla dolu bir sesle:

—Sizin tarafınızdan kurtarılacağımı bilseydim, iki defa böyle bir saldırıya uğramaya razıydım..dedi.

Korkusuz Astor kurtarmış olduğu kadına dönünce hayranlıkla mırıldandı:

—Ne kadar güzel!...

Durakoğlu da şaşkınlıkla söylendi:

—Bu kadar güzel bir kadının, gece yarısı sokaklarda ne işi var?

Kadın ilerledi, titreyen elleriyle Astor'un elini tuttu:

—Ah... Çok korkuyorum..Korkuyorum. Lütfen beni evime kadar götürünüz...

Astor soylu bir saygıyla eğildi:

—Madam... Adım Korkusuz Astor'dur. Eğer sizi korumayı, evinize kadar güvenliğinizi sağlamayı reddedersem adıma ihanet etmiş olurum...

Beraberce yürümeye başladılar... Astor Durakoğlu'na:

var.. Bir aşk ışıltısı, bir kin ve kıskançlık alevi gibi bir şey.. Dur bakalım bu işin sonu nereye varacak?''

Yüz adım sonra kanal kıyısında durdular...

Güzel ve esrarengiz kadın, ileride bekleyen büyük bir gondola işaret etti..

Altın işlemelerle süslü bir tente altına

—Sen de gel yiğit arkadaşım, demiş ve dostça onun koluna girmişti...

Durakoğlu içinden şöyle düşünüyordu:

—"Garip şey doğrusu..Venedik'e dün geldim.. Prenses Leonore'nin konağına girme çareleri ararken bu olaya rastladım. Gece sokakta tek başına dolaşan güzel kadın kim acaba? Adının Astor olduğunu öğrendiğim bu cesur gence bakışlarında tuhaf bir parıltı

Astor ile kadın yan yana oturdular.. Durakoğlu ön tarafa geçti..

Gondolcu, gondolu hareket ettirdi.

Hiç konuşmuyorlardı..

Astor, yanındaki kadının güzelliğini unutmuş gibiydi.

O şu anda, nişanlısı Juana'yı düşünüyordu...

Haydutların saldırısından kurtarılan kadın Kont Paola'nın karısı Kontes Paola idi.

Astor, Kontesi tanımıyordu.. Sadece adını duymuştu..

Kont Paola, Onlar Meclisi'nin en nüfuzlu üyelerinden biriydi. Sözü kanun kuvvetinde olan, bir emriyle adamı astıran, bir sözüyle insanı hapishanelerde çürütebilen güçlü bir kişi...

Gondol büyük ve muhteşem bir konağın önünde durunca genç adam haydutların elinden kimi kurtarmış olduğunu anladı.

Hizmetçiler, uşaklar koşarak hanımlarının gondolunu karşıladı.. Genç kadın güzel gözlerini Astor'un yakışıklı yüzüne dikti:

—Beni kurtardınız..Buraya kadar getirdiniz... Lütfen evime de şeref veriniz...

Ateşli sesinde rica eden, yalvaran bir titreyiş vardı.

Durakoğlu, "Bu kadın, Astor denilen gence sırılsıklam âşık.. Hem de tehlikeli şekilde" diye söylendi. Sonra onlarla beraber eve girmenin doğru olmayacağını düşünerek:

—Ben seni burada bekleyeyim arkadaşım dedi. Gecenin temiz havasını biraz ciğerlerime doldurayım...

Astor, Kontes Paola ile birlikte konağa girdi...

İçerisi değerli halılar, tablolar ve aşk kokuları saçan çiçeklerle süslenmişti...

Geniş bir salonda yalnız kalınca genç kadın gülümsedi:

—Oturunuz...

Fakat delikanlı bir an önce gitmek istiyordu.. Bu kadını serserilerin elinden kurtarmış, evine kadar getirmişti. Artık burada kalmasının gereği yoktu...

—Madam, artık evinizde olduğunuza göre tam bir güven içindesiniz... Sizi daha fazla rahatsız etmek istemem...

Kadın şuh bir şekilde haykırdı:

—Ne? Siz mi rahatsız edeceksiniz beni? Sözleriniz çok zalim... Sesinizdeki umursamaz ifade, bakışlarınızdaki ilgisizlik, zavallı kalbimin çırpınışlarını anlamadığınızı gösteriyor...

Astor birden şaşırdı.. Karşısındaki eşsiz güzellikteki kadına büyüyen gözlerle baktı.. Kontes Paola'nın sözleri bir aşk ilanı gibiydi:

—Madam... Neler söylüyorsunuz?

Genç kadının nemli dudakları ihtirasla titriyordu:

—Sizi sevdiğimi...Çırpınan kalbimi ve alev alev yanan vücudumu sizin kollarınıza atmak için titrediğimi görmüyor musunuz?

Astor, kaşlarını çattı:

—Madam... Rica ederim kendinize gelin...

—Demek ki hiç bir şey görmek istemiyorsunuz. Haftalardır sizi izlediğimi, sizinle karşılaşmak, tanışmak istediğimi bilmiyorsunuz demek ki...

Astor'un canı sıkılmaya başlamıştı. O nişanlısı Juana'dan başkasını göremez, sevemezdi.. Sert bir sesle:

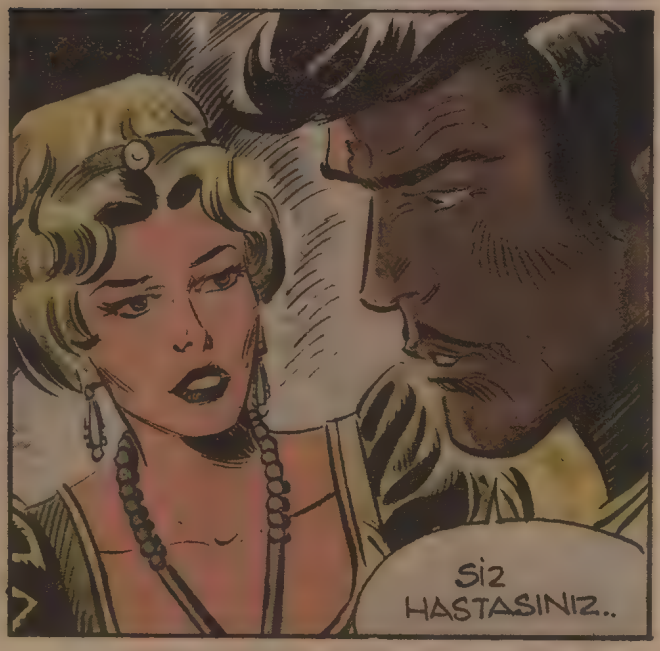

—Yollarımız ayrıdır kontes, dedi. size Allahaısmarladık demek istiyorum...

Kontes Paola o anda çılgın bir dişiydi.. Ani bir atılışla Astor'un önüne geçti:

—Ah Astor!.. Neden sizinle bu kadar geç tanıştık? Oysa birbirimizi sevebilirdik...

—Ben yarın evleniyorum madam..Allahaısmarladık...

Kadın yine delikanlının önünü kesti:

—Gözlerinizde beni hor gören, küçümseyen bakışlar var...

—Hayır.. Sizi hor görmüyorum madam, size acıyorum... Siz hastasınız...

—Yaa? Demek öyle..Belki de haklısın. Bana acımak gerek..Çünkü aylardır beni kemiren korkunç işkenceler içindeyim..Hele senin bir başkasını sevdiğini, onunla evleneceğini düşündükçe azap duyuyorum...

Astor buz gibi soğuk bir sesle:

—Siz güzel fakat sefil bir kadınsınız, dedi. Sonra kederli bir sesle ekledi:

—Hoşça kalın madam... Yollarımız çok ayrı...

Sinirli adımlarla kapıya doğru yürüdü...

Bu sırada kilisenin saati dışarıda gecenin birini vuruyordu... Bronz tokmağın her darbesi genç kadının yüreğine güm güm iniyordu sanki...

Delikanlının arkasından hırs ve ihtirastan sarhoş, göz yaşları içinde baktı, öfkesinden, şahane vücudunu örten tül elbisesini parçalamaya başladı...

Ağlamak, hıçkırmak istiyordu...

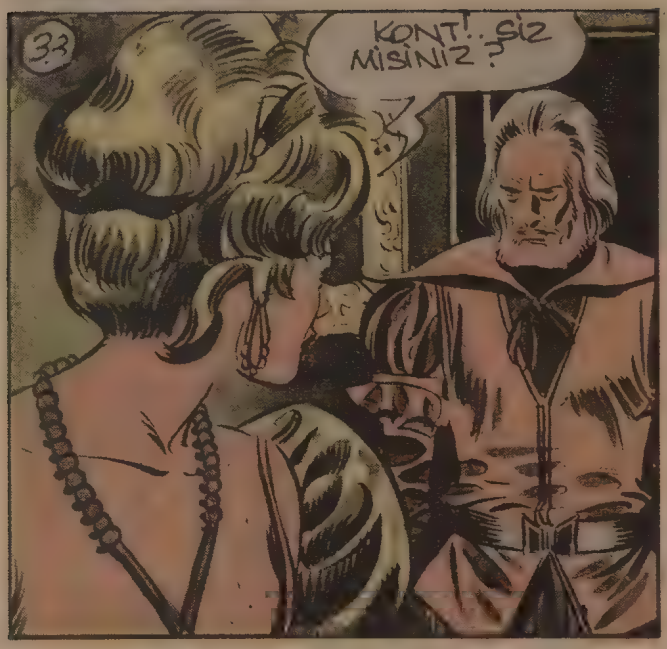

Tam bu sırada içeriye Kont Paola girdi..

İlerlemiş yaşına rağmen dinç bir insan olan Kont, bir bakışta bu içler acısı sahnenin gerçek yüzünü anladı. Yüzü öfke ve kinle kasıldı.

Kontes Paola kocasını görünce yerinden sıçradı, rengi sarardı ve:

—Kont..Siz misiniz? diye kekeledi.

reydi.. Genç adam derin bir utancın yükü altında ezilerek:

—Özür dilerim Kont, dedi. Böyle bir olaya sebep olduğum için gerçekten üzgünüm.

Kont titreyerek durdu. Gözlerinden bir delilik ışığı geçti.. Astor'un bu olayda suçu olmadığını biliyordu. Ama yine de onu cezalandırması gerektiğini düşündü... Fakat böyle

Kont Paola'nın gözlerinde umutsuz dertli bir ifade vardı. Allak bullak olmuş suratında derin bir hayal kırıklığının tüm belirtileri görülüyordu:

—Her şeyi gördüm ve duydum... Sen iğrenç bir kadınsın Kontes.. Doğrusu bu utanmazlığından dolayı seni kutlamak gerek...

Bu sırada Astor salondan çıkmak üze-

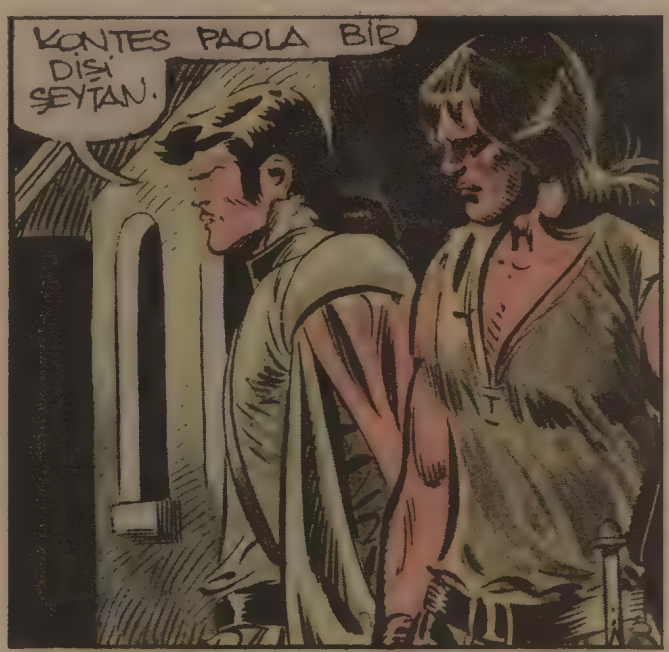

güçlü bir gençle düello edemezdi.. İntikamını sonraya bıraktı...

Astor kapıyı açarak kendisini dışarı attı. Alnında parlayan soğuk terleri sildi.. Dış kapıda kendisini bekleyen Durakoğlu'na:

—Kontes Paola bir dişi şeytan, dedi. Az daha kocasıyla başım derde girecekti..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 KASIM 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 303 FİYATI 250 KURUŞ

Kara Murat'ın bu sayısı 100 bin 890 adet basılmıştır.

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

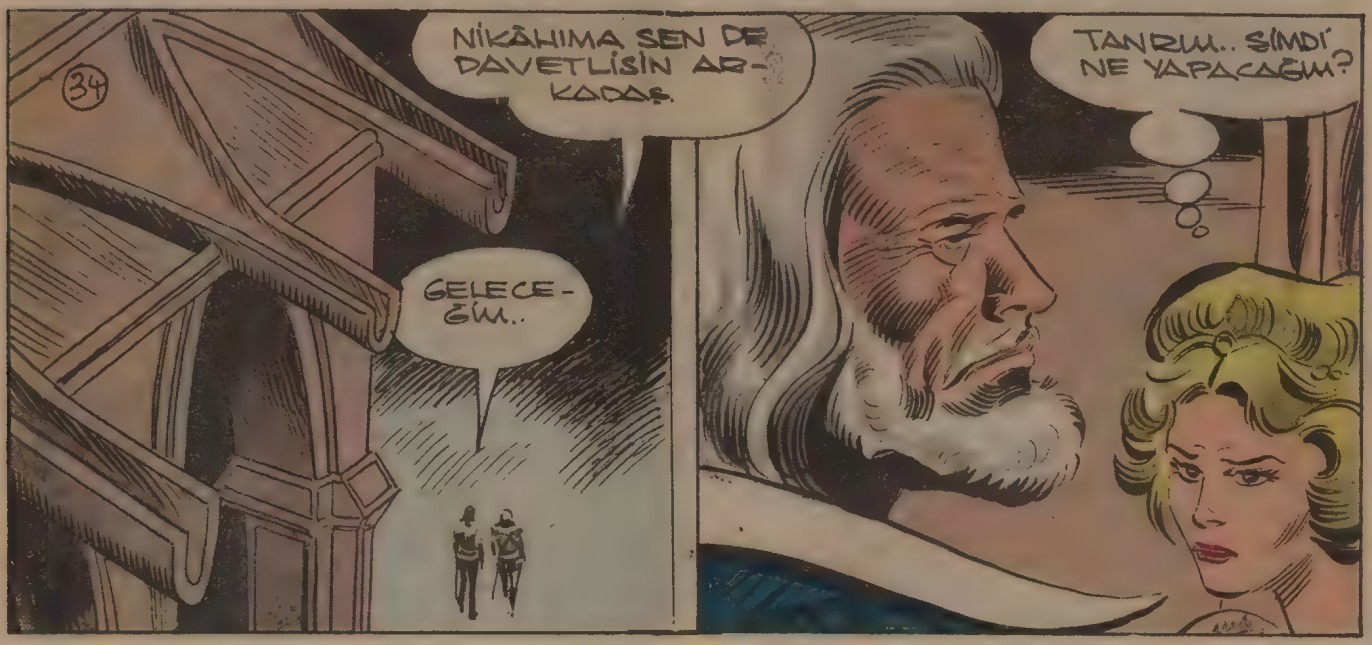

...Doğrusu, evleneceğim günün arifesinde, başka bir kadın için düello etmek zorunda kalsam bütün Venedik'e rezil olurdum. Juana da beni asla affetmezdi. Yarın nikâhıma, hayatımın en mutlu anına sen de davetlisin arkadaş. Geleceğine söz ver,.

Durakoğlu, gülümseyerek:

—Geleceğim! dedi.

El sıkışarak ayrıldılar.

Aynı anda Kont Paolo'nun konağında kanlı bir oyun başlamak üzereydi.

Aldatılmış olmanın acısı, kontu kalbinden yaralamıştı.

Genç kadın, kocasının gözlerindeki ölüm kararını okudu. Adamın yüzünde perişanlık, sözlerinde vahşi titreyişler vardı. Buz gibi bir sesle:

—Öleceksin Kontes, dedi. Beni aldattı-

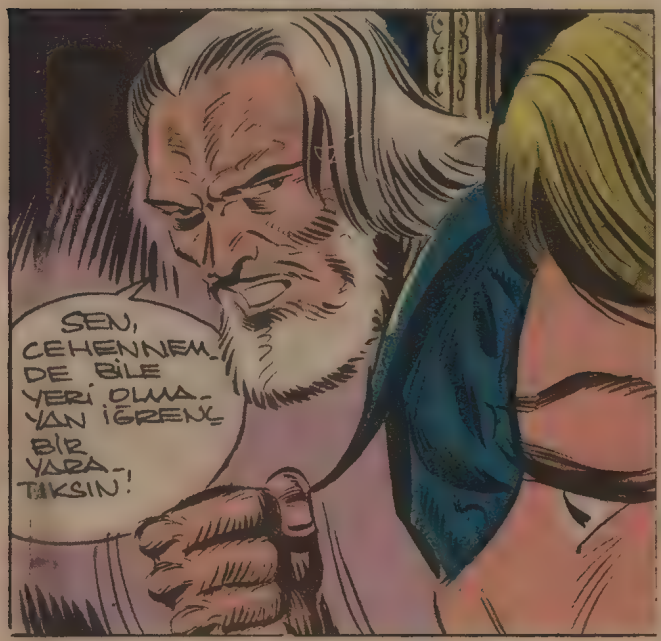

ğın, aşkıma ihanet ettiğin için öleceksin...

Kont, şimdi korkunç bir buhranın pençelerine düşmüştü. Gözleri kan çanağına dönmüş, yüzü karmakarışık olmuştu:

—Sen, cehennemde bile yeri olmayan iğrenç bir yaratıksın. Ama bu rezil davranışlarını sürdüremeyeceksin.

Adam, öfkenin, ıstırabın, umutsuzluğun müthiş gücüyle, bıçağını çekip, ağır adımlarla ve yüzünde vahşi bir ifadeyle Kontes'in üzerine yürüdü:

—Öleceksin... Yalvarmanın bir yararı yok.. Seni öldürdükten sonra, cesedini kanaldaki balıklara atacağım...

Kont ,bıçaklı elini yıldırım gibi kaldırdı fakat indiremedi...

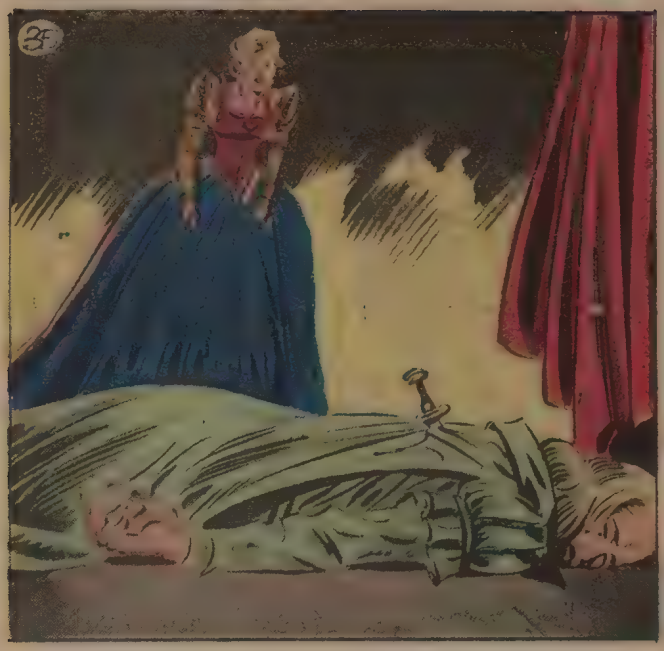

Nereden geldiğini anlayamadığı müthiş bir darbe, onu sarstı, adam kısa bir an ayakta sallandı, sonra cansız yere yuvarlandı.

Kont Paolo'nun sırtına bir bıçak sapına kadar gömülmüştü...

Gözleri dehşetle büyüyen Kontes bir an kanlı cesede baktı ve yavaş yavaş geriledi. Korkudan bembeyaz kesilen dudaklarının arasından:

—Prenses Leonore! sözleri döküldü.

Evet, usulca salona girip, Kont Paolo'yu sırtından bıçaklayan Prenses Leonore, Kontes'in karşısında sakin, fakat sakinliği kadar korkunç bir şekilde duruyor ve ona gülümsüyordu:

—Tam zamanında yetiştim değil mi? İşte seni kocandan kurtardım. Şimdi benim de-

diklerimi yapacaksın...

★ ★ ★

Sen Mark meydanındaki yeraltı mezarlığında o gece esrarengiz bir toplantı vardı.

Büyük kilisenin bronz çanı, kederli sesiyle gece yarısını çalarken,birden mezarlık ışıklarla doldu.

Ellerinde meşaleler taşıyan, maskeli adamlar,meşaleleri lahitlerin üzerine yerleştirdiler.

Bir süre sonra, mermer merdivenlerden bir grup insan daha indi. Her meşalenin önünde beşer adam toplandı.Böylece, elli kişi kadar oldular. Hepsi maskeliydi...

Ulaş Bey, Prenses Leonore'nin yanında yürürken:

"—Bunlar da kim? Venedik'in ileri gelen kişilerinden olsalar gerek" diye düşünüyordu.

Yeraltı mezarlığının soğuk ve ürpertici bir havası vardı. Mermerlerin üzerine dehşet ve korku sinmişti sanki...

Bu arada maskeli adamlardan biri ortada duran kürsüye çıktı. Esrarengiz birliğin başkanı olduğu anlaşılan adam yüzündeki maskeyi çıkardı, sakin ve otoriter bir sesle:

—Dostlarım, kardeşlerim, dedi. Hepiniz benim gibi maskenizi çıkarın. Birbirimizin yüzlerini görelim ki, içimize ihanet edecek kimse girmesin...

Bu sözler üzerine adamlar, maskelerini çıkararak bir yana attılar.

Ulaş Bey:

"—Kürsüdeki adam, Prenses Leonore'

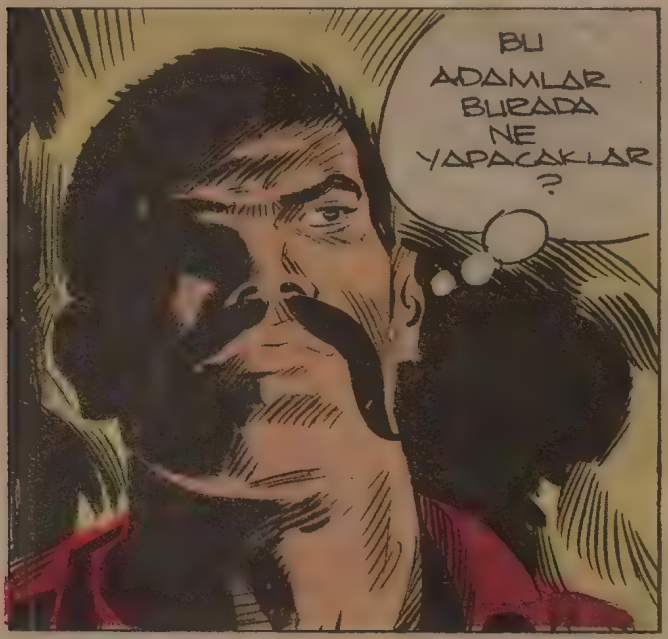

nin babası Senatör Bartelmi.. Çevredekiler ise mutlaka Venedik'in en nüfuzlu ve zengin kişileri.. Bu adamlar burada ne yapacaklar?" diye düşünmeye devam etti.

Bu garip ve esrarengiz birliğin amacı neydi?

Prenses, Ulaş Bey'i yeraltı mezarlığına niçin getirmişti?

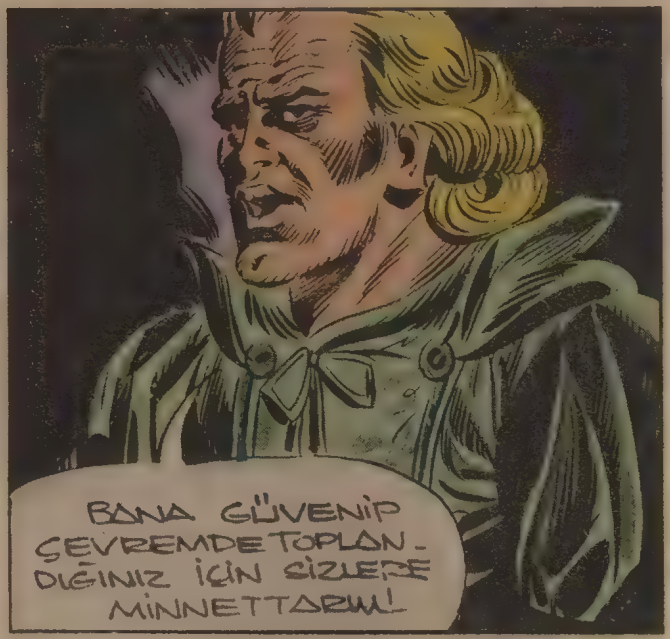

Gizli cemiyetin başkanı Senatör Bartelmi tekrar söze başladı:

—Senyörler.. Aziz dostlarım. Sanırım hepimiz tamamız. Hareket saatinin yaklaştığını biliyoruz. Bana güvenip, çevremde toplandığınız için sizlere minnettarım...

Senatör, gözlerini karşısındakilerin üzerinde bir bir dolaştırdı.

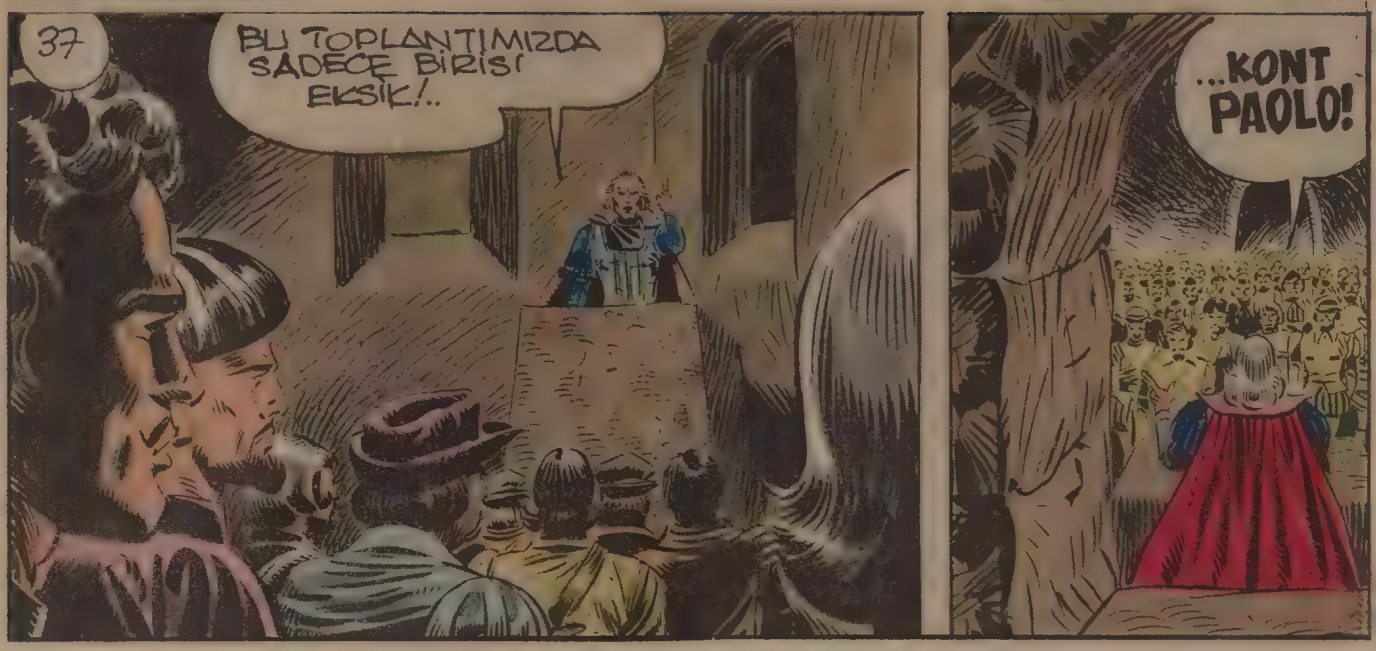

—Bu son ve önemli toplantımızda sadece bir kişi eksik. Hem de çok önemli bir kişi. Kont Paolo...

Çevreyi, ansızın kuşkulu bir sessizlik kapladı. Kont Paolo'nun eksikliği gizli örgüt üyelerini ürkütmüş gibiydi.

Herkesin kendisinden açıklama beklediğini gören Senatör Bartelmi devam etti:

—Kont Paolo'nun burada bulunmayışının nedeni artık birliğimizden çıkmak istemesidir. Kont Paolo, Cumhurbaşkanı'nın görevinde kalması gerektiğini, onun oğlu Astor'un başkan olunca, Venedik Cumhuriyetinde büyük hizmetlerde bulunacağına inandığını söylüyor.

Kalabalık arasında, ansızın tehdit dolu bir uğultu başladı. Birçok asilzade:

—İhanet! İhanet! diye homurdandı...

Senatör Bartelmi, acı acı gülümsedi.

—Evet dostlarım.. İhanet! Ama sizleri kesin olarak temin edebilirim. Bu ihanet cezasız kalmayacak...

—Ölmeli!.. Hainlerin cezası ölümdür!

—Kont'u bu gece öldürmeliyiz!...

—Aksi halde biz mahvoluruz...

Senatör Bartelmi ellerini kaldırarak topluluğu susturdu:

—Beni dinleyin aziz kardeşlerim. Gönlünüz rahat olsun. Hainin cezası verildi ve Kont Paolo bu gece kendi konağında bıçaklanarak öldürüldü. Yarınki nikah töreni sırasında cumhurbaşkanını devirerek iktidara el koyacağız...

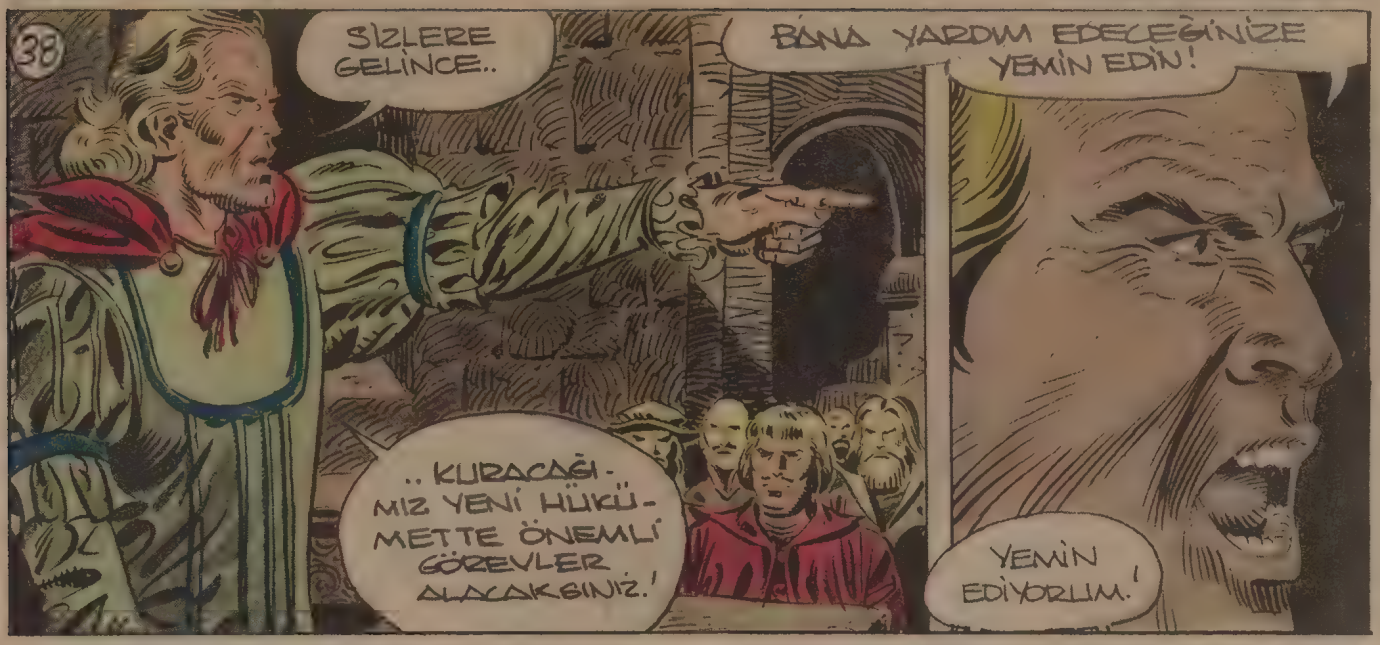

...Sizlere gelince, kuracağımız yeni hükümette önemli görevler alacaksınız.

Mezarlıkta sevinç mırıltıları dolaştı. Gizli cemiyet üyelerinin gözleri iktidar ve servet hırsıyla parıldıyordu.

Senatör Bartelmi, konuşmasını şöyle sürdürdü:

—Dükalık tacını başıma geçirdiğim günden itibaren ,sizlerin sadık başkanınız olacağıma yemin ediyorum. Allah ve ölüler, yeminimin sadakatine tanık olsunlar. Siz de bana aynı sadakatle yardım edeceğinize yemin edin...

Herkes, yumruğunu havaya kaldırdı, yeraltı mezarlığının duvarları, aynı kelimelerle çınladı:

—Yemin ediyorum...

—Yemin ediyorum...

Sonra yine derin bir sessizlik, dilsiz mezar taşlarının üzerine çöktü.

Senatör Bartelmi:

—Her şey hazır, dedi. Herkes yapacağı işi biliyor. Artık birbirimizi görmeyeceğiz. Bu son toplantımızdır. Yarın, bizim zafer günümüz olacaktır.

Bütün eller, kürsüye doğru uzandı. Darbeciler heyecanla başkanlarını selamladılar, sonra geldikleri gibi sessizce birer birer mezarlıktan çıktılar.

On dakika sonra herkes dağılmıştı.

Ulaş Bey, dışarıda Prenses Leonore'nin yanında yürürken:

—Beni buraya neden getirdin? Bu gizli bir toplantıyı bana neden izlettin? diye sordu.

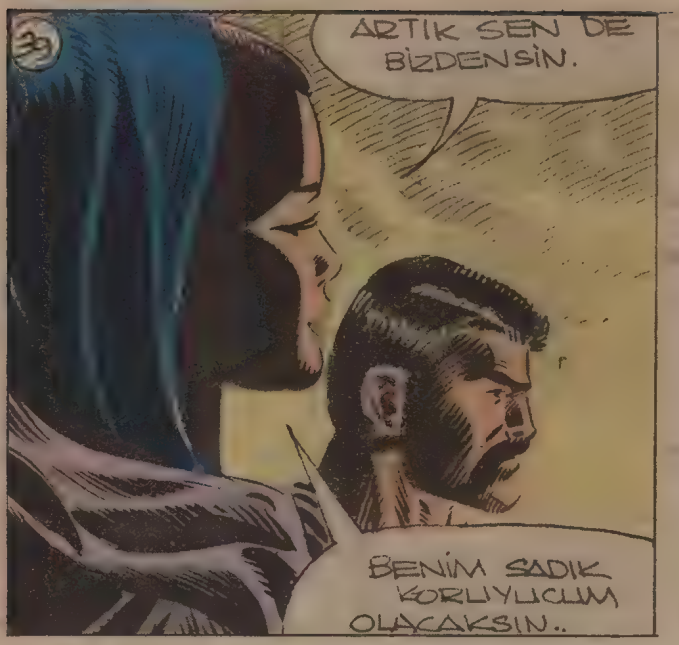

İktidara yaklaşmanın ateşli ihtirası Prenses Leonore'nin yüzünden dışarı fışkırıyordu sanki.. Gözleri ışıl ışıl parlayarak:

—Artık sen de bizdensin, dedi. Babam yarın cumhurbaşkanı olacak. O başkan olunca iktidar benim elime geçecek tabii..Çünkü babamı yöneten benim. Sen de benim sadık koruyucum olacaksın.. Senin gibi usta bir silahşöre son derece ihtiyacım var...

Ulaş Bey'in yüzü asıldı, kaşları çatıldı, sesi boğuk ve sert çıktı:

—Sadece koruyucun mu?

Prenses gülümsedi, en tatlı sesiyle onu adeta okşadı:

—Haydi canım, surat asma.. Hem koruyucum, hem sevgilimsin tabii...

Beraberce rıhtımda kendilerini bekleyen gondola bindiler. Gondol, Prensesin kona-

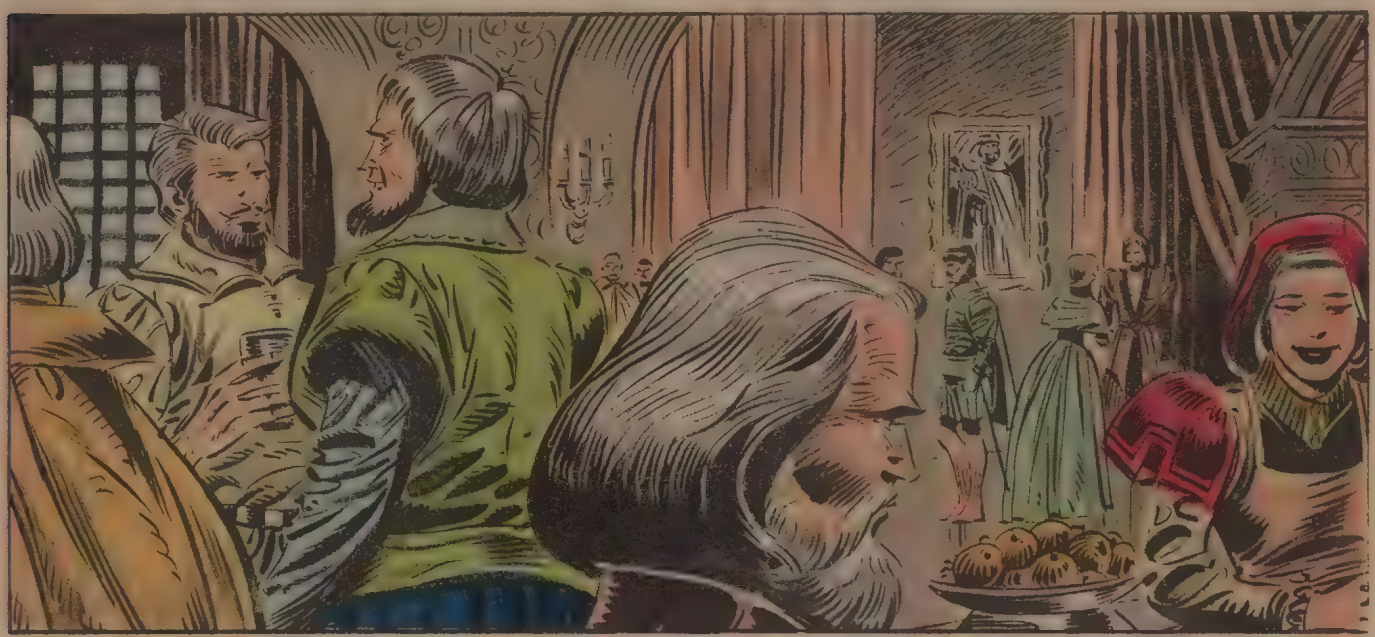

ğına doğru hareket etti.

★ ★ ★

Onbeşinci yüzyılın ikinci yarısında cumhuriyetle yönetilen tek ülke olan Venedik'in başkanlık sarayı, muhteşem bir düğün için donatılmıştı.

Bina, ışıklar içindeydi.

O gece , cumhurbaşkanının oğlu, Astor ile nişanlısı Juana evleneceklerdi.

Sarayın çevresinde biriken Venedik halkı, heyecanla bekliyor, kanalda gondollar birbirine çarpıyordu.

Binanın büyük salonunun kapısında resmi elbiselerini giymiş olan Cumhurbaşkanı, Venedik asilzadelerini ve yüksek rütbeli subayları karşılıyordu.

Tebrikleri kabul eden Başkan'ın, bu gece biraz endişeli olduğu dikkati çekiyordu.

Astor'un özel davetlisi olan Durakoğlu, bir köşede ayakta duruyor, dikkatli bakışlarıyla içeri giren herkesi birer birer inceliyordu.

Gözleri Prenses Leonore'yi, Cüce Aleksandir'ı ve Ulaş Bey'i arıyor, "O cücenin kafasını koparıp, Ulaş Bey'in yüzüne tüküreceğim" diyordu. Prenses'e vereceği ceza için henüz bir karara varamamıştı. Onu tutup Kara Murat'a götürmeyi düşünüyor:

"Evet,evet... O melek yüzlü canavarın cezasını Kara Murat vermeli" diye mırıldanıyordu.

Durakoğlu birden ,salondaki gergin havayı sezdi, adeta ölüm korkusu duyar gibi oldu...

Davetlilerin iğreti gülümsemelerinin altında bir dehşet hissi vardı.

Ne oluyordu?

Bu gergin havanın, bu garip huzursuzluğun sebebi neydi?

Astor ile Juana ,salonun öbür ucunda yan yana,mutluluktan hiç bir şeyi farketmeden oturuyorlardı.

Şık bir davetli elini uzattı:

—Mutlu ol Astor! dedi.

Genç adam, başını kaldırınca bunu söyle yeni tanıdı, yüzü pırıl pırıl bir gülümsemeyle aydınlanarak:

—Sağol Senatör Bartelmi, dedi. Sen gerçek bir dostsun.. Benim mutluluğumu gönülden istersin.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 KASIM 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 304 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

Senatörün yüzünü sahte bir gülümseme kapladı:

—Evet... Ben ve kızım seni çok severiz Astor...

—Sahi Prenses Leonore nerede?

—Birazdan gelip, o da seni ve güzel nişanlını kutlayacak...

Senatör bunları söylerken dudakları alaylı bir şekilde kıvrıldı ama mutluluk içinde olan Astor, onun halini farketmedi.

Bu sırada Durakoğlu'nun yakınında bulunan iki şövalye aralarında şöyle konuşuyordu:

—Astor'un nişanlısı Juana gerçekten çok güzel bir kız. Onu elinden kaçırdın Getto.

Adı Getto olan şövalyenin bakışları öfkeyle kıvılcımlandı. Salonun öbür köşesindeki

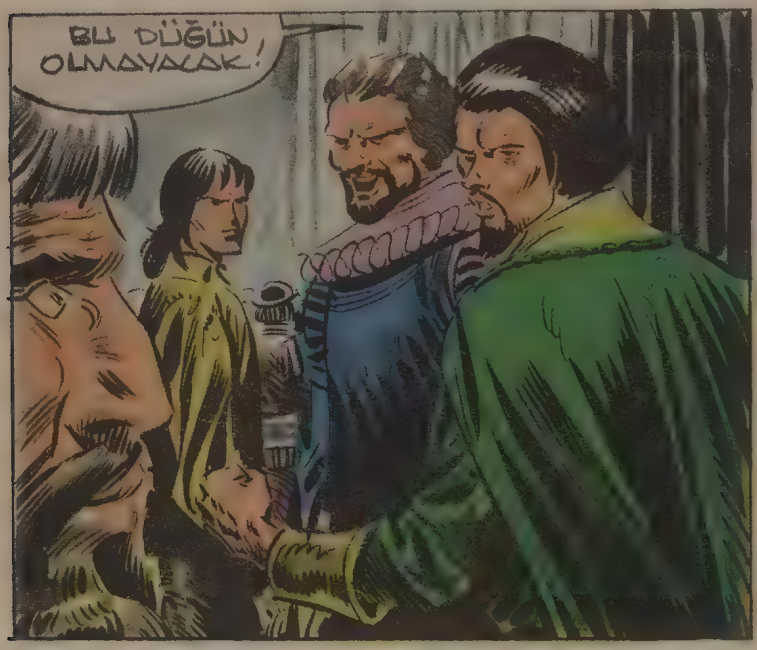

Juana'ya dikilen gözlerinde vahşi bir aşkın parıltıları vardı:

—Henüz kaçırmış değilim dostum. Juana benim olmalıydı. Astor köpeği, onu elimden almaya kalktı. Ama alamayacak. Bu düğün olmayacak.

—Bildiğin bir şey mi var?

Getto hınçla söylendi:

—Birazdan o rezil Astor'un düşeceği durumu göreceksin. O sefil, lâyık olduğu yeri bulacak...

Konuşulanları duyan Durakoğlu'nun canı sıkıldı. Bir süre Şövalye Getto'yu ters bakışlarla süzdü. O, arkadaş olarak bildiği hiç kimseye söz söyletmeyecek yaradılıştaydı. Şövalyenin karşısına dikilip, hakaret dolu bir sesle

—Bana bak, dedi. Bir adamın arkasından bu şekilde konuşmak, dünyanın en aşağılık hareketidir...

Venedik'in önde gelen silahşörlerinden biri olan Şövalye Getto, duyduğu bu sözlerle irkildi, bakışlarını Durakoğlu'na çevirerek homurdandı...

—Siz kimsiniz?

Durakoğlu, öfkeli öfkeli soludu:

—Ben Astor'un dostuyum.. Ona yapılan hakareti kendime yapılmış sayarım...

Şövalye Getto'nun dudakları alayla kıvrıldı. Durakoğlu'nu küçümser bakışlarla süzdü:

—O halde beni düelloya davet edeceksiniz demektir...

—Evet...

Şövalyenin kendisine güveni sonsuzdu:

—Hay hay dostum...Ne zaman, nerede isterseniz...

Durakoğlu kükredi:

—Şimdi burada!.

Şövalye Getto böyle bir cevap beklemiyordu. Birden ürktü:

—Siz deli misiniz? dedi. Burada kavga edilmez. Nerede olduğunuzu unutuyorsunuz galiba?

Durakoğlu'nun tepesi iyice atmıştı:

—Hiç bir şey unutmuyorum. Kıçına hak ettiğin tekmeyi yapıştırmak için daha fazla bekleyemem, anladın mı?

Başkanlık sarayında kavga etmenin cezasının çok ağır olduğunu bilen Şövalye Getto, sapsarı kesilerek:

—Dışarıda dövüşelim, diye mırıldandı.

Durakoğlu, başını salladı:

KARA MURAT

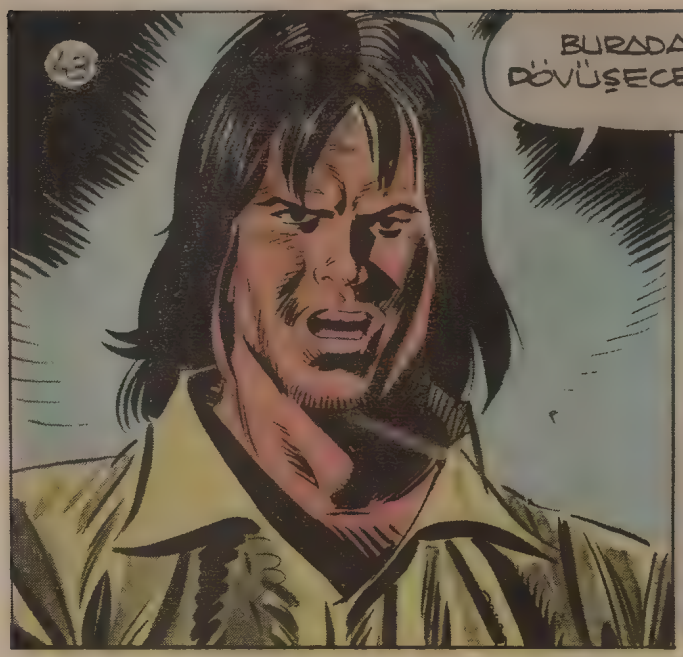

—Hayır... Burada dövüşeceğiz.. Böyle bir sarayda senin gibi soytarıların yeri olmadığını herkese göstermeliyim. Hakaret ettiğin ev sahibi Astor'un adına seni tekmeyle kapı dışarı edeceğim...

Tartışmayı salonda bulunan öteki konuklar da duymuştu. Bütün başlar merakla onların bulunduğu yana çevrildi:

—Hey, ne oluyor?

—Tartışanlardan biri Şövalye Getto değil mi?

—Evet.. Öteki kim?

—Yabancı biri. Herhalde saray kurallarını bilmiyor...

—Bak bak.. Şövalye Getto'nun yakasına yapıştı, onu sürüklüyor.

—Vay canına! Bu ne kuvvet böyle?

Gürültüleri duyan Astor,başını çevirin-

ce kavgacıların ikisini de tanıdı.

Kaşlarını hafifçe çattı. Durakoğlu'nun delice girişiminin sonucu, onu titretti.

"Bu çılgın Türk ne yapıyor böyle? Allah'a şükretsin ki, ben buradayım. Yoksa işi bitikti. Başkanın huzurunda kavga çıkarmanın cezası idamdır" diye düşündü.

Cumhurbaşkanı, başka zaman olsaydı derhal muhafız komutanına bir işaret yapar, iki kavgacıyı yakalatıp zindana attırırdı. Oysa şimdi ne kımıldıyor, ne de bir söz söylüyordu. Çünkü, Durakoğlu'nun,oğlunun dostu olduğunu biliyor, Astor'u kırmaktan çekiniyordu. İçinden:

"—Şövalye Getto, rezilin biridir. Bu hakareti mutlaka hak etmiştir. Ama ne yazık ki, bu yiğit yabancıyı cezalandırmak zorunda kalacağım" diye düşündü.

Bu sırada Şövalye Getto'nun bütün gücüyle direnmesine rağmen kendisini Durakoğlu'nun pençelerinden kurtaramadığı görülüyordu.

Şövalye Getto'nun bileğini o güne dek kimse bükememişti. Ama şimdi durum değişikti.

Şövalye, ilk defa kendisinden güçlü birine rastladığını görüyordu. Gözleri yuvaların dan fırlamış bir halde homurdandı.

—Delirmişsin sen... Bırak beni Allah'ın belası.. Nerede, ne zaman ve ne şekilde istersen seninle dövüşürüz. Ama şimdi yakamı bırak.. Herkese rezil olduk...

Durakoğlu sinirli bir gülüşle haykırdı.

—Hayır.. Seni bırakmayacağım. Önce Astor ve Juana'dan özür dileyeceksin. Sonra sana hak ettiğin sopayı atacağım.

Durakoğlu, Şövalye Getto'nun bileğini yakalamış, karşı konulması imkânsız bir güçle kolunu arkasına bükmüştü.

—Şu anda istersem kolunu çöp gibi kırarım Şövalye, dedi.

Getto, acıyla inlerken bir yandan da teh dit etti.

—Aaah! Bırak beni haydut! Seni dilim dilim doğrayıp etlerini köpeklere yedirmez sem bana da Şövalye Getto demesinler...

Çelik pençeli Durakoğlu, Şövalye'nin kolunu biraz daha bükerek emretti.

—Yürü!...

Alnında iri ter taneleri biriken şövalye yürümek zorunda kaldı. Durakoğlu onu Astor ile Juana'nın önüne kadar getirdi.

Bütün saray halkı, olanları dehşet içinde izliyordu. Böyle bir şey Venedik tarihinde duyulmuş, görülmüş şey değildi.

Durakoğlu, Şövalye Getto'yu Astor ile Juana'nın önüne getirdikten sonra sert bir sesle:

—Diz çök! diye kükredi.

Adam perişan bir haldeydi. Anlaşılmaz bir şeyler homurdanarak direnmek istedi a-

ma, Durakoğlu onun kolunu biraz daha bükerek bağırdı:

—Diz çök sersem herif! Az önce alçakça sözler söylediğin damatla gelinden özür dile!

Şövalye Getto, Durakoğlu'na lânetler yağdırıyordu. Herkesin içinde böyle özür dilemek, onun için ölümden beterdi.

Hem utancından, hem de canının acısın-

dan inim inim inledi, kendisini rezil eden bu gençten intikam almaya yemin etti.

Durakoğlu, emrini tekrarladı:

—Diz çök dedim sana? Yoksa bir saniye sonra kolun kırılacak...

Şövalyenin mosmor kesilen zavallı dudaklarından anlaşılmaz hırıltılar, küfürler çıkıyordu. Kolu kırılmak üzereydi.

Artık, dayanacak gücünün kalmadığı görülüyordu.

İster istemez dizlerinin üzerine çöktü ve umutsuzca inledi.

Durakoğlu, acımasızca bağırdı:

—Özür dile?

Şövalye Getto, kızaran gözlerini Astor ile Juana'ya kaldırdı ve içler acısı bir sesle:

—Beni bağışlayın, dedi.

Artık herkes kavganın nedenini öğrenmişti. Birçok kişi Durakoğlu'nun gücüne ve yiğitliğine hayran kaldı.

Durakoğlu, Şövalye Getto'yu bırakmadı:

—Kıçına tekme yapıştıracağım demiştim. Ben verdiğim sözü mutlaka yerine getiririm.

Şövalyeyi kapıya doğru sürükledi.

Getto, dişlerini gıcırdatarak, ağzından köpükler saçarak, solucan gibi kıvır kıvır kıvranarak yürümek zorunda kaldı.

Kapıya gelince, Durakoğlu sağ ayağının tüm gücüyle tekmeyi Şövalye Getto'nun kaba etine yapıştırdı.

O güne kadar kuvvetiyle övünen yenilmez şövalye, havaya uçtuğunu, kapının kanatları arasından geçip, karşı duvara yapıştığını

hissetti. Sonra çarpışın etkisiyle düşüp bayıldı.

Durakoğlu, sanki önemli bir olay olmamış gibi gayet sakin geri döndü, salona baktı.

Bu uygunsuz dövüşün yarattığı etki müthişti?

Başkan susuyordu. Davetlileri de bir ölüm sessizliği kaplamıştı. Ağır sessizlik Du-

rakoğlu'nun içine sıkıntı verdi:

—"Galiba yanlış bir harekette bulundum" diye düşündü.

Salondaki davetliler, onun kaba saba, terbiye almamış, görgüsüz biri olduğunu düşünüyorlardı. Bir kontes:

—Boğa kadar güçlü.. Ama barbarın biri! diye fikrini söyledi.

Bir başkası ise hayranlıkla gülümsedi:

—Belki vahşi bir hayvan kadar yırtıcı ama doğrusu güçlü ve cazip bir erkek. Kendini beğenmiş şövalyeyi paçavraya çevirişini pek beğendim...

Güzel bir düşes derin derin içini çekti:

—Doğrusu onunla tanışmayı çok isterdim.

Bu sırada Astor, derin bir sıkıntı içinde Durakoğlu'nu nasıl kurtaracağını düşünüyordu.

Sarayda böyle bir olay çıkarmanın cezası ölümdü. Onun tutuklanıp hapse atılmasına engel olamayacağını anladı. Şimdilik, bu skandalı yatıştırmak için Durakoğlu'nun tutuklanması gerekiyordu. Daha sonra Engizisyon Mahkemesi Başkanı ile konuşur, ar-

kadaşının serbest bırakılmasını sağlardı.

Sakin bir sesle ve bütün davetlilerin duyabileceği bir şekilde:

—Aziz dostum, dedi. Bu kavgayı benim için yaptığın anlaşılıyor. Bu nedenle sana çok teşekkür ederim. Ama hareketin sebebi ne olursa olsun, başkanlık sarayında kavga çıkarmak suçtur. Bu yüzden yargılanmak gerekiyor...

Sesinde öyle yumuşak bir hava vardı ki, sanki Durakoğlu'na:

"—Merak etme.. Seni kurtaracağım" demek istiyordu.

Durakoğlu, bunu anladı ve gülümsedi:

—Saray düzenini bozduğum ve konukların huzurunu kaçırdığım için üzgünüm...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

28 KASIM 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 305 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır.Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

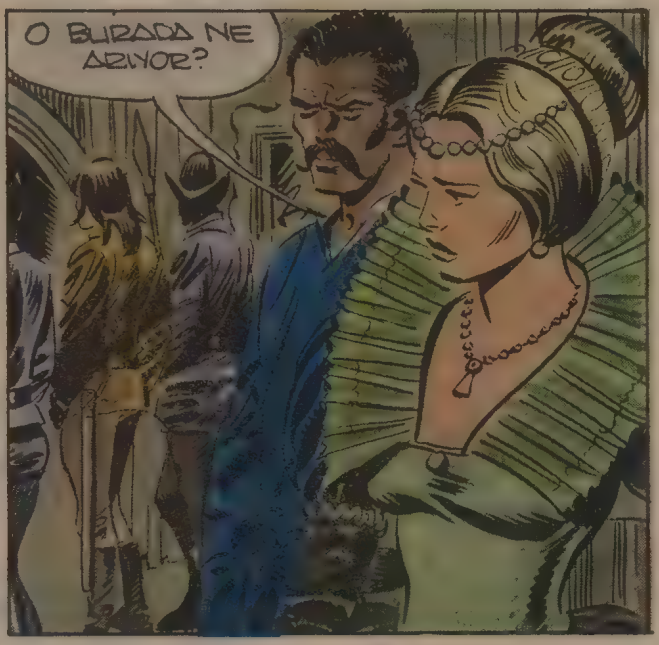

Muhafızlar delikanlıyı alıp götürdüler... Salon az sonra tekrar canlandı. Herkes Durakoğlu'nun inanılmaz gücünden bahsediyordu:

—Bu genç adamTürk'müş...

—Türkler yaman olur...

—Prenses Leonore de kendisine bir muhafız bulmuş.Adı Ulaş Bey'miş...

—Yaa? O da bunun gibi güçlüyse Leonore'nin düşmanları yandı demektir.

Durakoğlu muhafızların arasında salondan çıkarken,aynı anda öbür kapıdan Prenses Leonore ve Ulaş Bey içeri giriyordu.

Prenses Leonore bir bakışta Durakoğlu'nu tanıdı.

—Garip şey...O burada ne arıyor? diye mırıldandı.

Ulaş Bey de şaşırmıştı.

—Gerçekten garip...Sen onu Venedik'e davet ettiğin vakit kabul etmemişti.Acaba neden fikir değiştirdi dersin?

Yanıbaşlarında Cüce Aleksandır'ın sevimsiz, çatlak sesi duyuldu.

—Ben biliyorum efendimiz...

—Ne biliyorsun?

—Bu Türk'ün neden burada olduğunu...

—Söyle bakalım öyleyse...

—Bizden öç almak için geldi...

—Neee? Öç mü?

—Evet...Kara Murat'ın intikamını almak istiyor.Handaki kavgadan sonra sizden ayrılınca ben de İşkodra'ya döndüm ve Durakoğlu'nun Kara Murat'ın en yakın arkadaşı olduğunu öğrendim...

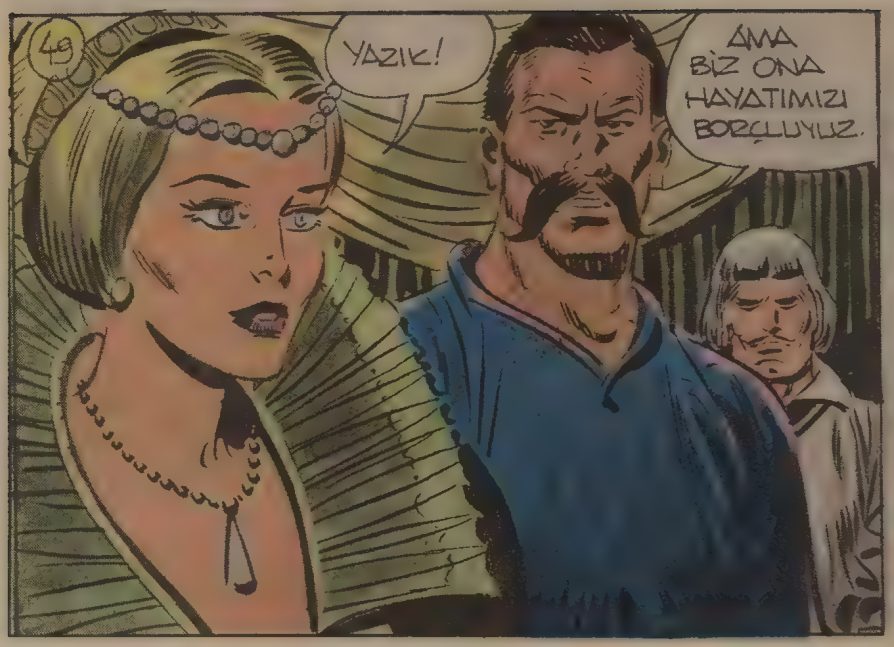

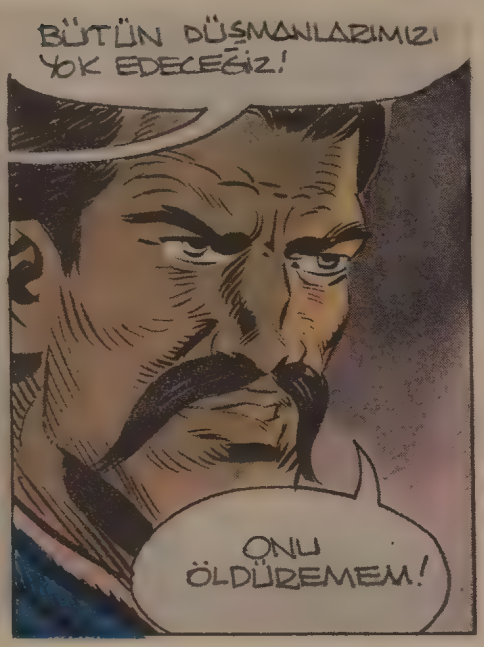

Prenses Leonore hafifçe sarardı:

—Yazık...Güçlü ve yakışıklı bir gençti... Onu öldürmek zorunda kalacağız...

Ulaş Bey dudaklarının arasından boğuk bir sesle mırıldandı:

—Ama biz ona hayatımızı borçluyuz... Can borcumuzu böyle mi ödeyeceğiz?

Prenses Leonore acı acı gülümsedi:

—Yaşamak için öldürmek zorundayız. Bütün düşmanlarımızı yok edeceğiz...

Ulaş Bey inatla başını salladı:

—Hayır...Onu öldüremem.Bu alçaklığı yaparsam hayatım boyunca kendimden nefret ederim...

Prenses şeytanca bir kahkaha attı:

—Sana onu öldürmeni söylemedim ki.. Bu işi cellat yapacak.Venedik'in ünlü celladı Piyer usta işini iyi bilir...

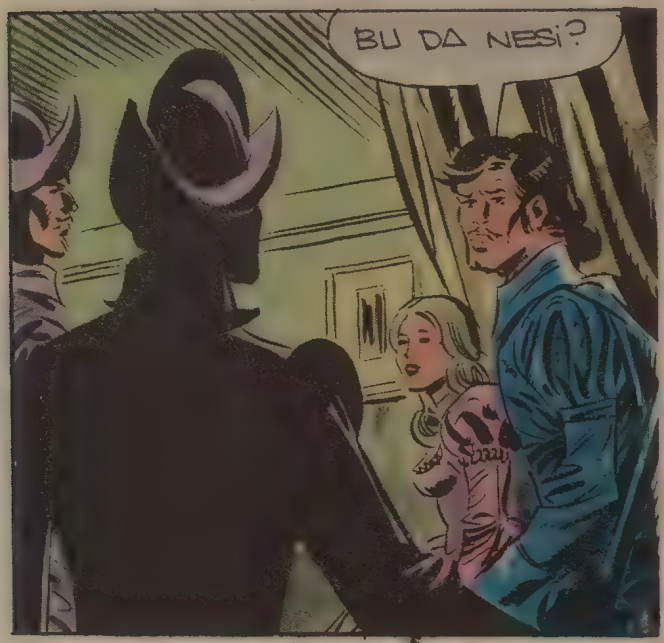

Bu sırada salonun kapılarının önünde silahlı askerler yer aldı.

Nişanlısı Juana ile çevreye mutlu gülümsemeler dağıtarak davetlilere teşekkür kelimeleri mırıldanan Astor tepeden tırnağa silahlı askerleri görünce şaşırdı, kaşlarını hafifçe çatarak mırıldandı:

—Bu da nesi? Ne oluyor orada?

Büyük salonda ansızın korkunç bir sessizlik oldu.Derin bir hayret davetlileri dondurdu sanki...

Uzun boylu bir adam, yanında iki subayla salonun ortasına doğru ilerleyerek buz gibi ürpertici bir sesle:

—Ben, Venedik devletinin Büyük engizisyon Mahkemesi Başkanı Anjelo'yum. Sizlere burada bir suikastçının,bir katilin bulunduğunu bildiririm.Yasalardan aldığım yetkiyle onu tutuklamaya geldim...

Cumhurbaşkanı şaşkınlığından donakalmıştı.Yüzü bir an içinde alt üst oldu.Gözlerinde öfkeli bir gurur ışığı yandı, sert bir sesle:

—Bu ne rezalet? dedi.Evimde ve böyle bir gecede bizi rahatsız etmek cüretini nereden alıyorsunuz?

—Bu yetkiyi bana yasalar veriyor Sayın Başkanım...

Cumhurbaşkanı bütün otoritesini kullanarak diretti:

—Suçlu kim olursa olsun benim konuğumdur.Böyle bir gecede onu size veremem, anlıyor musunuz Senyör Anjelo?

Anjelo kendine güvenen insanların rahatlığıyla dikleşti.Sinsi ve kötü ruhlu bir insandı.Sahte bir saygıyla:

—Sayın Başkanım,dedi.Suçluyu götür-

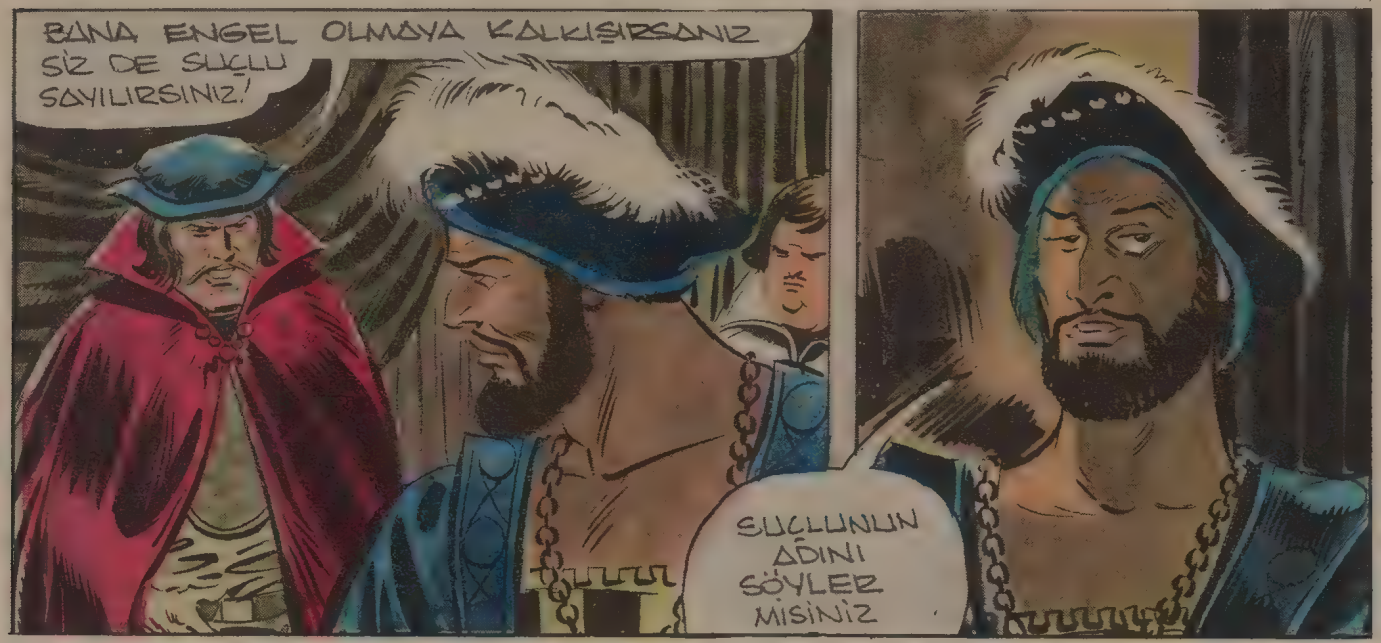

mekte ısrar ediyorum. Bana engel olmaya kalkışırsanız yasalara göre siz de suçlu olursunuz..Oysa yasalara en çok saygılı olması gereken kimse sizsiniz...

Cumhurbaşkanı çaresizlik içinde çevresine bakındı.Bütün davetliler sessiz ve hareketsiz kendisine bakıyordu. Kaybettiğini anladı.Güçsüzlüğünü acı bir şekilde hissederek bembeyaz kesilen dudaklarının arasından mırıldandı:

—Haklısınız Senyör Anjelo..Suçlunun adını söyler misiniz?

Engizisyon Mahkemesi Başkanı Anjelo,indireceği ağır darbenin etkisini önceden anlamak istiyormuş gibi kısa bir süre Cumhurbaşkanı'nı süzdü, sonra tok ve kesin bir sesle:

—Katilin adı Astor! dedi.

Cumhurbaşkanı ansızın kalbine bir hançer yemiş gibi sarsıldı.Darbe korkunçtu.Moraran dudaklarının arasından:

—Olamaz!...Olamaz bu!... diye mırıldandı.

Anjelo acımasızca devam etti:

—Böyle bir gecede oğlunuzu tutuklamak çok acı ama, yazık ki buna mecburum...

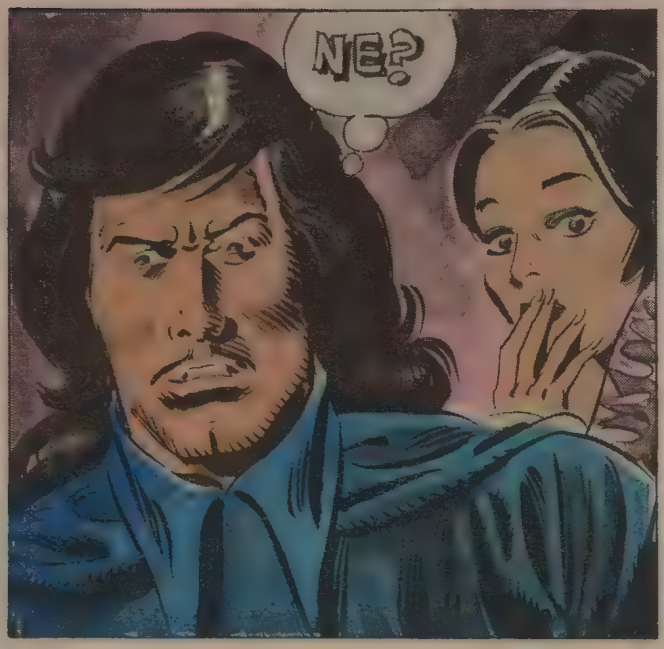

Astor şaşkınlıkla bakakaldı.Nişanlısı Juana ise haykırmamak için kendisini zor tuttu.

Salonda korkunç bir sessizlik gittikçe ağırlaşan bir yük gibi davetlileri ezmeye başlamıştı.

Cumhurbaşkanı titreyen bir sesle sordu:

—Oğlumun bir katil mi olduğunu söylüyorsunuz?..

Anjelo karanlık ve uğursuz bakışlarını

ondan ayırmadan cevap verdi:

—İddia kesindir! Oğlunuz korkunç bir cinayet işlemiştir.

Başkan birden kükredi:

—Yalan !...İftira!

Salonda ansızın büyük bir gürültü başladı..Kimi lehte, kimi aleyhte konuşuyordu.. Başkanlık sarayında kan gövdeyi götürmek

üzereydi.

Senatör Bartelmi sinsice Astor'un yanına yaklaştı, sesine en tatlı, en yumuşak en dostça ifadeyi vererek:

—Astor, dedi.Bu olayı babanın düşmanları düzenledi.Onu yanlış bir harekete sevk etmek, yasaları çiğnemeye zorlamak istiyorlar...

... Gel Astor...Engizisyon Mahkemesi Başkanı ile gidelim.Yarım saate kadar her şey düzelir..Söz veriyorum!..

Senatör Bartelmi'nin Engizisyon Mahkemesi üzerindeki nüfuzunu bilen Astor rahatladı:

—Sen gerçekten iyi bir dostsun Senatör.Dediğin gibi yaparsak sarayda tatsız ve kanlı bir dövüşün önüne geçmiş oluruz...

Senatör ciddi bir sesle "Evet" dedi ve ekledi:

—Seni koruyacağıma söz veriyorum Astor!

Astor, muhafızlarıyle birlikte kılıcını çekmek üzere olan babasının yanına yaklaştı.

Başkan, oğlunu karşısında görünce hıç-

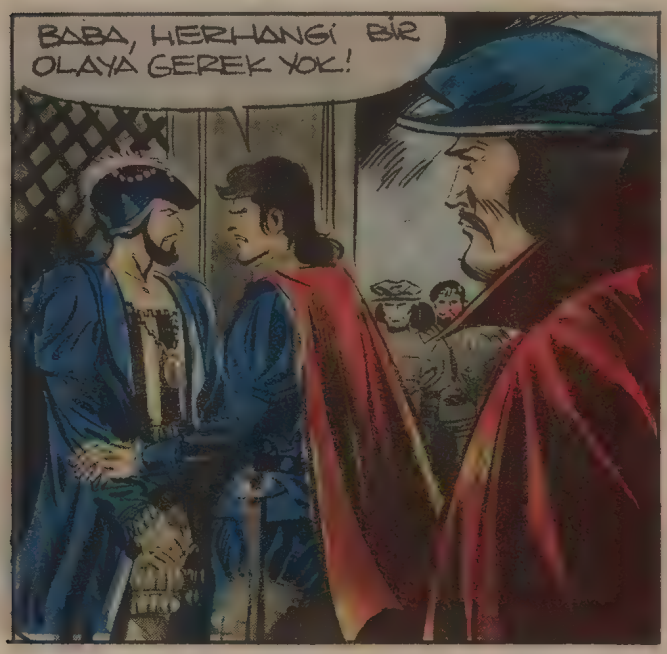

kırmamak için kendisini zor tuttu.Düşmanları ona vuracakları darbeyi iyi seçmişlerdi.. Başkan oğlunu korumak için her çılgınlığı yapabilirdi.

Astor:

—Baba, herhangi bir olaya gerek yok... Nasıl olsa gerçek ortaya çıkacak, dedi.Cumhurbaşkanı,Engizisyon Mahkemesi Başkanı'na dönerek vahşi bir sesle kükredi:

—Senyör Anjelo!.. Suçsuz olan oğlumun suçsuzluğunun mahkeme tarafından resmen açıklanmasını istiyorum.Görevinizi yapın, mahkeme derhal kurulsun...

Anjelo amansız bir gülümsemeyle ve buz gibi soğuk bir sesle:

—Mahkeme hazır! dedi.

Bu sözler Cumhurbaşkanını titretti.Hazırlanan komployu anlar gibi oldu.Demek mahkeme bekliyordu!.O halde hüküm vermek için her şey hazırlanmıştı.

Öfkeden gözü hiç bir şeyi görmeyen Başkanın sesi birden gök gibi gürledi, gözlerinden şimşekler saçılıyordu:

—Oğluma bu iftirayı atan alçak her kim ise kendisini korusun...Onu bulacağım.İntikamım korkunç olacak...

Astor babasını yatıştırmak için sakin bir tavırla ona baktı, sonra Engizisyon Mahkemesi Başkanı'nın yanına giderek:

—Senyör Anjelo, dedi.İşte kılıcımı size teslim ediyorum.Yargılanmaya hazırım. Bu iddianın alçakça bir iftiradan ibaret olduğu hemen anlaşılacaktır.Emin olun, kimi öldür-

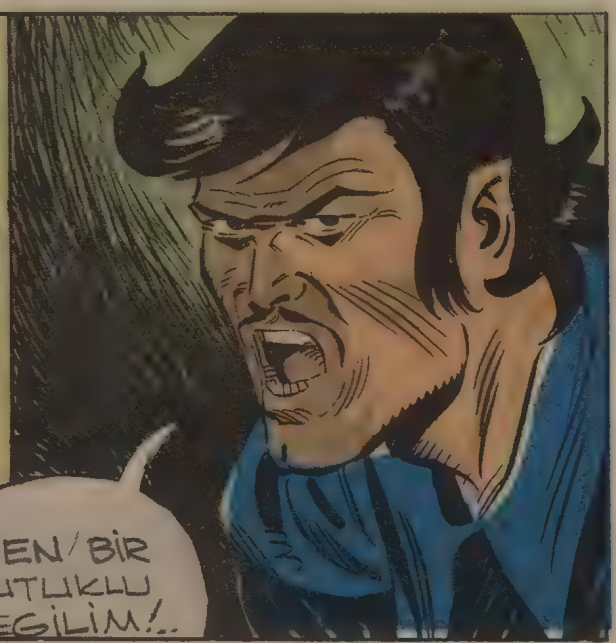

mekle suçlandığımı bile bilmiyorum.

Anjelo başıyla subaylara işaret yaptı. İki adam ilerleyip Astor'un kollarından tuttu.

Yüzlerce davetlinin önünde bu hareket, genç adama çok ağır geldi. Silkindi, iki subayın elinden kurtuldu, gözle takip edilmez bir hızla ve balyoz gibi indirdiği iki yumrukla adamları yere serdi.

Bayılan iki subayın ağzından burnundan kanlar fışkırıyordu.

Astor gürledi:

—Senyör Anjelo...Galiba beni yanlış anladınız..Ben bir tutuklu değilim.Yüksek Mahkeme'nin huzuruna kendi isteğimle cevap vermek için çıkıyorum.Hiç kimse beni kolumdan tutup götüremez !...

O ana kadar çok sert ve acımasız görünen Anjelo, genç adamın böyle birden aslan gibi kükreyişinden ürktü, hemen dilini değiştirdi:

—Peki... Size kimse dokunmayacak. Benimle beraber geliniz...

Delikanlı kapıya doğru ilerlerken, nişanlısı Juana sapsarı bir yüzle ve kederli bir hıçkırışla:

—Astor! diye inledi.

Göz yaşlarıyle dolan bu güzel yüzdeki umutsuzluk genç adamı titretti.

Juana bir felaket havası seziyor.Astor'un artık bir daha geri dönmeyeceğini düşünüyordu.

Astor güvenle:

—Yarım saate kadar geleceğim Juana, dedi.

Korkacak ne vardı?

O hiç bir suç işlememişti ki...

Engizisyon Mahkemesi'nde ifade verecek, kendisine sürülmek istenen lekenin alçakça bir iftira olduğunu söyleyerek dönecekti...

Mahkemeyi oluşturan Onlar Meclisi üyelerinin çoğu dostuydu.

Sert adımlarla yürüdü ve salondan çıktı...

Bu sırada Juana, gözlerinde sonsuz bir umutsuzlukla bağıra bağıra ağlamamak için alt dudağını ısırıyor,Prenses Leonore ise savincinden deli gibi, vahşi bir gülümsemeyle onu seyrediyordu.

Juana'nın ıstırabı ona inanılmaz bir zevk veriyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

5 ARALIK 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 306 FİYATI 250 KURUŞ

"Günaydın Okul Ansiklopedisi" kazanan okurlarımızın listesi 15'inci sayfamızda

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

"Onlar Meclisi" diye bilinen Engizisyon Mahkemesi Venedik'te devleti temsil ederdi. Korkunç bir politika makinesi gibi işler halkı mengene gibi ezer inletirdi...

"Onlar Meclisi"ne karşı koyabilecek tek güç, Senato'nun seçtiği Cumhurbaşkanı idi... Ama başkan dürüst ve insan haklarına saygılı bir insan olduğu için bu müthiş politika makinesi şimdi onu yemeye çalışıyordu.

Büyük mahkeme salonunda ezici bir sessizlik vardı.

Anjelo kaşlarını çatarak sert adımlarla içeri girip başkanlık koltuğuna oturdu.

Salondaki on koltuktan yalnız biri boştu.

Bu boş koltuk bir gece önce hançerlenen Kont Paola'ya aitti.

Engizisyon Mahkemesi Astor'u yargılamaya başlamadan önce gizli bir celse yapmaya karar vermişti.

Anjelo uğursuz bir sesle:

—Sayın üyeler, dedi Başkan'ın oğlu Astor'un uzun süreden beri çevirdiği dolapları hepimiz biliyoruz. Ama elimizde delil yok. Bugün onu suçlayıp mahkûm edecek ve babasının da devrilmesine yol açacak güçteyiz...

Mahkeme üyeleri birer maske takmış gibi donuk ve ifadesiz yüzle onu dinliyordu.

Anjelo devam etti:

—Astor'a göre halka daha fazla özgürlük verilmeliymiş...

...Halk eziliyormuş.. Devlet yönetiminde yalnız soyluların değil halkın da söz sahibi olması gerekiyormuş. Sorarım size böyle tehlikeli fikirleri yayan bir kimse hain değil midir?

Mahkeme üyeleri donuk bakışlarla ve ciddi bir şekilde başlarını salladılar..

Anjelo'nun yüzü vahşi bir hal aldı:

—O halde baylar..Bizi haklarımızdan mahrum edecek bir isyanı önlemek için gizli cemiyetimizin aldığı karar gereğince Astor'u mahkûm edip Cumhurbaşkanı'nı devirmeliyiz. Çünkü alçakça cinayet işleyen bir katilin babası asla Cumhurbaşkanı olamaz...

Başlar aynı ciddiyetle tekrar sallandı.

Mahkemenin en etkin üyelerinden biri

olan Senatör Bartelmi çatlak bir sesle:

—Oy toplayalım, dedi.

Üyelerden biri itiraz etti:

—Ama içimizden biri eksik...

Öteki üyeler:

—Evet aramızdan biri eksik olunca vereceğimiz karar geçersiz sayılır, diye söylendiler...

Senatör Bartelmi kendisine Cumhurbaşkanlığı yolunu açacak bu toplantının sonucunu kalp çarpıntıları içinde bekliyordu. Alnında ter birikmişti. Kızı Leonore'nin hazırladığı plan mükemmel işliyordu.

Engizisyon Mahkemesi Başkanı Anjelo amansız bir gülümsemeyle üyeleri bir bir süzdü..

—Evet içimizden biri eksik..Bunun sebebini az sonra öğreneceksiniz. Kont Paola'nın koltuğunun neden boş olduğunu öğrenince tüyleriniz ürperecek...

Mahkeme üyeleri dehşetle birbirlerine baktılar...

Onlar Meclis üyesi olan Kont Paola'nın başına bir şey mi gelmişti? Venedik'in en nüfuzlu adamlarından biri olan Kont Paola'ya kim ne yapabilirdi?

Anjelo yerinden kalkarak tanıkların bekleme salonuna açılan kapıya gitti.

Büyük salona bitişik yerde mahkemede ifade verecek olan kişiler beklerdi.

Anjelo kapıyı açarak seslendi:

—Bize Astor'un bir hain ve katil olduğunu bildiren tanık gelsin bildiklerini dürüst bir şekilde anlatsın...

Anjelo bunları söyledikten sonra dönüp yerine oturdu...

Birden üyeler arasında derin bir hayret mırıltıları yükseldi.

Hepsi şaşırmıştı. Hepsi de büyüyen gözlerle kapıda görünen genç ve güzel kadına bakıyordu...

Bu kadın Onlar Meclisi üyesi Kont Paola'nın karısı Kontes Paola idi...

Engizisyon Mahkemesi Başkanı Anjelo sordu:

—Astor'u siz mi ihbar ettiniz?

Genç kadının güzel gözlerinde hain bir kararın ışığı parlıyordu:.

—Evet...

—Öyleyse bildiklerinizi anlatın..Astor neden hain ve suçludur?

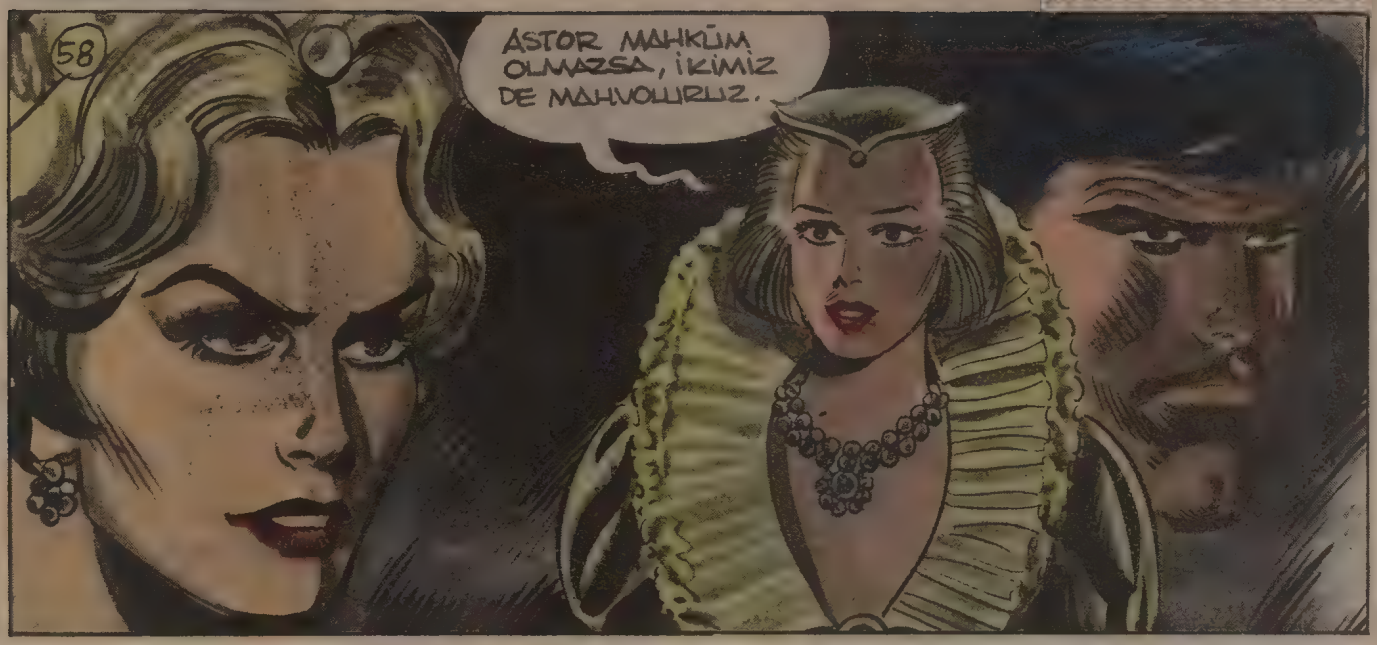

Kontes Paola kararlı haline rağmen bir an durakladı. Vicdanında son bir çırpınış, son bir titreyiş var gibiydi..

İfadesinin, sevdiği adamı mahvedeceğini biliyordu.

Astor, onun sözleriyle ölüme mahkûm olacaktı...

O anda kalbinde korkunç bir fırtına koptu. Aşkla intikam duyguları arasında bocaladı.

Birden Astor'un kendisini reddedişi aklına geldi, içindeki öfke büyüdü. Prenses Leonore'nin tehditleri de Kontes'i korkutuyordu. Leonore:

"Astor mahkûm olmazsa sen ve ben ikimiz de mahvoluruz" demişti...

"Onlar Meclisi" üyelerinden birini öldürmenin cezası idamdı.

Engizisyon Mahkemesi Başkanı Anjelo

emretti:

—Konuşunuz Kontes..Neden susuyorsunuz?

Senatör Bartelmi büyüyen gözleriyle genç kadına bakıyordu. Terle kaplanan alnını silerek:

"—Bu kadın son anda ifadesini değiştirirse bütün emeklerimiz boşa gider" diye düşündü.

Kontes Paola bütün gücünü toplayarak zayıf bir sesle mırıldandı:

—Sayın yargıçlar sizlere bütün gerçeği söyleyeceğim...

Anlatacağı şeylerin korkunçluğunu belirtmek ister gibi gözlerini kapadı. Konuşurken dudakları titriyordu:

—Hepsini anlatacağım... Ne kadar korkunç,ne kadar tüyler ürpertici olursa olsun bütün bildiklerimi söyleyeceğim..,

Mahkeme üyeleri donuk yüzlerinde hiç bir kıpırtı olmadan Kontes Paola'yı dinlerken birden salonun kapısı gürültüyle açıldı, genç bir kız içeriye rüzgâr gibi girdi...

Anjelo'nun kalın sesi gök gürültüsü gibi patladı:

—Kutsal mahkeme salonuna izinsiz girmek cüretini gösteren kimdir?

Gelen Astor'un nişanlısı Juana idi...

Genç kızın gözleri yaşlıydı...

Kederli bakışlarını mahkeme üyelerinin üzerinde gezdirerek hıçkırık dolu bir sesle:

—Beni bağışlayınız...Astor'u korumak için geldim... Onun hiç bir suçu yoktur...

Juana o kadar güzel, o kadar çekiciydi ki, mahkeme üyeleri heyecanla doğruldular...

Juana göz yaşlarıyla şişmiş gözlerini çevresinde dolaştırmaya devam ederek konuştu:

—Astor'un yarım saat içinde dönmesi gerekiyordu... Dönmedi... Demek ki, kötü şeyler oluyor? O ne yaptı? Onu hangi suçla suçluyorsunuz?

Mahkeme heyeti susuyordu... Başkan konuşmuyordu... Juana sesini biraz daha yükseltti:

—Sayın mahkeme üyeleri..Bir çoğunuz Astor'un dostusunuz.Senyör Vincent, o sizin için dövüşmüştü...

...Senyör Rodrik o sizin hayatınızı kurtarmıştı...Ve siz Senyör Moreno, ona çok şey borçlu değil misiniz?

Juana, mahkeme heyetinin ürpertici sessizliği karşısında daha da coşarak konuşmasını sürdürdü... Şimdi adeta haykırıyordu:

—Çoğunuz Astor'un dostuydunuz... Şimdi onu mahkûm etmek için toplanmışsınız... Yüzlerinizde acı bir kararın hain ifadesini okur gibiyim...Onunla birlikte beni de mahkûm edeceğinizi bilmenizi isterim.Çünkü Astor benim hayatımdır...Ben Astor'suz yaşayamam...O halde öğrenmeye hakkım var. Onu neyle suçluyorsunuz... Suçlayan kim?

Kontes Paola sapsarı bir yüzle ve titrek bir sesle:

—Ben! dedi...

Juana hayretle sıçradı... Salonun öbür yanında kendisine doğru ilerleyen Kontes Paola'ya dehşetle baktı:

—Siz mi?... Siz kimsiniz?

—Ben Kontes Paola'yım...Astor'u ihbar eden, onu suçlayan benim...

Kontes Paola'nın sözleri kıskançlık ve

kinle zehirlenmişti...Juana'ya dikilen bakışlarında derin bir nefret okunuyordu:

Korkunç bir soğukkanlılıkla devam etti:

—Astor devlet yönetimini yıkmak için planlar hazırlıyordu.Engizisyon Mahkemesi üyelerinin hepsini birer birer öldürecekti...

Suçlama o kadar ağırdı ki, mahkeme üyeleri dehşetle titrediler...

Juana, umutsuz bir çığlık attı...Kırık ve hıçkırık dolu bir sesle:

—Yalan!... İftira!...İspat edin!...Delil gösterin!...

Kontes Paola vahşi bir şekilde gülümsedi:

—Delil mi?...Delil ne demek? Ben bunun tanığıyım... Astor cinayet işledi...Hem de benim evimde...

—Sizin evinizde mi? Astor'un sizin evinizde ne işi vardı?

Kontes Paola, intikamının zevkini yudum yudum çıkararak:

—O bana âşıktı! dedi...

Juana acı bir çığlık attı...Bu son darbe onu yıkmıştı.Astor'un kendisinden başka bir kadınla ilişkisi olabileceğini düşünmemişti hiç...

Şimdi genç kızın bütün vücudu titriyor, şakakları zonkluyor, başı dönüyordu...

—Tanrım!... Yanlış mı duyuyorum?

Kontes Paola buz gibi soğuk bir sesle:

—Hayır, dedi. Yanlış duymadınız...Astor dün benim evimde kocamı öldürdü...Engizisyon Mahkemesi üyesi Kont Paola'yı...

Salonda ansınız büyük bir uğultu koptu.

Gözler dehşetle büyüdü. Şimdi bütün mahkeme üyeleri, Kont Paola'nın boş koltuğuna bakıyordu.

Anjelo gürledi:

—Evet baylar...Kont Paola öldürüldü. Onu Astor bıçakladı.Hem de sırtından...

Juana ellerini yüzüne kapayarak hıçkıra hıçkıra geriledi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 ARALIK 1979 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 307 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır.Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

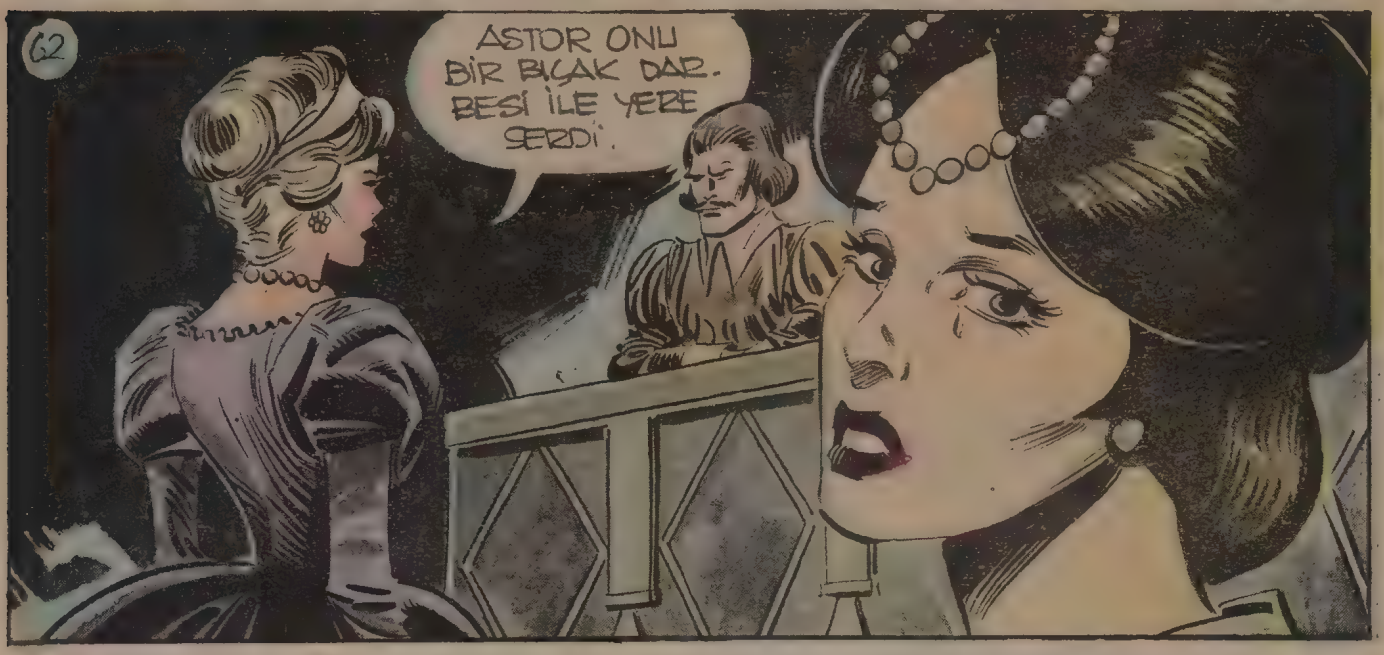

Kontes Paola alçakça suçlamasına devam etti:

—Evet...Bunu söylerken utanıyor,vicdan azabı çekiyorum.Kocamı aldattığım için üzülüyorum.Astor bana gelmişti.Kocam durumu görünce Astor onu bir bıçak darbesiyle cansız yere serdi.

Juana'nın bembeyaz kesilen dudaklarının arasından zavallı birinilti çıktı.Artık ayakta duracak gücü bile kalmamıştı.

Konteş Paola, Juana'ya ıstırap vermek için bu yalanı söylüyor, kıskançlığından ve kırılan gururunun yarattığı intikam duygusundan sevdiği adamı ölüme sürüklüyordu.

Göğsünden kopan derin hıçkırıklarla kapıya doğru gerileyen Juana'nın yüzü allak bullak olmuştu.O anda kafasında bir tek fikir var-

dı...

Kaçmak...

Kaçmak ve uzaklarda, yapayalnız tek başına ölmek...

Genç kız yıkılmış, mahvolmuştu..

Umutsuz ve perişandı.

Sevdiği, taptığı Astor'un kendisini aldattığını düşündükçe çıldıracak gibi oluyordu.

Engizisyon Mahkemesi Başkanı Anjelo, soğuk bir sesle:

—Baylar... Celse bitmiştir.Astor'a verilecek ceza bellidir.Şehirde çıkacak karışıklıkları önlemek için gerekli tedbirleri aldıktan sonra kararı açıklar ve infaz ederiz...

Kontes Paola, salondan çıkarken Prenses Leonore ile karşılaştı.

İki kadın müşterek öçlerini almış olmanın hazzı içindeydi. Kontes Paola:

—Dediklerinizi aynen yaptım Leonore, dedi.

Prenses Leonore kazandığı zaferin verdiği vahşi ve mutlu bir gülümsemeyle:

—Evet, dedi.Bu sayede hem kendinizi kurtardınız,hem de Venedik'in tarihini değiştirdiniz.Babam Cumhurbaşkanı seçilerek ülkenin en kudretli kişisi olunca bundan siz de yararlanacaksınız...

Leonore'nin hırçın ruhunda derin ve korkunç bir ihtiras vardı.Bütün Venedik'e hakim olmak insanlara hükmetmek istiyordu.

Hazırladığı plan müthişti.Onu adım adım zafere doğru yaklaştırıyordu.

Aynı anda kilometrelerce ötede bir süvari, atını dört nala Venedik'e doğru sürüyordu.

Kafasının içinde Prenses Leonore'nin hayali dolaşıyor,bu güzel ve müthiş yüz, gözlerinin önünden gitmiyordu.

Sırtında,Leonore'nin sapladığı bıçağın acısını hâlâ duyan ve o dehşet dolu anın etkisini üzerinden atamayan bu genç atlı, Kara Murat'tı. Kalbinde intikam fırtınaları esiyordu.

★ ★ ★

Astor'un tutuklandığı haberi Venedik'te büyük bir ayaklanmanın çıkmasına yol açtı. Halk,Cumhurbaşkanı ile oğlunu çok seviyordu.Askeri birlikler ayaklanmayı kanlı bir şekilde bastırmaya çalıştılar.

Sen Mark meydanını kaplayan gürültüler,ertesi gün yavaş yavaş dindi ve gecenin sakinliği cesetlerin üzerine gölgesini serdi.

Alanda yüzden fazla ölü vardı.En az üç yüz kişi de tutuklanmıştı.

Bütün bu olanlardan haberi bulunmayan Astor'u küçük bir odaya sokmuşlar:

—Burada bekleyiniz..Mahkeme sizi çağıracak! demişlerdi

Fakat,aradan saatler geçtiği halde onu çağıran olmadı. Kapı, üzerine kilitlenmişti.

Genç adamın içinde beliren kuşkular ona büyük bir ıstırap veriyor,nişanlısı Juana'nın kendisini merak ettiğini düşündükçe ıstırabı artıyordu:

—Alçaklar, beni oyuna getirdiler! diye

söylendi.

Bu sırada kapı açıldı, pırıl pırıl miğferli, tepeden tırnağa silahlı muhafızlar göründü.

On kişi kadar vardı.

Hep birden üzerine atıldılar.

Astor,demir gibi yumruklarıyla bunlardan birkaçını yere serdi ama sonunda yenildi.

Kalleşçe öldürüleceğini düşündü.Ama muhafızlar,onu yakalayıp götürdüler.

Astor,Venedik'in korkunç cezaevine giden köprünün üzerine gelince, yürekler parçalayıcı bir dehşet çığlığı attı:

—Reziller! Köpek herifler! Beni o zindana atamazsınız!

Astor çılgınca, vahşice çevresine bakınıyordu.

Olanlara inanamıyor gibiydi. Önünde taş bir sehpa vardı. Buraya ağır suçlular, cezalarını çekmek için oturtulurdu. Ama öldürülmek için değil. Ölümden de beter olan engizisyon işkencelerini çekmek için...

Birden, karşı taraftan başka bir grup asker gördü. Bir tutukluyu sürükleyerek getiriyorlardı.

Astor onu tanıdı, umutsuzca haykırdı:

—Durakoğlu! seni de mi buraya getirdiler?

Durakoğlu acı acı gülümsedi:

—Evet Astor.. Ama bu onlara çok pahalıya mal olacak. Ben bunun gibi daha nice hapishaneler gördüm. Hiç bir duvar beni tutamaz...

Astor ıstırapla gözlerini yumdu:

—Bu ölüm cezaevi, başka hiç birine ben-

zemez. Buradan şimdiye kadar kimse sağ çıkamamıştır.

Durakoğlu, inatla başını salladı:

—Ben çıkarım!

Köprünün ucundan başka adamlar geliyorlardı.

Tutukluların önünde durdular.

Durakoğlu ile Astor'un elleri ve ayakları zincire vurulmuştu.

Yeni gelen grubun arasında elleri bağlı, başına örtü geçirilmiş, başka bir tutuklu vardı...

Bu tutuklunun başındaki örtü çıkarılınca Astor tüyler ürpertici bir çığlık attı:

—Baba!... Babam benim...

Darbeciler, Cumhurbaşkanı'nı da tutuklamışlardı.

Astor, darbecilerin başında bulunan Engizisyon Mahkemesi Başkanı Anjelo'yu tanıdı.Onun yanında cellat Piyer vardı.

Baba-oğul hazin bir şekilde birbirlerine baktılar.

Anjelo sert bir sesle:

—Yüksek Mahkeme sizleri ölüme mahkûm etti, dedi.

Devrik Cumhurbaşkanı, korkusuzca başını dikti, hakaret dolu bir ifadeyle:

—Mahkeme hangi hakla bizi dinlemeden hüküm verdi?

Anjelo'nun bakışlarında ölüm kararının soğukluğu vardı:

—Mahkeme, devletin selameti için üçünüzü de ölüme mahkûm etti.Ama eski bir cumhurbaşkanı olmanız nedeniyle sizin cezanız hafifletildi.Oğlunuz Astor ile cinayette o-

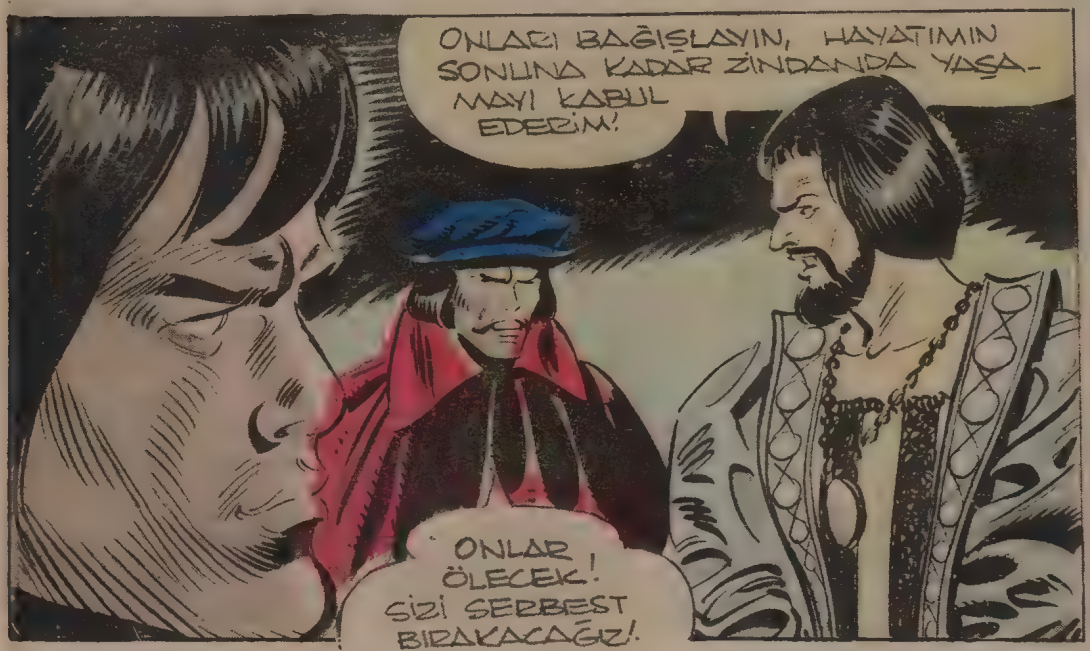

na suç ortaklığı ettiği anlaşılan arkadaşı idam edilecek. İdam günü henüz tespit edilmedi.

Devrik Cumhurbaşkanı acı bir sesle :

—Anlıyorum,dedi. Alçaklar gibi gizlice toplandınız ve hakkımızda rezilce karar verdiniz.Ömür boyu zindanda kalacağım.Kader bu. Kabul...Ama oğlumla arkadaşının ne suçu var? Onlar henüz çok genç. Onları bağışlayın, hayatımın sonuna kadar zindanda yaşamayı sevinçle kabul ederim...

Anjelo, başını salladı:

—Hayır! Onlar ölecek!...Biz sizi serbest bırakacağız...

—Neee? Serbest mi? Kulaklarıma inanamıyorum...

—Evet..Mahkemenin cezanızı hafiflettiğini söylemiştim...

Devrik Cumhurbaşkanı birden korkuyla titredi. Rengi sapsarı kesilmişti:

—Tanrım!..Olamaz!..Bu çok korkunç bir şey! diye mırıldandı.

Talihsiz adam ilk şaşkınlığı geçtikten sonra,başına gelecekleri anlamıştı.

Anjelo, yanındaki iri yarı adama dönerek:

—Cellat! Görevini yerine getir! dedi.

Durakoğlu şaşırmış bir halde adamlara bakıyordu:

—Adam madem serbest bırakılacak,cellatın burada işi ne? Aman Tanrım yoksa!.. Bu vahşet!.. Bu insanlık dışı bir şey!

Durakoğlu da eski cumhurbaşkanının başına gelecekleri anlamıştı.

Adam gözleri yaşlı bir şekilde oğlu Astor'a son defa baktı:

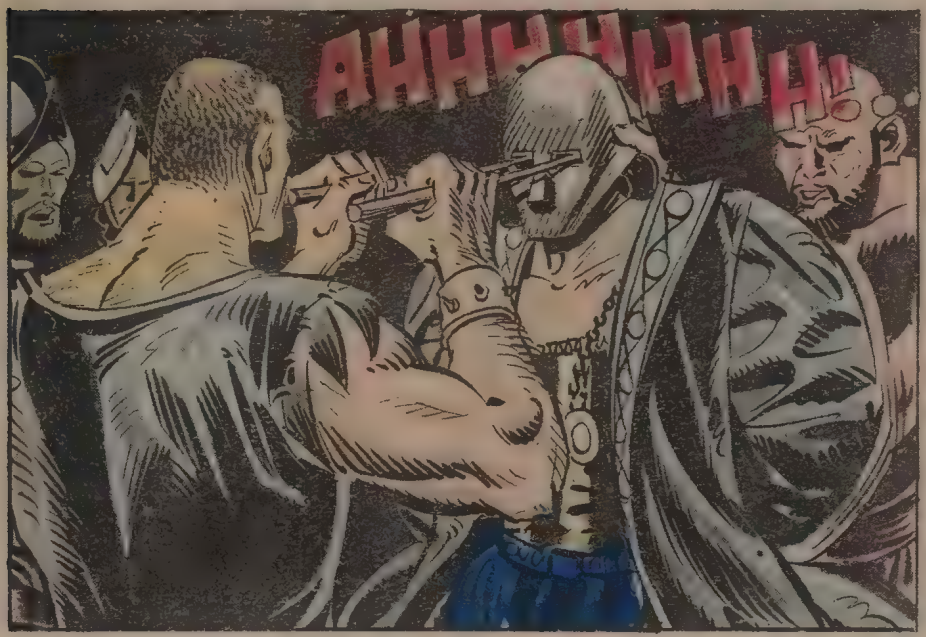

—Astor..Bu tarafa bakma..Bu feci sahneyi görme! diye inledi.

Engizisyon Mahkemesi Başkanı Anjelo'nun emri üzerine cellatın yamakları adamı tuttular,cellat Piyer, mahkûmun başına demir bir maske geçirdi.

Maskenin üzerinde tam gözlerin hizasında iki küçük delik vardı.

Cellat iki sivri deliği bu deliklerden içeriye acımasızca soktu...

Bir hırıltı..Tüyler ürpertici bir çığlık... Dehşet verici bir sahne...

Demir maske adamın başından çıkarıldığı vakit, gözlerinin yerinde iki kanlı çukur vardı...

Cellat Piyer, mahkemenin kararını yerine getirmiş ve eski cumhurbaşkanının gözlerini kör etmişti...

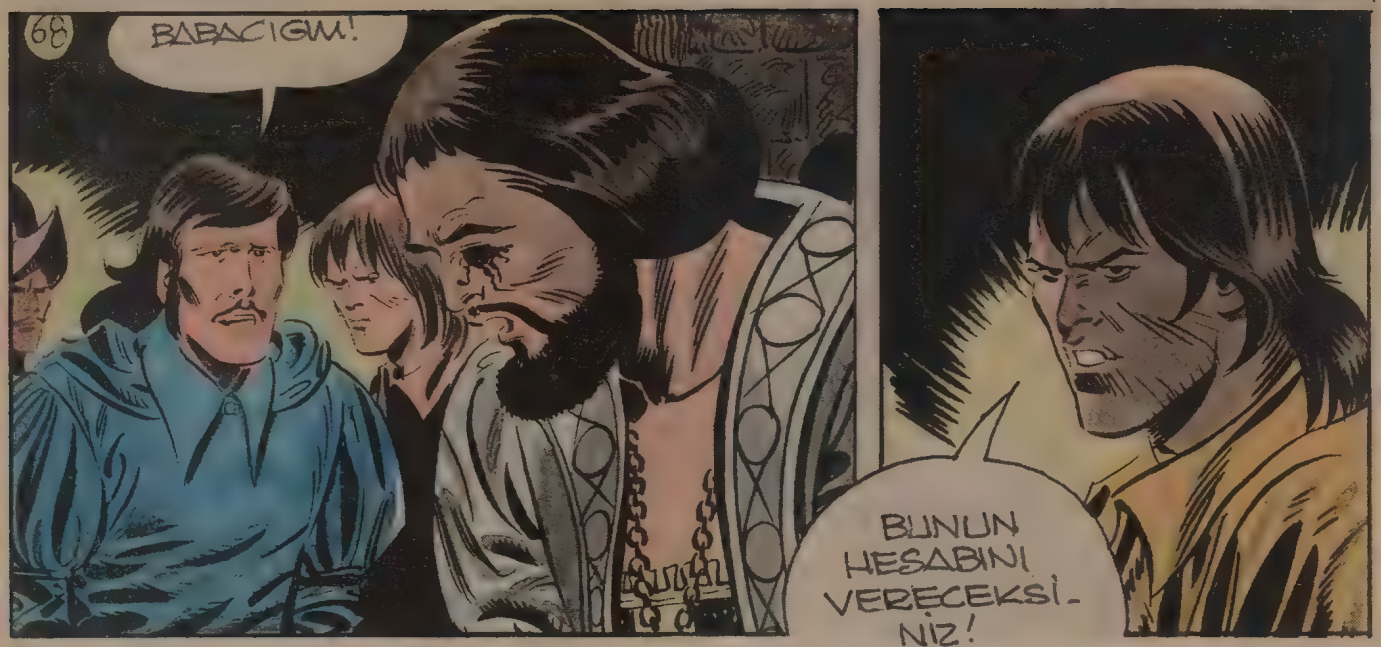

Bunu o kadar ustaca yapmıştı ki, gözlerden fazla kan bile akmamıştı.

Şimdi, gözlerinin yerindeki kırmızı boşluklarla eski cumhurbaşkanının içler acısı, tüyler ürpertici bir görünüşü vardı.

Astor:

—Baba!..Babacığım! diye inledi.

Gözlerinden yaşlar sicim gibi akıyordu.

Durakoğlu:

—Canavarlar! Bunun hesabını vereceksiniz! diye homurdandı.

Bu dehşet sahnesini uzaktan seyreden Prenses Leonore, yanı başında duran babası Senatör Bartelmi'ye:

—Zaferin ve kudretli olman için iyi çalıştım değil mi baba? diye sordu.

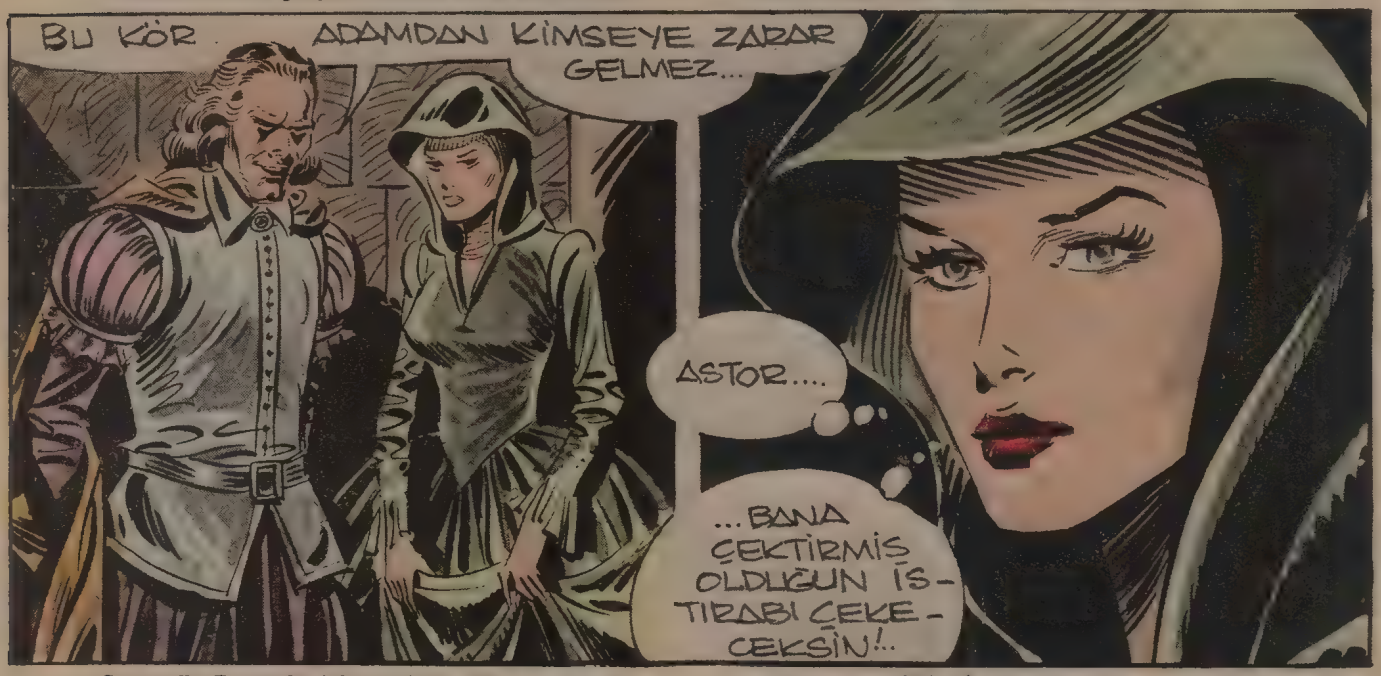

Senatör Bartelmi hain bir gülümseyişle:

—Evet kızım, dedi. Artık cumhurbaşkanı seçilmem için hiç bir engel kalmadı. Bu kör adamdan kimseye zarar gelmez...

Leonore, Astor'u ölüme sürükleyen bu ağı neden örmüştü? Sadece babasının iktidara gelmesini sağlamak için mi?

Hayır..Bu güzel ve zalim ruhlu kadın, bir vakitler sevdiği Astor'dan öç almak istiyordu. İçinden şöyle mırıldandı:

"Şimdi biraz eğleneceğiz Astor... Sen de bana çektirmiş olduğun ıstırabı çekeceksin. Benim aşkımı kabul etmeyip bir başkasına gönül verdin. Bu yüzden seni affetmemecesine mahkûm ettim. Önce zindanda kal. İşkence çekerek yıpran. Sonra öleceksin...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 ARALIK 1979 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 308 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

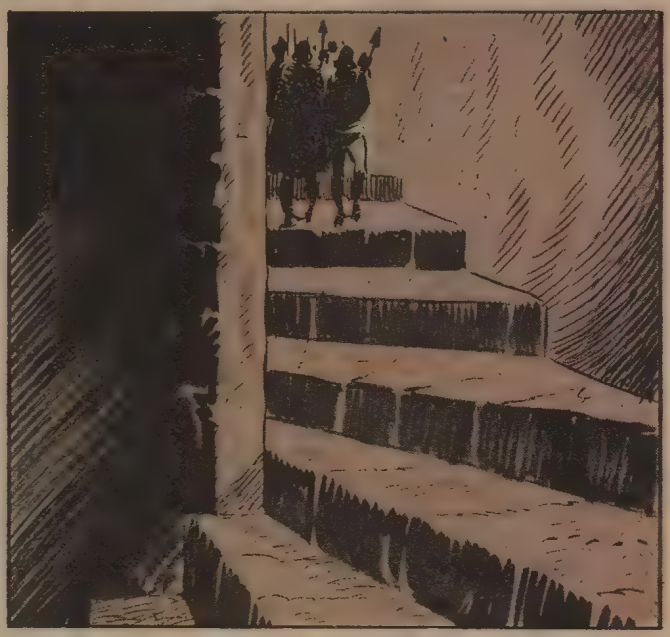

...Kara Murat da benim aşkımı reddetmişti. O da öldü. Bana karşı çıkan herkesin sonu ölümdür..."

Engizisyon Mahkemesi Başkanı Anjelo emretti:

—Mahkûmları götürün!...

Durakoğlu ve Astor, muhafızların arasında köprüyü geçip hapishaneye girdi.

Yeraltına doğru paslı ve eski merdivenlerden uzun süre indikten sonra üşümeye başladıklarını hissettiler.

Küf kokulu hava, gittikçe soğuyor, bir mezara doğru iniyorlardı sanki...

İndiler...İndiler... Hâlâ iniyorlardı. Dünyanın dibine gidiyorlardı sanki...

Karanlık ve pis kokulu merdivenlerde insanın soluğu tıkanıyordu. Bu iğrenç yerde hiç bir canlı uzun süre yaşayamazdı.

Nihayet, adamlar durdular..

Ölüm hücresinin önündeydiler şimdi. Astor ve Durakoğlu içeri girdi, demir kapı üstlerine kilitlendi.

Durakoğlu sakin olmaya çalışıyordu ama Astor'un bir deliden farkı yoktu. Çıldıracak gibiydi...

Tam mutlu olacağı gün felaket yıldırım gibi üzerine inmişti.

Ölüm hücresinde mahkûmların yatması için ottan yapılmış iki şilte vardı...Devamlı bir uğultu duyuluyordu. Bu uğultu, zindanın duvarlarına çarpan kanal sularının sesiydi...

Hücre, karanlık, soğuk ve ürperticiydi.. Ölüm kokuyordu...

Artık yaşayanların listesinden silinmişlerdi...

Juana konaktan çıktığı vakit sonsuz bir keder içindeydi. Göz yaşları kurumuştu ama kalbinde kanayan yara ona ıstırap veriyordu. Güzel gözleri ağlamaktan şişmişti.

Astor'un tutuklanışını bir sis bulutu içinden, rüyada gibi hatırlıyordu.

Ona ne olmuştu? Ne yapmışlardı? Öldürecekler miydi?

Genç kızın ince, zarif vücudu yaprak gibi titriyordu. Donuk bakışlarında derin bir ıstırabın hüznü vardı.

Ona en çok acı veren, Astor'un kendisini aldatmış olduğu düşüncesiydi. Astor onun dünyada en çok sevdiği varlıktı. Kalbi onun sevgisiyle çarpıyordu.. "O bana âşıktı" diyen Kontes Paola'nın sözleri kulaklarında uğulduyor, acımasız bir tokmak gibi beynine iniyordu...

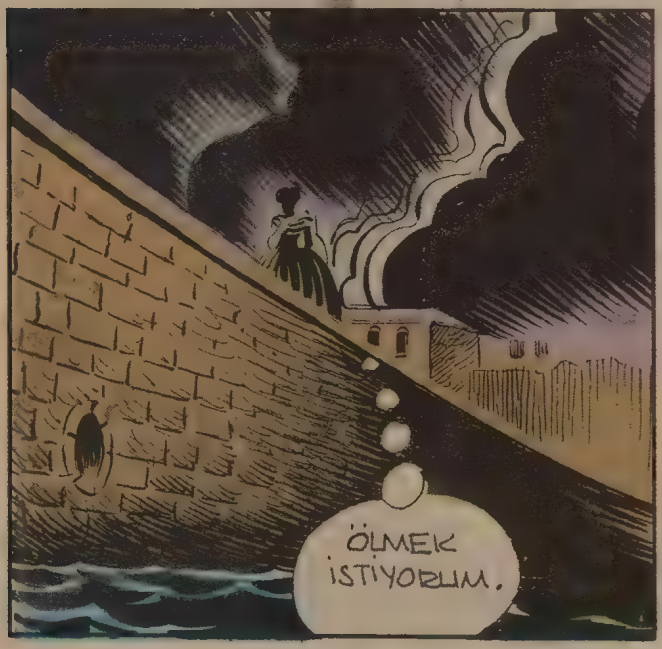

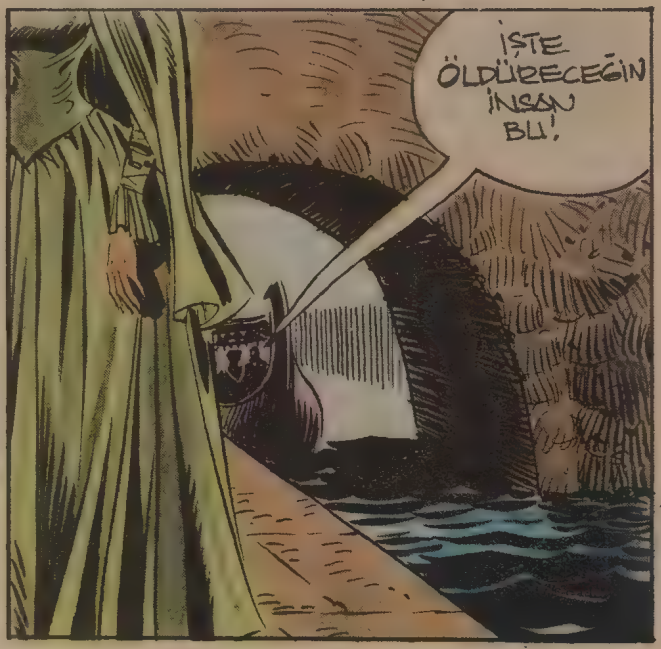

Bembeyaz kesilen dudaklarının arasından:

—Ölmek istiyorum!. Yaşamak istemiyorum artık! diye inledi.

Juana sokakta, dünyayı görmeden, dalgın ve mahzun yürürken, kanaldaki gondollardan birinde, bir çift zalim göz, kin fışkıran bakışlarıyla onu izliyordu.

Her yanı kapalı olan büyük ve lüks gondoldaki bu kadın,Prenses Leonore idi:

"—Astor'u mahvettim...Şimdi Juana'nın hayatını söndüreceğim!" diye mırıldandı.

Sonra yanındaki Ulaş Bey'e dönerek:

—İşte, öldüreceğin insan bu! diyerek Juana'yı gösterdi.

Ulaş Bey'in gözleri iri iri açıldı... O anda yüzünde beliren şaşkınlık, dehşetten de müthişti:

—Neee? Bir kadın ha? Bir kadın mı öldüreceğim?

—Evet...

—Ben savunmasız bir kadını öldüremem Prenses...

Leonore'nin şimşek çakan bakışları hızla Ulaş Bey'e doğru döndü ama bu sert bakışlar aynı anda yumuşadı, tatlı, ılık, etkileyici bir hal aldı. Büyüleyici bir sesle:

—Bana söz vermiştin, dedi. Benim düşmanım olan her insanı öldüreceğini söylemiştin...

—Evet, öyle demiştim...

—Senin gibi bir erkek verdiği sözden döner mi?

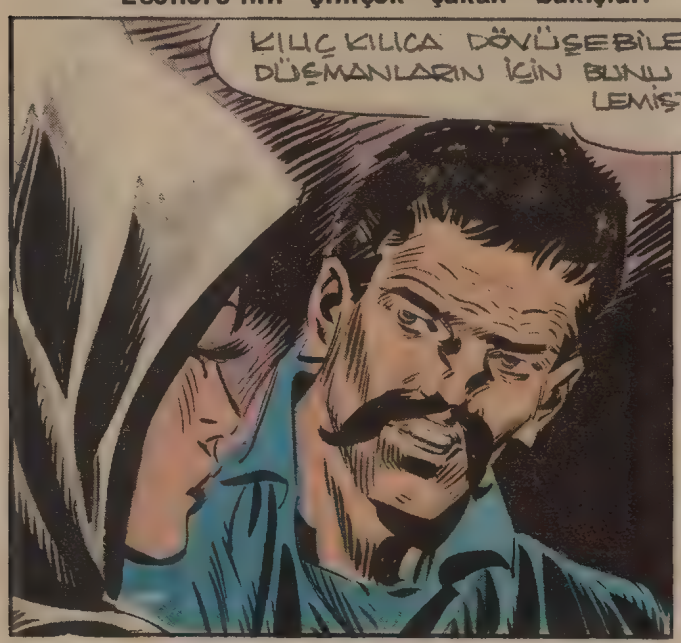

—Dönmez...

Prenses Leonore'nin gözleri parladı:

—Öyleyse bu kızı öldür...

Ulaş Bey son bir direnmeyle itiraz etmek istedi:

—Ama ben, düelloya çağırıp, göğüs göğüse, kılıç kılıca dövüşebileceğim düşmanların için bunu söylemiştim...

Prenses Leonore'nin sesi emredici bir hal aldı:

—Ne fark eder? Benim en büyük düşmanım budur.. Onu öldüreceksin.. Bana olan sevgini ispat etmek için bunu yapmak zorundasın..

Ulaş Bey sessizce başını eğdi.. İçinde büyük bir elem vardı.

Bu kadına neden karşı çıkamıyordu?

Neden onun her dediğini yerine getiriyordu?

Büyülenmiş miydi?

Çözülmesi güç bir tılsımın tutsağı mı olmuştu?

Bu bir aşk mıydı?

Prenses Leonore:

—Öldürecek misin? diye sordu.

Ulaş Bey hiç sesini çıkarmadan çevik bir hareketle gondoldan rıhtıma atladı.Dalgın bir halde yürüyen Juana'nın peşine takıldı.

Yapacağı işin iğrençliğinden utanıyor, kendisinden nefret ediyordu.

Soylu bir beyken, kiralık bir katil durumuna düşmek çok acıydı.Ama mantığı kalbine söz geçiremiyor, Leonore'nin aşkı tüm benliğini yakıyor, kavuruyordu.

Elini beline götürüp hançerinin kabzasını hırsla sıktı.Avucu ter içinde kalmıştı...

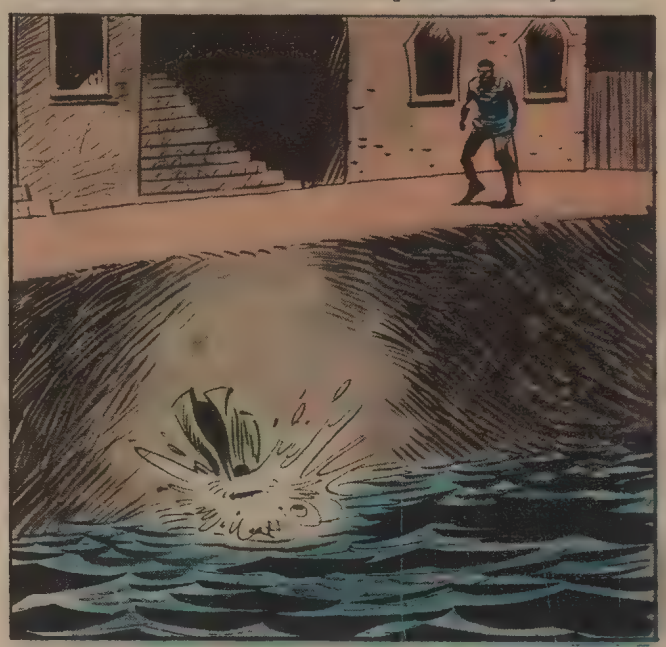

Juana başına gelecek felaketten habersiz, kanal boyunca yürüyordu.

Kararsızdı.. Belki de umutsuzluğunu yenmeye çalışıyordu.Gözlerinde acı bir ifade vardı...

Uzun süre bu halde yürüdü...

Ulaş Bey adım adım onu izliyordu...

Prenses Leonore'nin gondolundan çok uzaklaştılar...

Genç kız birden durdu..Başını çevirip son bir kez Venedik'e baktı...Göz pınarlarında yaşlar vardı:

—Elveda Venedik... Elveda Astor... Elveda hayat! diyerek kendisini kanalın sularına attı...

Ulaş Bey birden dondu kaldı sanki...

Juana'nın vücudunun sulara gömülürken çıkardığı ses genç adamı ürpertti...

Kendi kendine:

—Onu öldürmeme gerek kalmadı.. Prenses Leonore'nin isteği kendiliğinden yerine geldi! diye mırıldandı...

Juana suların arasında kaybolmuştu.

Ulaş Bey birkaç saniye sıkıntılı bir şekilde kanala baktı, sonra birden adeta kükredi:

—Hayır!.. Bu kızı göz göre göre ölüme terk edemem!...

Genç adamın içindeki insanca duygular henüz ölmemişti...

Juana'nın kaybolduğu yerde kendini sulara bıraktı.Önce suyun dibine indiğini hissetti...Ayakları kanalın yatağına değdi. Bütün gücüyle yüzerek çevrede Juana'yı a-

radı.Tam nefesi tükenmek üzereyken,onu buldu,saçlarından yakaladı ve suyun yüzüne doğru yükseldi.

Temiz havayı derin derin ciğerlerine doldurdu... Hızlı hızlı soluyordu..Yorulmuştu...

Yüzerek rıhtıma yaklaştı, kanala inen merdivenlerden yukarı çıktı..Juana'yı kucağına almıştı..Genç kız baygındı ama yaşıyordu...Ulaş Bey:

—Ölmemiş..Tam zamanında kurtardım! diye mırıldandı...

Şimdi onu ne yapacak, nereye götürecekti?

Prenses Leonore,Juana'nın öldürülmesini emretmiş,oysa Ulaş Bey onu ölümden kurtarmıştı...

Prenses bunu asla affetmezdi..Ulaş Bey:

—Adam sen de, diye söylendi... Prensesin öfkesini sonra düşünürüm..Şimdi bu kıza bir ev bulmak gerek..Hay aksi şeytan... Venedik'te henüz hiç bir dostum yok..Ne yapsam acaba?

Arkasından,kalın ve sakin bir ses:

—Kızı nasıl kurtardığını gördüm delikanlı, dedi.Hem cesur bir gençsin, hem de iyi bir yüzücüsün..Hareketini çok beğendim doğrusu...

Ulaş Bey başını çevirdiği vakit karşısında dev yapılı bir adam gördü...Çıplak kolları kalın ve kıllı idi.İlk bakışta insanı ürperten bir görünüşü vardı..

Adam, gözleri parlayarak:

—Sana yardım etmek isterim, dedi. Kıza sığınacak bir yer arıyorsun sanırım..İstersen bize götürelim..Bana güvenebilirsin...

Ulaş Bey adamı tepeden tırnağa süzdü:

"Vay canına..Amma da iri yapılı adam.. Ben kendimi iri sanırdım ama onun yanında ufak kaldım" diye düşündü...

Ulaş Bey'in kolları arasında olan Juana kendine gelmişti..Sayıklar gibi:

—Bırakın beni, ölmek istiyorum.Bırakın ne olur! diye acı ile inledi.Yere doğru sarkan uzun saçlarından aşağıya sular damlıyordu..

Ulaş Bey bir an gözlerini çevirip Juana'ya baktı...

Ne kadar güzel bir kızdı. Baharda açan taze bir çiçek gibiydi..Bu perişan halinde bile güzelliğinden hiç bir şey kaybetmemişti.

Dev yapılı adam,iki adım ötede sessiz ve hareketsiz duruyor, ondan cevap bekliyordu.

Bey sıkıntılı bir tavırla sordu:

—Sen kimsin?

Adam bir an durakladı, sonra dilini dudaklarının üzerinde dolaştırarak:

—Ben, Venedik Celladı Piyer Ustayım! dedi.

Ulaş Bey birden şaşırdı, kaşlarını çattı ve haykırdı:

—Neee? Bir cellat öyle mi?

Venedik Celladı, boğuk ve vahşi bir sesle mırıldandı:

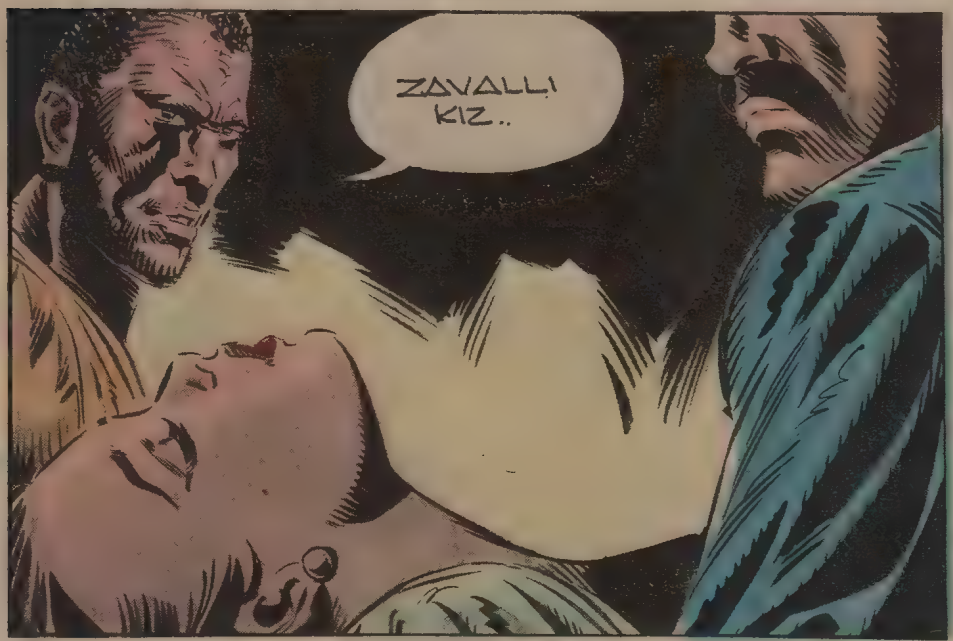

—Cellat olmam ne fark eder? Benim insanlara yardım etmek istememdeki bu kadar korkunç bir şey mi?

Juana'nın kanala atlarken suyun üzerindeki sert bir cisme çarpan alnı kanıyordu.. Cellat Piyer Usta inleyen kızın başını muayene etti, sonra şefkat dolu bir sesle:

—Alnındaki yara o kadar önemli değil... Kalbindeki çok daha büyük..Zavallı kız! dedi.

Bir cellatta bu duyguların bulunması gerçekten çok garipti...

Juana'yı kucağında taşıyan Ulaş Bey'le Venedik celladı Piyer Usta, Rialto Köprüsü'nü geçip dar sokaklardan birine saparak, eski ahşap bir eve girerken, hain bakışlı bir çift göz onları dikkatle izliyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 ARALIK 1979 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✻ SAYI 369 FİYATI 150 KURUŞ

Kağıt darlığı nedeniyle Kara Murat'ın bu haftaki heyecanlı macerası kısaltılmış ve dağıtımda gecikmeler olmuştur. Okurlarımızdan özür dileriz

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır.Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

Bu Cüce Aleksandır'dı...

Sokağın kuytu bir köşesine gizlenen sinsi adam:

—Hımmm.Ulaş Bey kızı ölümden kurtardı..Cellat Piyer Usta onları evine kabul etti..İlginç şeyler doğrusu.Bundan faydalanmalıyım! diye mırıldandı.

★★★

Bütün bunlar olup biterken, Kara Murat atını dört nala sürüyor, dağları tepeleri, vadileri aşarak Venedik'e yaklaşıyordu.

Prenses Leonore,Ulaş Bey ve Cüce Aleksandır'a duyduğu kin kadar Durakoğlu'nun başına bir şey gelmiş olmasından endişe ediyordu.

Yiğit, mert, fakat öfkeli ve hırçın olan arkadaşının bir çılgınlık yapacağını düşündükçe atını mahmuzluyor,bir an önce Venedik'e varmaya çalışıyordu.

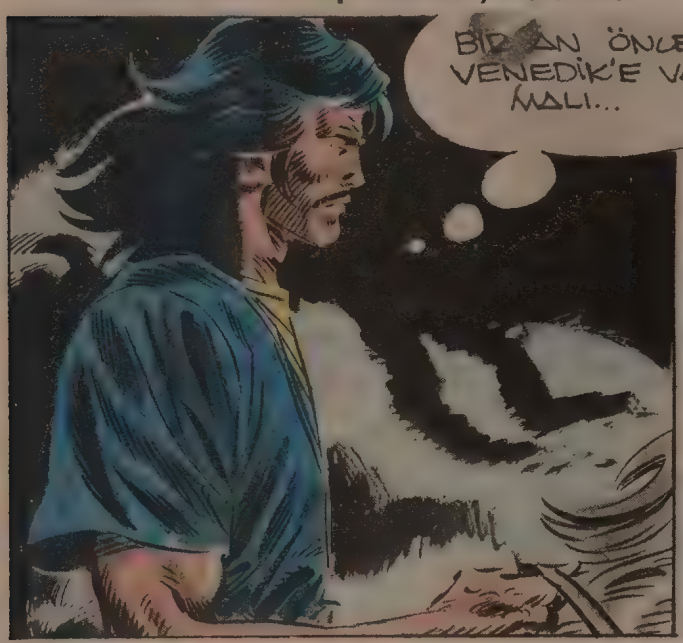

Akşam olurken,artık yolu iyice kısalmıştı.

Apenin dağlarından Venedik'e giden tek yol üzerinde eski bir han vardı.

Kara Murat, ne hanı,ne de hancıyı beğendi ama hava artık iyice karardığı için geceyi burada geçirmeye karar verdi.

Önüne getirilen yemeği yerken hancıyla üç uşağını dikkatle gözden geçiriyor, hepsinin haydut kılıklı, güvenilmez kişiler olduğunu düşünüyordu.

Odasına çıkarken güzel hizmetçi kıza bir altın bahşiş verdi.Parayı gören kızın gözleri iri iri açıldı:

—Fakat efendim bu benim altı ayda, hatta bir yılda kazanacağım paradan daha fazla...

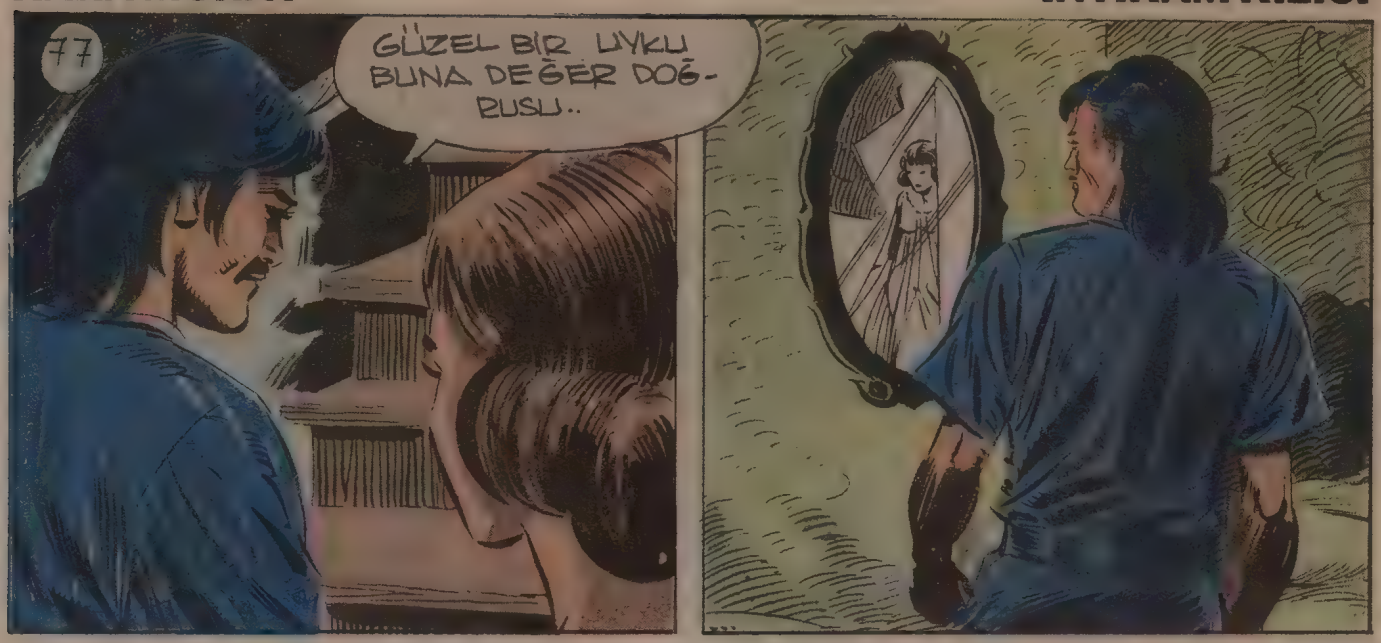

Kara Murat gülümsedi:

—Senin hazırladığın tertemiz yatakta uyuyacağım güzel bir uyku buna değer doğrusu...

Genç kız, Kara Murat'a hayranlıkla baktı:

—Çok cömertsiniz efendim. Sağolun...

Kara Murat, hızla merdivenlerden çıkıp odasına girdi..Yorgundu. Derhal uyumak istiyordu...

Soyunmadan yatağa uzanıp gözlerini kapatacağı sırada karşısındaki duvarda asılı duran kırık aynaya bakınca, arkasındaki kapının yavaşça açıldığını, içeriye sessizce az önceki kızın girdiğini gördü.

Kız çıplaktı..Üzerinde sadece ince tül bir gecelik vardı...

Ayaklarının ucuna basarak ilerleyip yatağa yaklaştı ve usulca Kara Murat'ın yanına uzandi.

Kara Murat şaşırmıştı.Kaşlarını çatarak hayretle sordu:

—Seni kim çağırdı buraya?

—Bana parayı bunun için vermediniz mi?

Kara Murat hafif bir kahkaha attı.Konuşurken kıpkırmızı kesilen genç kızın utangaç hali hoşuna gitmişti:

—Galiba beni yanlış anladın güzel kız, dedi.O sana sadece bir armağandı.Haydi git ve hemen giyin...

Kızın yüzüne derin bir hüzün çöktü, dudakları ağlamaklı bir şekilde kıvrıldı:

—Demek beni beğenmediniz? Oysa ben sanmıştım ki...

Kara Murat,kızın saçlarını okşadı:

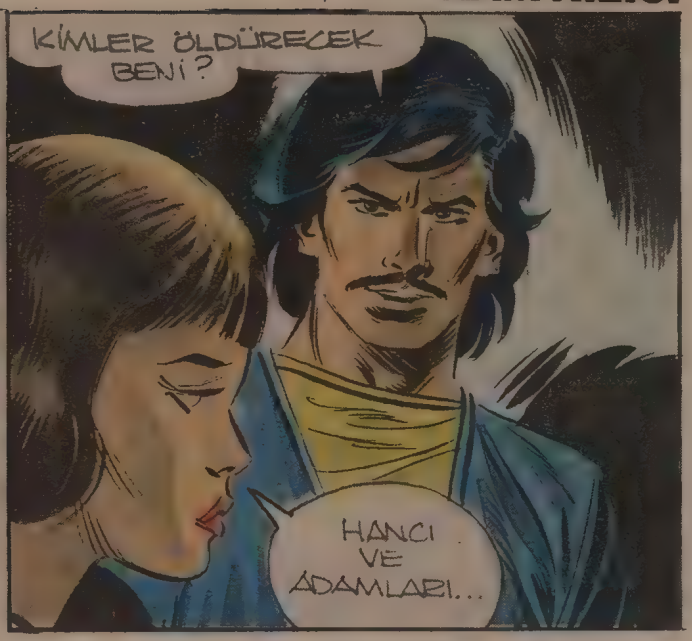

—Hayır,çok güzelsin...Ama o kadar yorgunum ki..İstersen bu işi yarına bırakalım ha? Ne dersin?

Genç kızın omuzları birden hıçkırıklarla sarsıldı.Ağlıyordu.Titreyen dudaklarının arasından:

—Yarın sağ kalmayacaksınız ki, dedi. Az sonra sizi öldürecekler...Ah,o kadar iyisiniz ki, yaptıklarımdan utanıyorum...

Kara Murat'ın kaşları hayretle çatıldı, sesi sertleşti:

—Kim? Kimler öldürecek beni?

—Hancı ve adamları...

—Neden?

—Bilmiyorum..Bu işte beni yem olarak kullandılar.Sizinle sevişip derin bir uykuya dalmanızı sağlayacağım.Onlar da gelip uyurken sizi delik deşik edecekler.Yaptığım bu

iş çok iğrenç.Ah utanıyorum efendim.Ne olur beni bağışlayın...

Kara Murat'ın dudaklarındaki gülümsemesi acı bir hal aldı:

—Demek öyle..Beni öldürmeyi tasarlıyorlar ha? Ama neden? Bunun bir sebebi olmalı...

Kız tekrar hıçkırdı:

— Bilmiyorum, bilmiyorum...

—Peki,gel yat öyleyse yanıma..Madem durum böyle, onların istedikleri gibi yapalım. Bakalım ne olacak?

Kız yatağa uzandı.Üzerindeki tül geceliği çıkardı.Şimdi çıplaktı.Kara Murat onun dipdiri vücudunu, iri göğüslerini,yuvarlak kalçalarını görünce, içinin burkulduğunu, damarlarına ılık bir alevin yayıldığını hissetti.

Kız, gülümsemeye çalıştı:

—Çok cesursunuz...

—Nereden anladın?

—Bir insan ölümü bu kadar sakin nasıl bekleyebilir?

—Öleceğimi kim söyledi?

—Az sonra hancı ve adamları burayı basacak.Hem de ellerinde hançerler olacak..

Adı Marina olan kız Kara Murat'a dikkatle bakıyor, bakarken derin derin soluk alıyordu.Böylesine etkili bir erkeğe rastlamamıştı hiç...Kendini ona vermek isteğiyle yanıp tutuşuyordu...

—İsterseniz, sizi buradan kaçırabilirim...

Kara Murat,başını salladı:

—Buna gerek yok..Bana hazırlanan tuzağın nedenini öğrenmeden buradan bir a-

dım atmam...

Marina ihtiras taşan bir sesle fısıldadı:

—O halde benimle sevişmeniz gerek.. Ya da sevişir gibi yapınız..Çünkü seslerimiz kesilince,odaya girecekler.Sizi gafil avlamak istiyorlar...

Marina vakit geçirmeden kendini erkeğin kolları arasına bırakmak, ona sarılmak, sevişmek,içindeki aşk huzursuzluğunu bastırmak istiyordu.

Fakat Kara Murat, oralı olmadı. Soğuk bir sesle:

—Haydi, şimdi uyur gibi yapalım, dedi...

Marina:

—Anlıyorum...Beni affetmediniz! diye hıçkırdı...

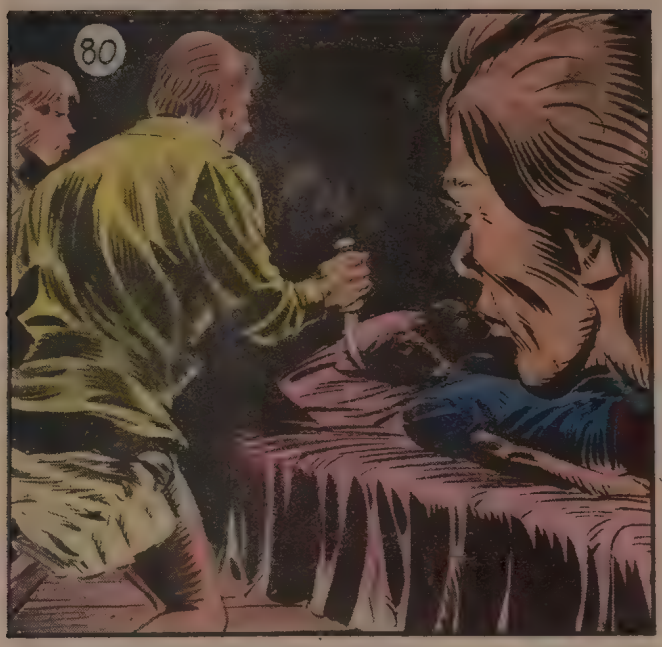

Kara Murat cevap vermedi.

Aralık duran gözlerinin arasından karşıdaki duvarda asılı kırık aynaya bakıyordu..

Aradan bir saat geçti.

Birden arkasındaki kapının usulca açıldığını, hancının kendisine dikkatle baktıktan sonra sessizce ilerlemeye başladığını, arkasından da üç uşağın geldiğini gördü...Adamlar o kadar hafif yürüyorlardı ki, hiç bir ayak sesi duyulmuyordu.

Kara Murat, tüm soğukkanlılığına rağmen bir an ürperdi...

Dört adamın da elinde birer hançer parlıyordu.

Hancı, kısık bir sesle:

—Herif uyuyor! Tam zamanı! diye fısıldadı.

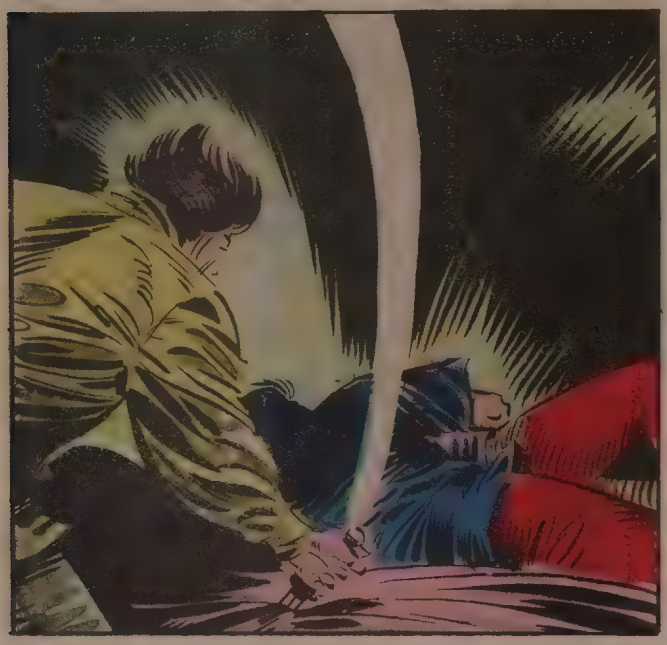

Hançerli kollar hızla kalkarken, sinirleri bu heyecana daha fazla dayanamayan Marina korkunç bir çığlık kopardı.

Kara Murat aynı anda yatakta fırıldak gibi döndü, kızla beraber kendisini yere attı.

Hançerli kollar, hızla boşluğa indi.

Kara Murat, çevik bir hareketle yerinden fırlayarak kılıcını şimşek gibi çekerken:

—Tam zamanı ha!.. Al sana!..Al bu da sana! diye haykırdı...

Aynı anda iki uşak, yaralanarak kanlar içinde yere yuvarlandı.

Üçüncü uşak kaçmaya çalışırken Kara Murat'ın çelmesiyle yüzükoyun kapaklandı ve kafasına yediği müthiş tekmeyle kendinden geçti.

Hancı, dehşetinden olduğu yerde donmuş kalmıştı.Az sonra titreyen elindeki bıçak düştü, koca adam diz çöktü, acıklı bir sesle inledi.

Kara Murat gürledi:

—Öyleyse her şeyi anlat...

—Hepsini anlatacağım efendim...

—Neden beni öldürmek istedin?

Hancı, perişan bir haldeydi. Böyle bir gelirken bu handa mutlaka kalacağınızı söyledi...

—Size kaç para verdi?

—Dört altın....

—Vay canına çok az değil mi?

—Haklısınız efendim, çok az..Ama ne yapalım? Biz fakir insanlarız...

Kara Murat,çelik pençesiyle hancıyı yakasından tutup ayağa kaldırdı, şimşek gibi lalı birine çatacağını düşünmemişti hiç..Konuşurken dudakları titriyordu:

—Kısa boylu bir asilzade sizi öldürmem için bana para verdi...

—Kısa boylu asilzade mi? Anlat..Çabuk anlat, yoksa leşini sererim...

Hancı tir tir titriyordu:

—Kısa boylu.. Daha doğrusu cüce bir asilzade efendim..Sizi tarif etti.. Venedik'e

parlayan bakışlarını onun gözlerine dikerek:

—Haydi, diye gürledi...Adamlarını topla ve defol... Sabaha kadar en ufak bir gürültü duyarsam pestilini çıkarırım...

Adam ucuz kurtulduğuna sevinerek yaralı uşaklarını toplayıp gitti...

Bu arada Marina, odada geçenleri titreyerek izliyordu.Güzel gözlerinde korku dolu bir ifade vardı...

Yalnız kaldıkları vakit Kara Murat kıza döndü:

—Haydi gel, dedi. Şimdi biraz yorgunluk çıkarabiliriz..

Marina kulaklarına inanamadı bir an.. Kendini sevinçle genç adamın kollarına bıraktı.Kızın ihtirası, dinmek bilmeyen bir fırtına gibiydi.Vücudu sonsuz bir şehvetin aleviyle kavruluyordu.

Kara Murat:

—Bu kız, tanıdığım bütün prensesler-den daha iyi sevişiyor, diye düşündü.

Marina dişi bir alevdi sanki...Sımsıcak vücudu bir arzu çiçeğiydi...

* * *

Kara Murat,sabah erkenden kalktı. Kuvvetli bir kahvaltı ettikten sonra Venedik yolunu tuttu.Akşama doğru kente varacağını umuyordu...

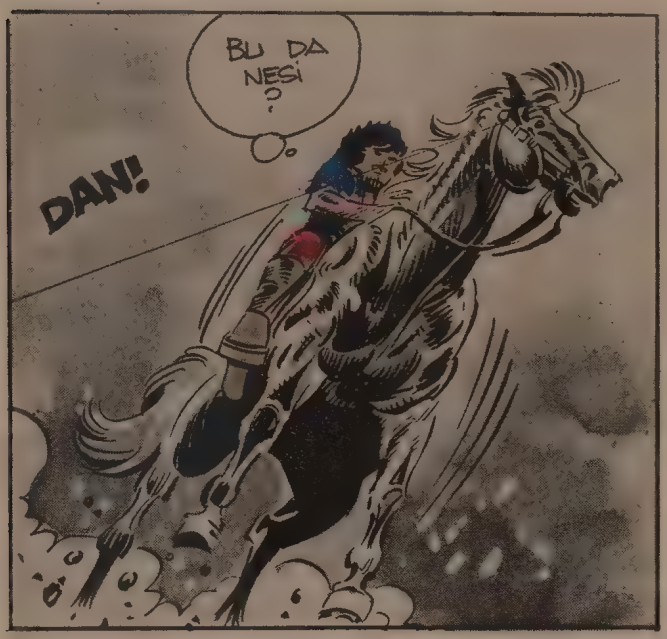

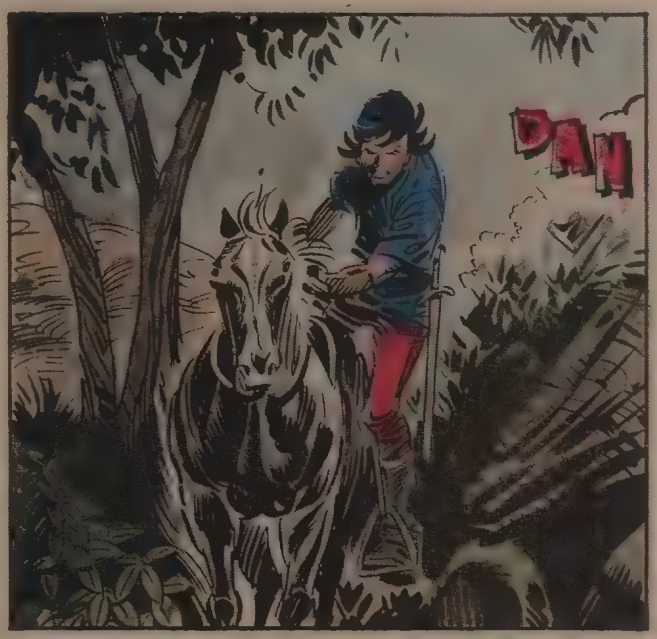

Atını İsonzo ırmağının kenarındaki fundalıklar arasından sürerken birden bir silah patladı ve başını sıyırarak geçen kurşun, arkasındaki dallardan birini kırdı:

—Vay canına! Bu da nesi?!...

Ateş eden kimdi? Bir haydut mu, yoksa yeni bir düşman mı?

Kara Murat şaşırmış bir halde çevresine bakınırken bir el daha ateş edilince kendisini attan yere atmak zorunda kaldı.

O zamanın silahları namludan doldurulduğu için sadece bir defa ateşlenebilirdi.Demek ki peş peşe kurşun sıkan meçhul düşmanın yanında iki tabanca vardı...

Kara Murat:

—Bilinmeyen düşmanım, Allahtan iyi nişancı değilmiş.. diye söylendi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

2 OCAK 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 340 FİYATI 250 KURUŞ

Kara Murat'tan mektup

Sevgili okurlar,

Altı yıldır sizlerle beraberiz. Bu süre içinde Kara Murat'ın dağıtımında hiç bir aksama olmaması için gereken tüm çabayı gösterdik. Gerektiği zaman karaborsadan kâğıt alıp derginizi basarak sizlere ulaştırdık.

İlk defa geçen hafta baskımız aksadı ve yüz binlerin sevgilisi Kara Murat'ın dağıtımı gecikti.

Kâğıt yokluğu öne sürülerek hakkımız olan kâğıdın verilmemesi nedeniyle, diğer birçok basın organı gibi büyük bir sıkıntıyla karşı karşıya kaldık.

Kara Murat'ın geçen haftaki sayısı 103 bin 650 adet basıldı. Bu yüksek baskıyı tamamlayacak kâğıdı bulabilmek için büyük bir mücadele verdik.

Devletin ürettiği kağıttan hakkımız olan tahsisi bizim yerimize depolarına istif eden karaborsacılardan bulup almak zorunda kaldık.

Şu anda Türkiye'nin içinde bulunduğu kâğıt krizi yetkililer tarafından üretim yetersizliği şeklinde gösterilmeye çalışılıyor.

İyi ama, bu üretim yetersizliğine rağmen kâğıtlar karaborsacıların depolarına nasıl istifleniyor?

Kâğıt darlığına ve karaborsacılığa "Naylon basın" tabir edilen, aslında var olmayan, kimsenin görmediği, okumadığı yayın organları sebep oluyor.

Sizler bu yayın organlarını ne bilir, ne tanır, ne görürsünüz.. Çünkü onlar gerçekte yoktur.. Ama var gösterilip devletten kâğıt tahsisi alırlar, sonra karaborsadan satarak milyonları vururlar.

Bu yıllardır sürüp giden bir oyundur...

Bunu hükümet yetkilileri de bilir..

Ama ne geçmiş dönemin hükümetleri, ne şimdiki hükümet bunu engellemek için hiç bir ciddi girişimde bulunmamıştır. Bazı çıkar çevreleri bunu önlemektedir.

Önümüzdeki haftalarda bu duruma ciddi bir çözüm yolu getirmeleri için yetkilileri bir defa daha uyarıyoruz.

Bundan asırlarca önce icat edilen kağıdın yirminci yüzyılda Türkiye'de bulunmaması hazindir.

Dileğimiz, bundan böyle derginiz Kara Murat'ı sizlere gününde ulaştırabilmektir.

Ancak her şeye rağmen bir gecikme olursa okurlarımızın bize destek olacağına inanıyor ve bu durumu anlayışla karşılayacaklarını umuyoruz.

Saygı ve sevgilerimizle

Rahmi Turan

Kağıt yapımını Avrupalılara Türkler öğretti

Kâğıdın tarihi bundan iki bin yıl öncesine kadar uzanıyor. Eski Mısırlılar yazı yazmak için Nil Nehri kıyılarında yetişen papirüs adlı bir bitkiden hazırladıkları tomarları kullandılar.

Bugünkü anlamda bükülebilen, üzerine kolayca yazı yazılabilen ilk kâğıdı ise bundan 1175 yıl önce Çinliler icat etti, onlardan da Türk'ler öğrendi.

O tarihlerde Avrupalılar daha kâğıdın ne olduğunu bilmiyorlardı.

Urfa'nın 1147 yılında Türk'ler tarafından alınmasıyla başlayan İkinci Haçlı Seferi'ne katılan Fransız Montgolfier, Türklere esir düşünce kâğıthanelerde çalıştırıldı, esirlikten kurtulunca öğrendiklerini Avrupa'da anlattı ve torunlarından Ambert, Avrupa'da ilk kâğıthaneyi kurdu.

Böylece Avrupalılar, kâğıt yapımını, Malazgirt Savaşıyla Anadolu'ya yerleşen Türk'lerden yüzyıllar sonra öğrenmiş oldular ama şimdi bize kâğıt satıyorlar.. Bu acı fakat gerçektir...

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

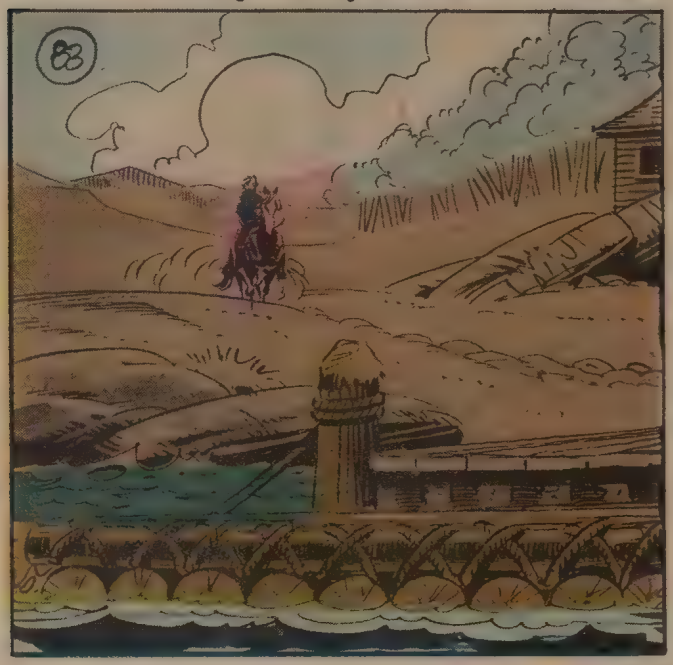

Kara Murat, uzun süre dikkatle çevresini araştırdı ama hiç kimseyi göremedi.

Tekrar yola koyulduğu vakit iyice düşünceliydi...

Hancı, cüceden bahsetmişti. Bütün bu olayları hazırlayan acaba Cüce Aleksandır mıydı, yoksa başkaları da var mıydı?

Kara Murat bir süre sonra İsenzo ırmağının en dar yerindeki sala ulaştı.

Atıyla beraber sala binen Kara Murat:

—Hey, kimse yok mu? diye seslendi.

Ağaçlıkların arasından bir adam çıkıp, sallana sallana geldi:

—Karşı kıyıya mı geçmek istiyorsun?

—Evet.... Kaç para istersin?

—İki altın....

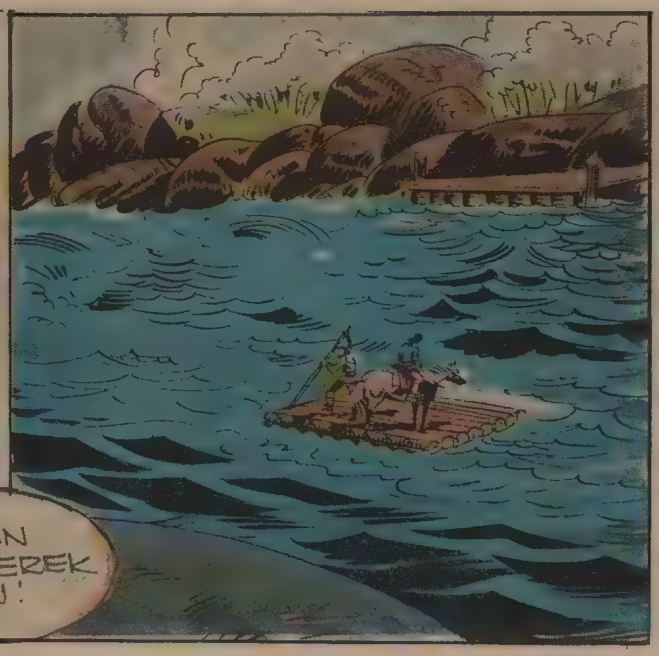

—Çok değil mi?

Salcı uzun yüzlü, tilki bakışlı, sevimsiz bir adamdı. Kaba bir sesle homurdandı:

—İki altının yoksa yüzerek geçersin!

Kara Murat dudaklarını büktü:

—Bu hırçın ırmağı yüzerek geçemeyeceğime göre, galiba istediğin ücreti vermekten başka çarem yok.. Haydi al parayı, hemen hareket edelim...

Salcı, altınları kesesine koyduktan sonra salı iskeleye bağlayan ipleri çözmeye başladı.

Kara Murat o anda adamın gözlerindeki hain pırıltıyı görse karşı kıyıya geçmekten vaz geçerdi...

Az sonra sal hareket etti.

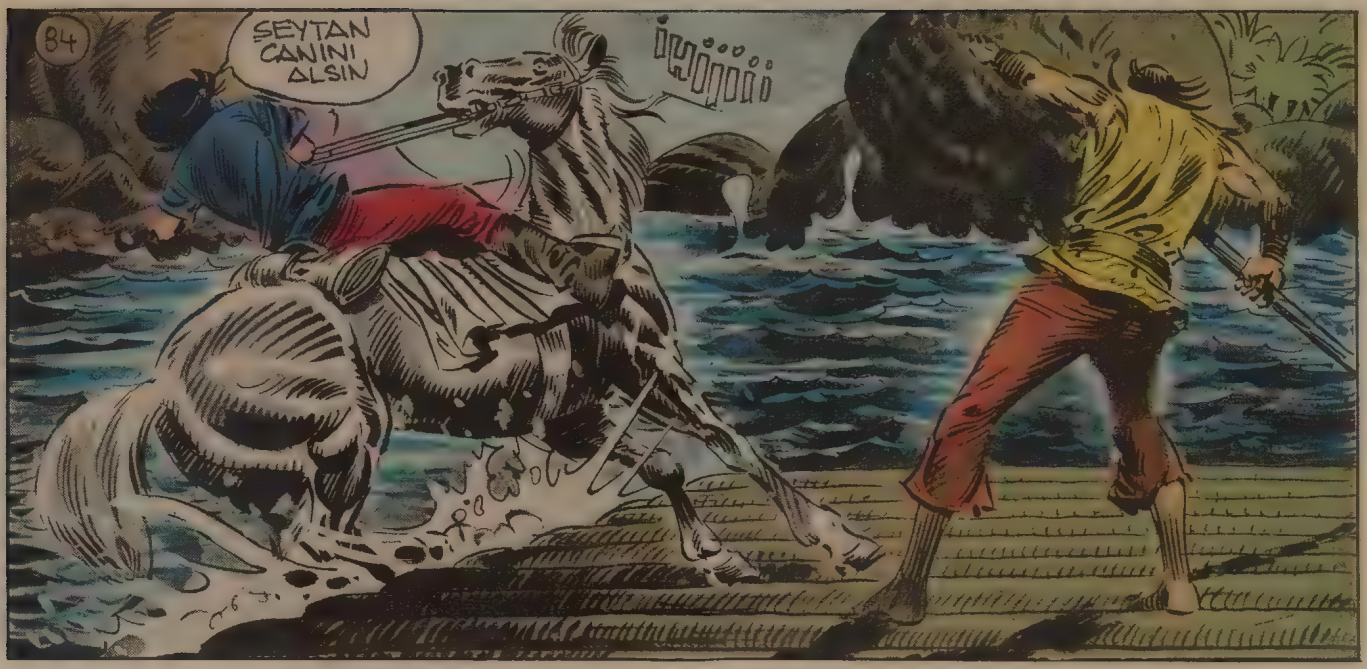

Irmağın ortasına geldikleri vakit garip bir şey oldu...

Salcı ansızın ters bir manevra yapınca, sal yana yattı, Kara Murat'ın bindiği atın ayağı kaydı ve hayvan dengesini kaybedip, suya düştü. Kara Murat da atın üzerinde olduğu için onunla birlikte sulara gömüldü...

Delikanlı öfke içinde:

—Şeytan canını alsın!.. Yine oyuna geldik! diye söylenirken atın batmamak için dalgalarla boğuştuğunu ve çılgın bir çaba sarfederek yüzmeye çalıştığını gördü.

Fedakâr hayvan, sırtındaki binicisiyle birlikte su üstünde kalmak için güçlük çekiyordu. Kara Murat hemen kendini ırmağa atıp atın yelesine yapıştı.

Hafifleyen hayvan, hızlı hızlı kıyıya doğru yüzmeye başladı. Kara Murat, uzaklaşan

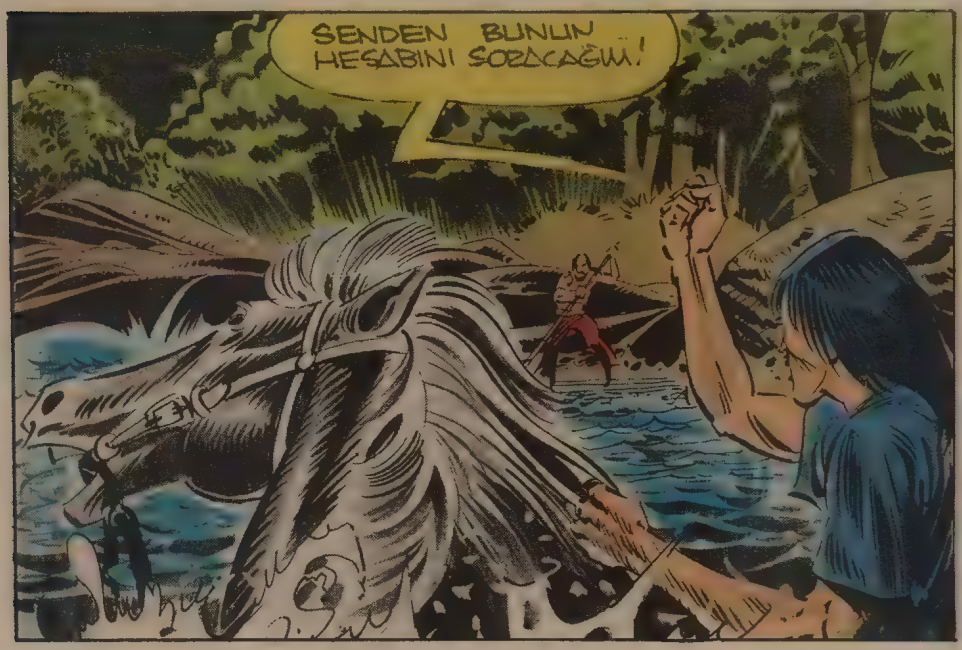

salın üzerindeki salcıya doğru yumruğunu sıkarak:

—Senden bunun hesabını soracağım!diye bağırdı.

Büyük bir çabayla yüzen at sahile iyice yaklaşmıştı. Kara Murat hayvanın yelesini bırakmıyor ve:

—Haydi, az kaldı.. Biraz daha gayret! diye mırıldanıyordu.

Birden kıyıdaki çalılıkların arasında iki büklüm olmuş bir gölge göründü. Avını sinsice bekleyen adam, Kara Murat'ın yaklaştığını görünce, harekete geçti.

Peş peşe, iki silah patladı.

Korkunç bir kişneme dalgaların sesini bastırarak ortalığı inletti.

KARA MURAT

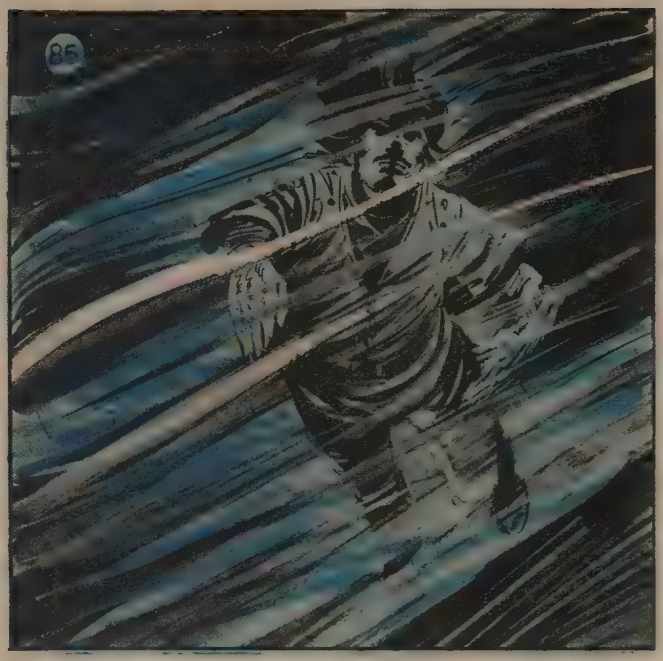

Başından vurulan at, kanlar içinde kalarak dalgaların arasında kayboldu. Irmağın üzerini kızıl bir renk kaplamıştı.

Kara Murat dehşet içinde kalarak suya daldı. Yeni bir kurşuna hedef olmamak için nefesinin yettiği kadar dipten yüzdü.

Suyun üstüne çıktığı vakit,akıntının kendisini çok aşağılara sürüklemiş olduğunu gördü. Dikkatle çevresine bakındı. Kimseler yoktu. Hızlı kulaçlarla sahile doğru yüzerken yeniden bir silah patladı ve kurşun başının yanından geçerek suları havaya sıçrattı.

"—Bu adam beni ördek gibi avlayacak!" diye düşünen Kara Murat, öfkesinden dişlerini gıcırdatarak tekrar suya daldı ve dipten yüzerek sahile ulaşmaya çalıştı.

Ama bu çok zor bir işti...

Bir süre sonra nefes almak için suyun yüzüne çıktığı vakit, bir kurşun daha başının üstünden vınlayarak geçti.

Kara Murat, düşmanına, silahını yeniden doldurma fırsatı vermedi. Hızlı kulaçlarla yüzüp, kıyıya çıkarak kendini fundalıkların arasına attı.

Derin derin soluyor, geniş göğsü körük gibi kalkıp iniyordu:

—Vay canına! Az daha kurşunu alnıma yiyecektim! diye söylenerek, uzun süre dikkatle çevresini araştırdı ama hiç bir ize rastlamadı.

Hava serindi ve Kara Murat ıslak elbiselerinin içinde titremeye başlamıştı.

Su geçirmeyen deri keseye koyduğu çakmak taşı ile kavını çıkararak bir ateş yaktı, elbiselerini çıkarıp alevlerin karsısında kuruttu.

Tekrar giyindiği vakit, hem ısınmış, hem de olayları daha sakin bir kafayla düşünmeye başlamıştı.

Artık ne yapacağını, kendisine ateş eden adamı nasıl bulacağını biliyordu.

Hızlı adımlarla yürüyerek salın yanaştığı iskeleye ulaştı ve salcının kaçmasına fırsat bırakmadan çevik bir hareketle sala atladı.

Adam birkaç saat önceki müşterisini tanımış ve korkudan mosmor kesilmişti.

Kara Murat buz gibi soğuk bir sesle:

—Haydi.. Şimdi beni karşı kıyıya geçir. Ama yine salı devirmeye kalkışırsan kafanı kırarım! dedi.

Adam kekeledi:

—O bir kazaydı efendim.. Hele size ateş edildiğini görünce, başınıza bir şey gelecek diye o kadar korktum ki....

—Yalan söyleme.. Beni suya düşüren sensin...Ben de şimdi sana aynı şeyi yapacağım...

Kara Murat çelik gibi pençesiyle adamı yakalayıp, salın kenarından suya batırdı.. Bir yandan:

—Bu soğukta sen de benim gibi banyo yap da, üşümenin ne demek olduğunu anla! diye bağırıyordu.

Adamın başını yarım dakika kadar suyun içinde tuttuktan sonra nefes alması için dışarı çıkardı.

Çok su yutan ve yüzü mosmor kesilen salcı, içler acısı bir sesle yalvardı:

—Boğuluyorum... Merhamet... Merhamet efendimiz.. Acıyın bana...

—Sana acımak ha? Beni öldürmek isteyen bir insana nasıl acırım?

Salcı inledi:

—Yalan... Vallahi yalan... Sizi öldürmek istemedim.. Suçsuzum ben.. Hiç bir suçum yok...

Kara Murat kükredi:

—Yaaa? Demek inkar ediyorsun? Öyleyse konuşmaya karar verinceye kadar sen suya daldıracağım.. Bu arada boğulup gidersen hiç acımam...

Korkudan buz kesilen ve soğuktan heryanı titreyen salcı inledi:

— Peki peki.. Ne isterseniz söyleyeceğim.. Yalvarırım beni sudan çıkarın...

Kara Murat adamı sala çekti, sonra bıçağını çıkarıp boğazına dayayarak homurdandı:

—Eğer yalan söylersen bu bıçak acımasızca gırtlağına girer.. Ama doğruyu söylersen canını bağışlarım!

Delikanlının sesinde o kadar korkunç, o kadar vahşi bir ifade vardı ki, salcı yalan söylerse öleceğini anlayarak titredi...

Kara Murat sordu:

—Söyle bakalım.. Bana ateş eden kimdi?..

—Rudolfo adında biri...

—Neden ateş etti?

—Bilmiyorum...

—Ne tarafa gitti?

—Lagun köyüne doğru...

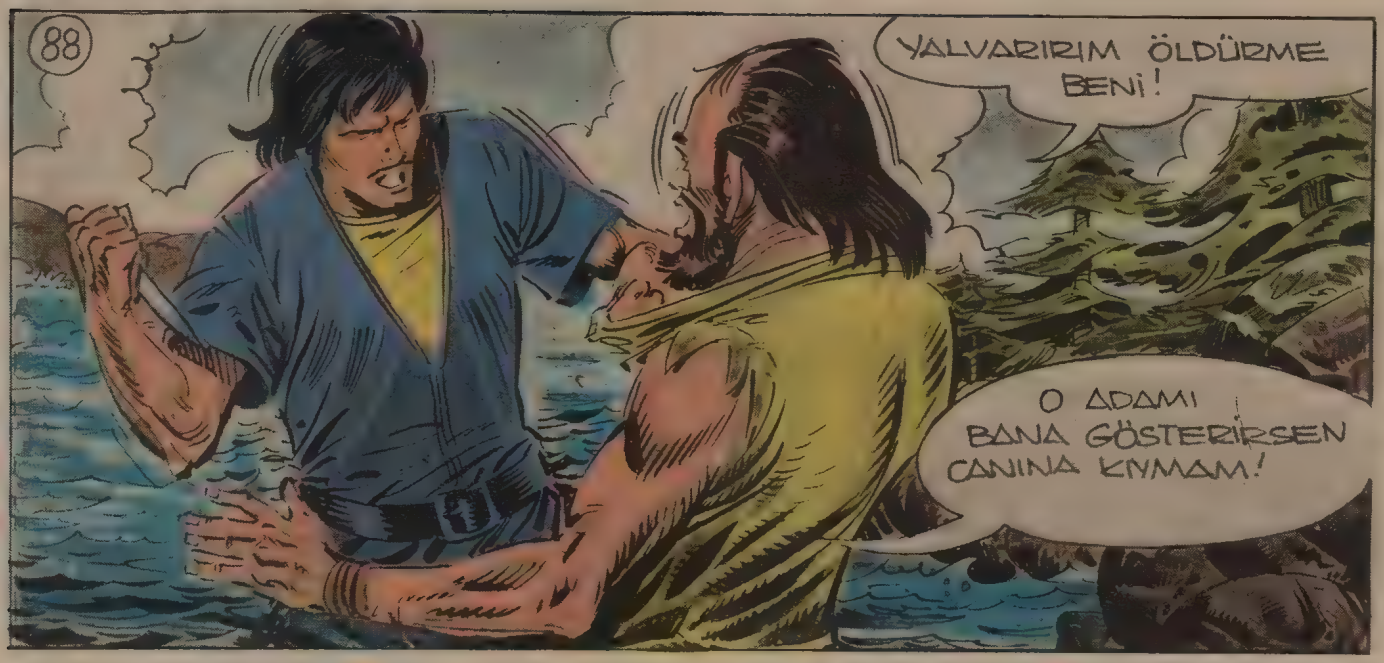

—Onu bulabilir miyiz?

Salcı bir an durakladı..''Acaba söylesem mi?'' der gibi kısa bir süre kararsızlık içinde kaldı:

—Öldürme.. Yalvarırım öldürme beni.. Onu sana bulacağım! diye haykırdı..

Kara Murat buz gibi soğuk bir sesle homurdandı:

—O adamı bana gösterirsen canına kıymam..Ama bana bir oyun yapmaya kalkışırsan yemin ederim ki en kısa zamanda bu dünyaya veda edersin...

Salcı tir tir titriyordu.. Dişleri birbirine vuruyor, ağzından çıkan kelimeler güç anlaşılıyordu:

—Rudolfo bu bölgenin en belâlı adamıdır.. Para için babasını bile öldürür. Irmağın kan içinde kaldığını görünce sizin vurulduğu-

nuzu sanıp gitti...

—Söyle nereye gitti?

—San Antoine kasabasına indi.. Orada Pisani hanında kalacağını sanıyorum...

—Öyleyse düş önüme, Pisani hanına gidiyoruz. Söylediklerin doğru çıkmazsa kendini ölmüş bil...

—Yemin ederim ki doğruyu söylüyorum efendimiz.. Ama ne olur, sizi oraya benim götürdüğümü öğrenmesin...

—Merak etme, seni ele vermem..

— Ah efendim, siz onun ne tehlikeli bir haydut olduğunu bilmezsiniz. Çok dikkatli olmalısınız..Yanınıza birkaç yardımcı bulsanız iyi olur...

— Neden o?

— Rudolfo boğa gibi kuvvetlidir... Bir defasında tek başına üç kişiyi dövdüğünü gördüm.. Bir vurusta öküzü devirir..

—Çok güçlü desene...

—Evet.. İnanılmaz bir kuvveti var..

—Öyleyse neden beni kalleşçe öldürmek istedi? Neden karşıma çıkıp mertçe dövüşmedi?

—Bunu bilemem efendim.. Ama genç yaşta ölmek istemiyorsanız, onun karşısına çıkmayın...

Kurnazlıkların her çeşidini görmüş olan Kara Murat salcının kendisini korkutmaya çalıştığını sezerek birden öfkelendi, kızgınlığını belli etmek istercesine gürledi:

—Ben fazla sabırlı bir insan değilim dostum.. Biraz daha gevezelik edersen, Rudolfo beni öldürmeden ben seni öldüreceğim.

Salcı, Kara Murat'ın gözlerindeki karar-

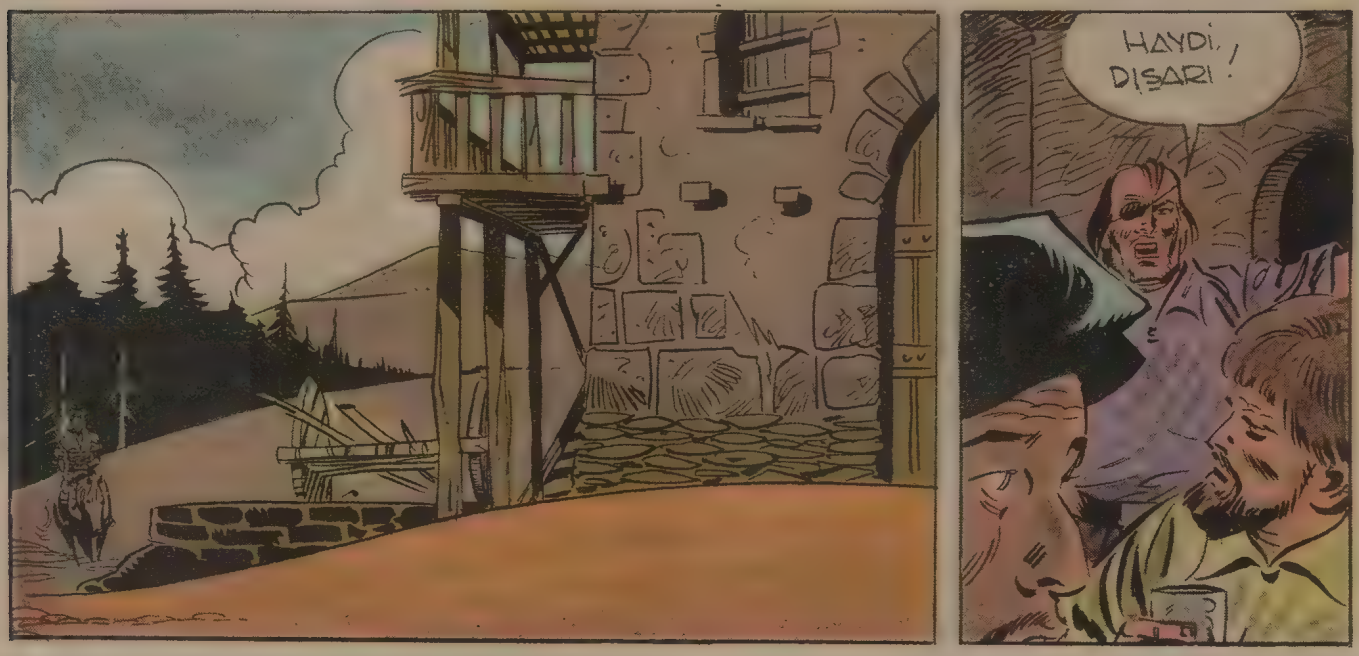

lı ifadeyi görünce ürperdi.. Alnında parlayan soğuk teri silerek:

—Günah benden gitti.. Madem ölmek istiyorsun, beni takip et! dedi.

★ ★ ★

Venedik yolu üzerindeki San Antoine kasabasının tek uğrak yeri olan Pisani meyhanesi o gün çok kalabalıktı..

Akşam dokuza doğru meyhane sahibi birden:

—Haydi, dışarı! Kapanma saati geldi!.. Devletin askerleriyle başımı derde sokmak istemem!.. diye bağırdı..

—İçki içenler paralarını ödeyerek çıktılar...

Az sonra meyhanede kimse kalmamıştı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GUNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 OCAK 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 311 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

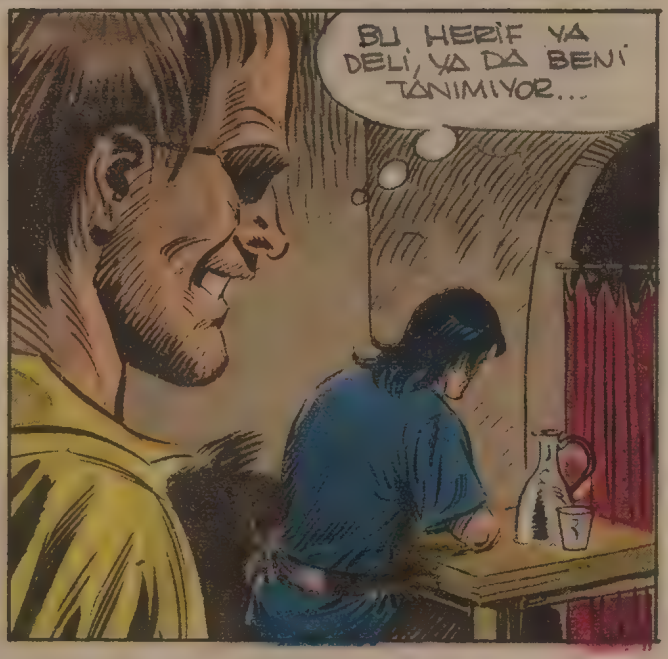

Meyhaneci, belâlı biriydi. Kırk yaşlarında dev yapılı ve gösterişli bir adamdı. Bir gün, büyük bir kavga sırasında tek gözünü bıçakla oymuşlardı. Bu yüzden ona, "Kör Marko" derlerdi. Korkunç bir yüzü vardı. Meyhaneye giren herkes burada pislik dolu, karışık işlerin döndüğünü anlar, ürperirdi.

Kapıyı kapattıktan sonra, salona dönen Kör Marko'nun kaşları birden öfkeyle çatıldı.

Meyhaneden çıkmayan bir adam vardı.

Köşedeki masada uyur gibi başını öne eğmişti.

Kör Marko, vahşi bir şekilde kendi kendine gülümseyerek, söylendi:

—Vay canına!.. Bu herif ya deli, ya da beni tanımıyor!

Hızla yürüdü, iri pençesiyle uyuklayan adamı omuzundan tutup şiddetle sarstı:

—Hey ahbap!. Burada ne yapıyorsun?

Uyuklayan genç adam birden doğruldu. Eliyle, esrarengiz bir işaret yaptı. Bu işareti gören Kör Marko'nun şaşkınlığı daha da büyüdü:

—Garip şey!.. Bizim gizli işaretimizi biliyorsun.. Ama yine de yüzünü gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Söyle bakalım, sen kimsin?

Meyhaneci bunları söylerken yabancıyı dikkatle inceliyordu. Onun, kendisi kadar iri olmamakla beraber, çelik gibi sağlam ve güçlü bir vücudu olduğunu gördü..

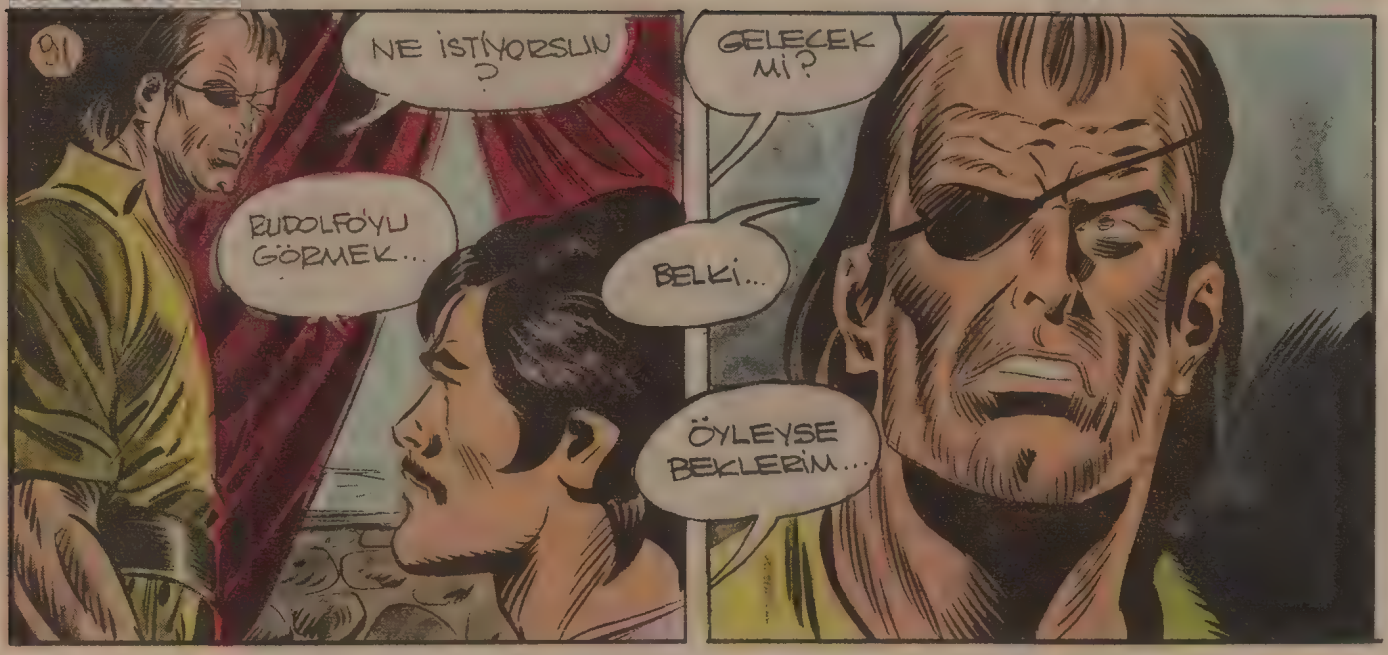

Kara Murat'tan başkası olmayan yabancı genç, iri, siyah gözlerini meyhaneciye dikti:

—Benim kim olduğumdan sana ne?

Kör Marko homurdandı:

—Ne istiyorsun öyleyse?

—Rudolfo'yu görmek istiyorum. Burada mı?

Hancı delikanlıyı kuşkulu bakışlarla süzdü:

—Hayır burada değil...

—Gelecek mi?

—Belki...

—Öyleyse beklerim...

Kör Marko kendisiyle böyle pervasızca konuşmaya cesaret eden gencin kim olabileceğini düşünürken ansızın kafasında bir şimşek çaktı. İçinden:

—Güzel.. Şimdi tanıdım seni! diye mırıldandı.. Sonra aceleyle:

—Rudolfo komşu kasabaya gitti. Bir saate kadar burada olacağını sanıyorum, dedi.

Genç adam yeniden uyuklamaya başlayarak söylendi:

—İyi... Gelince bir dostunun onu görmek istediğini haber ver. Şimdi beni rahat bırak da biraz uyuyayım...

Delikanlının başı yine önüne düştü. Yarım kalan uykusuna dalmış gibiydi.

Kör Marko, birkaç dakika meyhaneyi toplamakla uğraştı, masaları sildi, sonra küçük bir kapıdan arka taraftaki odaya girdi.

Yabancı gencin aradığı Rudolfo oradaydı...

Kör Marko:

—Sana bir müjdem var, dedi. Duvardaki şu delikten içeriye iyi bak. Karşıdaki masada uyuklayan genci görüyor musun?

—Evet görüyorum...

—İşte o Kara Murat'tır...

—Neee? Ben onu öldü sanıyordum...

—Ölmemiş... Kurşunu kafasına yapıştıramamışsın...

—Vay canına! Kendi ayağıyla kucağımıza düştü demek ki...

Kör Marko sırıttı:

—Evet ama hepsi bu kadar değil. Buraya niye gelmiş biliyor musun? Seni görmek istiyor...

Rudolfo bir an düşünceye daldı. Gözlerinde korkunç şeyler okunuyordu. Bakışlarında iğrenç bir cinayet hırsının, tüyler ürpertici parıltıları vardı. Uğursuz bir sesle:

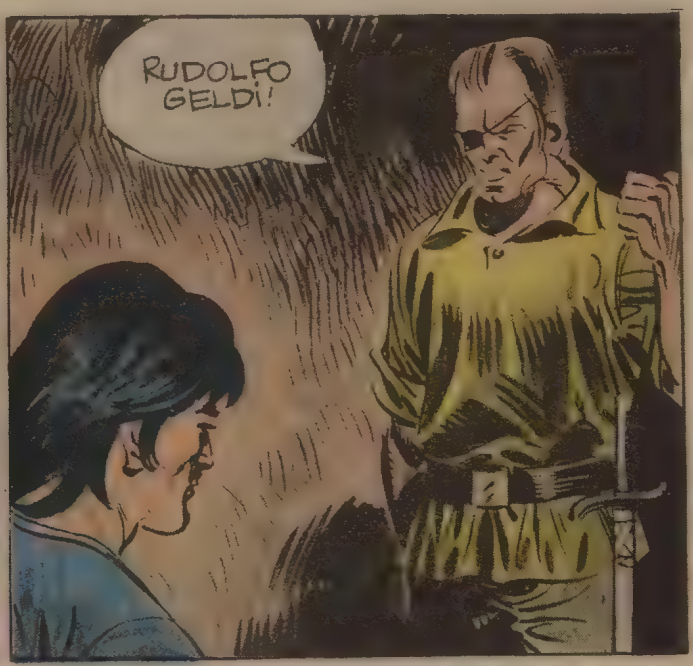

—Güzel, diye mırıldandı. Beni görmek istiyorsa, görecek tabii... Dış kapı kapalı mı?

—Az önce sürgüledim...

—Yan kapı?

—O da öyle...Gitmek istese bile buradan çıkamaz...

Rudolfo müthiş bir kahkaha attı:

—Öyleyse şimdi git, onu bana gönder.

Meyhaneci Kör Marko, küçük kapıdan tekrar salona girip Kara Murat'ın yanına giderek karşısına dikildi:

—Hey ahbap! Rudolfo geldi...

Kara Murat bir gözünü kuşkuyla açtı.

—Ne kadar çabuk?

—Şansın varmış.. Fazla beklemedin. Onunla konuşmak istiyorsan beni takip et...

—Kendisi nerede? Buraya niçin gelmiyor?

Meyhaneci kaba bir sesle homurdandı:

—Bana bak.. Fazla soru sorulmasından hoşlanmam. Rudolfo seni beklediğini söyledi, hepsi bu kadar. Eğer ona söyleyecek bir şeyin yoksa çıkıp gidersin.. Karar senin...

Kara Murat kasabaya gelirken yolda salcının anlattıklarını hatırladı. "Beni tuzağa düşürmek istiyorlar" diye düşündü. Ama kendisine yapılan saldırıların nedenini öğrenmek için tehlikeyi göze alması gerekiyordu. Dudakları hafif bir alayla kıvrılarak içinden:

"—Sadece iki kişiler...Benim için çok az!" diye mırıldandı.

Aynı anda Kör Marko ile gizli delikten salona bakan Rudolfo da onun için:

"—Sadece bir kişi.. Bizim için çok az!" diye düşünüyorlardı.

Kara Murat ayağa kalkarak:

—Haydi gidelim, dedi.

Delikanlı meyhaneciyi rahat adımlarla izleyerek, arka odaya girdi. Hızla çevresine göz attığı vakit, içeride iri yapılı, haydut kılıklı bir adam gördü.

Demek ki Rudolfo buydu. Kendisini öldürmek için salcıya para veren, sahilden üzerine kurşun yağdıran meçhul düşman...

Kara Murat sakin bir sesle:

—Selam Rudolfo dedi... Beni yakından görmek isteyeceğini düşünerek geldim...

Haydut ciddi bir tavırla başını salladı:

—Selam yabancı... Doğrusu çok cesursun. Seni öldüreceğimi bile bile buraya gelmen büyük cesaret doğrusu...

Kara Murat'ın sakin hali sadece göstərişten ibaretti. Gerçekten kendisine kurşun yağdıran, ölüm terleri döktüren bu adamın boğazına sarılmamak için öfkesini zor tutuyordu:

—Ben meraklı bir insanım, dedi. Merak içinde yaşamaktansa gönül rahatlığıyla ölmek daha iyi...

—Söyle ne öğrenmek istiyorsun?

—Beni neden öldürmek istedin?

—Biri bana para verdi...

—Cüce Aleksandır mı?

—Evet...

—O kalleş cüce şu anda nerede? Venedik'te mi?

—Evet... Senin ölüm haberini götürdüğüm vakit anlaşmamız gereğince bana on altın daha verecek...

—Demek onun evini biliyorsun? Peki benim iyileştiğimi ve bu yoldan geçerek Venedik'e gideceğimi nereden öğrenmiş?

Rudolfo, dudaklarını büktü:

—Bunu bilemem... Cüce Aleksandır'ın her yerde gözü kulağı vardır. Boyu kısadır ama yaman bir adamdır o...

Rudolfo, birden ciddileşti, bakışları kararı, yüzü vahşi ve korkunç bir hal aldı. Çılgın bir öldürme fikrinin kafasına saplandığı anlaşılıyordu. Boğuk bir sesle:

—Eh, dedi. Öğreneceğini öğrendin. Artık ölmeye hazırlan...

Kara Murat'ın bakışlarındaki parlaklık sönmüş, saçları diken diken olmuştu.

Arkasında duran Kör Marko'nun usulca hançerini çektiğini gördü.

Önünde duran Rudolfo da ağır ağır bıçağını çekiyordu. Hatları gerilen yüzü ve kanlanmış gözleri, ona korkunç bir görünüş veriyordu:

İki dev adamın arasında kalan Kara Murat garip bir sakinlik içinde,soğuk bir sesle:

—Beni öldürmeniz şart mı? diye sordu.

Rudolfo, alaylı alaylı güldü:

—Korkuyor musun? Korkuyorsan haklısın.. Ölümden herkes korkar çünkü..Ben seni öldürmek için para aldım. Bu yüzden öldüreceğim.. Verdiğim sözü her zaman tutarım...

Odada derin bir sessizlik oldu. İki adam

arasındaki bu müthiş sessizlik bir facia kadar ürperticiydi. İkisi de birbirinin ölümünü istediklerini biliyorlardı.

Rudolfo:

—Vakit geldi, diyerek Kara Murat'ın üzerine yürüdü. Aynı anda öbür yandan Kör Marko da delikanlıya doğru ilerliyordu.

Kara Murat, adamları kuşkulandırmamak için içeriye kılıçsız girmişti. Şimdi daracık bir odada onlarla bıçak bıçağa dövüşmek zorundaydı. Acele etmeden hançerini sıyırdı.

Sanki tehlikede olan o değildi.

Yüzünde vahşi bir gurur ve amansız bir gülümseme belirdi:

—Kapıyı kilitlediniz ha! Şimdi bu küçücük odada üçümüz baş başayız. Ne iyi!

Rudolfo, karanlık ve uğursuz bakışlarını delikanlıya dikti. Onun korkmasını, yalvarmasını bekliyordu ama yanıldığını anlayınca şaşırdı.

Kara Murat, sakin bir sesle:

—Kapıyı kilitleyerek kendinizi buraya hapsettiniz.. Artık benim esirimsiniz!. diye devam etti.

İki kabadayının şaşkınlıkla açılan gözleri biraz daha büyüdü. Kör Marko'nun boğazından öfkeli bir hırıltı yükseldi:

—Ne demek oluyor bu? Bu ne küstahlık?

Rudolfo ise, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra gülmeye başladı. Deli gibi kahkahalar atarken bir yandan da şöyle diyordu:

—Çıldırmışsın sen! Olur şey değil...Bu ne cüret böyle? Biz seni odaya kapattık, sen bizi esir ettiğini söylüyorsun...

Kara Murat acı acı başını salladı:

—Ne yazık ki öyle dostum.. Şimdi ikiniz de benim elimdesiniz. Eğer soracaklarıma cevap vermezseniz, kafanızı kırarım...

Kör Marko kulaklarına inanamıyordu. Kaşlarını öfkeyle çatarak:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 OCAK 1980 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✱ SAYI 112 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

—Bu adam gerçekten aklını oynattı galiba! diye homurdandı.

Rudolfo ansızın gülmesini kesti, kanlı bakışları zalim bir ışıltıyla parladı. Kör Marko'ya dönerek:

—Şu işe bak, dedi, benim bölgemde, benim odamda bu deli beni esir ediyor. Üstelik biz iki kişiyiz, o bir kişi. Ne gülünç değil mi?

Kör Marko sabırsız bir hareket yaptı:

—Evet.. Daha fazla konuşturmayalım şu budalayı...

Adam, elindeki bıçağı parmağının ucuna sürterek keskinliğini denerken Rudolfo da hançerini doğrultarak Kara Murat'a doğru ilerledi:

Delikanlı savunma durumu aldı. Kendine olan sonsuz güvene rağmen, kana susamış

bu iki haydut karşısında durumunun pek rahat olmadığını biliyordu.

Kör Marko birden çılgın gibi atıldı. Hançerli kolu havada ölümcül bir daire çizdi:

—Geber!...

Adamın kolu şimşek gibi kalkıp indi ama boşuna..

Kara Murat çevik bir hareketle bıçak darbesinden sıyrıldı ve sol yumruğunu balyoz gibi adamın suratına indirdi.

Kör Marko sarsıldı, gözlerinde kıvılcımlar uçuştu, ağzı burnu kanlar içinde kalarak yere yuvarlandı.

Kara Murat vahşi bir şekilde gülümsedi:

—Demek beni kolayca haklayacağınızı sandınız ha!.. Ne büyük hata!

Arkadaşının bir yumrukta kavga dışı kaldığını gören Rudolfo'nun Kara Murat'a dikilen bakışlarında önce derin bir kuşku belirdi, sonra gözlerinde delice bir ışıltı dolaştı:

—Seni öldürmem için niye bana bu kadar çok para verildiğini şimdi anlıyorum.. Zorlu bir gençsin.Ama elimden kurtulamayacaksın...

Acı kuvvetiyle İsonzo bölgesinin en belalı adamı olarak ün yapan Rudolfo o güne dek kendi ayarında bir dövüşçü ile karşılaşmamıştı.

Kolay galibiyetlere alışmış olan Rudolfo "Bu kez zorlanacağım galiba! Ama şu küstah yabancıya iyi bir ders vermem şart" diye düşünerek Kara Murat'a doğru yürüdü:

—Gül bakalım sersem! İstediğin kadar gül.. Buradan ölün çıkacak. Şimdi kafanı ko-

paracağım senin...

Rudolfo, o güne kadar Kara Murat gibi birçok kişiyi yere serdiğini düşünüyor,bu onun cesaretini artırıyordu.

Şimdi yüzünde, avını yakalayan vahşi bir hayvanın acımasız ifadesi vardı.

Bıçağını kaldırırken gürledi:

—Sıkı dur aptal! Şimdi işkembeni de-

şeceğim!..

Kara Murat da bıçağını hazırlamış,biraz öne eğilip, dizlerini hafifçe bükerek düşmanının saldırısını beklemeye başlamıştı.

Birden vuruşma başladı.

Rudolfo akıl almaz bir hızla saldırdı ama Kara Murat aynı hızla geri sıçrayarak bıçak darbesinden kurtuldu.

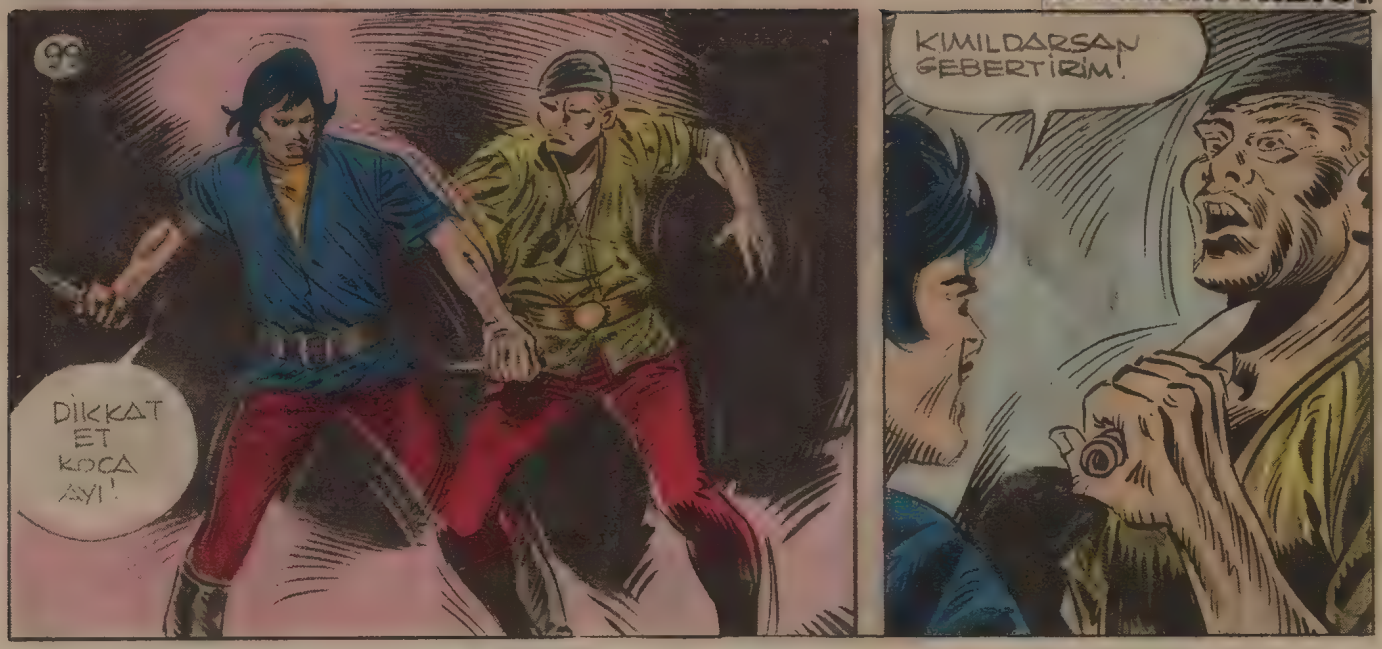

Şimdi ikisi de ellerinde bıçaklarla odada fır fır dönüyor, bir açık yakalayıp birbirlerinin karnını deşmeye çalışıyordu.

Vücutlar yay gibi geriliyor,kollar ok gibi fırlayarak hedefi bulmaya çalışıyordu. İkisinin de alınlarında iri ter taneleri birikmiş,solukları sıklaşmıştı.

Ama Kara Murat daha genç ve daha çevikti..Yavaş yavaş Rudolfo'nun yorulduğu, onun ise aynı hızla vuruşmaya devam ettiği görüldü. Bir ara:

—Dikkat et koca ayı şimdi ölüyorsun! diye haykırdı ve çelik gibi pençesiyle Rudolfo'nun bıçaklı bileğine yapışıp adamı ite ite duvara dayadı. Hançerini haydutun boğazına dayayarak kısık dişlerinin arasından:

—Kımıldarsan gebertirim, diye homurdandı.

Şimdi göğüs göğüse, yüz yüzeydiler.

Rudolfo derin bir acıyla inledi:

—Tamam..Dur..Öldürme beni...

—Dersini aldın mı?

—Evet..Evet.. Teslim oluyorum..Bıçağı boğazımdan çek...

Rudolfo hayatında ilk kez yeniliyordu. Korkudan büyüyen gözlerinde bu yenilgiye inanamıyormuş gibi şaşkın ve ürkek bir ifade vardı:

—Sen.. Sen şeytansın..Çünkü hiç bir insan beni yenemez!

Kara Murat, hançeri adamın boğazına biraz daha bastırdı:

—Bırak bunları..Şimdi uyuz bir köpek gibi leşini yere sermemi istemiyorsan soracağım şeylere cevap ver...

Haydut inledi:

—Benden ne öğrenmek istiyorsun?

—Beni öldürtmek isteyen o rezil cücenin nerede olduğunu...

—İmkansız..Söyleyemem... Çünkü söz verdim.

Kara Murat'ın gözlerinde acımasız bir kararın ışığı parladı, sesi buz gibi soğuk ölüm gibi ürpertici çıktı.

—Sen bilirsin..Fazla ısrar edecek değilim. Madem konuşmuyorsun o halde ölmeye hazırlan...

Bıçaklı kolunu itti, sivri çeliğin ucu eti delerek adamın boğazına girdi. Kıpkırmızı bir kan boynundan aşağıya doğru süzülmeye başladı.

Öleceğini anlayan Rudolfo dehşet dolu bir sesle haykırdı:

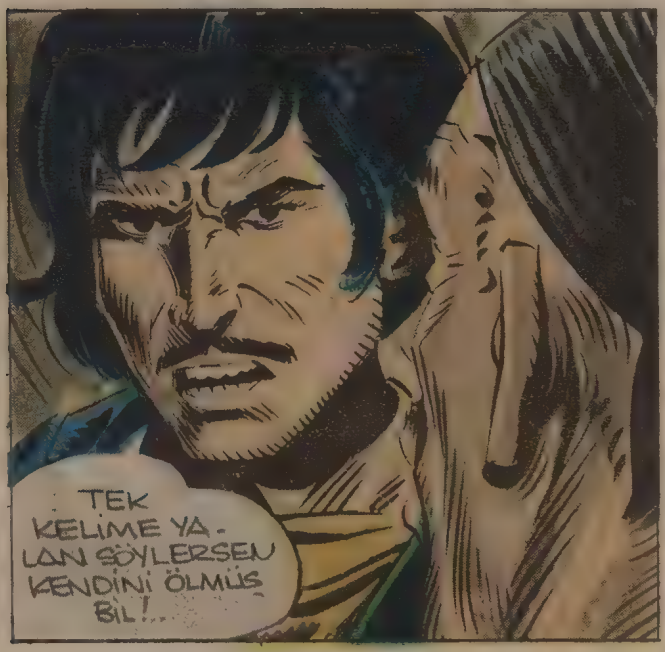

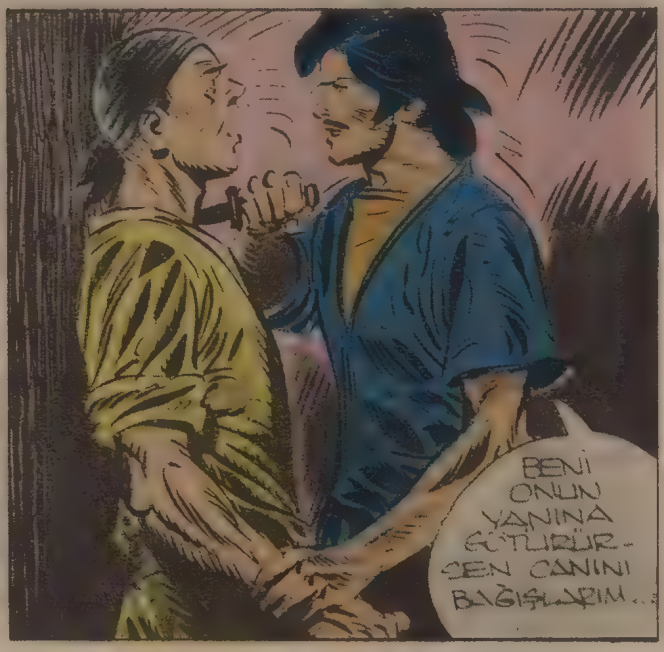

—Dur!..Ne istersen söyleyeceğim!..

Sonunda durumun son derece nazik olduğunu anlamıştı. Soluk soluğa konuşuyor alnından boncuk boncuk terler süzülüyordu.

Kara Murat emretti:

—Anlat!..Tek kelime yalan söylersen kendini ölmüş bil!...Aleksandır denilen o edepsiz cüce nerede?

—Venedik'te...

—Kaldığı yeri biliyor musun?

—Evet...

—O halde sana yaşaman için bir fırsat çıktı..Beni onun yanına götürürsen canını bağışlarım...

Rudolfo çaresizlik içinde:

—Olur, dedi.

İNTİKAM KILICI

Ama içinden korkunç bir kinle "Seni bir gün elime geçirirsem yapacağımı ben bilirim" diye homurdandı. Kalbi nefretle çarpıyordu.

★ ★ ★

Kara Murat'ın Venedik'e yaklaştığı günlerde şehir artık iyice sakinleşmişti.

Askerlerin büyük bir vahşetle bastırdıkları ayaklanmanın üzerinden günler, haftalar geçmiş.bu hazin olayın anıları Venediklilerin hayallerinde önce silikleşip sonra da unutulmuştu.

Leonore'nin babası Senatör Bartelmi artık Venedik Cumhurbaşkanıydı..

Sevilmekten çok korkulmanın kudretine inanıyor, ülkeyi halkı dehşete vererek yönetiyordu.

Buna rağmen, gerçekte Venedik'in hakimi Prenses Leonore idi. Babası ile sık sık

gizli görüşmeler yapılıyor, ona yön veriyor,izleyeceği politikayı anlatıyordu.

Leonore zalimlikte kendisine eş olan Şövalye Getto'yu Kara Orduları Komutanı yaptırmıştı.

Astor'un düğününde Durakoğlu'ndan fena dayak yiyen Şövalye Getto, parası ve kudreti artınca Juana'yı daha büyük bir aşkla aramava başlamış, ama kızı hiç bir yerde bulamamıştı...

Tüm benliği aşk ve şehvet duygularıyla dolu olan Şövalye derin bir ihtirasla kendi kendine şöyle konuşuyordu:

—"Astor zindanda ölümü bekliyor. Durakoğlu'da öyle..İkisi de belâlarını buldu.O halde Juana'yı elde etmeme hiç bir kuvvet engel olamaz.Ah Juana!..Seni bir bulsam, dünyanın en mutlu insanı ben olurum!

Şövalyenin kalbinde ihtiras fırtınaları eserken, Durakoğlu ile Astor, yeraltı cehenneminde ölümü bekliyorlardı.

Astor deli gibiydi..Her geçen gün daha da çılgınlaşıyor, yemek getiren gardiyanlara saldırıyor, bağırıyor, küfrediyor, herkese lânetler yağdırıyordu.

Durakoğlu onu boş yere yatıştırmaya çalıştı:

—Her şey düzelecek..Kurtulacağız.. Umudunu yitirme...

Astor inledi:

—Hayır..Ancak ölülerimiz çıkar buradan..Korkunç!..Oh..Bu çok korkunç!..

Onlar konuşurken kapı açıldı, gardiyan kuru birer dilim ekmek ve bir testi sudan ibaret olan akşam yemeklerini getirdi.

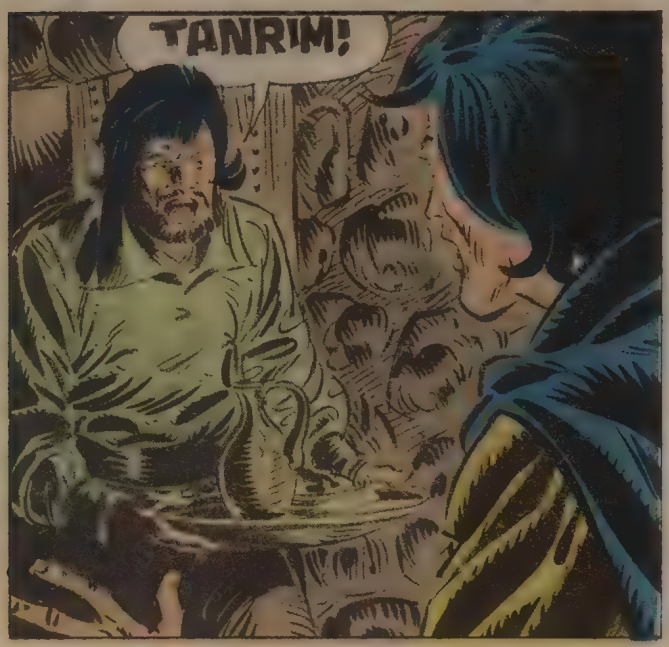

Gardiyan, şaşırdı, irkildi..Odanın öbür ucunda parlayan Astor'un gözleri onu ürkütmüştü..Bunlar vahşi hayvan gözleriydi sanki..

Gardiyan korkuyla geri çekilerek dışarı kaçtı ve kapıyı kilitledi:

—Tanrım!..Bu adam zırdeli...

Aynı anda Astor hızla kapıya doğru atılmıştı. Umutsuzluğun yarattığı hırsla saldırırken demir kapının kapandığını görmedi bile...

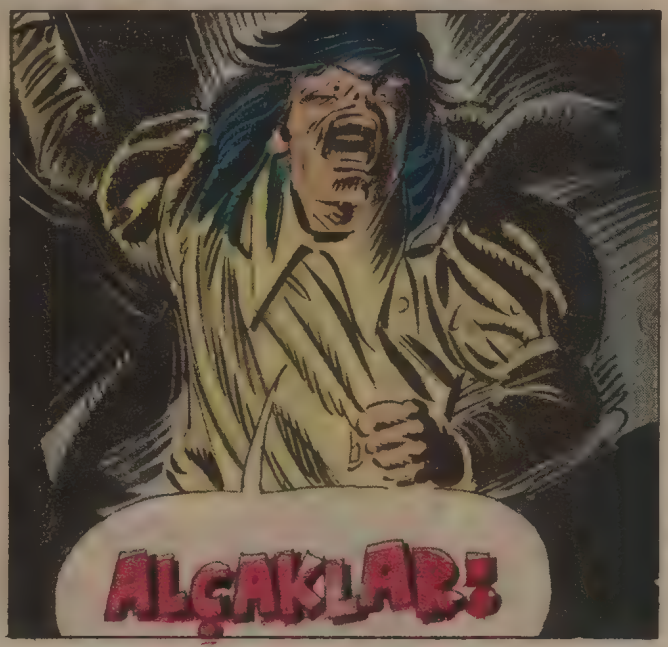

Kapıya çarptı, başı yarıldı ve yere düştü. Alnı kanıyordu.

Sallanarak ayağa kalktı, tüm gücüyle kapıyı zorlayıp öfkeyle tekmeledi, yumruklar attı:

—Alçaklar! Katiller! Soysuz herifler...

Durakoğlu Astor'un yanına yaklaşıp elini şefkatle omuzuna koydu. Sesi yumuşak ve yatıştırıcıydı:

—Sakin ol dostum, sakin ol ! Biraz daha sabredelim...

Dehşet dolu,acı dakikalar geçiren Astor'un dayanacak gücü kalmamıştı artık:

—Sabretmek mi? Ah!...Sabır ha? Sabır kaldı mı bende? Hem sabır ne işe yarar? Bu zindandan şimdiye kadar hiç kimse canlı çıkmadı. Biz de öleceğiz...

Dışarıdan gardiyanın çatlak ve sevimsiz sesi duyuldu:

—Evet, öleceksiniz!...Ama yine de şanslısınız..Çünkü daha fazla acı çekmeden idam edileceksiniz...

Durakoğlu, gardiyanın verdiği bu habere hiç şaşırmadı. Böyle bir kararı bekliyordu.

Sakin, hatta ilgisiz bir sesle sordu:

—Ne zaman?

—Yarın sabah gün doğarken...

—Nasıl?

—Başlarınız balta ile kesilecek...

Astor'un ruhundaki kasırga dinmişti.Öfke nöbeti onu çok sarsmış ama sonunda kendisini toparlamıştı. Aslında ölümden korktuğu yoktu..Onu yıkan, bitiren,tüketen, Juana'ya bir daha kavuşamamak, onu görememek düşüncesiydi:

—Ah Juana! diye inledi ve nemli taşlara uzanıp gözlerini kapadı...

Bu sessiz mezarda acılarıyle baş başa kalmak, son saatlerini Juana'yı düşünerek geçirmek istiyordu.

Durakoğlu ona acıyan gözlerle bakarak:

—Zavallı âşık! diye mırıldandı..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GUNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 OCAK 1980 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 41 FİYATI 250 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

Bu sırada, kapıdaki küçük delikten bakan zindancı, Astor'u hareketsiz görünce:

—Neyse, deli sakinleşmiş, dedi.

Durakoğlu:

—Evet, öyle, diye cevap verdi.

Zindancı sırıttı:

—Bunun mükâfatını göreceksiniz...

—Sahi mi? Nasıl?

—Ölmeden önce hücrenize bir rahip yollayacağım...

Durakoğlu birden öfkelendi:

—Rahip mi? Rahibi ne yapalım biz? Yerin dibine batsın!..

—Yoo..Öyle deme..Yüksek kilisenin tesellisine erişeceksiniz. Çünkü buraya girenler, Tanrı tarafından affedilmeden ölürler...

Zindancı gitti. Durakoğlu hücrenin içinde sinirli adımlarla dolaşmaya başladı:

—Demek yarın idam edileceğiz? Acaba hiç bir umut yok mu? Memleketten uzaklarda gurbet elde böyle ölmek çok acı...

Az sonra kapı açıldı ve içeri bir rahip girdi. Başına bütün yüzünü örten bir kukuleta takmıştı. Durakoğlu ona bakmadı bile. Ama Astor rahibi görünce yattığı taşların üzerinden kalktı, ona doğru birkaç adım atarak ateşli bir sesle:

—Sağolun peder, dedi. Zavallı iki mahkûmun hücresine gelerek bizi mutlu ettiniz.

Rahip ağır ve ahenkli sesiyle:

—Oğlum bana değil, Tanrı'ya şükredin, dedi.. Çünkü o....

Astor birden kükredi:

—Tanrı mı? Tanrı ha? Rica ederim o olduğu yerde kalsın. Siz bana dışarıdan, sevdiklerimden haber verin...

Rahibin yüzü asıldı, sesi sertleşti:

—Günaha giriyorsun.. Tanrıyı inkâr edecek kadar çok mu acı çektin?

Astor'un yüz hatları gerildi, dudakları garip bir şekilde kıvrıldı. Sesinde derin bir hüzün vardı:

—Acı mı? Sen çektiğim acıyı bilir misin? Bu sessiz ve hissiz mezarda günlerce inledim, ağladım, başımı duvarlara vurdum. Eğer arkadaşım bana engel olmasaydı çoktan ölürdüm...

—Çok üzgünüm evladım. Ama insan hiç bir zaman Tanrı'dan umudunu kesmemeli...

Gözleri kan çanağı gibi olan Astor bağırırcasına devam etti:

—Tanrı bizi unuttu peder...Tanrı'dan,insanlardan adalet isteyerek deli oldum. Çok acı çektim ve çekiyorum peder. En mutlu günümde felakete uğradım. Bana bu oyunu oynayanları bile bilmiyorum. Her dakikası ölüm olan bu cehenneni yaşayışa daha fazla dayanamayacağım...

Rahip, başını salladı:

—Evet... Çok ıstırap çektiğini görüyorum...

—En acısı şu.. Bu mezara beni yargılamadan attılar. Kendimi savunmama imkân vermediler. Ne olur benim Onlar Meclisi'nin huzuruna çıkmamı sağlayın. Beni dinlerlerse kurtulurum. İçlerinde dostlarım var...

—Yazık ki, bunu yapamayacağım evladım...

—Neden?

—Çünkü vaktiniz yok.. Cellat az sonra gelip, sizi hücreden alacak. Yarını bile beklemediler. Başınız kesilerek idam edileceksiniz. Dua etmek için çok az vaktiniz var...

Astor acı bir sesle söylendi:

—Yaaa... Demek bütün dostlarım beni terketti... Hatta Juana bile...

Rahip, hücreden çıktı, kapı kapandı. Terle kaplanan alnını silmek için kukuletasını açarken karşıdan silahlı muhafızlarla celladın geldiğini gördü.

İdam mahkûmlarını götürmeye geliyorlardı.

Durakoğlu ile Astor ayak seslerini ve zindanın kapısının açılışını ürpererek dinledi.

İki ölüm mahkûmu, muhafızların ve zindancıların arasında kızıl elbiseli cellatı gördüler. Cellatın yüzü, elbisesi gibi kızıl bir maskeyle örtülmüştü. Bu maskenin ortasındaki iki delikten, gözlerinin ateş gibi yandığı görülüyordu.

Muhafızların komutanı sordu:

—Hazır mısınız?

Durakoğlu da, Astor da çok cesurdu. Korkusuzca cevap verdiler:

—Evet...

Çevrelerini nöbetçiler sardı, kollarını bağladılar. Önde giden rahip, belirsiz dualar mırıldanıyor, rahibin önünde de kızıl elbiseli cellat Piyer yürüyordu. Celladın korkunç kılığı, görenlere ürperti veriyor, çevresindekileri titretiyordu.

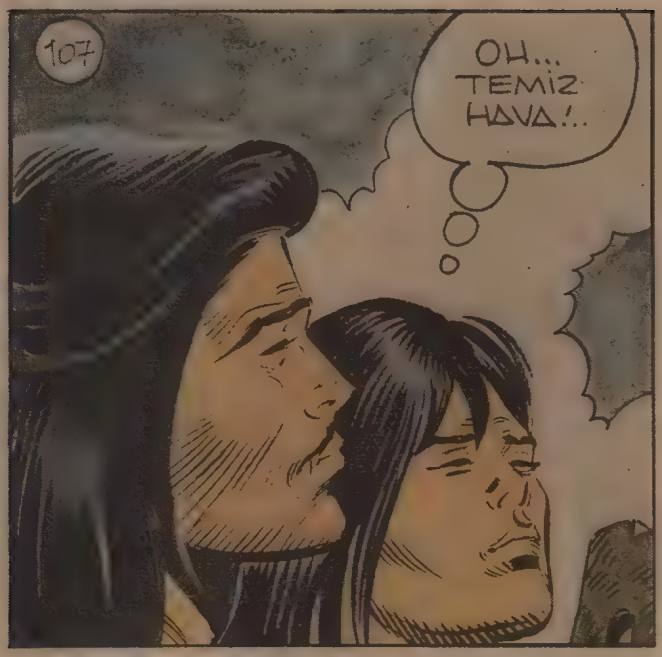

Birkaç dakika sonra dışarıdaydılar.

İki mahkûm açık havayı ciğerlerine doldurdukları vakit sarhoş gibi oldular.

Bu hava, haftalardır hücrede ciğerlerine çektikleri pis havaya benzemiyordu. Tertemiz, deniz kokan, pırıl pırıl bir havaydı.

Cellat Piyer usta sık sık dönüp az sonra baltayla başlarını keseceği kurbanlarına bakıyor, gözleri garip bir alevle parlıyordu.

Durakoğlu yanında yürüyen Astor'a:

—Bu herif neden hep bize bakıyor? diye sordu.

Astor umursamaz bir şekilde omuz silkti:

—Her cellat kurbanlarının kimler olduğunu merak eder. Bu Piyer usta çok iyi bir cellattır. İnsanı acı çektirmeden öldürür. Mahkûmlar öldüklerini anlamazlar bile...

Astor, ölüme gittiği için sevinçliydi sanki..Çektiği ıstırapların ölümle son bulacağını düşünüyor, çevresine boş gözlerle bakıyordu.

İdamlar, ölüm köprüsündeki taş iskemlelerde infaz edilecekti.

Mahkûmlar oraya götürülürken kenarda, denize karşı bulunan demir parmaklıklı pencerenin önünde durduruldu. Her mahkûmun burada iki dakika durma hakkı vardı. Oradan Venedik'e son bir kez bakar,gözlerini onun hayaliyle doldururlardı.

Venedik Celladı Piyer:

—Haydi vakit tamam! diye homurdandı.

Durakoğlu duyduğu bu sesin aksanıyla titredi.. Bu ses.. Bu ses.. Daha önce bu sesi duymuş muydu? Bu sesin sahibini tanıyor muydu? Nerede, ne zaman duymuştu bu sesi?

Cellat Piyer Usta:

—Yürüyün! diye haykırdı.

Durakoğlu, adamın maskesine hınçla tükürdü.

—Pis herif.. Kollarımız bağlı olmasa bize böyle bağıramazdın...

Cellat vahşi bir kahkaha attı:

—Bana hakaret ediyorsun ha.. Hah, hah ha...Bunu pahalıya ödeyeceksin.. Kafanı keserken bu hakaretin acısını misliyle çıkaracağım.. Kolay kolay can veremeyeceksin sersem...

Durakoğlu alayla dudaklarını büzdü:

—Elinden geleni ardına koyma rezil herif...

Ölüm köprüsünün ortasındaki taş iskemlelerin önünde durdular. Mahkûmlar buraya oturarak boyunlarını öndeki kütüğün üzerine koyar, cellatın baltasının enselerine inmesini beklerlerdi. Kopan başlar, alttaki sepete düşer, kanlar çevreyi fıskiye gibi sularda...

Muhafızların komutanı yaklaştı, elindeki kağıdı açarak yüksek mahkemenin ölüm kararını okuduktan sonra mahkûmlara sordu:

—Rahip ister misiniz?

—Ne diye?

—Kutsal adamın duaları sizi günahlarınızdan arındırır, Tanrı'ya yaklaştırır...

Durakoğlu homurdandı:

—Ben Müslümanım, rahiplerle işim yok...

Astor da haykırdı:

—Bütün rahiplerin canını şeytan alsın...

Muhafızların komutanı onlara nefretle baktı:

—Dinsizler!.. Öyleyse köpek gibi geberin.. Cellat, işini gör...

Adam, geri çekildi...

Kırmızılar giymiş olan cellatın bir işaretiyle mahkûmlar taş iskemlelere bağlanıp, boyunları kütüklere yatırıldı.

Durakoğlu ile Astor yan yana idam edilecekti.

Astor dişlerini sıktı. Korkunç bir hıçkırık göğsünden söküldü.

Durakoğlu ise, ölümü beklerken titremiyordu bile...

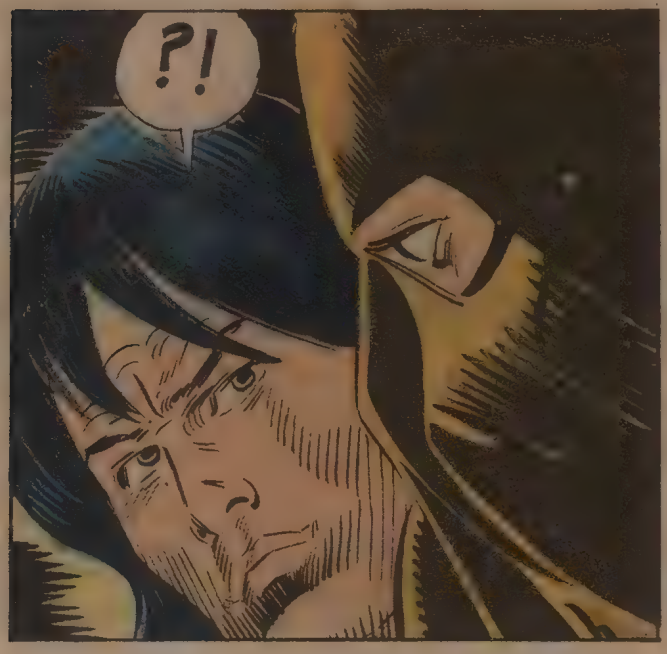

—Kader...Yolumuz buraya kadarmış, diye mırıldandı.

Başına cellatın baltasının inmesini beklerken ansızın omuzuna bir el dokundu.

Delikanlı, sert ve vahşi bir irkilişle başını çevirdiği vakit cellatın kırmızı maskesiyle yüz yüze geldi.

Korkunç, iğrenç bir görünüşü vardı bu maskenin...

Maskenin ağız yerindeki dudaklar kıpırdadı:

—Kurtulacaksın Durakoğlu...

—Ne?...

—Sus.. Çevredekiler anlamasın.. Şimdi iplerini kesiyorum...

—Sen kimsin?

—Bırak soruyu... Ben işaret verince ayağa fırla ve oturduğun mermer iskemleyi kapıp demir parmaklıklı pencereye indir...

Durakoğlu, kendisini saran iplerin gevşediğini hissetti. Şimdi dilediği an yerinden fırlayabilirdi.

Evet.. Belki yine ölecekti ama bu defa ölüm iskemlesinde değil, çarpışarak, çılgınca dövüşerek can verecekti. Ruhu derin bir sevinçle dolarak, "Buna da şükür" diye düşündü.

Muhafızlar ve gardiyanlar, üzerlerine kan sıçramaması için infaz yerinden uzaklaşmışlardı. Bu yüzden alaca karanlıkta cellatın ne yaptığını iyi göremiyorlardı.

Cellat, Durakoğlu'ndan sonra Astor'un üzerine eğildi. Onun da iplerini keserken:

—Kurtulacaksın... Kımıldama... Kimse

farketmesin! diye fısıldadı.

Ölümü bekleyen Astor şaşkınlıkla kekeledi:

—Sen kimsin?

—Bir dost...

Cellatın,mahkûmların üzerine doğru eğildiğini gören gardiyan ve muhafızlar onun ipleri kontrol ettiğini ve kütüğe konulan başları düzelttiğini sanıyordu.

Cellat birden gök gürlemesini andırır bir sesle:

—Haydi, diye haykırdı.

Aynı anda iki ölüm mahkûmu iskemlelerden fırladı.

İkisi de oturdukları mermer sandalyeleri kaparak güçlü kollarıyla havaya kaldırmıştı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 EKİM 1980 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 114 FİYATI 500 KURUŞ

SEVGİLİ OKURLARIMIZ

Hükümet kâğıt fiyatlarına yüzde 450 oranında korkunç bir zam yaptı. 9 bin lira olan kâğıdın tonunu 40 bin liraya çıkardı. Derginiz KARA MURAT bu nedenle, yaşayabilmek için, bu sayıdan itibaren 500 kuruşa satılacaktır. Elimizde olmayan fiyat artışını hoş görü ile karşılayacağınızı umar, basına karşı anlayışsız davranan hükümet adına sizlerden özür' dileriz.

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

Cellat, pelerininin altından uzun kılıcını çekerek gürledi:

—Canını seven yanımıza yaklaşmasın!

O anda ölüm köprüsüne bir yıldırım düşse, muhafız ve gardiyanlar bu kadar şaşırmazlardı...

Ne olmuştu?

Cellat Piyer çıldırmış mıydı?

Durakoğlu ile Astor, şimdi zavallı birer idam mahkûmu değildi. Ellerindeki mermer iskemlelerle ölüm saçmaya hazırlanan, kükremiş birer aslan...

Durakoğlu haykırdı:

—Siz zindancılar.. Siz muhafızlar.. Niçin titriyorsunuz? Karşımızda elli kişisiniz.. Neden korkuyorsunuz?

Astor gürledi:

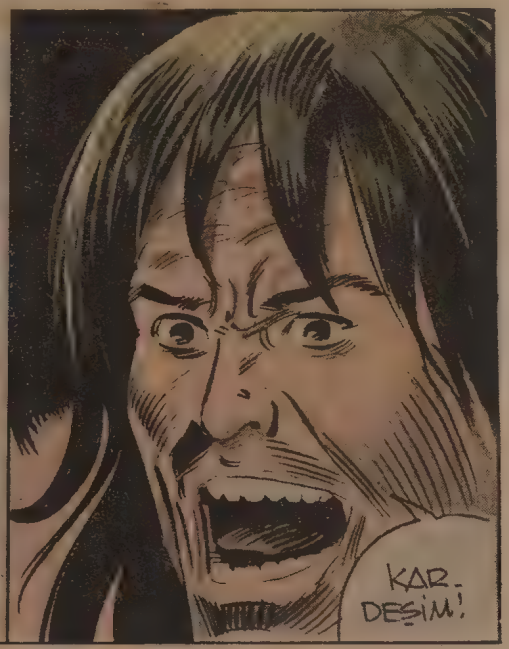

—Ne duruyorsunuz, korkak köpekler? Saldırsanıza... Bekliyoruz...

Bu sırada cellat elini uzatıp başındaki kukuletayı çıkararak yere atmıştı.

Maskenin altından güzel bir erkek yüzü çıktı.. Bu cellat Piyer değildi. Soluk yüzlü, ama çelik gibi sağlam olduğu apaçık görünen bu genç adam kimdi?

Muhafızlar, gardiyanlar, şaşkınlıkla birbirlerine baktı.. Onu kimse tanımıyordu.

Astor, düşünceli bir tavırla:

"Bizi kurtaran bu yiğit genç kim acaba?" diye mırıldanırken Durakoğlu yıldırımdan, gök gürültüsünden daha müthiş bir sesle haykırdı:

—Kara Murat!.. Kara Murat, kardeşim..

Delikanlı, alçak gönüllü bir şekilde gülümseyerek:

—Evet benim! dedi.

—Nereden çıktın sen?

—Bunu sonra konuşuruz.. Şimdi bu cehennemden kurtulmaya bakalım...

Astor, acı bir sesle:

—Kurtulmak mı? dedi. Ben dövüşe dövüşe öleceğimizi sanıyordum...

Kara Murat güven dolu bir ifadeyle:

—Hayır!.. Kurtulacağız!.. diye tekrarladı...

Bu sırada ilk şaşkınlığı geçen muhafızların komutanı korkunç çığlıklar atmaya başlamıştı:

—Tutun!.. Yakalayın onları!.. Kaçarlarsa mahvoluruz...

Muhafızlar öfkeli homurtular çıkararak

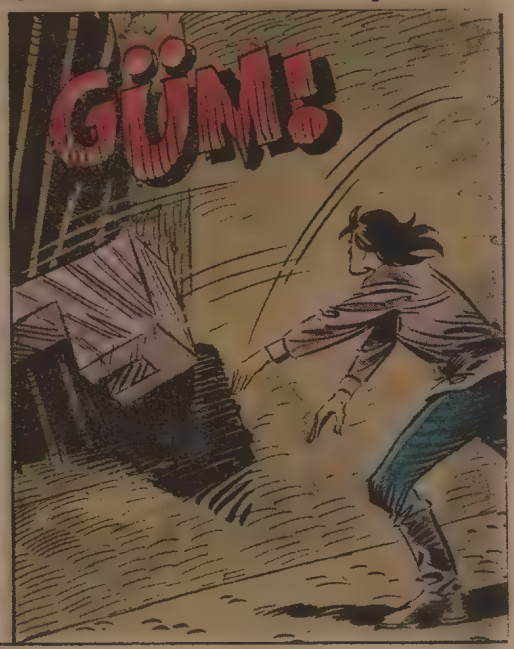

üç gencin üzerine saldırdı.. Kara Murat Astor'a:

—İskemleyi üzerlerine at! diye bağırdı.

Astor, güçlü kollarıyla tüy gibi kaldırdığı ağır mermeri adamlara doğru fırlattı. Muhafızlardan beşi, kolları kırılarak, kafaları çatlayarak acı haykırışlarla yere serildi.

Kara Murat bu kez Durakoğlu'na seslendi:

—Haydi, sen de mermeri şu demir parmaklıklara indir.

Durakoğlu, ağır taş iskemleyi başının üzerinde döndürerek tüm gücüyle pencereye fırlattı. Korkunç bir çatırtı duyuldu ve mermer iskemle söktüğü demirlerle birlikte kanalın sularına gömüldü.

Kara Murat, iyice yaklaşan muhafızları müthiş kılıcıyla durdururken yeniden emretti:

—Haydi! İkiniz de kanala atlayın...

Durakoğlu ve Astor:

—Ya sen? diye sordular.

—Ben bu herifleri yeterince oyaladıktan sonra geleceğim!

O anda üç gencin görünüşleri çok korkunçtu. Sanki başka bir dünyadan gelmiş masal kahramanları gibiydiler...

Durakoğlu fazla vakit kaybetmenin gereği olmadığını anlayarak Astor'u belinden kavradığı gibi sürükledi ve ikisi birden boşlukta kayboldu.

Muhafız komutanı artık çıldırırcasına bağırmaya başlamıştı:

—Yakalayın!.. Kaçırmayın!.. Vurun!. Öldürün!...

Kara Murat, harikalar yaratan olağanüstü bir insan olmanın gururuyla atıldı, kanlı kılıcıyla muhafızları geri püskürttü. Çarpışan çeliklerden kıvılcımlar fışkırıyor, yaralananların çığlıkları kulakları tırmalıyordu.

Kara Murat birden dövüşü bıraktı. Çevik sıçrayışlarla pencerenin önüne geldi.

Kendisini karanlık sulara bırakırken:

—Efendilerinize selam söyleyin,Kara Murat bu kenti onların başına yıkacak! diye haykırdı.

Kara Murat,serin sulara gömülünce bir an ürperdi, önce suyun dibine indi, ayakları kanalın zeminine değdi, sonra su yüzüne çıkıp derin bir soluk aldı.

Şimdi köprüde patlayan dolma tüfeklerin sesleri duyuluyor, yanıbaşından geçen kurşunlar suları sıçratıyordu.

Birden yanında iki baş daha gördü. Bunlar Durakoğlu ile Astor'du...

—Dibe dalalım, dedi. Su altından kanalın köşesini dönersek kurtuluruz...

Durakoğlu ile Astor, aşkla, ihtirasla havayı ciğerlerine doldurdular. Bu hava, özgürlük, mutluluk havasıydı...

Dibe dalarak bütün güçleriyle hızlı hızlı yüzdüler...

İkinci kez nefes almak için su yüzüne çıktıklarında zindandan çok uzaklaşmışlardı.

Kara Murat, Venedik zindanına girip cellat Piyer'in yerini nasıl almıştı?

İmkansız görünen bu işi nasıl başarabilmişti?

Bunu anlamak için birkaç gün geriye dönmek gerekiyor.

★ ★ ★

Kara Murat, Lagun köyündeki meyhanede Rudolfo'nun boğazına bıçağı bastırarak haykırmıştı:

—Canını cehenneme göndermemi istemiyorsan beni Cüce Aleksandır'ın yanına götür...

Alnı ter içinde kalan, gözleri ölüm korkusunun dehşetiyle açılan Rudolfo inledi:

—Peki, peki... Götüreceğim. Çek şu bıçağı boğazımdan...

Kara Murat ile Rudolfo kısa bir yolculuktan sonra Venedik'e vardı.

Kanalda gondollar, sulara sıra sıra gömülmüş direklere bağlıydılar. Rudolfo ile Kara Murat bir gondola atlayarak seslendi:

—Kimse yok mu?

Gelen gondolcu:

—Ay ışığında gezinti mi yapmak istiyorsunuz efendim? diye sordu.

Rudolfo kaba bir sesle:

—Bizi Fenice konağına götür! diye homurdandı.

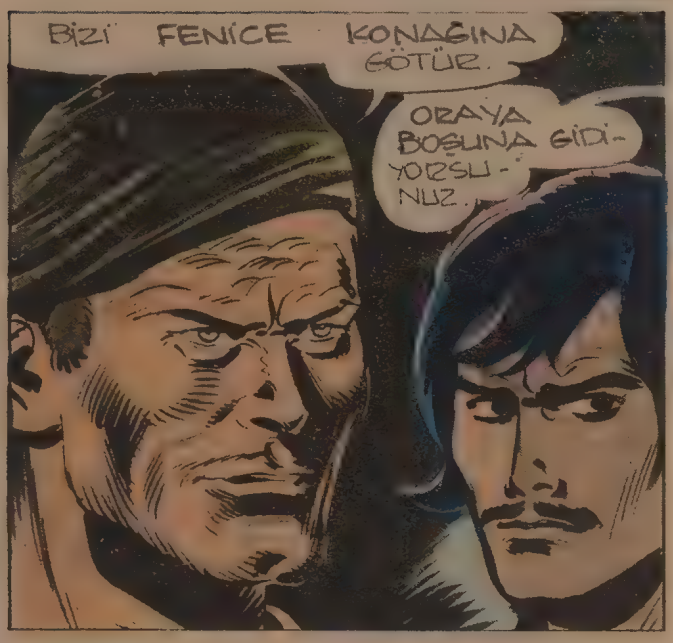

Sandalcı:

—Peki bayım, dedi. Ama bana kalırsa oraya boşuna gidiyorsunuz, derken ansızın sustu.. Rudolfo'nun gözlerinde öyle vahşi bir parıltı belirmişti ki, adam ürküp susmak zorunda kalmıştı.

Kara Murat:

—Devam et, dedi. Neden oraya boşuna gidiyoruz?

Rudolfo'dan çok korkan sandalcı kekeledi:

—Hiç efendim.. Bir yanlış anlama oldu. Hemen hareket edelim isterseniz...

Kara Murat ansızın adamın yakasına yapışarak kendine doğru çekti, bıçağını onun gövdesine dayayarak kükredi:

—Eğer yalan söylersen bu bıçak karnına girer. Doğruyu söylersen bir altın alırsın. Hangisini tercih ediyorsun?

Gondolcu Kara Murat'ın şakaya gelir bir insan olmadığını anlayarak boynunu büktü:

—Parayı tercih ederim...

—İyi.. Şimdi söyle bakalım.. Fenice konağına neden boşuna gidiyoruz?

—Konakta kimse yok da ondan. Cüce Aleksandır bir adamla beraber on dakika önce buradan gondolla geçti...

—Yanında kimi götürüyordu?

—Siyahlar giyinmiş bir adamı.. Adam kovalanan bir domuz gibi heyecanlı görünüyordu. Gondol yakından geçerken, "Ah Juana, nihayet buldum seni" diye söylendiğini duydum.

—Ne tarafa gittiler?

—Rialto Köprüsü'ne doğru...

—Onlara yetişebilir misin?

—Bir deneriz...

—Haydi öyleyse, hemen hareket edelim...

Kara Murat ile Rudolfo tentenin altına oturur oturmaz hareket ettiler.

Kara Murat, bir an önce Cüce Aleksandır'ı ele geçirmek, ondan Prenses Leonore ile Ulaş Bey ve Durakoğlu'nun yerlerini öğrenmek istiyordu.

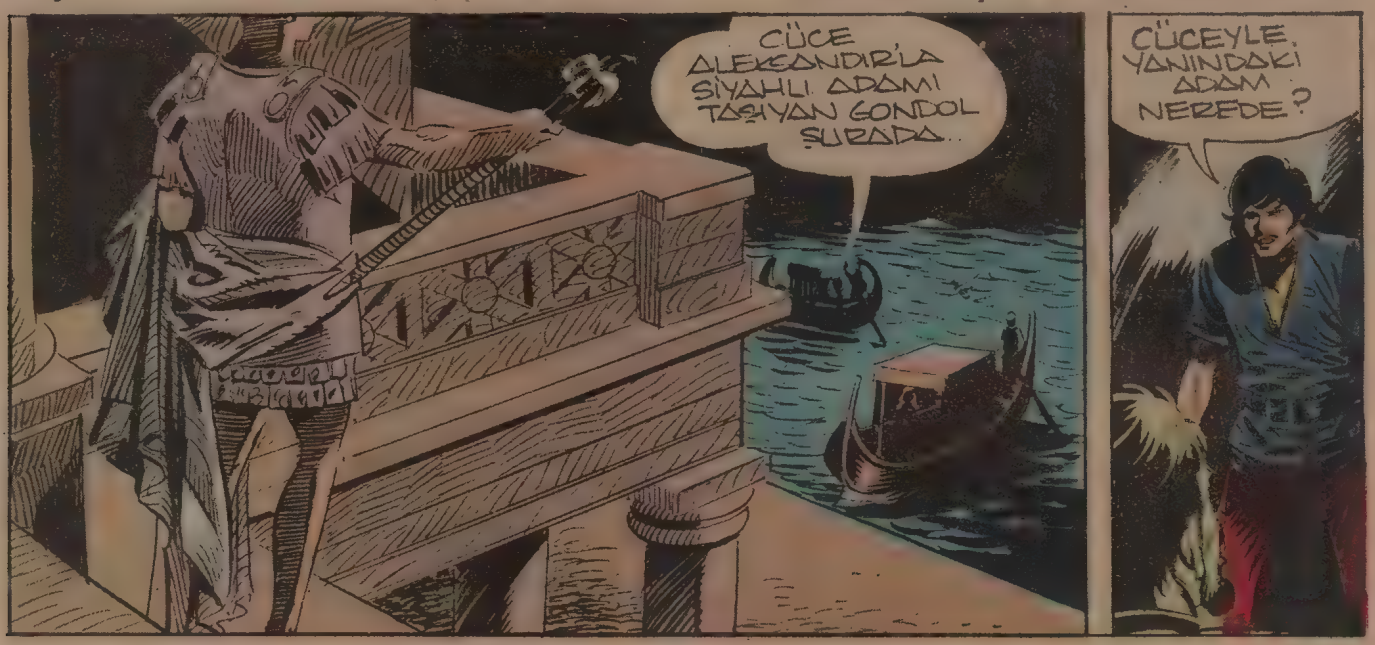

Sık sık kayıkçıya:

—Daha çabuk... Daha çabuk.. diye sesleniyordu.

On dakika sonra bir sahile yanaştılar. Kayıkçı:

—Geldik, dedi.

—Geldiğimizi nasıl anladın?

—Cüce Aleksandır'la siyahlı adamı taşıyan gondol şurada...

—Evet, gördüm... İçinde iki gondolcu var...

Kara Murat, rıhtıma atlayıp kayıkçılara yaklaştı:

—Buraya getirdiğiniz cüceyle yanındaki adam nerede? Cevap verin...

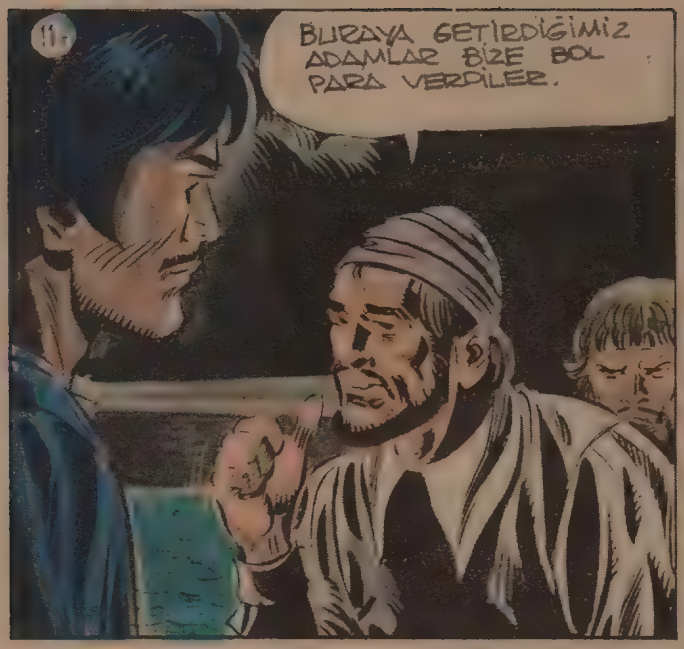

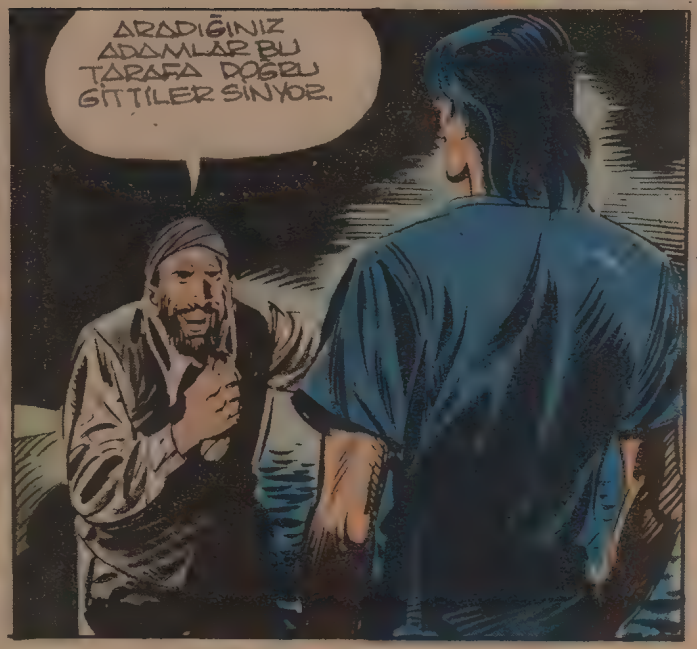

Gondolcular birbirlerine baktılar.. Kara Murat'ı pek tehlikeli bulmamış olacaklar ki:

—Buraya getirdiğimiz adamlar bize bol para verdiler.. Sadece gondol ücreti olarak tabii.. Ağzımızı sıkı tutmamız için para vermiş değiller...

Kara Murat, onların ne demek istediğini anladı:

—İyi, dedi. Ben de konuşmanız için para veriyorum, alın şu altını bildiklerinizi söyleyin...

İki sandalcı yerlere kadar eğildi:

—Aradığınız adamlar bu tarafa doğru gittiler sinyor....

—Çok oldu mu?

—Üç dakika önce...

İkinci sandalcı ekledi:

—Çevresi duvarlarla çevrili şu ahşap bi-

naya girdiklerini sanıyorum...

Kara Murat, adamlardan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğine emin olduktan sonra Rudolfo'ya dönüp:

—Gidelim, dedi.

O anda Rudolfo'nun gözleri hain pırıltılarla yanıyor, içinden:

"—Herif benden kuvvetli... Üstelik kılıç ve bıçağı da var. Onu, boş bir anında yakalayarak haklamam lazım" diye düşünüyordu.

Yüksek duvarlarla çevrili ahşap evin önüne gelince bir an durdular.. Rudolfo'nun yüzü birden hayretle gerildi:

—Garip şey! Burası Venedik Celladı Piyer Usta'nın evi.. Cüce Aleksandır'ın burada ne işi var?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 ŞUBAT 1980 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 315 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

Kara Murat acı acı dudak büktü:

—Cüce Aleksandır gibi soysuzların dostu, cellatlar, büyücüler ve haydutlar olur...

İçeri, kapıdan girmenin tehlikeli olacağını düşünen Kara Murat Rudolfo'ya yüksek duvarı işaret etti.

İkisi de çevik hareketlerle duvara tırmandılar..

Kara Murat soluk almak için bir an durdu. Çevresine baktı.. Bahçe ıssızdı.. Hatta terk edilmiş bir hali vardı.. Çakıl taşlı yolları otlar bürümüştü.. Çiçekler yığın halinde birbirine girerek büyümüş, vahşi bir orman haline gelmişti.

İlerideki binanın penceresinden dışarıya ışık sızıyordu.

Rudolfo ter içinde kalan alnını silerken birden gözleri şeytani bir ışıltıyla parladı.. Kara Murat duvarın üzerinde kendisine arkası dönük olarak oturuyordu.

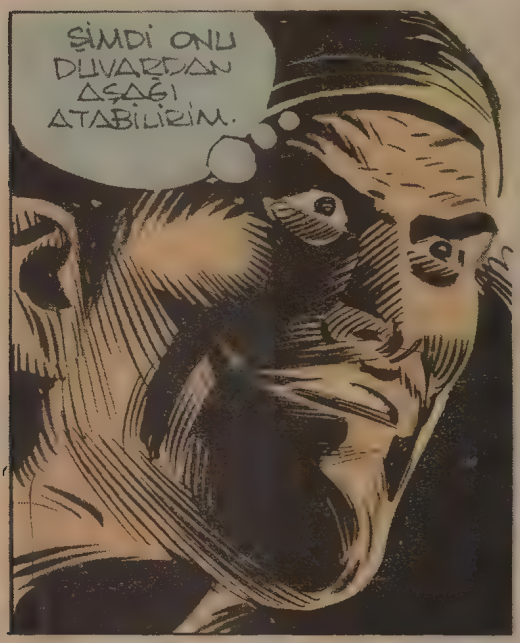

Hain bir gülümseme Rudolfo'nun dudaklarını gerdi:

"Tam zamanı!.. Şimdi onu bir itişte duvardan aşağı atabilirim!"

Kara Murat, ışık yanan odada bir takım gölgelerin dolaştığını görerek bütün dikkatini oraya verdiğinden, Rudolfo'nun sessizce yaklaştığını anlayamadı.

Birden kuvvetli bir çift elin, kendisini büyük bir güçle aşağıya doğru ittiğini hissetti, tüyleri diken diken oldu.

Duvardan düşerken Kara Murat'ın boğazından boğuk bir feryat fışkırdı:

—"Ah, kalleş!..

Rudolfo, vahşi bir zafer kahkahası attı:

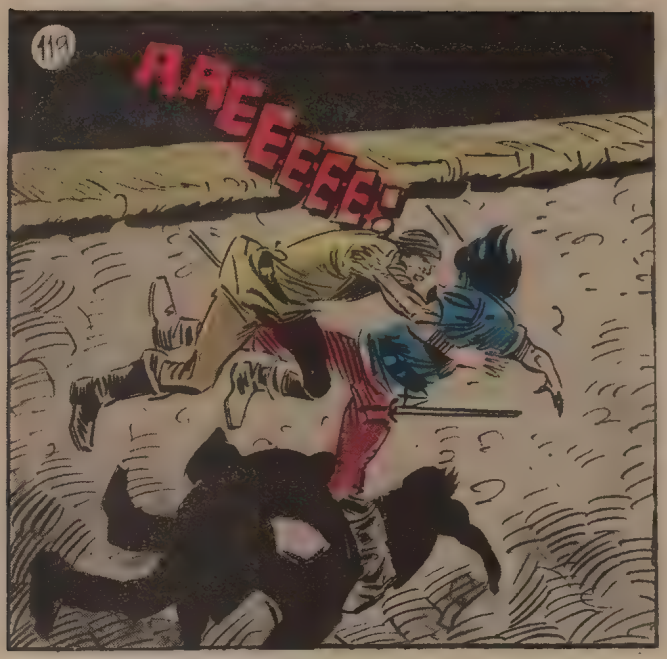

—İşin bitti kabadayı!

Ama adamın kahkahası ansızın yarıda kaldı...Çünkü Kara Murat duvardan düşerken, vücudu havada inanılmaz bir çeviklikle kıvrılmış,çelik pençesi son anda Rudolfo'nun koluna yapışarak onu da beraberinde aşağıya çekmişti..

Acı bir çığlık duyuldu...

İki buçuk metre yüksekliğindeki duvardan beraberce bahçeye yuvarlandılar.

Kara Murat, düşüşün şiddetiyle gözlerinin karardığını, beyninde kıvılcımların uçuştuğunu hissetti ve kendinden geçti.

On dakika kadar sonra ayıldığı vakit vücudunda büyük bir bitkinlik hissetti. Otların üzerinde yatıyordu. Omuzunda hafif bir sızı vardı.

Rudolfo az ötede iki büklüm duruyordu. Yaklaşıp adamın başını çevirdiği vakit açık kalan gözlerinin cam gibi parladığını gördü, ürperdi... Titrek bir sesle:

—Ölmüş!... diye mırıldandı.

Rudolfo'nun boynu kırılmıştı.

Kara Murat'ı duvardan iterek öldürmeyi planlayan haydutun kendi tuzağının kurbanı olduğu anlaşılıyordu.

Kara Murat çimenlerin üzerinden kalkarak sessiz adımlarla eve doğru yürüdü.

Pencerenin altına yaklaşınca içeriden gelen sesleri açık bir şekilde duymaya başladı..

Odada üç kişi vardı..

Cüce Aleksandır, Cellat Piyer ve Şövalye Getto...

Cüce Aleksandır bin türlü kurnazlık ışıltıları parlayan gözlerini Şövalye Getto'ya çevirerek belki de onuncu defa tekrarladı:

—Evet efendimiz.. Juana'nın bu eve getirildiğini gözlerimle gördüm.. Onu Ulaş Bey kucağında taşıyor, Piyer Usta da yol gösteriyordu...

Şövalye Getto, soran gözlerini cellada dikti:

—Bak Piyer Usta! dedi. Kızı benden neden saklamak istiyorsun,bilmiyorum.Ama bu hareketinle beni kızdırıyorsun.Öfkemin yangın kadar korkunç olduğunu bilirsin...

Cellat Piyer,Şövalye Getto'nun karşısında saygıyla duruyordu.Çünkü Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na getirilen şövalye, aynı zamanda onun da komutanıydı.

Şövalye Getto tekrar sordu:

—Beni daha çok kızdırmadan söyle, kız yukarıda mı?

Cellat Piyer artık yalan söylemenin bir faydası olmadığını anlayarak mırıldandı:

—Evet efendim...

Şövalye bu cevap üzerine hemen merdivene doğru yürüdü ama aynı anda Cellat Piyer'i karşısında bulunca şaşırdı:

—Ne demek oluyor bu?

Celladın sesi biraz sert ve tehdit edici çıktı:

—Yukarıya çıkmanıza izin vermiyorum!

Şövalyenin gözlerinde öfke kıvılcımları dolaştı:

—Bana karşı mı geliyorsun?

—Kız kanala atlayarak canına kıymak istedi..Daha yeni yeni kendine geliyor..

—Ona bir şey yapacak değilim.Bırak geçeyim...

Cellat Piyer inatçı bir tavırla başını salladı..İri gövdesinden umulmayacak kadar hassas olan kalbi Juana'yı Şövalye'ye teslim etmeye razı olmuyordu:

ra Murat titredi,soğuk bir ürperti vücudunu dolaştı.. Derin bir acıyla:

"Tanrım! Demek Durakoğlu hapiste..Yarın idam edilecek ha!" diye düşündü. Kalbi, çaresizliğin ıstırabıyla sıkıştı.

Şövalye Getto devam etti:

—Evet.. İkisi de idam edilecek! Hem bu işi sen yapacaksın! Unuttun mu?

Cellat boynunu büktü:

—O Astor'u seviyor Şövalye, dedi. Baygın halde bile Astor'un adını sayıklıyordu.

Şövalye Getto korkunç bir şekilde gürledi:

—Astor mu? Astor ha!.. Hah hah ha!... Güleyim bari... Bir ölüm mahkûmunu nasıl sevebilir? Astor, Durakoğlu denen o serseri Türk'le beraber yarın idam edilecek...

Pencerenin dışında bu sözleri duyan Ka-

—Evet, görevim bu.. İstemesem de yapmak zorundayım.Ama ne var ki, Juana'yı yine de size teslim etmeyeceğim...

—Öyleyse geber!

Şövalye Getto ansızın hançerini çekerek Cellat Piyer'in göğsüne indirdi.Ama cellat çok çevikti.. Hızla yana kaçıp güçlü pençesiyle şövalyenin bileğini tuttu.

Şimdi müthiş bir boğuşma başlamıştı..

İkisi de Venedik'in en güçlü silahşörleri arasında yer alıyordu.Cellat Piyer:

—"Şövalyeyi haklarım ama bu hareketim isyan sayılacağı için de asarlar!." diye acı acı düşündü.

Aynı anda belkemiğinin yakınında derin bir sızı duydu, gerilen dudaklarının arasından korkunç bir ıstırap çığlığı fırladı:

—Aaaaah!... Yandım!

Cüce Aleksandır,Cellat Piyer'in arkasından sinsi sinsi yaklaşmış ve elindeki hançeri olanca gücüyle onun beline saplamıştı.. Çünkü boyu, cellatın ancak beline yetişebiliyordu..

Dev adam kanlar içinde yere yuvarlandı, çırpındı, titredi ve hareketsiz kaldı.

Şövalye Getto, Cüce Aleksandır'a:

—İhtirasının gücü boyundan büyük.Bana iyi hizmet ediyorsun.Seni arzu ettiğin servet ve ünvana kavuşturacağım Aleksandır!.. dedi.

Cüce, saygıyla iki büklüm oldu:

—Sağolun efendim, hizmetkârınızı mutlu ettiniz...

Şövalye Getto merdivenleri hızla çıkarak kapının tokmağını çevirip içeri girdi. Kalbi daha şimdiden, heyecandan küt küt atıyordu.

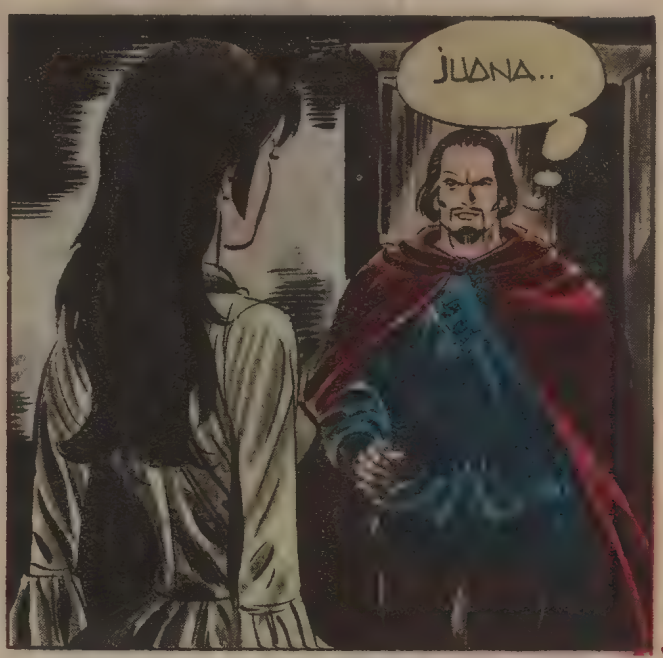

Juana odanın tam ortasındaydı. Rüzgâr gibi içeriye giren şövalyeye sert sert baktı. Gözlerinde korkunun zerresi bile görünmüyordu.Aksine ona meydan okur gibi bir tavrı vardı...

Genç kızın bu metin hali karşısında Şövalye Getto bir an şaşırır gibi oldu. Ama kendisini çabuk toparladı. Juana'yı saygıyla selamladıktan sonra aşktan titreyen bir sesle konuşmaya başladı:

—Size karşı olan duygularımı eskiden beri bilirsiniz. Günlerdir arıyordum sizi..Sonunda bulabildiğim için o kadar sevinçliyim ki..Bilmem ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?

Juana karşısındaki adama soğuk bir şekilde bakıyor, hiç bir şey söylemiyordu.

Şövalye Getto ihtiras dolu bir sesle devam etti:

—Hemen konuya geleyim..İhtilalden sonra beni Kara Kuvvetleri Komutanı yaptılar.En büyük malikaneleri bile satın alacak kadar param var. Sizinle hemen evlenelim. İnanın ki, sizi bir kraliçe gibi yaşatırım. Bütün bunların olması için sadece bir "Evet" demeniz yeter...

Juana karşısındaki adamı birkaç saniye nefretle süzdü. Sonra buz gibi bir sesle cevap verdi:

—Ben Astor'u seviyorum şövalye.. Kalbim onundur...

Şövalye Getto sabırsız bir hareket yaptı:

—O zindanda. Yarın ölecek,bir ölü sevilemez ki...

Juana ayağını şiddetle yere vurdu:

—Astor'u seviyorum ve sizden de nefret ediyorum. O kadar övündüğünüz servetinizi nasıl elde ettiğinizi biliyorum. Siz bir hırsızsınız. Hem hırsız, hem de katil. Böyle bir insanla hayatımı asla birleştiremem...

Hakaret çok ağırdı... Şövalye Getto bir tokat yemiş gibi sarsıldı. Ama o böyle haka-retler karşısında utanıp, geri dönecek bir kişi değildi:

—Söylediklerin belki doğru. Madem hırsızım, seni de Astor'dan çalabilirim.. Astor ölmek üzere..Eğer karım olmayı kabul edersen onu kurtarırım...

Juana birden heyecanla sarsıldı...

"Astor'u kurtarmak!.. Oh Tanrım!.. Astor'u kurtarmak mümkün mü? diye düşündü.

Doğru mu söylüyordu bu adam? Doğru olabilir miydi?

Genç kız kısa bir duraklamadan sonra başını salladı:

—Hayır! Astor böyle bir şeyi kabul et-

mektense, cellat satırının başını koparmasını tercih eder. Bu haksız ve iğrenç teklifini kabul etmiyorum.

Şövalye Getto kıvılcımlar saçan gözlerle, bu çelik iradeli kızın yüzüne baktı. Doğrusu ondan bu dayanıklılığı beklemiyordu.

Demek sevdiği adamın idam edilmesi bile onu kararından döndüremeyecekti?

Şövalye Getto birden kapıyı açarak dışarıda beklemekte olan Cüce Aleksandır'ı çağırdı, kendisine şu emri verdi:

—Hemen git, cellada söyle, Astor'un kafasını bir vuruşta uçursun.. Kesik başı buraya getirip bayana takdim et... Ölürken Astor'a, kendi idam hükmünü sevgili nişanlısının vermiş olduğunu söylemeyi de unutma...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 ŞUBAT 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 316 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

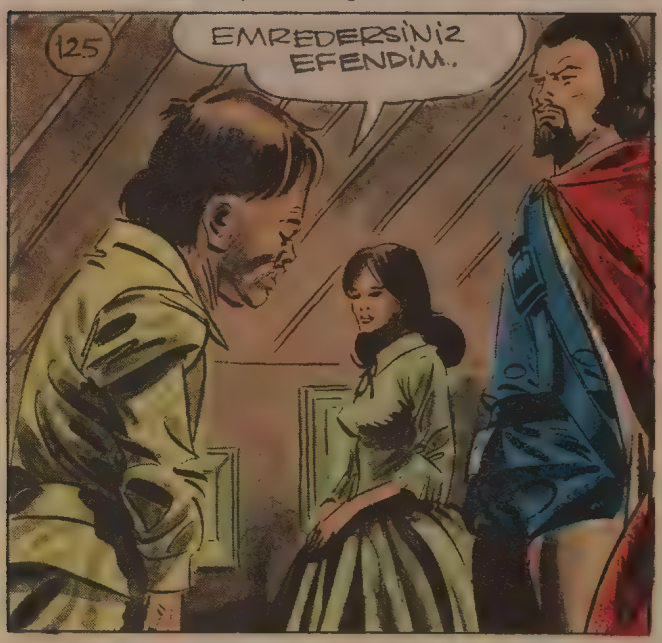

Cüce Aleksandır, Şövalye'nin oyununu derhal anladı, başını eğerek:

—Emredersiniz efendim, dedi.

Şövalye Getto, balmumundan bir heykel kadar sararmış olan Juana'ya yaklaştı:

—Son defa soruyorum, dedi. Haydi, cevap ver bana. Benim olmaya razı mısın?

Zavallı Juana cevap verecek durumda değildi.. Başı dönüyor, gözleri kararıyordu.

di, kendine gel...

Genç kızın hâlâ baygın olduğunu görünce birden aklına çılgınca bir fikir geldi. Gözlerinde bir delilik ışığı parladı.. Sert bir sesle Cüce Aleksandır'a emretti:

—Haydi, sen çık dışarı.. Bizi yalnız bırak..

Zeki Cüce, Şövalye'nin amacını hemen anladı..İğrenç bir kahkaha atıp:

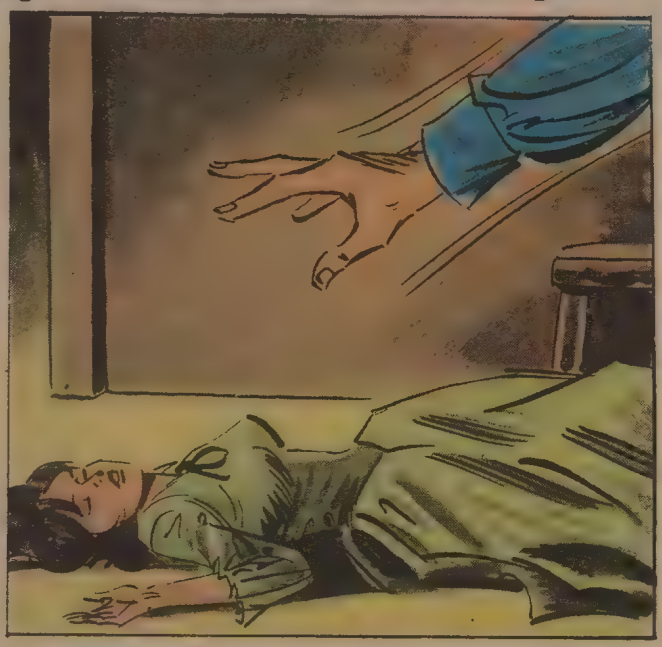

Sinirleri ne kadar güçlü olursa olsun, bu işkenceye daha fazla dayanamazdı. Birden ayakta sallanarak olduğu yere yığılıverdi.

Şövalye Getto, bayılan kızı kucaklayıp kanapeye yatırdı. Bir taraftan bileklerini ovarken, bir taraftan hala aynı teklifi tekrarlayıp duruyordu:

—Cevap ver Juana.. Konuş.. İnadından vazgeçecek ve benim olacaksın değil mi? Hay-

—İyi eğlenceler efendimiz! diyerek odadan çıktı.

Şövalye'nin kalbi şimdi heyecanla çarpıyordu.. Tapınırcasına sevdiği kızla bir odada, yapayalnızdı..

Dilediği gibi sevip,okşar,ona sahip olabilirdi..Vücudu aşk ve şehvetle titredi.. Heyecanına hakim olamıyordu.

—Juana... Juana... Nihayet benim olacaksın! diye fısıldadı.

Gözlerinde uğursuz bir sevinç vardı.

Juana, bir melek kadar temiz yüzünde masum bir ifadeyle baygın yatıyordu.

Şövalye Getto kızın eteklerini sıyırıp, bir sütun kadar düzgün ve beyaz bacaklarını şehvetle okşadı.

Dişleri birbirine vurarak titriyor, kalbi çarpıyordu.

Alnı buz gibi bir ter içindeydi.

Vahşi yüreğinde sonsuz bir mutluluk rüzgârı esiyordu.Yaptığı işin iğrençliğini düşünmüyordu bile...

Genç kızın elbisesini yavaş yavaş çıkarttı. Şimdi, birer aşk tomurcuğu gibi kabaran göğüsleri, tüm güzelliğiyle gözlerinin önüne serilmişti.

Kızın dimdik memelerini usul usul okşadı, sonra birden ihtirasla avucunun içinde sıktı..

Şehvetten sarhoş gibiydi..Atıldı, başını Juana'nın yuvarlak göğüslerinin arasına gömüp onu uzun uzun öptü..Kızın pembe tenin-de dişlerinin izi kaldı.

Şövalye Getto:

—Ona sahip olacağım.. Ona sahip olacağım.. diye söyleniyor,sevmek arzusu bakışlarında yangınlar tutuşturuyordu. İhtirası gözlerini aydınlatan bir şimşekti sanki...

Hiç bir şeyden haberi olmayan Juana artık çırılçıplaktı.

Şövalye şehvetten titreyerek soyunmaya hazırlanırken birden kapıda tıkırtı duydu.

Ansızın kan beynine sıçradı:

—Namussuz cüce beni gözetliyor! diye homurdanarak kalktı,sert adımlarla yürüyüp hızla kapıyı açtı ve oracıkta taş gibi donup kalıverdi:

—Neee? Kimsin sen?

Kapının eşiğinde genç bir adam duruyordu.

Kaşları öfkeyle çatılmış, yüzünün çizgileri gerilmiş, bakışlarında nefret kıvılcımları uçuşan bir adam...

Bu genç adam Kara Murat'tı...

Cüce Aleksandır, kapının anahtar deliğinden içeriyi gözetlerken, merdivenlerde ayak sesi duyarak, koridorun öbür ucuna kaçıp perdenin arkasına saklanmıştı.

Gelenin Kara Murat olduğunu görünce önce gözlerine inanamadı.

Demek iyileşmiş,bütün tuzaklardan kurtularak Venedik'e gelmişti.

Cüce'nin moraran dudaklarının arasından zayıf bir inilti çıktı:

—Şimdi mahvolduk işte.. Kara Murat Venedik'te.. Hemen gidip Prenses Leonore'ye haber vermeliyim...

Kara Murat, Cüce Aleksandır'ın kaçtığını görmemişti.

Şimdi Şövalye Getto'nun karşısındaydı. Genç adam,öfkeli hali ve karanlık bakışlarıyla az sonra yıldırım olacak tehlikeli bir buluta benziyordu.

Aşktan sarhoş bir halde olan Şövalye Getto öfkeyle haykırdı:

—Kimsin? Hangi cüretle beni rahatsız ediyorsun?

Kara Murat, bütün ruhunun kin ve nefret dolduğunu karşısındakine anlatan vahşi bir sesle:

—Irz düşmanlarını cezalandırmaya ant içen biri, diye cevap verdi:

Şövalye Getto, karşısındakini küçük gören bir tavırla baktı, dudakları alayla kıvrıldı:

—Bu cezayı sen mi vereceksin?

Kara Murat hazin hazin başını salladı:

—Yazık... Demek Venedik askerlerinin komutanısın. Çulunu değiştirmişsin ama, köpek yine eski köpek!.. Sen köpek gibi öldürülmeye layıksın...

—Bu hakaretini canınla ödeyeceksin Şimdi seni kılıcımın ucuna geçireyim de gör..

Aynı anda iki adım geriye sıçrayarak

—Evet..

Şövalye Getto kahramanca bir tavır takınarak homurdandı:

—Sen kimin karşısında olduğunu bilmiyorsun galiba..Venedik Kara Kuvvetleri Komutanı Sövalye Getto'yum ben.. Bir emrimle seni zindanlarda çürütür, bir işaretimle astırırım, anlıyor musun?

hızla kılıcını çekip havada vınlattı.

Şövalye Getto kılıç kullanmakta ün kazanmış bir silahşördü. Kendine özgü hamleleriyle sonuca gider, hasımlarının gövdelerini delerdi:

—Seni parça parça edeceğim! diye homurdandı.

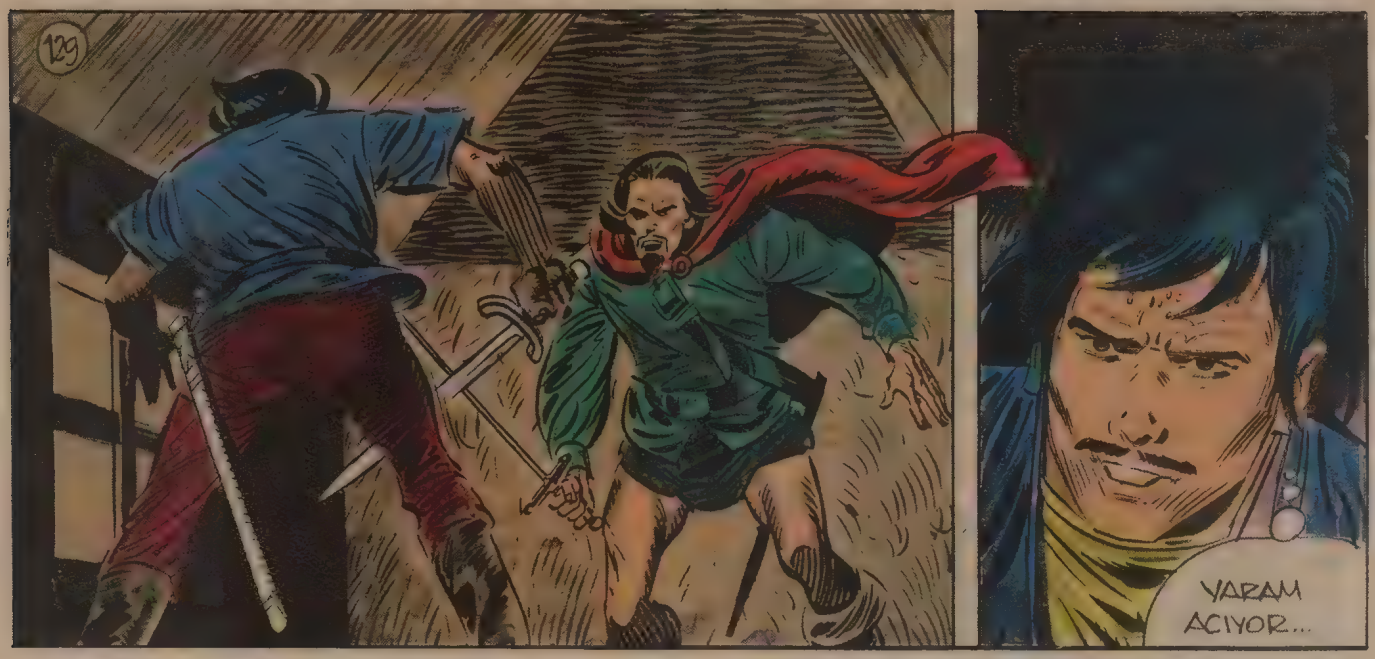

Kara Murat soğuk bir tavırla:

—Bir dene bakalım! diyerek kılıcını sıyırdı.

İlk hücumu Şövalye Getto yaptı. Kara Murat onun kılıcını havada karşıladı.

Şimdi, iki düşman küçük odada sıçrıyor, ilerliyor, geriliyor, kılıç şakırtıları kulaklarda yankılar yapıyordu.

Şövalye Getto'nun bileği sağlam, kolu çevikti..Bu kol birdenbire zemberek gibi öyle hızla boşalıyordu ki, Kara Murat öldürücü darbeden kurtulmak için geriye kaçmak zorunda kalıyordu.

Haftalarca yaralı olarak yatmak zorunda kalan Kara Murat, idmansızlıktan eski çevikliğinden çok şey kaybettiğini acı acı düşündü.

İyileşmesine rağmen, sırtındaki eski bıçak yarası biraz zorlanınca sızlamaya başlıyor,

ona ıstırap veriyordu.

Alnında biriken terleri sol eliyle silerken Şövalye Getto vahşi bir şekilde sırıttı:

—Yoruldun işte..Şimdi senin canını alacağım...

Bu sırada Juana inleyerek kendine geldi. Çırılçıplak olduğunu görünce düşmek üzere olduğu uçurumu anlayarak acı bir çığlık attı.

Yırtılan elbiselerini acele acele üzerine geçirirken,bağıra bağıra ağlamamak için alt dudağını ısırıyordu.

Birden odada iki kişinin kılıç kılıca dövüştüğünü fark ederek hayretten büyüyen gözlerle onlara baktı...

Bunlardan biri kendisine tecavüz etmek isteyen Şövalye Getto idi...

Ya öteki?

Genç kız birden sevinçle:

—Astor! diye haykırdı...Astor, sen geldin demek?

Juana geçirdiği o cinnet nöbeti anında Kara Murat'ı sevgilisi Astor sanmıştı. Dikkat le bakıyor, büyüyen gözleri Kara Murat'ı "Astor" olarak görüyordu. Birden boşalan göz yaşları solgun yanaklarına doğru süzüldü:

—Astor.. Hâlâ tertemizim ben.. Senin temiz sevgilin Juana'yım...

Peş peşe gelen üzüntülerle ruhsal bir kriz geçirmekte olan Juana, kalbi küt küt atarak derin bir heyecanla kavgayı seyretmeye başladı.

Bu mücadele, kendi hayatını, umutlarını geleceğini, mutluluğunu, ya da felâketini be-

lirleyecekti.

Korkudan titriyordu.

"Astor" olarak görmeye devam ettiği Kara Murat'a dikilen gözlerinde sıcak sevgi dolu bir ifade vardı.

Dövüş olanca şiddetiyle devam ediyor, iki düşman da son güçlerini harcıyordu.

Korku, merak ve heyecandan sararan, ıstırap dolu bir yüzle kavgayı seyreden, kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpan Juana birden dövüşçülerden birinin acı acı haykırdığını duydu...

Biri vurulmuştu!...

Ama ikisi de ayaktaydı.

Şövalye Getto kapıya doğru yaslanmış, kanlar akan kılıçlı kolu aşağıya sarkmıştı...

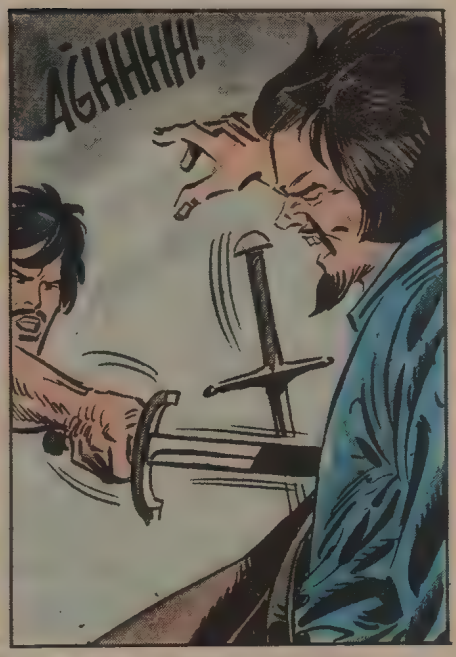

Derin bir ıstırap içinde:

—Beni öldürme! diye yalvardı.

Ama Kara Murat'ın bakışlarında ölüm kararı vardı.

Şövalye Getto tekrar inledi:

—Benden ne istiyorsun? Para mı, ünvan mı?

Kara Murat buz gibi bir sesle:

—Senden hiç bir şey istediğim yok! dedi. Sadece dünyayı bir pislikten temizlemek istiyorum. Irz düşmanlarının sonu ölümdür. Koru kendini, canını alıyorum...

Kara Murat son bir kez saldırdı.

Bu saldırış bir tek, ama müthiş bir hamle oldu..Elindeki kılıç korkunç bir hızla Şövalye Getto'nun vücudunu delip arkasındaki kapının tahtasına saplanarak onu kapıya mıhladı.

Şövalye Getto gık bile diyemeden öldü ve kapıya mıhlı kaldı.

Kara Murat, terle kaplanan alnını silerken,Juana coşkun bir sevinç çığlığı atarak koşup onun boynuna sarıldı:

—Astor !.. Sevgilim!.. Kurtulduk !...

Kara Murat ne diyeceğini şaşırmış bir halde ona bakarken genç kız ayak parmaklarının ucunda yükselip dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı:

—Zindandan kaçacağını ve gelip beni kurtaracağını biliyordum Astor!

Kara Murat,ağzına yapışan ateş gibi dudaklardan zor kurtuldu. Genç kızın boynuna sarılan ellerini güçlükle çözerek:

—Yanılıyorsun güzel kız, dedi. Ben Astor değilim.. Adım Kara Murat'tır...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 ŞUBAT 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 317 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

—Biliyorum sevgilim, her yerde seni arıyorlar! Bu yüzden adını değiştirdin.. Kara Murat.. Bir yabancı adı bu.. Böyle bir isim altında seni asla bulamazlar...

Kara Murat birden Juana'nın donuk bakışlarından tüm gerçeği anladı:

"—Zavallı kız! Aklını oynatmış!.. Beni Astor sanıyor" diye düşündü.

Sonra sesini yükselterek:

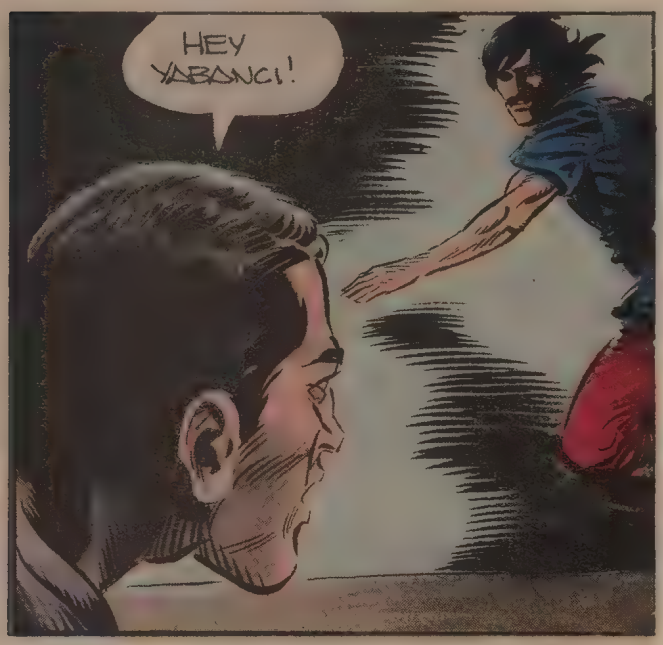

Son gücünü harcayarak:

—Hey yabancı! diye seslendi.

Kara Murat yaklaşıp, yaralının yanına diz çöktü:

—Bana bir şey mi söylemek istiyorsun?

Cellat Piyer zayıf bir sesle:

—Evet, dedi. Bu kızı kurtardığına göre, onun nişanlısı Astor'un dostusun sen.. Sana bir sır vermek istiyorum...

—Burada daha fazla kalamayız...Haydi gidelim, dedi.

Juana, mutlu bir gülümsemeyle başını onun omuzuna dayadı:

—Gidelim sevgilim! diye mırıldandı.

Merdivenden indiler.

Aşağıda halının üzerinde kanlar içinde yatan Venedik Celladı Piyer Usta birden kımıldadı. Henüz ölmemişti ama, ölmek üzereydi.

— ?????

—Astor ile arkadaşı Durakoğlu'nu yarın sabah idam edecektim. Cesur bir gence benziyorsun. İstersen onları kurtarabilirsin.

—Nasıl?

—Benim işim bitik... Ölüyorum artık. Sen şu dolaptaki elbiseleri giyip benim yerime geç...

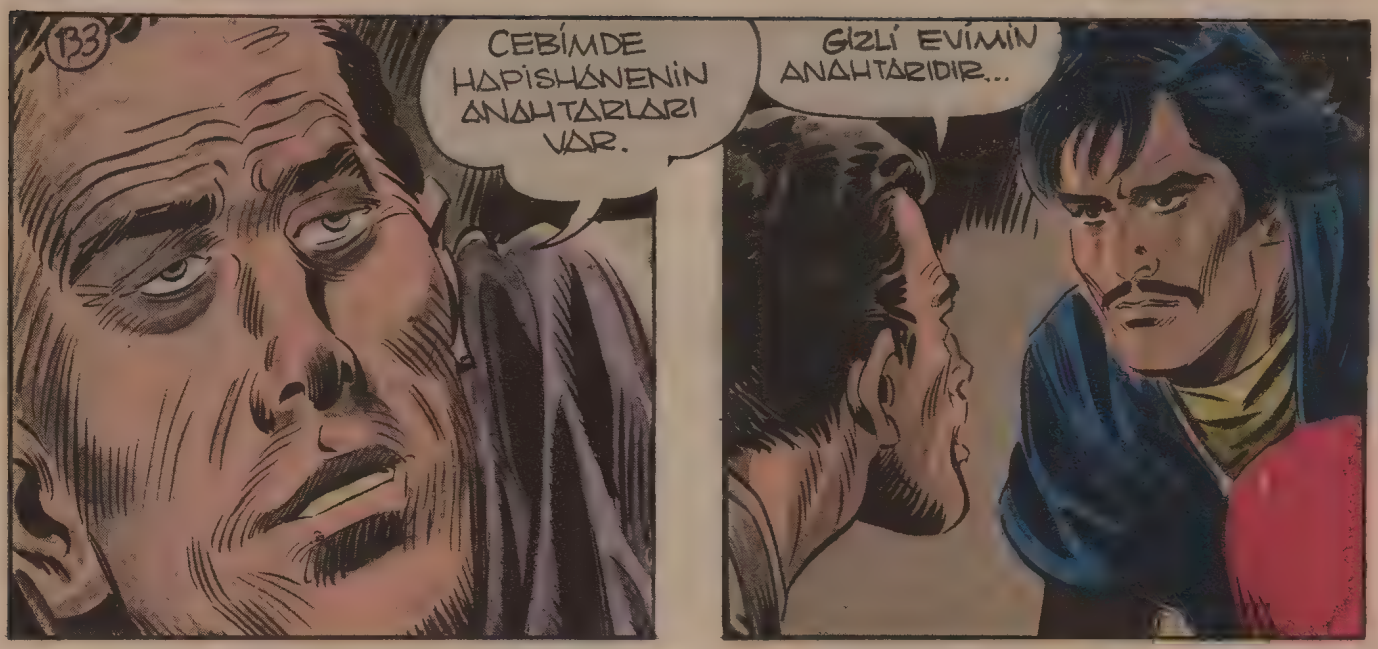

... Cebimde hapishanenin arka kapısının anahtarları var. Açıp girebilirsin. Cellat elbisesinin yüzü kapalı olduğu için seni kimse tanıyamaz. Gerisi senin becerikliliğine kalıyor...

Venedik Celladı, kısa bir süre sustu, derin derin soluk aldı, sonra insanüstü bir çaba sarfederek konuşmaya devam etti. Sesi her geçen an zayıflıyordu:

—Anahtar destesinde sarı renkli bir anahtar daha var. Nuovo sokağındaki gizli evimin anahtarıdır. Orada saklanabilirsiniz. Sizi kimse bulamaz!

Kara Murat, hayatı süresince yüzlerce kişinin kafasını kesmesine rağmen hâlâ yüreğinin bir köşesinde insanca duygular taşıyan cellata sevgiyle bakarak:

—Dediğini yapacağım dostum! dedi.

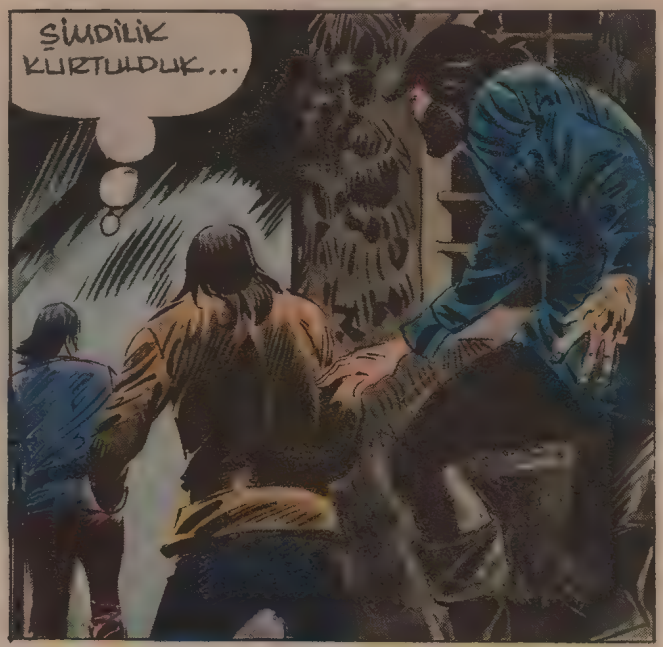

Ama Venedik Celladı bu sözleri duyamadı...

Ölmüştü...

Tüm bir ömür süresince, insanca yaşamamıştı ama, şimdi yüzünde insanca ölmenin mutluluğu vardı.

★ ★ ★

Çevredeki rıhtımlar sessizdi....

Venedik hapishanesinin ünlü ölüm köprüsünden kanala atladığından beri hiç durmadan yüzmekte olan Kara Murat, kazığa bağlı gondollardan birine tutundu ve kendisini yukarı çekerek içine atladı.

Durakoğlu ile Astor da onu izlediler.

Şimdilik kurtulmuşlardı ama, asıl mücadeleleri bundan sonra başlıyordu.

Nitekim, daha iki sokak geçmeden peşlerinden gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu.

—İşte!.. Oradalar!.. Yakalayın!...

Astor ter içinde kalan alnını silerek:

—Şimdi mahvolduk! diye inledi.

Durakoğlu sesin geldiği yana bakarak umutsuz bir tavırla homurdandı:

—Hiç değilse vuruşarak ölürüz...Kendi hesabıma on Venedikliyi tepelemezsem gözüm arkada kalır...

Kara Murat müthiş bir soğukkanlılıkla:

—Durun bakalım henüz her şey bitmedi. Konuşmayı bırakıp beni takip edin! diyerek rastgele bir sokağa daldı.

Bir süre olanca hızlarıyla koştular.

Soluk soluğa kalmışlardı.

Birden üçü de irkilerek durdu.

Dehşet dolu gözlerle bir öne,bir arkaya baktılar.

Karşı taraftan kalabalık bir grup üzerlerine doğru geliyordu.

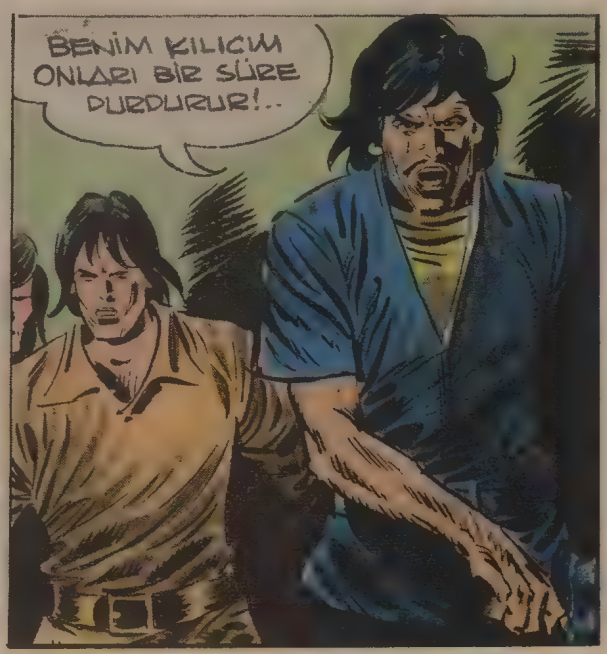

Arkalarından koşan muhafızların sesleri de hızla yaklaşmaktaydı. İki ateş arasında kalmışlardı.

Kara Murat, kaşlarını çatarak:

—Bu fena işte! diye söylendi.

Astor ile Durakoğlu derin umutsuzluk içinde kıvrandı:

—Ah bizim de birer kılıcımız olsaydı. Silahlı adamlara karşı yumrukla dövüşmek zorundayız..

Kara Murat elini beline atarak gürledi:

—Benim kılıcım onları bir süre durdurur. Siz hemen şu binanın kapısını açmaya çalışın.. Oraya sığınırsak kendimizi daha iyi savunuruz...

Sokağın iki yanından koşan muhafızların sesleri artık açıkça duyuluyor, öfkeli sürüden çıkan korkunç sesler sokağı çınlatıyordu:

—Kaçırmayın, yakalayın!...

—Diri yakalayalım!

—Ölü... Ölü ...

—Gebertelim, parçalayalım...

—Derilerini yüzelim...

—Kanalda boğalım köpekleri...

Kara Murat soğuk bir gülümsemeyle:

—Ölümle buluşma zamanımız geliyor. Kapıyı bir an önce kırmazsanız bu adamlar bizi parça parça edecek, dedi.

Durakoğlu ile Astor, önünde durdukları binanın kapısına bütün güçleriyle yüklenirken Kara Murat kılıcını sıyırıp, inanılmaz bir soğukkanlılıkla Venedikli askerleri beklemeye başladı.

★ ★ ★

Venedik'te ani çıkan fırtına denizi kabartmış, ağaçları sallamaya, binaların camlarını sarsmaya başlamıştı.

Başkanlık sarayının pencerelerinden birinden dışarıya bakmakta olan Ulaş Bey:

—Fırtına! diye mırıldandı. Sonra acı acı başını sallayarak devam etti.

—Kudur rüzgâr.. Daha güçlü es.. Dilediğin kadar ulu.. Ne kadar kudursan içimde uluyan sesleri bastıramazsın..

Genç adamın yüzünde derin bir ıstırap ifadesi görünüyordu:

—Bir gün daha geçti.. Öteki iğrenç günlere eklenen bir gün daha...İçimdeki sesi nekadar bastırmaya çalışsam başaramıyorum. Kara Murat'a kalleşlik yaptım.. Durakoğlu'nun zindana atılmasına göz yumdum. Neden?

Ulaş Bey, birden başını doğrulttu, çevresine vahşi gözlerle bakarak kendi sorusuna kendi cevap verdi:

—Haris bir kadının aşkı yüzünden.. Zavallı kalbime söz geçiremiyorum.. Ah Leonore....

Tatlı bir ses:

—Beni mi çağırıyorsun sevgili Ulaş Bey! dedi.

Ulaş Bey, döndüğü vakit karşısında büyüleyici güzelliği ile Prenses Leonore'yi gördü, bütün vücudu aşkla, şehvetle ürperdi.

Tüm benliğiyle bu kadının esiri olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

Prenses Leonore, dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle Ulaş Bey'in yanına yaklaştı.

—Dışarıyı mı seyrediyorsun?

Genç kadın perdenin ucunu kaldırarak Ulaş Bey'le birlikte bir süre sokağa baktı.

Ansızın yüzü sapsarı kesildi, gözleri korkunç bir şey görüyormuş gibi iri iri açıldı:

—Bu da ne? Olamaz!.. İmkânsız bu!..

Prenses Leonore'nin allak bullak olan yüzünde büyük bir dehşetin ürpertici izleri belirmişti.. Titrek bir sesle kekeledi:

—Ah... Deli olacağım... Hayal görüyorum galiba...

Sendeledi, düşmemek için pencereye yaslanmak zorunda kaldı.

Ulaş Bey, Prensesin gözlerinin takıldığı yere merakla baktığı vakit, üç adamın sokakta hızla koştuklarını gördü.

Bu üç adam Kara Murat, Durakoğlu ve Astor'du...

Tekrar pencereden dışarıya bakan Prenses Leonore acı bir çığlık atarak düşüp bayıldı.

Kendisine geldiği zaman hizmetçiler tarafından bir kanepeye taşınmış olduğunu gördü.. Ulaş Bey baş ucundaydı. Leonore hafifçe gülümsemeye çalışarak:

—Galiba bir kâbus gördüm, diye mırıl-

dandı.

Ulaş Bey ciddi bir tavırla:

—Hayır Leonore, gördüğün gerçekti! dedi.

Genç kadın haykırdı:

—Ne demek istiyorsun!

—Haberler kötü... Durakoğlu ile Astor kaçtı...

—Kaçmış mı? Çıldırdın mı sen? Vene-

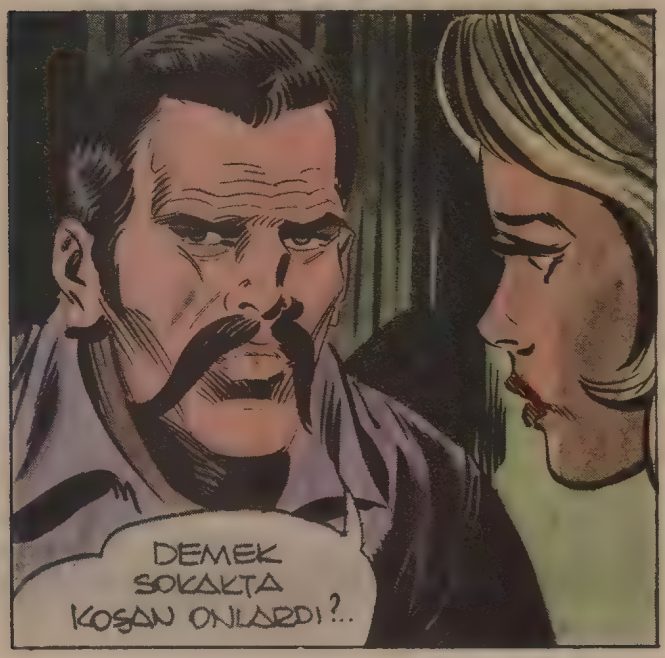

dik zindanından kaçılmaz!.

Ulaş Bey kederli bir tavır takınarak mırıldandı:

—Bununla beraber kaçtılar...

—İnanılır şey değil.. Demek sokakta koşanlar onlardı. Ama yanlarında üçüncü bir kişi daha vardı.. O kişi...

Genç kadın gözlerini kapatarak sustu.

Onun düşündüğünü Ulaş Bey tamamladı:

—Evet, yanılmadın o kişi Kara Murat'tı.

Prenses Leonore'nin gözlerinden ani bir korku ışığı geçti sesi titredi.

—Yaaa! Demek ölmemiş?!..

Bu sırada içeri giren Cüce Aleksandır'ın uğursuz sesi duyuldu:

—Evet.. Kara Murat yaşıyor! Olay korkunçtur.. Şimdi ne yapacağız?

Prenses Leonore, terden sırılsıklam olan saçlarını düzelterek kekeledi:

—Ne mi yapacağız? Ne yapacağız öylemi?

—Kara Murat'tan çekiniyor musunuz?

—Hayır, çekinmiyorum, şaşırdım,hepsi bu.. Haber öyle inanılmayacak şey ki, gözlerimle görmesem inanmazdım...

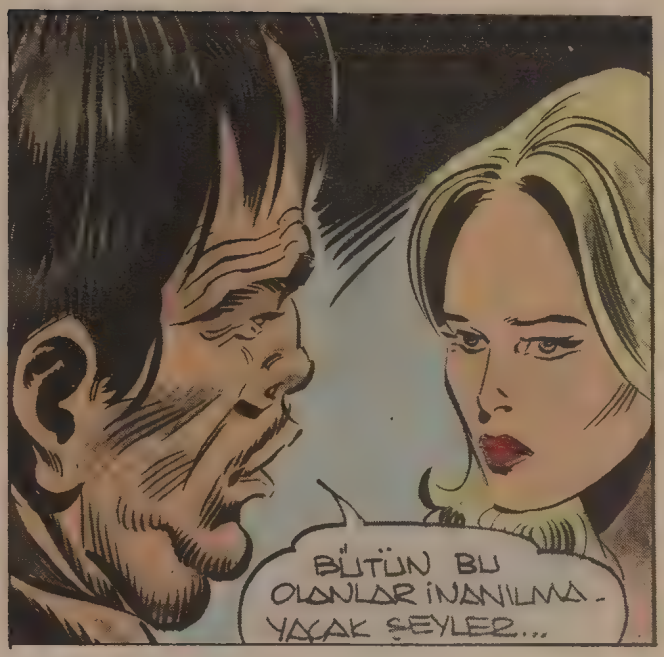

Cüce Aleksandır asık bir yüzle:

—Evet, dedi. Bütün bu olanlar inanılmayacak şeyler.. Kara Murat ölüm derecesinde yaralanmıştı. İyileşip öç almaya geldi. Durakoğlu ile Astor'u kurtardı. Bu da iyi kalplilik gösterip onları hayatta bırakmamızın cezası oldu....

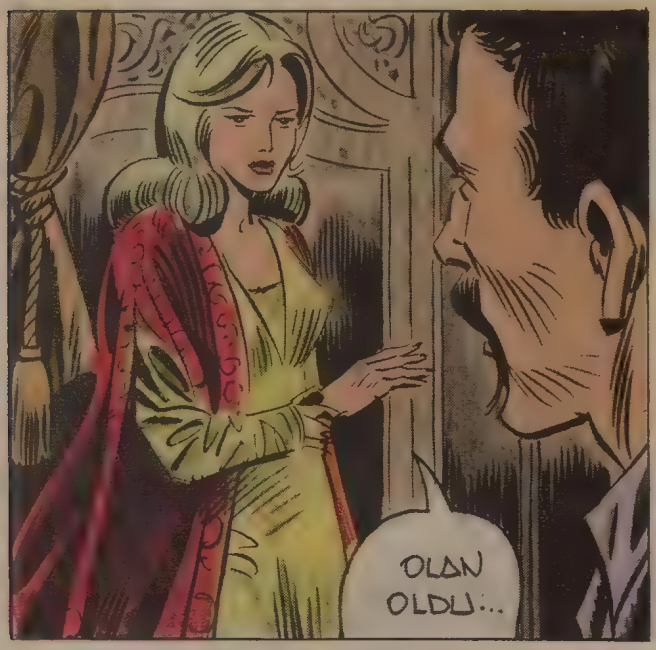

Prenses Leonore, yüzündeki perişanlığı örtmeye çalışarak, elini salladı:

—Neyse olan oldu. Şimdi bunu tamir etmeye bakalım. Sanırım Kara Murat'la aramızda öldüresiye bir savaş başladı.

Ulaş Bey, içinde kabaran hisleri zaptetmeye çalışarak:

—Ben varken Kara Murat senin kılına

bile dokunamaz Leonore, dedi. Önce benim cesedimi çiğnemesi gerek.. Bu da imkânsız.

Prenses Leonore, Ulaş Bey'e tatlı tatlı bakarak yumuşak bir sesle:

—Evet, dedi, senin gücüne güveniyorum Ulaş Bey.. Ama yine de gerekli her tedbiri almalıyız. Bana Polis Müdürü Rafaello'yu çağırın...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 ŞUBAT 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 318 FİYATI: 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

Kapının önünde bekleyen iri yarı kırmızı yüzlü bir subay ilerledi, Leonore'nin önünde saygıyla eğildi:

—Emrinizdeyim prensesim...

Leonore kaşlarını çatarak sert bir sesle sordu:

—Olanları biliyor musun?

—Evet efendim. İki ölüm mahkûmu kaçtı. Daha doğrusu kaçırıldı..Ama hepsi yakalanmak üzere.. Emin olun Prenses elimden kurtulamayacaklar...

—Ölü ya da diri, mutlaka yakalanmalarını istiyorum anlaşıldı mı?

—Olayın önemini anlıyorum prensesim. Mümkün olan her şeyi yapacağım!

Leonore soğuk bir sesle:

—Eğer caniler ele geçmezse seni cezalandıracağım Sinyor Rafaello, dedi. Hem de

en ağır şekilde...

Mosmor olmuş bir yüzle Prenses'in yanından ayrılan Venedik Polis Müdürü Rafaello, dışarıya çıkınca acısını emrindeki adamlardan çıkardı:

—Nedir bu rezalet? Utanmaz herifler!.. Köpekler! Aç karnınızı bunun için mi doyuruyorum?..

Polis Müdürünün yüzü fırtınalı bir deniz gibiydi. Gözlerinde öfke şimşekleri çakıyordu:

—Hapisten adam kaçırılıyor, sizin ruhunuz bile duymuyor..Uyuyorsunuz! Söyleyin bakalım ne işe yararsınız siz? Aptallar!..

Bu sırada koşarak gelen bir haberci müjdeyi verdi:

—Üç kaçak, Girmani meydanına yakın bir sokakta kıstırıldı efendim...

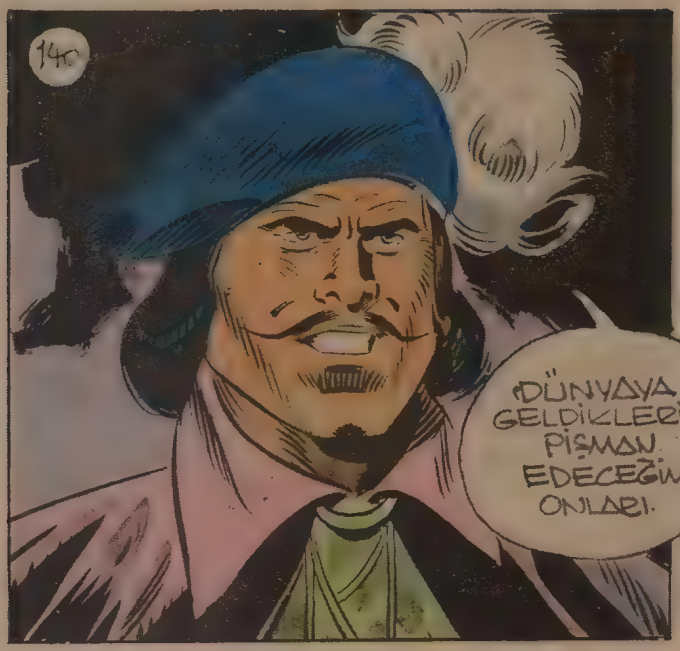

Polis Müdürü derin bir soluk aldı. Sevincinden neredeyse şakır şakır oynayacaktı:

—Ne? Kıstırıldılar mı? Çok şükür..Hemen oraya gidip herifleri kıskıvrak yakalayalım. Dünyaya geldiklerine pişman edeceğim onları...

* *

Durakoğlu ile Astor, kıstırıldıkları sokakta önünde durdukları kapıyı omuzlarken

Kara Murat kılıcını sıyırıp Venedikli askerleri beklemeye başlamıştı.

Genç adamın gözleri bir panterinki gibi öfkeyle tutuşuyor parçalayacak düşman arıyordu sanki....

Vücudu korkunç ve kanlı bir saldırıyı aynı şekilde karşılamak için yay gibi gerilmişti.

Yarım dakika sonra, Venedikli askerler

çevrelerini sardılar. Parlak üniformalı komutan kalın sesiyle haykırdı:

—Teslim olun sersemler! Kaçamazsınız!

Kara Murat meydan okurcasına kükredi:

—Sizin gibi uşaklara teslim olmaktansa ölmek daha iyidir!

Subay, Durakoğlu ile Astor'un kalın kapıyı umutsuzca omuzlamalarına alaylı alaylı bakarak dudak büktü:

—Kapıyı kırıp içeri girseniz bile ne fark eder ki? Sizi içeride tavşan gibi yakalarız nasıl olsa?

Kara Murat aynı meydan okuyan sesle cevap verdi:

—Deneyin bakalım,o kadar kolay olacak mı? Birkaç köpeğin havlaması bize vız gelir!

Bu ağır hakaret, Venedikli subayı çileden çıkardı, tüm soğukkanlılığını kaybederek korkunç bir sesle haykırdı:

—Atılın! Gebertin şu herifleri!

Kara Murat ayaklarını gererek kılıcını havada vınlattı:

—Haydi gelin it sürüsü!. Bakalım kılıcımın tadını sevecek misiniz?

İlk hamlede on asker birden saldırdı.

Hepsi de kan dökme hırsı içinde homurdanıyordu.

Kara Murat'ın yüzü her dövüşe başlarken olduğu gibi müthiş bir görünüş almıştı. Amansız saldırıyı karşılarken:

—Savulun reziller! diye haykırdı.

Sokağı bir anda çelik sesleri doldurmuş-

tu...

Adamlar adeta böğürerek atılıyorlar:

—Vurun! Gebertin...Yaşatmayalım köpeği! diye bağırıyorlardı.

Birden acı bir çığlık duyuldu.Bu boğazı delinerek yere cansız yuvarlanan bir Venediklinin sesiydi.

Kara Murat'ın elindeki kılıç havada bir ölüm makinesi gibi dönüyor aynı anda birkaç yerde birden parlıyordu.

Venedikli subayın gözleri dehşetle açılmıştı. Böyle inanılmaz bir hızı o güne kadar ne görmüş,ne de duymuştu: "Bu adam müthiş!" diye mırıldanırken boğuk bir ses daha duyuldu:

—Ah yüzüm! Yüzüm parçalandı...

Az sonra bunu başka çığlıklar izledi.

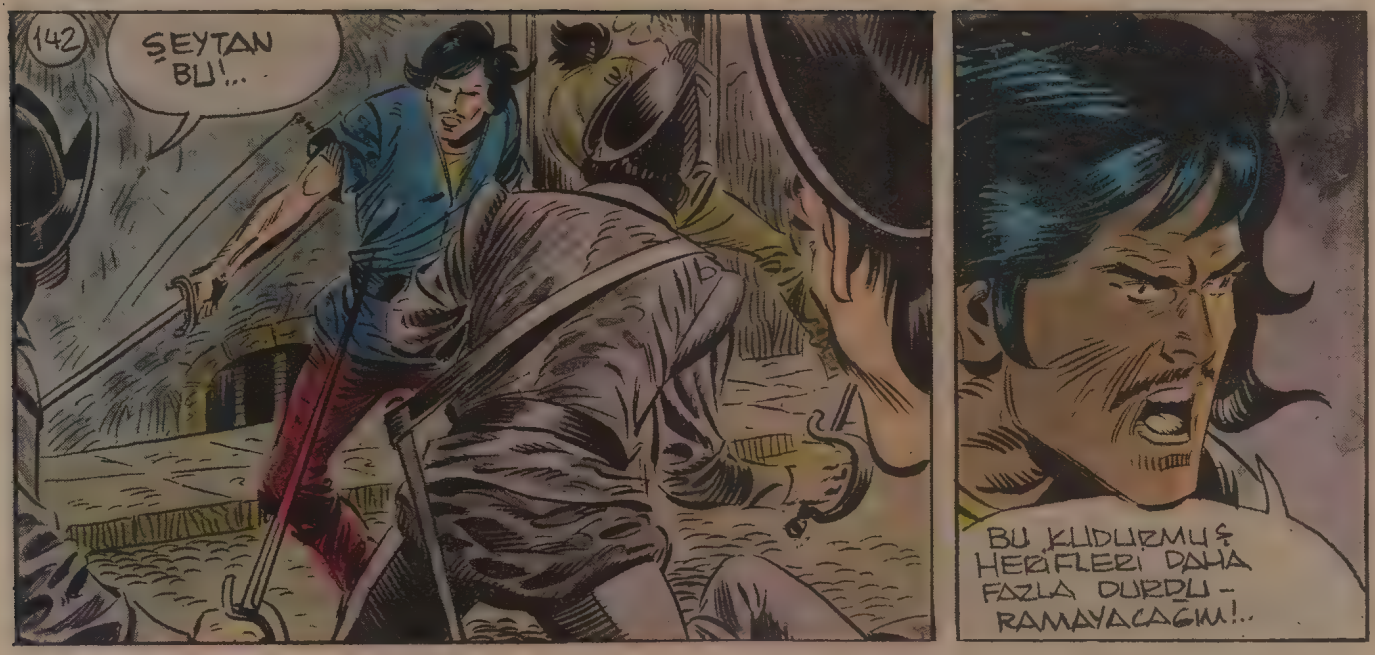

—Ah kolum!

—Yandım anam!...

—Ölüyorum! İmdat...

Kanlar içinde kalan adamlar yüzlerinde inanılmaz bir dehşet ifadesiyle geri çekilip tek başına kendilerine karşı koyan Kara Murat'a büyüyen gözlerle baktılar:

—Şeytan! Şeytan bu! derlerken onların yerini başka bir grup asker aldı.

Şimdi aynı sahne tekrarlanıyor gibiydi. Saldırgan Venedikliler birer birer yıkılıyor, sokağı acı iniltiler dolduruyordu.

Kara Murat, ter içinde kalan alnını sol eliyle silerken hala kapıyı omuzlamakta olan arkadaşlarına seslendi:

—Bu kudurmuş herifleri daha fazla durduramayacağım. Biraz acele etmezseniz ölüm-

lerden ölüm beğenmemiz gerekecek..

Durakoğlu çatırdamakta olan kapıya bir omuz darbesi daha indirerek:

—Az kaldı, kapı yıkılmak üzere! diye cevap verdi.

Bu sırada Astor yere düşen bir kılıcı eline geçirerek Kara Murat'ın yanında yer almıştı.

Astor'un yaman bir silahşör olduğunu bilen Venedikli askerler bir an geriler gibi oldular.

Onlar, yalnız Kara Murat'la baş edemezken şimdi bir de Astor dikilmişti karşılarına...

Eğer başlarında ağzından köpükler saçarak kudurmuş gibi haykıran komutanları olmasa çoktan dövüşü bırakıp kaçacaklardı.

Komutan:

—Onları gebertmezseniz, ben sizi geberteceğim utanmaz herifler, diye tepinip duruyordu.

Kaçmakla ölümden kurtulamayacaklarını anlayan adamlar bağrışarak yeniden atıldılar.

Bu saldırı çok şiddetli ve amansız oldu.

Kılıçlar birbirine çarpıyor, küfürler, homurtular, tehditler sokağı inletiyordu.

Her yer kan içinde kalmıştı.

Komutan çılgın gibi haykırmaya devam ediyordu:

—Allah belanızı versin! Topunuz cehennemin dibine batın! İki adamın hakkından gelemiyorsunuz!..

Kara Murat, kılıcını elinde fırıldak gibi döndüren ve karşısındaki askerlerin vücutla-

rında kanlı delikler açan Astor'a bakarak:

—Hımm...Çok iyi bir dövüşçüsün ahbap! dedi...

Astor gülümsedi:

—Senin kadar olamam arkadaş..Durakoğlu gibi de olamam tabii..Ama iyi kılıç kullanırım...

Bu sırada Durakoğlu'nun sesi duyuldu:

—Haydi gelin kapı açıldı...

Kara Murat ile Astor muhafızlarla vuruşa vuruşa geri çekildi, kapının önünde son bir hücum yapıp adamları geri püskürttükten sonra ikisi de içeri daldı...

Onlar girer girmez, Durakoğlu eline geçirdiği ağır bir koltuğu askerlerin üzerine fırlatarak:

—Geri..Geri basın it sürüsü! diye haykırdı.

Kara Murat, arkadaşlarına seslendi:

—Haydi, hemen yukarı kata çıkalım!

Hep beraber merdivenlere atıldılar.

Arkalarında askerler korkunç küfürler savurarak geliyorlardı:

—Allah kahretsin!..

—Kaçıyorlar!...

—Tutun!..Yakalayın!....

Kara Murat, Durakoğlu ve Astor'un peşinden çığlıklar atarak çıkan askerler merdivenin sonunda koca bir kapıyla karşılaşınca öfkeyle sarsılarak durdular:

—Kapı kilitli!...

—İçeriden kilitlemişler!

—Şeytan canlarını alsın!

—Ne duruyoruz? Kıralım kapıyı!..

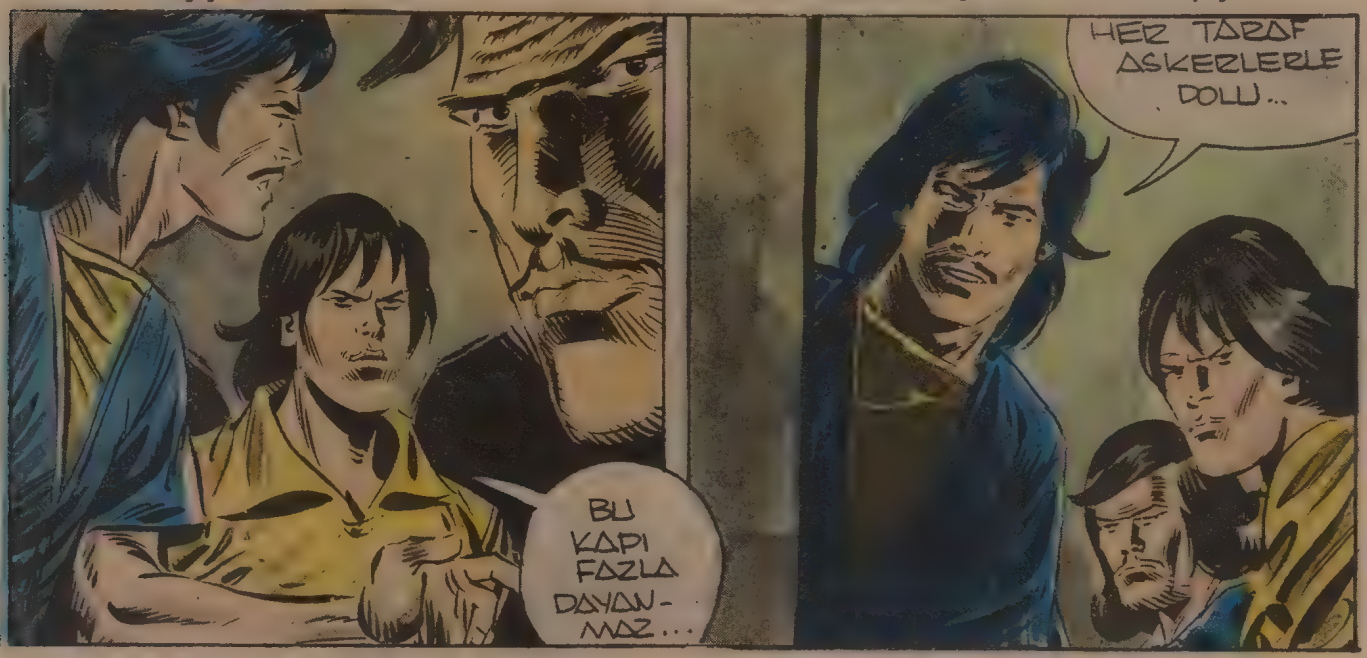

Kara Murat, Durakoğlu ve Astor kapıyı adamların üstüne kapayınca derin birer soluk almışlardı:

—Oh be! Dünya varmış!

—Neredeyse kelleyi kaybediyorduk!

—Şimdi ne yapacağız? Bu kapı fazla dayanmaz...İki dadikada kırılır...

—İki dadika bile dayanacağı şüpheli.. Bana kalırsa birkaç vuruşta devrilir...

Kara Murat pencereye koşup sokağa baktı...

Kalalabalık iyice artmış,bütün sokak askerlerle dolmuştu...Yolun iki yanını okçuların kestiği görülüyordu..

Kara Murat yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturarak:

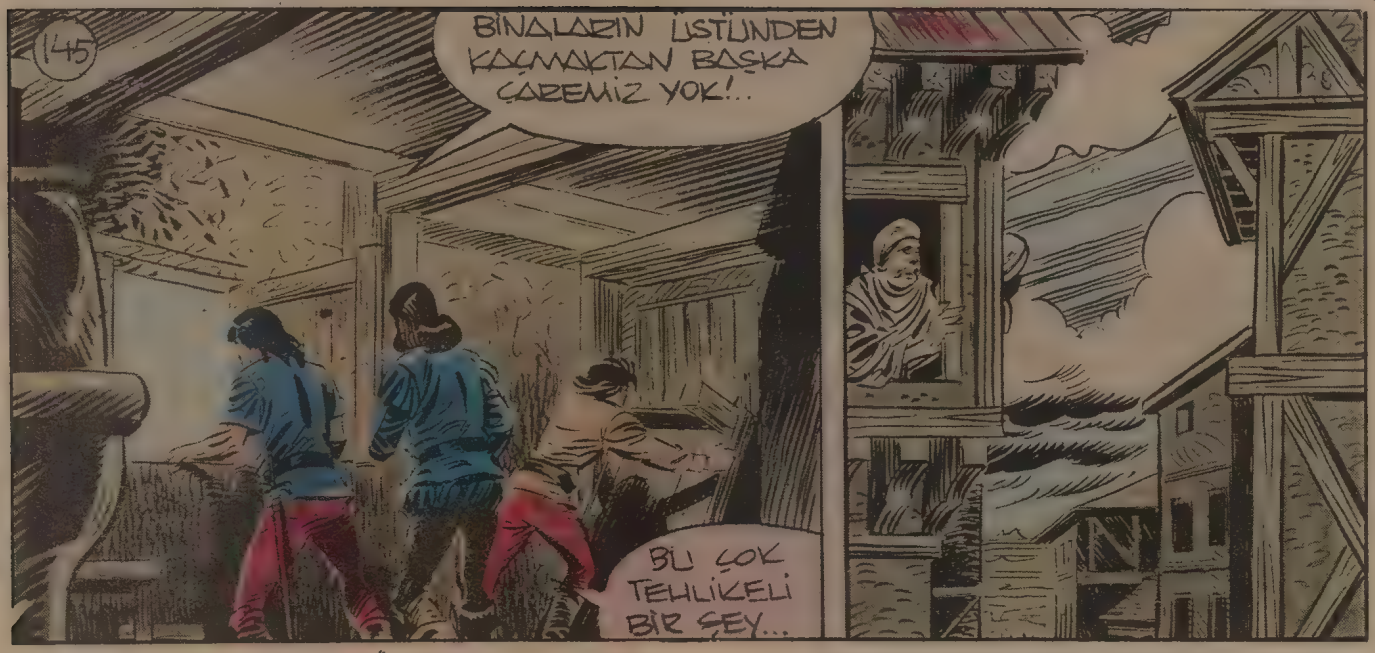

—Durumumuz pek iç açıcı değil, dedi. Pencereden dama tırmanıp binaların üstünden kaçmaktan başka çaremiz yok...

Astor'un gözleri şaşkınlıkla büyüdü:

—Bu çok tehlikeli bir şey..Başımız döner veya ayağımız kayarsa mahvoluruz.

—Evet ama kemiklerimizin kırılması pahasına da olsa bu yolu denemek zorundayız.

Sokakta gidiş geliş durmuştu..Subaylar koşuşuyor, askerlere emirler yağdırıyorlardı. Binayı saran muhafızların sayısı yüz elliden fazlaydı.

Meraklı halk da çevrede büyük bir kalabalık oluşturuyordu. Bütün evlerin pencereleri açılmış, başlar heyecanla dışarı uzanmıştı.

Kara Murat etrafı gözden geçirip kaçış

imkânları ararken Durakoğlu ile Astor içeride buldukları ne kadar ağır eşya varsa kapının arkasına yığıp sağlam bir barikat yapmışlardı.

Dışarıdan Venedikli subayın gürleyen sesi duyuldu:

—Boşuna direniyorsunuz..Kaçmanız olanaksız..Teslim olun..Aptalcasına ölmeyin.. Kapıyı kırmamıza bile gerek yok aslında...Bi-

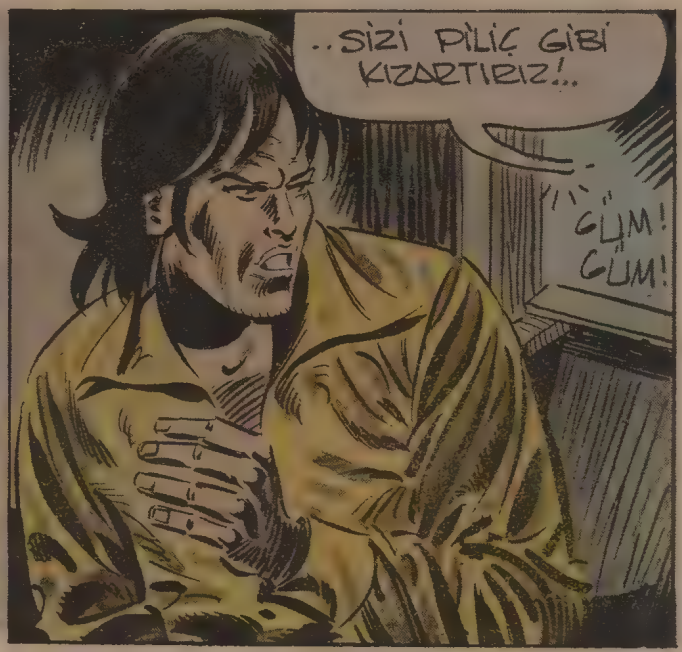

nayı ateşe verip sizi piliç gibi kızartırız!

Durakoğlu'nun tüyleri diken diken oldu. Yüzünü asarak:

—Bu heriflerden her şey beklenir, dedi. Doğrusu kebap olmak istemem!...Kapıyı açıp adamları merdivenin başında karşılasak nasıl olur?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

5 MART 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 319 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

Astor bu fikri beğendi:

—İyi olur.. Merdiven dar.. İki yanı tutarsak içlerinden bir çoğunu haklarız. Hiç değilse postumuzu pahalıya satmış oluruz.

Derin bir düşünceye dalan Kara Murat arkadaşlarının sözleriyle ilgilenmedi bile. Sakin bir sesle:

—Bana kalırsa yanlış düşünüyorsunuz, dedi. Göğüs göğüse bir dövüşü kabul edersek kuşkusuz onların bir çoğunu tepeleriz ama sonunda yenilen biz oluruz. Bu kalabalığa uzun süre dayanmak mümkün değil...

—Daha iyi bir fikrin var mı?

—Evet.. Dediğim gibi pencereden dama çıkacağız...

Kara Murat bunları söyledikten sonra, cevap beklemeden yürüdü, çevik bir hareketle sıçrayıp, pencereye çıktı.

O bunu yaparken kafasında kaçış planını çoktan hazırlamıştı.

Kısa süre içinde bütün ihtimalleri düşünmüş, dama çıkınca, hangi yöne gitmeleri gerektiğini bile hesaplamıştı. Arkadaşlarına:

—Çabuk olun! diye seslendi.

Astor sordu:

—Adamlar kapıyı kırıp, damda bizi izlerlerse ne olacak? O sipsivri yerde vuruşmak da mümkün değil...

Kara Murat'ın ne yapmak istediğini anlayan Durakoğlu, Astor'a:

—Hayır, diye cevap verdi. Peşimizden gelemezler.. Bunu yapmaları için ölümü göze almaları gerek. Bana kalırsa dama çıktığımızı görüp bizi sokaktan izleyecekler...

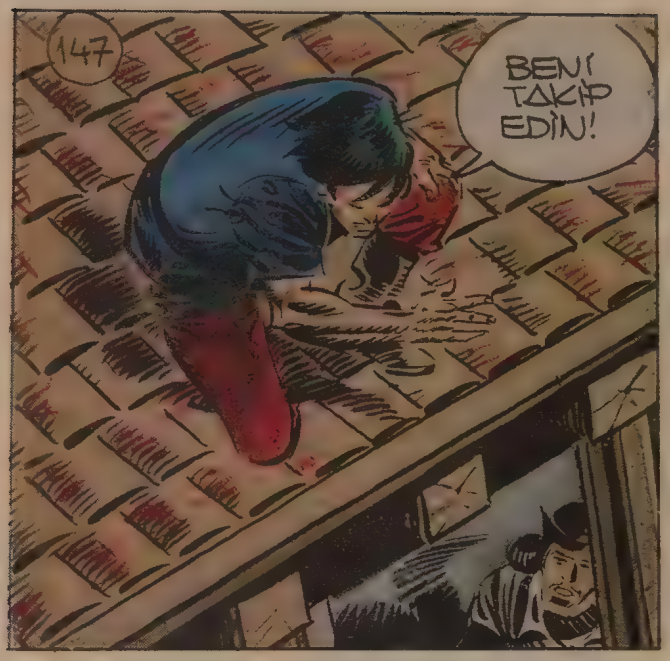

Kara Murat, arkadaşlarını bir kez daha uyardı:

—Haydi, ayağınızın kayıp, başınızın dönmemesine dikkat ederek arkamdan gelin.

Delikanlı, saçağa tutunarak kol gücüyle kendini yukarı çekip, dama çıktı. Birkaç adım attıktan sonra durup arkadaşlarını beklemeye başladı.

Yarım dakika sonra, onlar da yanına gelmişlerdi.

Üçü birden ağır ağır yürürken, sokakta ansızın büyük bir gürültü koptu. Aşağıdan onları gören, muhafızlar, seslerinin yettiği kadar haykırmaya başladılar.

—Aaaa.. Dama çıkmışlar!

—Caniler kaçıyor!

—Tutun!... Yakalayın!...

—Allah belalarını versin!...

—Okçular!.. Devirin şunları!.

Kara Murat, aşağıda kopan fırtınaya aldırış bile etmeden:

—Biz yürümemize devam edelim, dedi.

Yavaş yavaş, fakat güvenli adımlarla ilerliyorlardı.

Kara Murat sık sık:

—Başınızın dönmemesi için sakın aşağıya bakmayın, diyordu.

Durakoğlu, bir ara haykırdı:

—Nasıl bakmam yahu? Baksana herifler bizi delik deşik etmeye hazırlanıyor!

Gerçekten sokakta okçu birliklerinin yanında bir manga tüfekli asker yer almıştı.

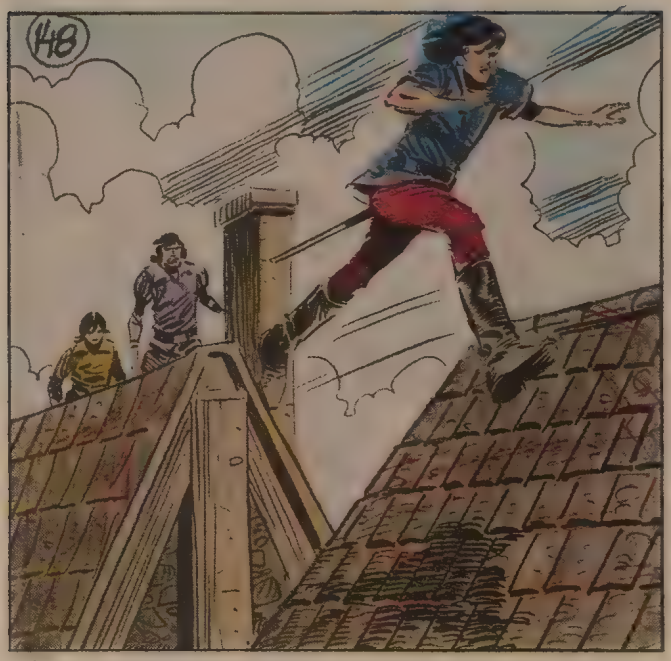

Namludan dolma çakmaklı tüfeklerini omuzlayan askerler onlara nişan alıyor, okçular da dikkatle yaylarını geriyorlardı.

O ana kadar bağırıp çağıran, tanımadıkları kaçaklara ağız dolusu küfürler savuran halk, birdenbire sesini kesmişti.

Şimdi, ortalıkta derin bir ölüm sessizliği vardı. Kara Murat,ikinci evin damına geçtikleri sırada durdu,omuzunun üzerinden geri-

ye bakarak bağırdı:

—Hemen dama yatalım!.. Ateş edecekler!..

Astor homurdandı:

—Dolu gibi, ok da yağdıracaklar...

Üç arkadaş derhal boylu boyunca dama uzandı.

Aynı anda, on silah birden patladı.

Kurşunlar başlarının üzerinden vınlayarak geçtiler.

Damın kiremitlerinden bir kısmı paramparça oldu.

Yoğun bir barut dumanının sokağı kaplamasından yararlanarak kalkıp yeniden yürümeye başladılar.

Kara Murat:

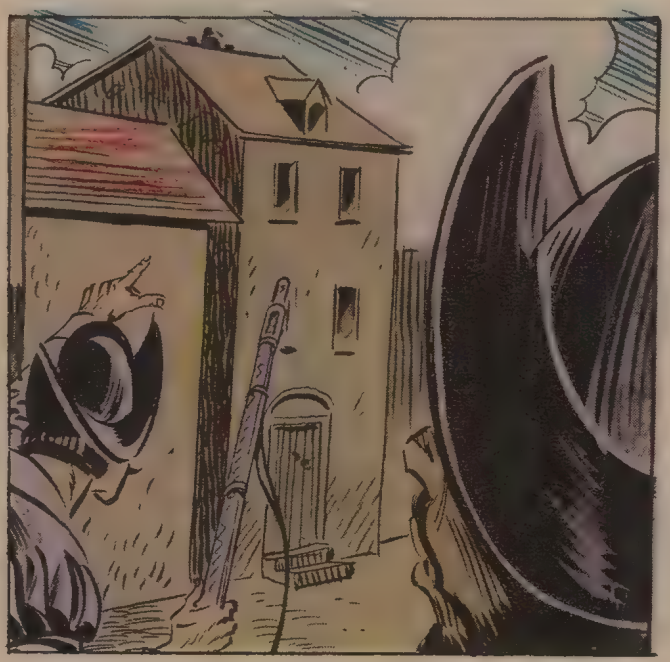

—Adamlar tüfeklerini doldurıncaya kadar bir damı daha aşarız, dedi.

Adımlarını biraz daha hızlandırmışlardı.

Kara Murat'ın hedefi, ilerideki binanın çatısıydı.

Oraya ulaşabilirlerse, sağa doğru dönerek sokaktan uzaklaşmış olacaklar ve tüfeklerin etki alanından çıkacaklardı.

Ama aşağıdaki muhafızlar bu manevrayı anlamışlar, avlarını ellerinden kaçırmamak için deli gibi çırpınmaya başlamışlardı:

—Kaçıyorlar!.. Çabuk olun!..

Alelacele doldurulan çakmaklı tüfekler yeniden gürledi.

Aynı anda, üç arkadaş, çatının köşesini dönüp, gözden kayboldular.

Sıkılan kurşunlar, kiremitleri parçalamaktan başka bir işe yaramadı.

Kan ter içinde kalan Kara Murat, kısa bir an durarak derin derin soluk aldı.

Üçünün de dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Kara Murat:

—Henüz kurtulmuş sayılmayız, dedi. Buradan nasıl ineceğiz? İndiğimiz yerde askerlerle karşılaşır mıyız, bilmiyorum!

Yeniden yürümeye başladılar... Kara Murat binbir dikkatle ilerlerken bir yandan da konuşmaya devam ediyordu:

—Dikkat edin.. Yanlış bir adım atan boşluğa uçar. Bu yükseklikten düşen bir kimsenin kırılmadık tek kemiği bile kalmaz, haberiniz olsun!

Kara Murat, sipsivri çatıda bir cambaz çevikliği ile yürümeye başlamıştı. Kaybedecek zamanları yoktu. Ötekiler onu güçlükle izleyebiliyorlardı.

Kara Murat kurşunların erişemeyeceği kadar uzaklaştıktan sonra durdu, dama oturarak arkadaşlarına da oturmalarını işaret etti.

Üçü de soluk soluğa, kan ter içinde kalmışlardı.

Kara Murat:

—Biraz dinlenelim derken, dikkatli bakışlarıyla çevreyi gözden geçirdi, içini çekerek:

—Tehlikeyi atlatmış değiliz. Şimdi daha büyük bir cambazlık denemesine girişmemiz gerekiyor! diye ekledi. Sonra ayağa kalkarak, yeniden yürümeye başladı.

Nereye gidiyordu? Ne yapmak istiyordu? Arkadaşları bunu anlayamamışlardı. Sadece sessizce onu izliyorlardı. Durakoğlu Astor'a:

—Kara Murat, mutlaka gözüne bir kaçış noktası kestirdi, onu iyi tanırım, hiç bir işi şansa bırakmaz, dedi.

Astor da yeni tanımasına rağmen Kara Murat'a karşı büyük bir hayranlık ve sonsuz bir güven duyuyordu. Ondaki eşsiz gücü çok-

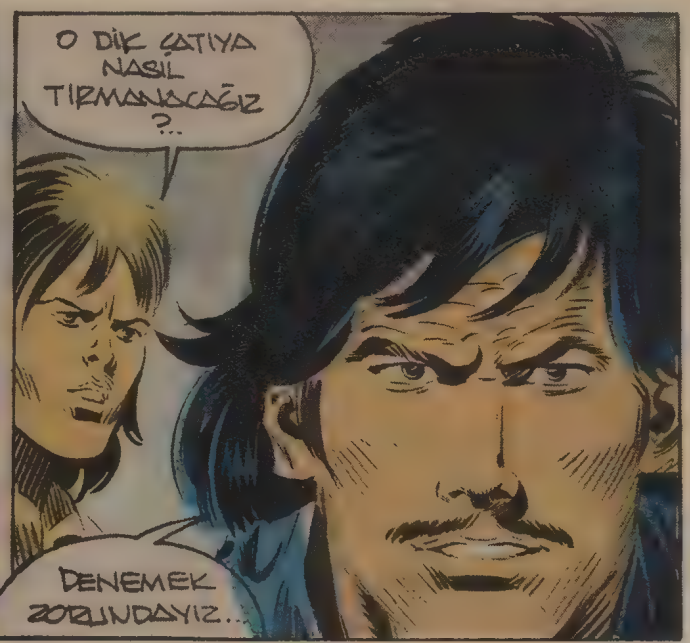

tan sezmişti.

Kara Murat bir süre yürüdükten sonra durup, düşündüklerini anlattı:

—Peşimizdeki kudurmuş sürü, bizi şimdilik gözden kaybetti. Yeniden görseler bile önemi yok. Çünkü tüfek menzilinin dışındayız. Şimdi, şu çatı boyunca ilerleyeceğiz...

Durakoğlu'nun gözleri büyüdü:

—O çatı bizi, karşıdaki dimdik çatıya götürecek. Yanlış bir adım, ölüm demektir. Hem o dik çatıya nasıl tırmanacağız?

—Denemek zorundayız. Başka çaremiz yok. O çatıya tırmanıp, öbür yanına aşarsak belki bir sokağa ulaşıp, kurtuluş olanağı buluruz. Sokağa atlayacağımız yer, askerlerin bizden önce ulaşabilecekleri bir yer olmamalı. Yoksa keklik gibi avlanırız...

...

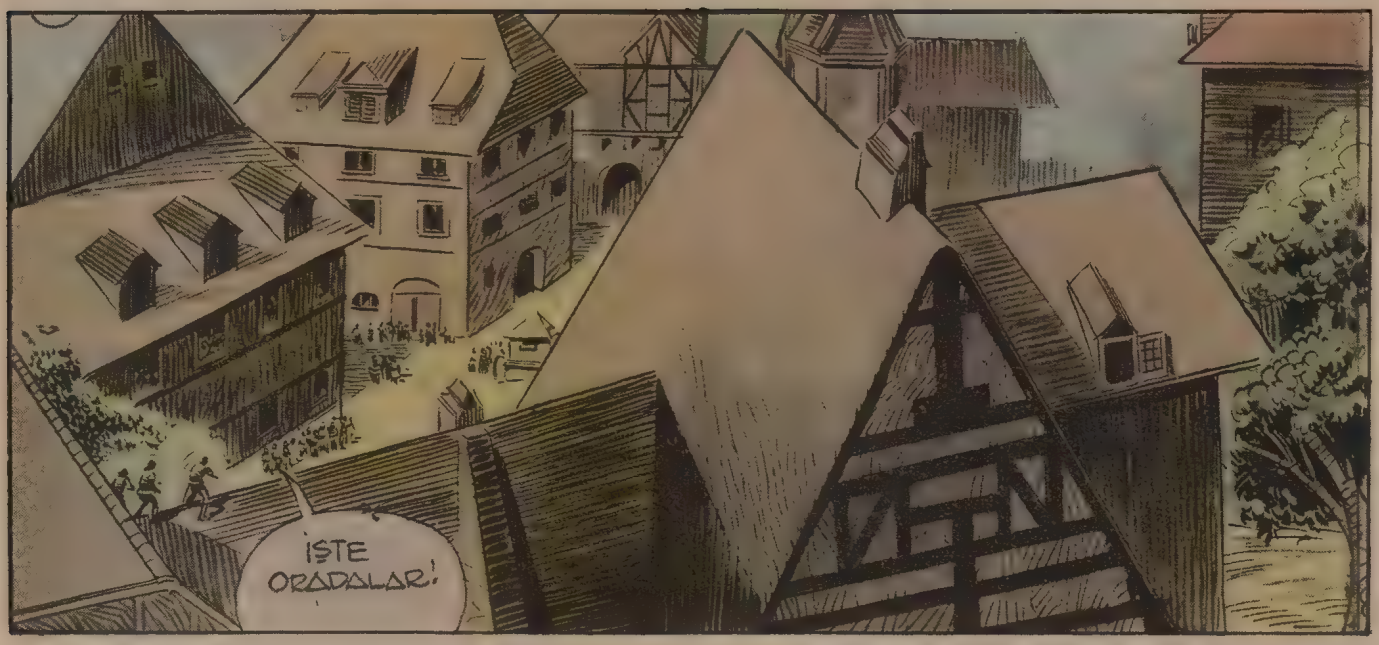

Astor başını umutsuzlukla salladı:

—Gösterdiğin yer çok dik... Üzerinden kayıp, sokağa yuvarlanarak paramparça olmamız, işten bile değil:

—Evet ama, deneyeceğiz... Bu kuduz kurtların eline düşmektense parçalanmak daha iyidir...

Üç arkadaş, hızla, fakat büyük bir dikkatle çatı boyunca ilerlediler.

Bir süre sonra sokaktakiler onları yeniden gördü.

Bağıra çağıra, damdaki kaçakları birbirlerine gösteren Venedikli askerlerin ağzından müthiş bir küfür sağanağı boşaldı.

Hepsi de sövüyor, tehdit ediyor, silahını ateşliyor ama, mesafe çok uzak olduğu için atılan kurşunlar boşa gidiyordu.

Pencerelerde biriken halk, hayret ve

dehşet içinde birbirlerine sesleniyorlardı:

—Deli mi bu adamlar?

—Ne yapmak istiyorlar böyle?

—Düşüp parçalanacaklar!

—Suçları neymiş? Neden kaçıyorlar?

Şimdi herkes, inanılmaz bir gösteriyi izlemeye başlamıştı.

Üç arkadaşın, iyice gözden kaybolmaları için önlerine çıkan dik ve yüksek çatıyı aşmaları gerekiyordu.

Durakoğlu, ayaklarını gererek sımsıkı durdu, Astor çevik bir hareketle onun omuzlarına tırmandı. Durakoğlu onun ayak bileklerini güçlü parmaklarıyla tutarken, bu insandan merdiveninin ikinci basamağı tamamlanmış oluyordu.

Bu garip merdiven, kaygan ve dik çatıya boylu boyunca dayanıp kaldı.

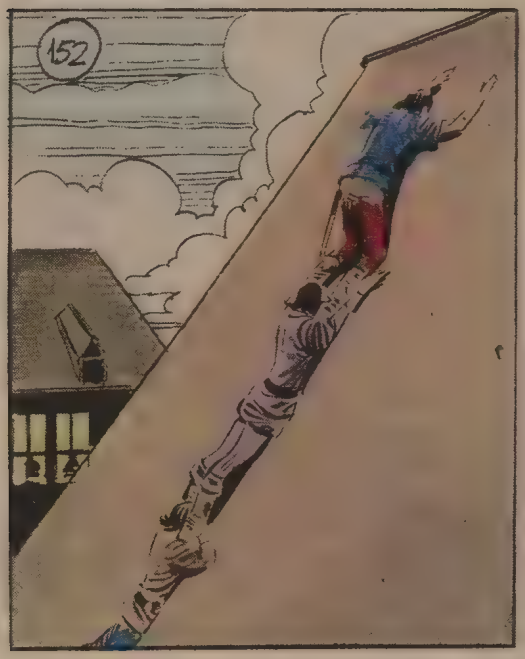

Şimdi sokağa derin bir sessizlik çökmüştü.

Halk ve askerler soluk bile almadan akıllara durgunluk veren cambazlığı seyrediyordu.

Bu çılgınca hareket, üçünün birden boşluğa uçmalarıyla son bulabilirdi.

Kara Murat, ustaca hareketlerle iki arkadaşının vücuduna tırmandı, Astor'un omuzlarına basarak ayağa kalkınca dik çatının tepesine ulaşmış oldu.

Sokaktakiler, artık lânetler yağdırmayı bırakmış, meraktan çok, derin bir hayranlıkla bu çılgın girişimi seyretmeye koyulmuşlardı:

—Kendilerine çok güveniyorlar...

—Cambaz gibi üst üste çıktılar...

—Düşecekler.. Vallahi düşecekler...

—Olur şey değil...

—Sanki başka dünyadan gelmiş bu adamlar...

—İkisi Türk'müş.. Osmanlı casusları...

—Ya öteki?

—Eski cumhurbaşkanının oğlu Astor...

—Yaaaa? Demek o da hainlerle işbirliği yapıyor...

—Hayır.. Astor'u hapisten o Türkler kurtarmış...

—İnanılır gibi değil. Yüzyıldan beri Venedik zindanından kaçabilen ilk mahkûmlar bunlar...

—Bak, bak.. Dik çatıya tırmanıyorlar...

O esnada Kara Murat, Astor'un omuzlarında ayağa kalkınca, elleri çatının tepesine erişmişti...

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

12 MART 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 320 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

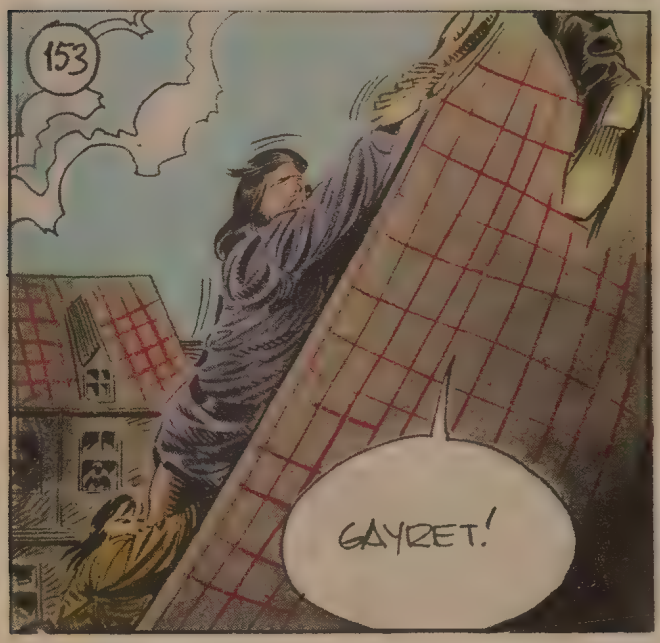

Tutunarak kendini yukarıya çekti ve sivri çatıya oturduktan sonra aşağıya uzandı.

Durakoğlu, omuzlarına basan Astor'u ayak bileklerinden tutup yavaş yavaş çatıya doğru kaldırdı.

Kara Murat eğilip Astor'un bileklerini tuttu, vücudunu gerdi, adalelerini kastı ve müthiş bir kol gücüyle onu yukarı doğru çekmeye başladı.

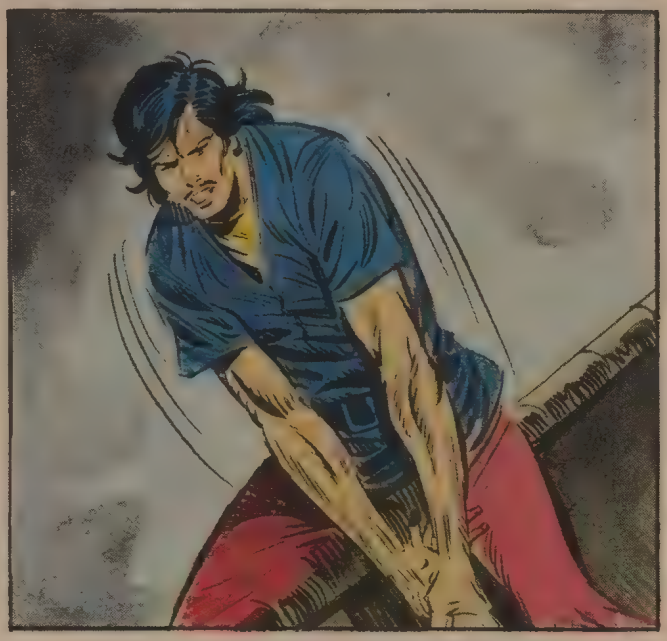

Alnında terler birikmiş parmak parmak şişen damarları dışarı fırlamıştı.

Kara Murat Astor'la beraber onun ayaklarına yapışmış olan Durakoğlu'nu da yukarı çekiyordu.

Bu ne inanılmaz kuvvetti böyle?

Durakoğlu'nun ayakları damdan kesildi, sivri çatıya doğru yükselmeye başladı.

Halk ve askerler gözlerine inanamıyor-

lardı...

Böyle şey, o güne dek görülmüş, duyulmuş değildi...

Bazı yürekli kişiler, artık, kaçakların kurtulmalarını istiyordu. Bu olağanüstü çaba çok kişide hayranlık uyandırmış, onlara karşı derin bir sempati yaratmıştı.

Kuvvet ve beceriklilik o devrin insanları için tapılacak bir özellikti...

Birkaç kadın:

—Haydi gayret az kaldı! diye haykırdı.

Erkeklerden bazıları umutsuzca söylendi:

—Çok zor! Başaramayacaklar! Tepedeki adam ne kadar güçlü olursa olsun iki kişiyi birden yukarı çekemez!

—Ama çekiyor işte...

—Az sonra yorulacak ve parmakları açılacak...

—O zaman iki arkadaşı da yere düşüp paramparça olur...

—Belki de üçü birden düşerler...

—Kemikleri tuzla buz olacak heriflerin..

Bu arada askerler halk gibi düşünmüyordu. Onlar kaçakların bir an önce ölmelerini bekliyor,böylece büyük bir dertten kurtulmayı istiyorlardı.

Venedikli komutan:

—Çabuk diğer birliklerden yardım çağırın! Bu bölgenin her tarafını sarmalıyız! diye bağırdı.

Sokakta bu konuşmalar geçerken Kara Murat ve arkadaşları damda ecel terleri dökmeye devam ediyordu. Azrail yanıbaşlarındaydı sanki...

Kara Murat avuçlarının terlediğini his-

sediyordu.

Çelik parmakları yavaş yavaş yorulmaya, gücünü kaybetmeye başlamıştı.

Yaşamında belki de ilk defa korkuyordu.

İki arkadaşının hayatı kendine bağlıydı çünkü...

İnançla, hırsla, inatla onları yukarı çekmeye devam etti.

Bu ne azimdi böyle?

Ona olağanüstü insan niteliğini veren belki de bu özelliğiydi...

Astor'un ayak bileklerine yapışmış halde havada asılı gibi duran Durakoğlu aşağıya bakınca başının döndüğünü hissetti.

Bulundukları yerden insanlar küçük küçük görünüyorardı.

—Vay anam vay! dedi. Bu ne yükseklik? Bir düşersek sokaktan parçalarımızı bile zor toplarlar...

Sonra yukarı seslendi:

—Haydi Kara Murat! Yiğit kardeşim! Biraz daha gayret et...

Kara Murat'ın konuşacak hali yoktu. Buna rağmen soluk soluğa:

—Az kaldı! dedi..Ya sizi kurtarırım, ya

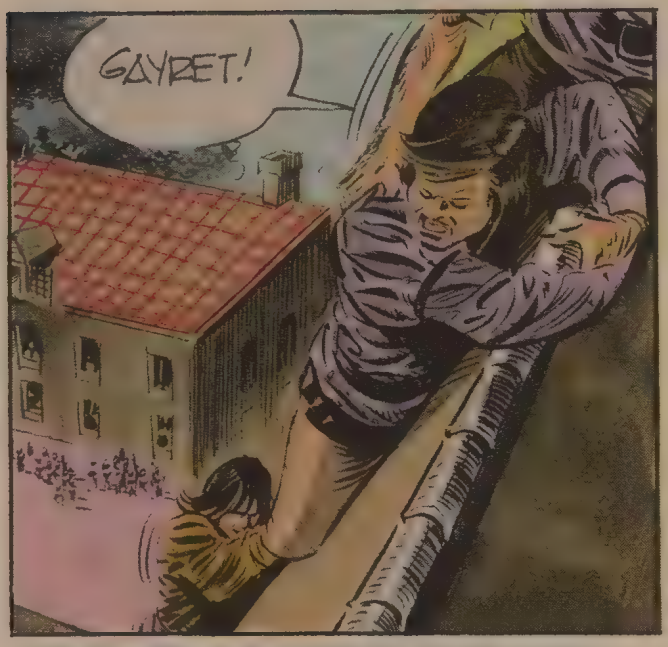

da hep beraber düşer ölürüz..Ya hep ya hiç!

Astor, elleri çatının tepesinin hizasına gelince güçlü pençeleriyle oraya yapıştı, kendisini yukarıya doğru çekerken Kara Murat da ona yardım etti.

Astor'un ayak bileklerine asılı olan Durakoğlu da iyice yükselmişti. Kara Murat çelik parmaklarıyle onu bileklerinden sımsıkı kavradı...

Astor'un ayaklarını bırakan Durakoğlu artık kendisini emniyette hissediyordu. Çatıya çıkması için hiç bir güç harcamasına gerek yoktu. Az sonra Kara Murat onu yukarıya çekip damın üzerine çıkarttı.

Şimdi üçü de sivri çatıda ata biner gibi oturuyorlardı.

Sokaktaki hayret çığlıkları bir uğultu halinde yükselerek bulundukları yere kadar ge-

liyordu.

Venedikli askerlerin komutanı çıldıracak gibiydi. Sağa sola emirler yağdırıyor:

—Göz göre göre kaçıracağız herifleri, diye tepinip duruyordu.

Üç arkadaş kısa bir süre dinlendikten sonra, çatıya tırmanma cambazlığından çok daha zor olan öbür tarafa inme cambazlığına başladılar.

Önce Durakoğlu aşağıya sarktı ve Astor'un ayak bileklerine yapıştı,sonra Astor, Kara Murat'ın ayak bileklerine yapışıp aşağıya sallandı. En son Kara Murat kuvvetli parmaklarını çatıya geçirip yavaş yavaş aşağıya kaydı.

Şimdi bütün ağırlığı Kara Murat'ın kolları çekiyordu. Üçünün de hayatı onun gücüne bağlıydı.

En altta bulunan Durakoğlu ayaklarını basacak sağlam bir yer bulunca:

—Tamam! diye bağırdı.

Astor, Kara Murat'ın ayak bileklerini bırakır bırakmaz,kaya gibi sağlam duran Durakoğlu'nun kucağına düştü.

Çatıda Kara Murat tek başına kalmıştı. Boşlukta tehlikeli bir şekilde sallanıyor, aşağıya atlamaya hazırlanıyordu.

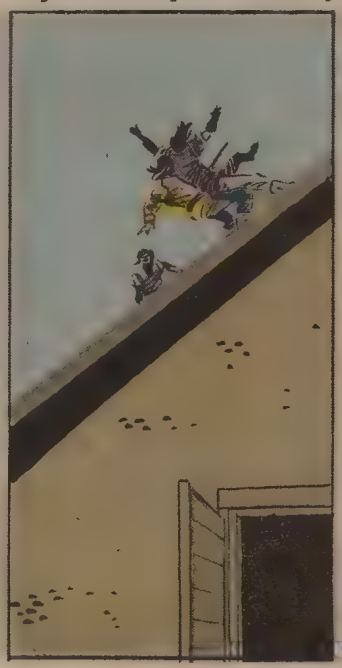

Durakoğlu Astor'u dama bıraktıktan sonra ayaklarını saçaktaki oluklara biraz daha sıkı yerleştirip başını yukarıya doğru kaldırarak kollarını açtı ve seslendi:

—Ben hazırım Kara Murat..Atla...

Arkadaşının gücüne büyük güveni olan Kara Murat kendisini boşluğa bıraktı.

Soluk kesici, tehlikeli bir andı bu...

Çatıdan bir güle gibi inen Kara Murat'ı kuvvetli kollarıyla kucaklayan Durakoğlu, bir an dengesini kaybeder gibi oldu, sarsıldı, sallandı..

Aşağıya düşüyorlardı...

Gözleri dehşetten büyüyen Astor çaresizlik içinde:

—Eyvah!.. diye haykırdı...

Ama Durakoğlu son anda insanüstü bir çabayla dengesini buldu, Kara Murat'ı çatıya indirerek:

—Öf be! Az daha boşluğa uçuyorduk, diye söylendi.

Tehlikeli cambazlıklar artık sona ermiş ti...İndikleri çatı daha düz ve kolay yürünebilir haldeydi..

Kara Murat:

—Karşıda bir pencere var. Oradan içeriye gireceğiz, dedi.

Üçü birden güvenle ve hızlı adımlarla yürümeye başladılar.

Sokakta onları gözden kaybeden sürü haykırarak, küfrederek koşuyor, lanetler yağdırıyordu.

Komutan:

—O kadar yükseklikten aşağıya inebil-

melerine imkân yok. Mutlaka düşüp parçalanmışlardır! diye söylenerek askerlerin en önünde gidiyordu...

Köşeyi döndükleri vakit onları kaldırımın üzerinde bir et ve kemik yığını halinde göreceklerinden emindi...

Sokağı hızla geçti, köşeyi döndü ve birden yıldırım çarpmış gibi sarsıldı, başının döndüğünü, gözlerinin karardığını hissetti..

Damların üzerinde de, sokakta da kimseler yoktu...

Kaçaklar ne olmuştu?

Kuş olup uçmuşlar mıydı?

Yoksa yer yarılıp içine mi girmişlerdi?

Komutan aklını oynatacak gibiydi.

Korkunç bir uluma halinde:

—Çabuk her tarafı sarın..Bütün evleri teker teker arayacağız! diye haykırdı.

Askerler telaşla dört bir yana dağıldılar.

Hepsi kin ve öfke içindeydi.

Kara Murat'la arkadaşlarını buldukları vakit parçalayacaklarına yemin ediyorlardı. Şimdi müthiş bir insan avı başlamıştı.

★ ★ ★

Venedik'te zengin ailelerin yaşadığı

ünlü Gesuiti sokağındaki evlerden birinin penceresinden dışarıya dalgın dalgın bakmakta olan genç bir kadın:

—Bu gürültüler de ne? Yine birilerini kovalıyorlar galiba? diye mırıldandı.

Bu genç kadın çok güzeldi..Mahzun bakışlı, iri, siyah, etkileyici gözleri vardı.

Venedik'e beş yıl önce gelmiş, iki yıl önce polis müdürü Rafaello ile evlenmişti.

Aslında Rafaello'yu sevmiyordu ama sığınacak birine ihtiyacı vardı..Kendisini seven, yabancı olduğu bu ülkede ona destek olup, tüm gücüyle koruyacak bir erkek olmazsa rahat edemeyeceğini anlamıştı.

Polis müdürü Rafaello ona âşıktı, her dediğini yapıyordu, her isteğini hoşgörü ile karşılıyordu.

Genç kadın dalgın bakışlarını sokakta

gezdirirken birden pencerede üç korkunç hayalet belirdi, ellerinde kılıçlar olan bu adamlar bir anda odaya atlayıverdi.

Genç kadın irkildi, güzel gözleri hafifçe büyüdü ama fazla korkmadı. Tam tersine bir saniye içinde kendisini toparlayıp gururla başını kaldırarak hiç titremeyen sert bir sesle sordu:

—Kimsiniz? Buraya ne hakla giriyorsunuz?

Kara Murat hem kendisi, hem arkadaşları için, genç kadından özür dilemek istedi. Başını hafifçe eğerek:

—Şey...Bağışlayınız bizi sinyora, diye mırıldanırken birden odayı derin bir hayret çığlığı kapladı:

—Kara Murat!..

Kara Murat irkilerek başını kaldırdı, karşısındaki genç ve güzel kadına dikkatle bakınca, o da hafif bir çığlık atmaktan kendini alamadı:

—Elen!..Sen ha?

Genç kadın uzun yılların biriktirdiği bir heyecan ve özlemle koşup kendisini Kara Mu-

rat'ın kollarının arasına attı. Bir rüya gördüğünü sanarak gözlerine inanamıyor, titreyen dudaklarının arasından şu sözler dökülüyordu:

—İstanbul'dan buraya benim evime geldin ha? Tanrım! Bu ne mutluluk? Kalbim duracak neredeyse...

Kara Murat, ne diyeceğini şaşırmıştı. Başını göğsüne yaslayan genç kadının saçlarını şefkatle okşarken Durakoğlu ve Astor olanlardan hiç bir şey anlamadan hayretle açılan gözleriyle onlara bakıyorlardı..

Kara Murat tatlı ve yumuşak bir sesle:

—Sevgili Elen, dedi. Dünyada her şey aklıma gelirdi de, bir haydut gibi girdiğim bu evde seninle karşılaşacağım aklıma gelmezdi.

Elen derin bir üzüntüyle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 MART 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 321 FİYATI 500 KURUŞ

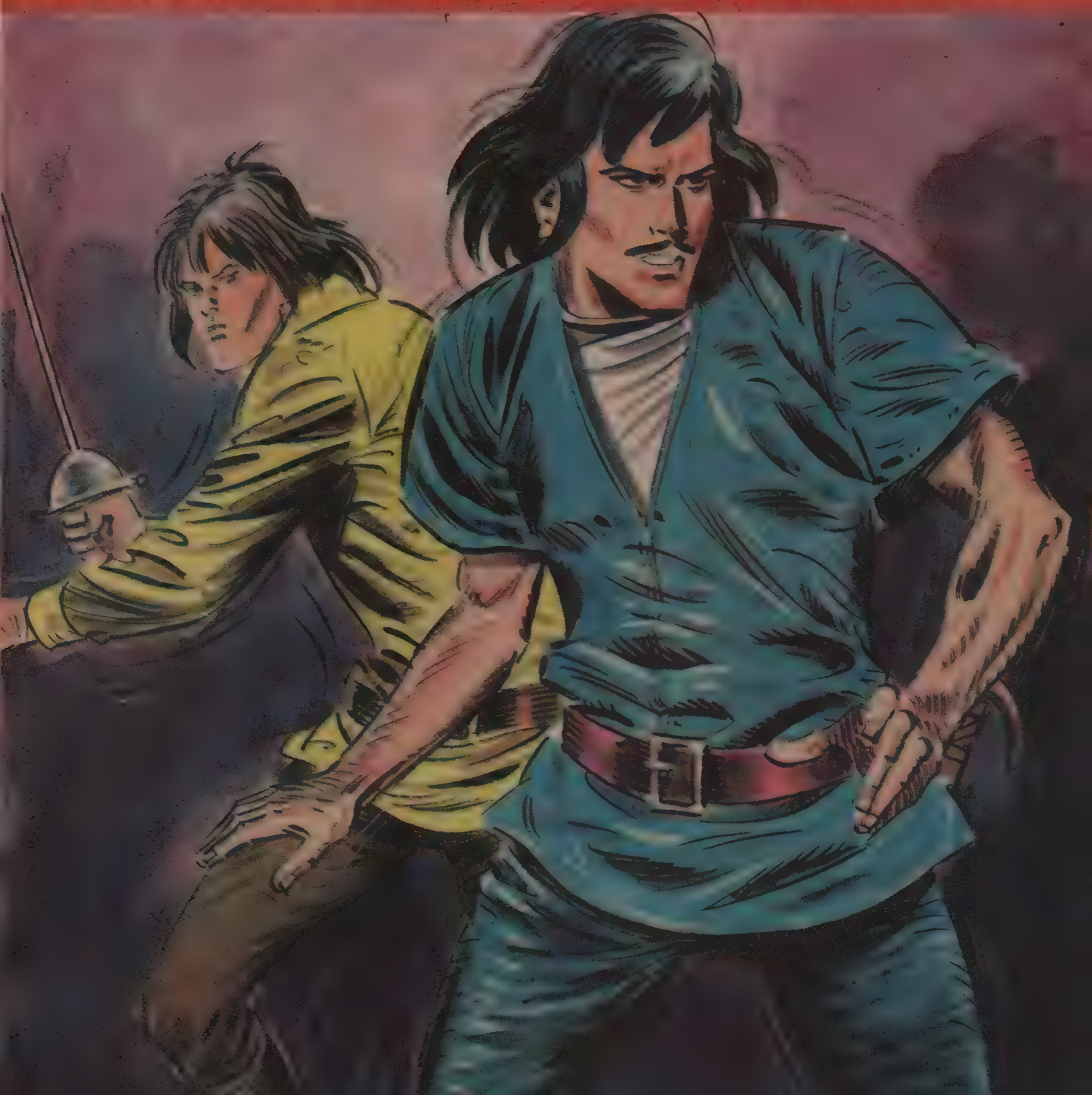

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır.Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

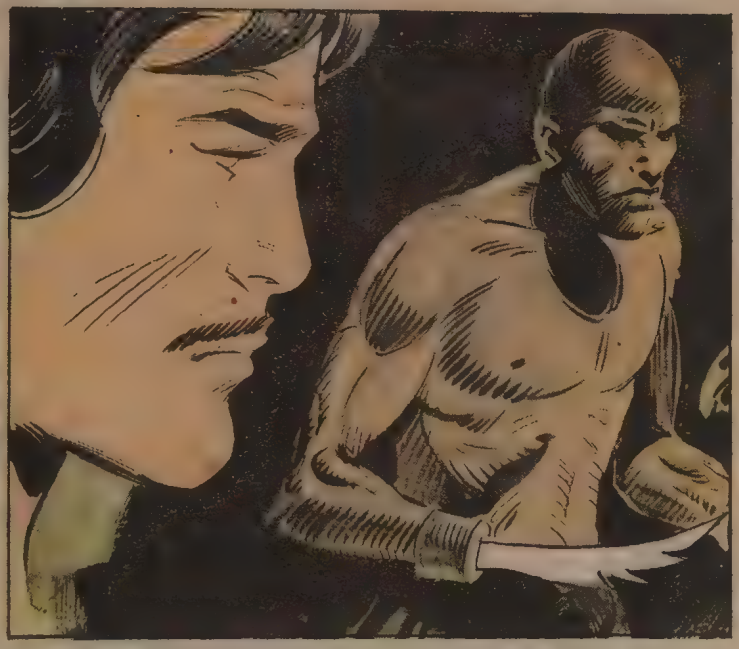

—Demek Venedik'e benimiçin gelmedin? diye sordu.

Kara Murat, başını salladı:

—Hayır...Gelişimin nedeni başka..Elen..Ama seni gördüğüme çok sevindim.İnan bana, çok mutluyum...

Delikanlı, kalbinde Elen'e karşı duyduğu o eski aşkın külleri altında hâlâ bir ateşin yanmakta olduğunu hissetti.Vücudu, genç kadının sıcaklığıyla ürperdi.

Elen'le Midilli Adası'nda geçirdikleri o kanlı,korkunç, aşk dolu günler, bir sis perdesinin arkasından hayalinde belirdi...

Elen de aynı şeyleri düşünüyordu.

Bizans İmparatorluğunun Başbakanı Notaras'ın kızıydı...

Fatih İstanbul'u zaptedince, bir gemiyle Midilli Adası'na kaçmıştı...

Kara Murat'ın Midilli'ye gelişini, saraydan beraber kaçışlarını, tek kollu korkunç zenci Şandi ile Kara Murat'ın yaptığı ölüm dövüşünü daha dün gibi hatırlıyordu...

O zamanlar, Kara Murat'ı hem sevmiş, hem de ülkesini yıkan bir ulusa mensup olduğu için, ondan nefret etmişti.

Kara Murat'ı Midilli Sarayında yüzlerce kişinin önünde kırbaçladığı gün geldi aklına... Sonra dağlarda uyurken çılgınca bir girişimle delikanlının gözlerini ateşten çubuklarla oymaya kalkıştığını hatırladı.

Buna rağmen, Kara Murat ona özgürlüğünü bağışlamıştı.

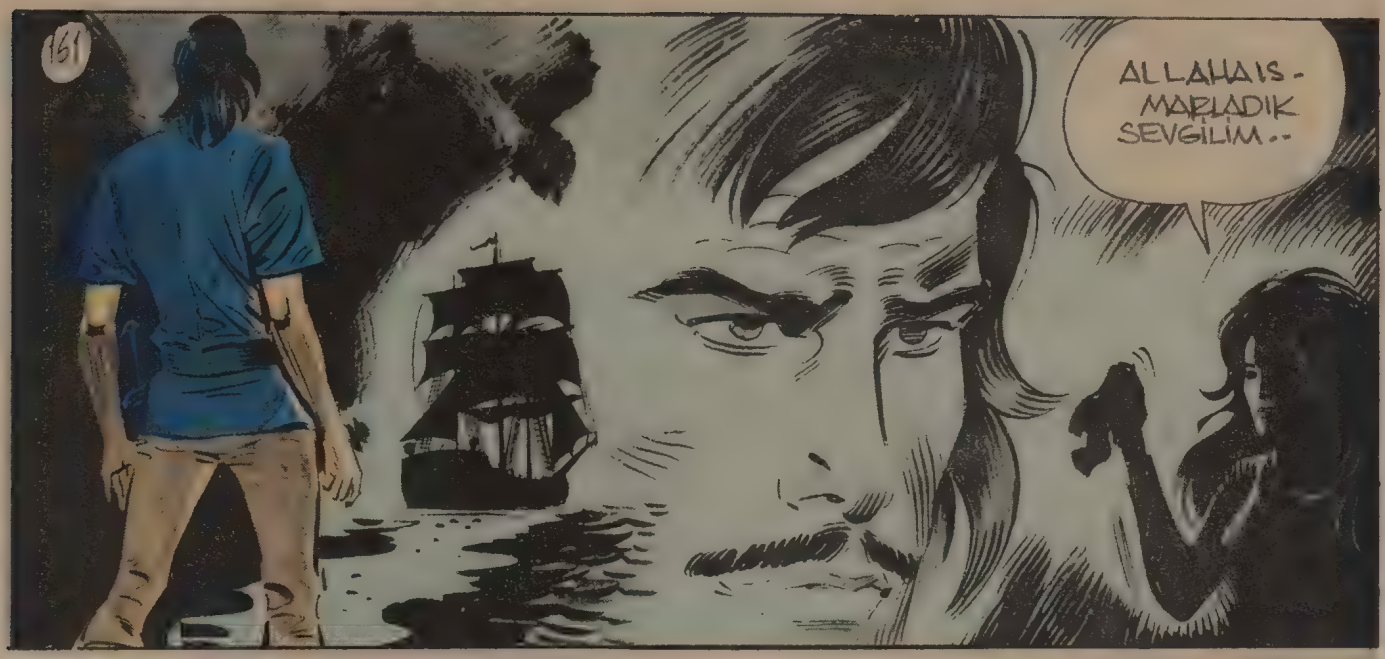

Kötülüğe karşı sunulan bu iyilik Elen'in yüzüne çarpan bir tokattı sanki...

Hep düşmanca davrandığı Kara Murat, onun tüm suçlarını bağışlayarak, yüksek ve soylu bir ruha sahip olduğunu göstermişti.

Yıllarca önce, Elen'i bir gemiye bindirerek, Midilli'den Venedik'e gönderirken delikanlının bakışlarında tatlı bir şefkat, ılık bir sevgi vardı...Genç kadın:

küçülmüş ve Elen o günden sonra Kara Murat'ı bir daha görememişti...

Şimdi kendini rüyada sanıyordu.Hayal mi, gerçek mi, pek farkında değildi...

İşte Kara Murat karşısındaydı ve kendisine gülümsüyordu.Elen:

"—Tanrım...Gerçek mi bu?" diye mırıldandı.

"—Türkleri çok yanlış tanımışım.. Kara Murat'ı seviyorum" diye ağladığını hatırlıyordu.

Geminin küpeştesinden derin bir heyecan içinde sahile bakarken, titreyen elinde sıktığı mendili sallayarak Kara Murat'a:

"—Allahaısmarladık sevgilim!" dediğini sanki dün gibi anımsıyordu.

Gemi uzaklaşmış, ada ufukta nokta gibi

Genç kadının duruşu, sessizliği, gözlerinde beliren ıslaklık, sözle anlatılamayacak kadar derin heyecanları ifade ediyordu.

Durakoğlu, sokakta gitgide büyüyen gürültüleri dinleyerek Astor'a:

—Dışarıda askerler av köpekleri gibi bizi arıyor, içeride ise romantik bir manzara gözlerimizi dinlendiriyor, dedi.

Astor, Kara Murat'la Elen'e bakarak içini çekti:

—Ne güzel!...

—Nedir güzel olan?

—Aşk...

Astor, birden, nişanlısı Juana'yı hatırlamış, kalbi heyecanla titremişti.."Evet... Aşk!..." diye tekrarladı.

Acaba Juana şu anda neredeydi?..

Kendisinin zindandan kaçtığını duymuş muydu? Onu görebilecek miydi?

Durakoğlu, Elen'i uzun uzun süzerek aklından şunları geçirdi:

—Bu Kara Murat hınzırı,ağzının tadını biliyor vesselam...Ne güzel kadın..Eski bir sevgilisi olsa gerek..Onun sevgililerinin hepsini tanıyorum sanırdım ama yanılmışım... Bunu ilk kez görüyorum...

Elen'in Kara Murat'a dikilen bakışları sevgiyle ışıldıyordu.Yüzünde en küçük bir düş kırıklığı belirtisi yoktu ama ne yazık ki bütün bunlar, uğradığı müthiş hayal kırıklığını, içinde kaynaşan üzüntü dolu duyguları saklamak için takındığı bir maskeden başka bir şey değildi...

Elen tatlı bir sesle:

—Ah, dedi.Kocam eve gelip de sizi görünce çok sevinecek..Çünkü yıllardır ona hep hayatımın kurtarıcısı olan Kara Murat'tan bahseder dururdum...

Kara Murat:

—Kocan mı? diye sordu.Sonra düşünceli bir şekilde devam etti:

—Kocan bizi görmese daha iyi olur sanırım..Benim ve arkadaşlarımın yüzünden başının derde girmesini istemem...

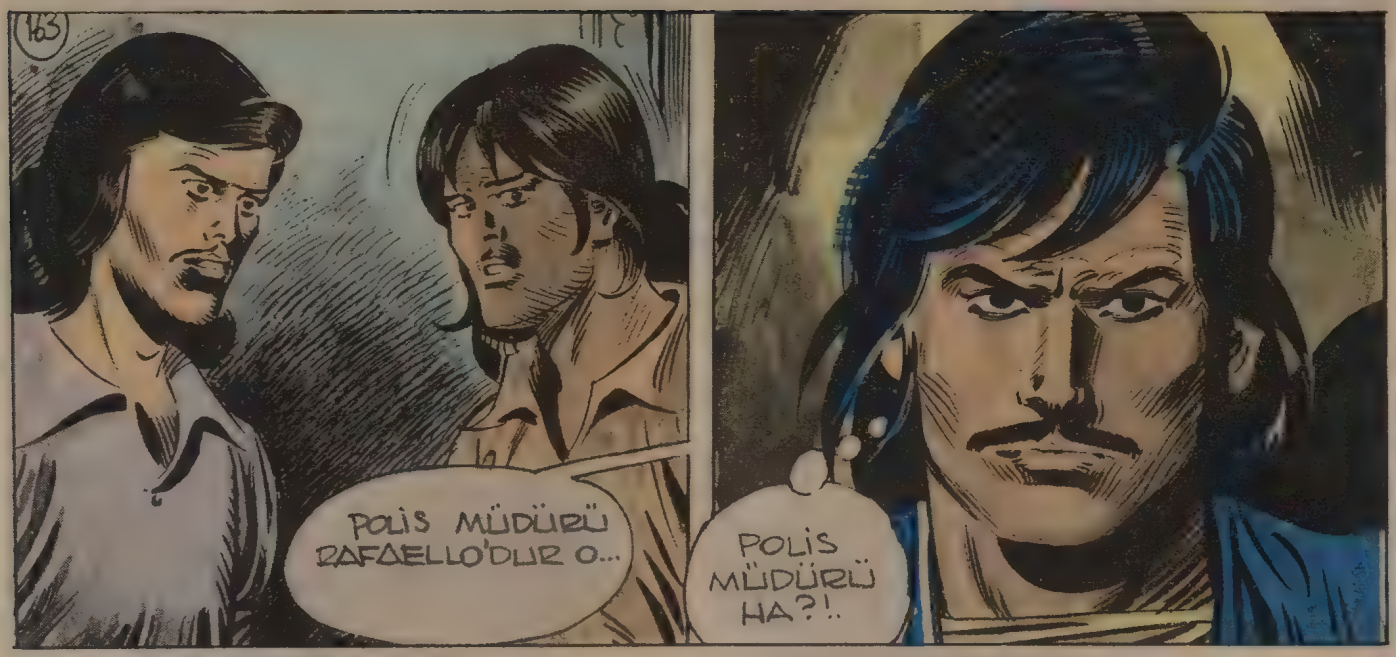

Elen tatlı tatlı gülümsedi:

—Kocamın kim olduğunu bilmiyorsun galiba? Bu ülkede sözü geçen kişilerin başında gelir.Venedik Polis Müdürü Rafaello'dur o...

Durakoğlu ile Astor'un gözleri iri iri açılırken, Kara Murat canı sıkılmış bir halde yüzünü buruşturdu.İçinden:

"Bir bu eksikti..Nedense her isim ters gidiyor.." diye söylendi.

Elen'in davranışından, kocasının eve gelmek üzere olduğu belli oluyordu..Kara Murat bir an önce gitmeleri gerektiğini düşünerek kendi kendine:

"Polis müdürü ha!" diye mırıldandı. "Bugün üstüme çöken bu uğursuzluk nedir? Adam bizi burada görürse işimiz tamam..Ya kıskıvrak yakalanırız, ya da adamı öldürmemiz gerekir...

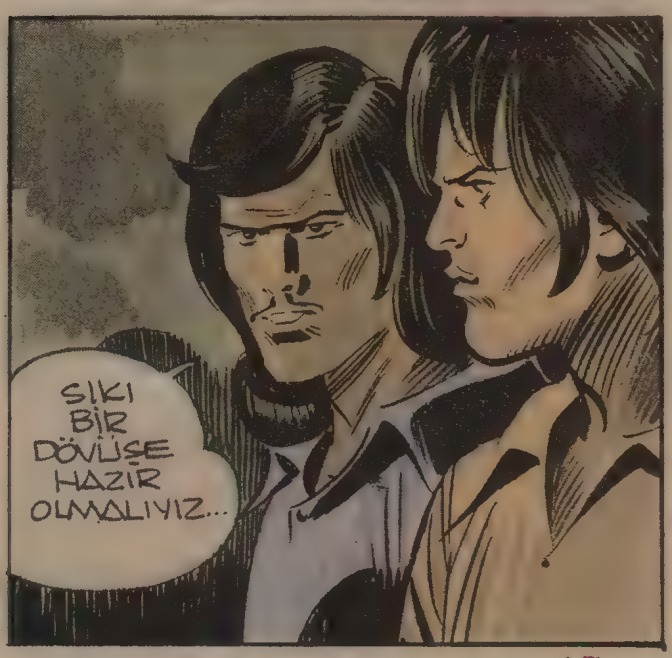

Bu sıkıntılı düşünceler Kara Murat'ın kafasında dönüp dururken Astor Durakoğlu'na hafif bir dirsek vurarak fısıldadı:

—Sıkı bir dövüşe hazır olmalıyız..Polis Müdürü Rafaello'yu iyi tanırım..Acımasız bir adamdır..Karısının hatırı için bizim kaçmamıza asla göz yummaz...

Durakoğlu o zaman durumlarının pek parlak olmadığını ve her zamankinden daha fazla tetikte bulunmaları gerektiğini anladı...

Oysa Kara Murat'ın eski bir sevgilisiyle karşılaşmalarının, kendileri için sevindirici bir rastlantı olduğunu sanmıştı.

Bu sırada Kara Murat acı acı düşünmeye devam ediyordu:

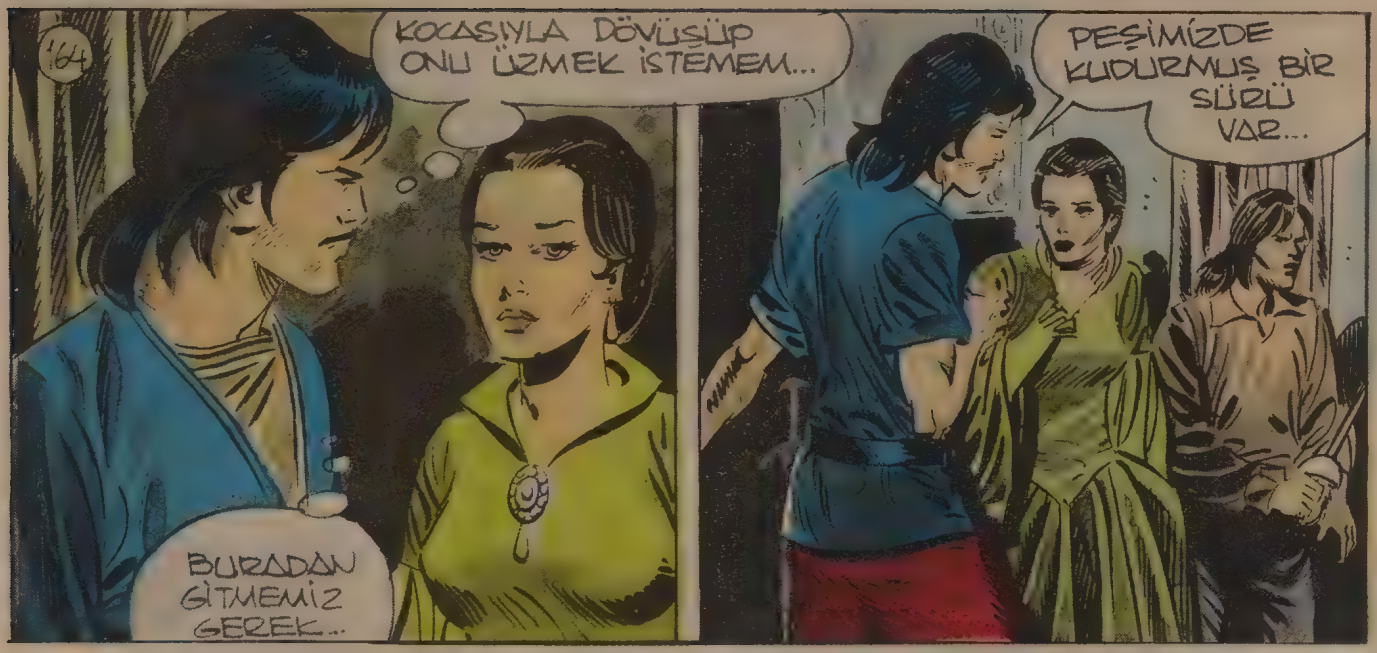

"—Hayır...Elen'in gözlerinin önünde kocasıyla dövüşüp onu üzmek istemem. Ama yakalanmak da işimize gelmez..Kurtuluşa bu kadar yaklaştıktan sonra koyun gibi boğazlanmak hiç hoş bir şey değil doğrusu.. O halde hemen buradan gitmemiz gerek."

Bu kararı verince Elen'e döndü hâlâ siyah gözlerinde derin bir sevgi ışıltısıyla kendisine bakmakta olan genç kadına:

—Sevgili Elen, dedi.Evine giriş şeklimizden herhalde anlamış olman gerekir.Başımız dertte...Peşimizde kudurmuş bir sürü var..Parçalamak için bizi kovalıyorlar...Sokaktaki öfkeli gürültüler buradan bile kolayca duyuluyor."

Elen, küçük zarif eliyle Kara Murat'ın

ağzını kapattı:

—Sus...Böyle konuşma lütfen...Tehlikede olduğunuzu anladım.Ama burada, benim evimde tam bir güven içinde bulunduğunuzu bilmenizi isterim...

Genç kadının verdiği bu güvence Kara Murat için yeterli değildi..Kararlı bir sesle:

—Hayır Elen, dedi. Madem ki, kocan polis müdürü, bizi yakalaması onun görevi oluyor..Senin dostluğundan bu şekilde yararlanmak istemem..Allahaısmarladık...

Delikanlı, arkadaşlarına peşinden gelmelerini işaret ederek kapıya doğru yürüdü..

Aynı anda merdivende ayak sesleri duyuldu...

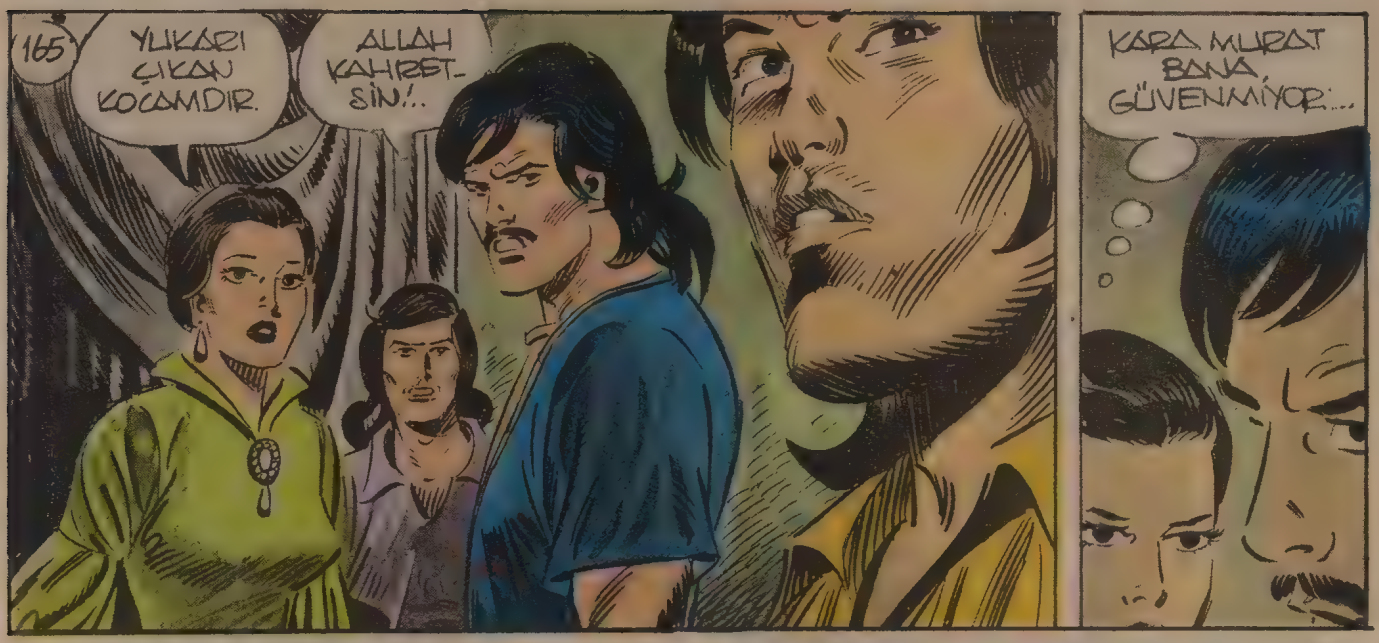

Elen acı bir gülümseyişle:

—Artık isteseniz de gidemezsiniz, dedi..Çünkü yukarıya çıkan kocamdır.Bakın ayak sesleri duyuluyor?

Kara Murat elini kapıya doğru uzatmışken,donmuş gibi kalakaldı.. Rengi sararmış, bakışlarında bir öfke ışıltısı dolaşmaya başlamıştı:

"—Allah kahretsin!..Galiba bu evden sağ çıkmamız nasip olmayacak" diye söylendi...

Elen onun hareketlerini üzüntülü gözlerle, fakat büyük bir dikkatle izliyor:

"Kara Murat bana güvenmiyor? Neden" diye düşünüyordu...

Genç adama yaklaşarak onun alev gibi yanan elini tuttu, hıçkırıklarını güç zaptettiği kolayca anlaşılan bir sesle:

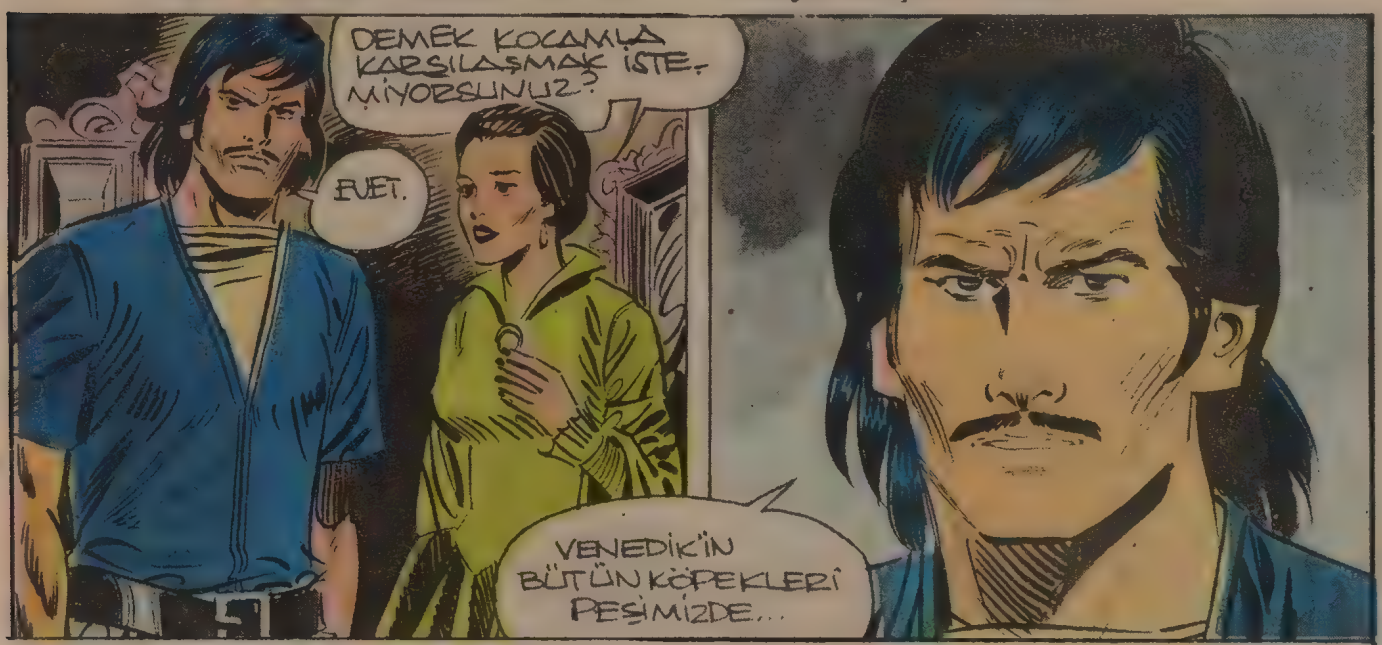

—Demek işlediğiniz suç o kadar önemli? dedi.Demek kocamla karşılaşmak istemiyorsunuz?

Kara Murat artık kaçmak için vaktin çok geç olduğunu anladığından sakinleşmiş, fakat yüzü şimşek çakmaya hazırlanan bulutlar gibi kararmıştı:

—Evet, diye mırıldandı. Kocanla biz can düşmanı sayılırız...Şu gördüğün iki arkadaşım, Durakoğlu ve Astor, bu sabah cellat baltası altında can verecekti.Onları kurtardım. Ama şimdi Venedik'in bütün köpekleri peşimizde..Bir zamanlar Midilli'de Şandi ile adamlarının senin ve benim peşimde oldukları gibi...Oysa sen de ben de suçsuzduk...

Kara Murat'ın güzel erkek yüzünün hatları sıkıntıyla gerilmişti..

Elen'in sarardığı, dudaklarının titrediği görülüyordu..Genç kadın kederli bir tavırla:

—Anlıyorum, dedi. Ama yine de bir rastlantı sonucu girmiş olduğunuz bu dost evinde güvendesiniz..Bana inan Kara Murat..

—İnanmak isterim Elen...Ama ne yazık ki, olayları olduğu gibi görmek gerek... Kocan bizi kovalayan adamların şefidir.Bizi yakalamak görevidir.Bizi burada görür görmez adamlarını çağırmasından daha doğal ne olabilir ki?

Elen adeta isyan etti:

—Olamaz...Ben varken size kimse dokunamaz...İşte kocam geliyor..Gerçeği hep beraber göreceğiz...

Kara Murat arkadaşlarına döndü. Emreden bir sesle:

—Kılıçlarınızı indirin, dedi.Burada bize böylesine yakınlık gösteren Elen'in önünde kocasıyla dövüşemeyiz..Onu öldürerek bir zamanlar sevdiğim bu güzel kadını ıstırap içinde bırakamayız...

Durakoğlu:

—Ne? diye haykırdı. Kuzu gibi teslim mi olacağız?

Astor öfkeyle kükredi:

—Yeniden zindana dönmektense vuruşarak ölmeyi tercih ederim...

Bu sırada kapı açıldı, iri gövdesiyle Venedik Polis Müdürü Rafaello içeri girdi:

—Elen...

Adam birden zınk diye durdu.Tepeden tırnağa titreyerek hayretle açılan gözleriyle odadakilere baktı.Boğuk ve ıstırap dolu bir sesle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 MART 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 322 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır.Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

—Bu da nesi? diye söylendi...

Karısının yanında üç erkek duruyordu.. Polis Müdürünün allak bullak olmuş suratını dehşetle karışık derin bir şaşkınlık ifadesi kaplamıştı.Bir an sustu sonra adeta gürledi:

—Astor ile iki kaçak Türk burada ha? Bütün Venedik'te aradığımız canilerin benim evimde ne işleri var?

Polis Müdürü şimşek gibi bir hızla kılıcını çekti yıldırımlar çakan gözlerini Kara Murat ve arkadaşlarına dikerek haykırdı:

—Sığınmak için başka yer bulamadınız mı köpekler? Bu ne cüret? Bu ne küstahlık?

Odaya derin bir ölüm sessizliği çöktü... Rafaello, Avrupa'nın en iyi silahşörlerinden biriydi. Adamları yardıma gelinceye kadar

üçünü de oyalayabileceğini düşünerek haykırmaya devam etti:

—Karımı bırakın...Sizinle tek başıma dövüşmeye bile hazırım..Elen'i bu işe karıştırmayın...

Kara Murat ellerini göğsünün üzerine kavuşturmuş bir halde soğuk bakışlarla Rafaello'yu süzüyordu:

—Karını tutan yok Senyör Rafaello dedi.O serbesttir..Onu rehin aldığımızı sanmakla yanıldın..Bizden böyle bir küçüklük bekleme!...

Polis Müdürünü bu cevap kadar şaşırtan bir söz olamazdı...Dışarıda bütün evleri bir bir aramakta olan askerlere seslenmeyi unutarak hayretle sordu:

—Karımı rehin olarak tutmuyor musunuz? Peki o halde ne istiyorsunuz? Buraya neden geldiniz?

Kara Murat cevap vermek üzereyken Elen araya girdi, eliyle genç adama susmasını işaret ederek kocasına döndü gururla başını dikerek:

—Rafaello, dedi. Bana iyilik etmiş, benim hayatımı kurtarmış bir adamın karşısında seni böyle elinde kılıçla görmek istemiyorum. İndir kılıcını lütfen...

Polis Müdürü sarardı titreyen bir sesle mırıldandı:

—Ne demek istediğini anlamadım...

Elen adeta fısıldarcasına konuştu:

—Karşında duran, sana her zaman sözünü ettiğim Kara Murat'tır...

Rafaello ansızın tokat yemiş gibi sarsıl-

dı, sararan yüzüne birden kan hücum etti. Derin bir iç çekişi ile:

—Yaa? Demek ünlü Kara Murat bu ha? diye mırıldandı...

Karısının onunla yaşadığı serüveni biliyordu. Açıksözlü, dürüst bir kadın olan Elen, evlenmeden önce kocasına, Midilli Adası'nda başından geçen serüvenleri anlatmıştı... Bu nedenle Polis Müdürü karşısındaki delikanlı

yı ismen çok iyi tanıyordu...

Adamın kalbini birden derin bir kıskançlık alevi sardı. Kara Murat'ın üzerine atılmak, onu parçalamak isteği yüreğini tutuşturdu. Karısına kendisinden önce sahip olan bu erkeği karşısında görmek adamı bir an çıldırtır gibi olmuştu...

Elen yumuşak bir sesle kocasına:

—Kılıcını kınına sok Rafaello, dedi..Onlar benim konuğumdur..Aynı zamanda senin de konuğun tabii...

Polis Müdürünün gözlerinde çılgınca pırıltılar dolaşıyor,karısının ilk sevgilisine gözleri takılınca bütün vücudu kasırgaya tutulmuş gibi öfkeyle titriyordu...

Bu sırada evin kapısı şiddetle yumruklandı..Dışarıdan sert bir ses:

—Kanun adına kapıyı açın! diye haykırdı...

Sapsarı kesilen Elen titreyerek mırıldandı:

—Bu ne demek oluyor? Bu evin Polis Müdürünün evi olduğunu bilmiyorlar mı? Neden kapıyı çalıyorlar?

Rafaello hazin bir gülüşle:

—Askerlere, benim evim de dahil olmak üzere bütün evleri aramaları için kesin emir vermiştim, dedi...

Elen, alninda biriken endişe terlerini eliyle silerken kalbinin parçalanacak gibi çarptığını hissetti. Kocasına doğru atılarak:

—Onlara engel olmalısın! diye bağırdı..

Rafaello gözündeşimşekler çakarak odadakilerin duymayacağı bir sesle sordu:

—Neden? Karımın sevgilisini kurtarmak için mi?

Elen'in sesi heyecandan düğümlendi:

—Saçmalıyorsun..Bu konuyu sonra tartışırız...

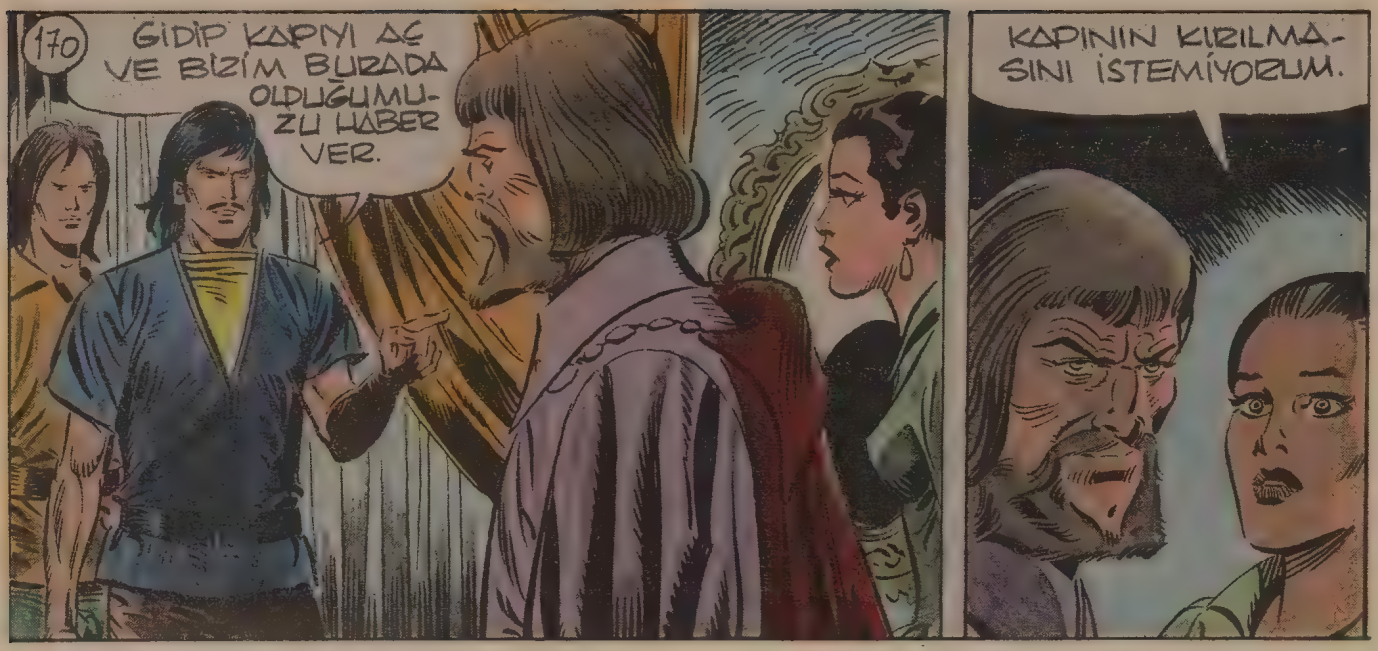

Bu sırada kapı yeniden gümbür gümbür çalındı...Askerlerin komutanı kapının açılmasını emrediyordu...

Kara Murat sakin bir sesle:

—Haydi Sinyor Rafaello, dedi. Gidip kapıyı aç ve bizim burada olduğumuzu haber ver...Böylece bizi yok etmek isteyen efendilerine iyi bir hizmette bulunmuş olursun..Bu gibi fırsatları değerlendirmek gerek...

Sokakta, kapıya yumruklar daha şiddetle indirilmeye başlanmıştı..Aynı sert ses yine duyuldu:

—Son kez söylüyorum..Ya kapıyı açarsınız, ya da kırdırırım...Emir böyle...

Elen, keder dolu bir sesle kocasına:

—Haydi Rafaello dedi. Aşağıya in ve adamlarla konuş...Kapının kırılmasını istemi-

yorum...

Sokakta kapıya artık müthiş darbeler indirilmeye başlanmıştı..Gerçi kapı şimdilik dayanıyordu ama az sonra kırılacağı muhakkaktı...

Polis Müdürü soğuk ve tehdit dolu bir sesle homurdandı:

—Evet aşağıya inip kapıyı açmalıyım..

Astor, Durakoğlu'na:

—Bu adam bizi mutlaka ele verir, diye fısıldadı. Üstelik Kara Murat'a bakışlarında derin bir kin ve kıskançlık alevi görür gibi oldum...

Durakoğlu:

—O halde çarpışmaya hazırlanalım, diye homurdandı...

Elen birden, kapıdan çıkmak üzere olan kocasının önüne atıldı ve onu kolundan tutarak:

—Sana bir şey söyleyeceğim Rafaello, dedi. Adamlarını içeri sokarak konuklarımı yakalatmak istersen, o adamlar benim cesedimi çiğnemeden içeriye giremezler...İşte bu hançerle kendimi öldürürüm...

Elen, tehdidinin boş olmadığını kanıtlamak için avucunda sıktığı küçük bir hançeri kocasına gösterdi...

Rafaello'nun alnında soğuk terler birikmişti...Adamın derin bir kararsızlık içinde bocaladığı görülüyordu...Yüreğinde anlatılmaz bir acı hissetti...

Aşk, kıskançlık ve görev duygusu Polis Müdürü'nün kalbinde olanca şiddetiyle çarpıyordu...

Elen'in yüzündeki sert ifade, verdiği kararın kesinliği hakkında hiç bir kuşkuya yer bırakmıyordu...

Askerler kapıyı gümbür gümbür çalmaya devam ediyorlardı.

Astor, yüzünde derin bir endişe ifadesiyle Durakoğlu'na fısıldadı:

—Bu herif bizi mutlaka ele verir..Ondan insanca duygular beklenemez..Ben Rafaello'yu iyi tanırım...

Durakoğlu öfkeyle homurdandı:

—Öyleyse herifi gebertelim...

Kara Murat,öne doğru atılmak isteyen Durakoğlu'nu sert bir bakışla durdurdu...Karşısındakilerin duymayacağı bir sesle:

—Bekle Durakoğlu, dedi..Aslında bu adama ben de güvenemiyorum.Kalbi kıskançlık

atesiyle kavruluyor..Ama Elen'i üzecek bir hareket yapamayız...

—Fakat bizi yakalatacak...

—Belki..Ama yine de şansımızı denemeliyiz...

Elen, Rafaello'nun bakışlarından kocasının kendisine karşı duymuş olduğu aşkın zayıfladığını anladı, yüreğinde sözle tarif edilmez bir acı hissetti...

Bütün gücünü toplayıp, umutsuzca tekrarladı:

—Evet Rafaello...Askerler buraya çıktıkları vakit benim ölümü bulacaklar..Bundan emin olabilirsin...

Adamın alnında soğuk terler birikmişti. Kararsızlık içinde bocaladığı anlaşılıyordu...

Bir yanda sevdiği karısı, bir yanda göre-

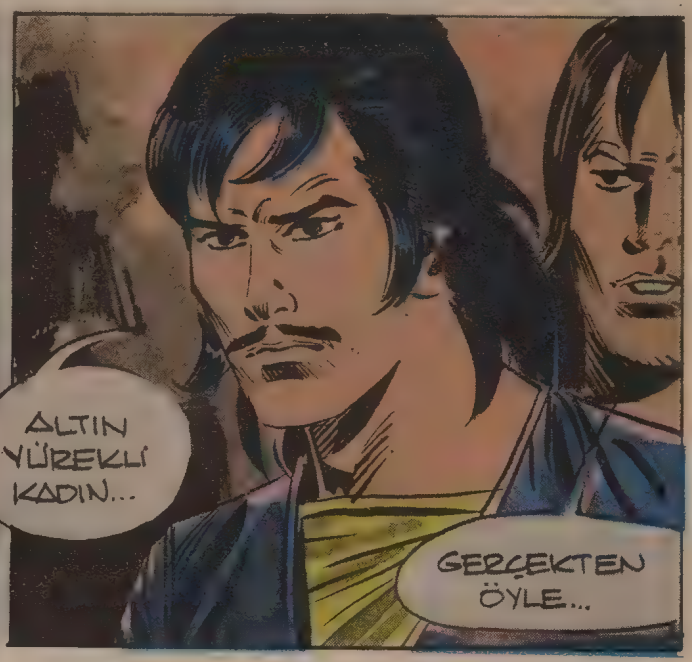

vi...Ayrıca korkuyordu...Çünkü kaçakları saklamak büyük bir suçtu...

Kapıdan çıkarken:

—Elen, sevgilim..diye mırıldandı...

Ama Elen o kadar kararlıydı ki, Rafaello başka bir şey demeden merdivenlerden inmeye başladı...

Kara Murat, Elen'in soylu davranışına hayran kalmıştı:

"—Altın yürekli kadın" diye mırıldandı.

Durakoğlu başını salladı:

—Gerçekten öyle...

Rafaello merdivenlerden inerken bir yandan da askerlere:

—Durun...Kapıyı kırmanıza gerek yok.. Açıyorum.. diye sesleniyordu...

Rafaello odadan çıktıktan sonra Kara Murat, Elen'e:

—Sağol, dedi. Bizi kurtarmak için yaptığın fedakarlık çok büyük...

—Belki...Fakat henüz kurtarabilmiş değilim...

—Ne demek? Kocan göz göre göre seni feda mı edecek?

—Ona güven olmaz...

Elen yanılmıyordu...

Kapıyı döven askerler, Rafaello'nun seslenmesi üzerine durup beklemeye başlamışlardı.

Polis Müdürü kırılmak üzere olan kapıyı açar açmaz bir solukta:

—Kaçaklar yukarıda...Yakalayın!..diye emretti...

Askerler sessiz ve hızlı adımlarla merdivenleri tırmanırlarken Rafaello yukarıdan duyulmayacak şekilde seslendi:

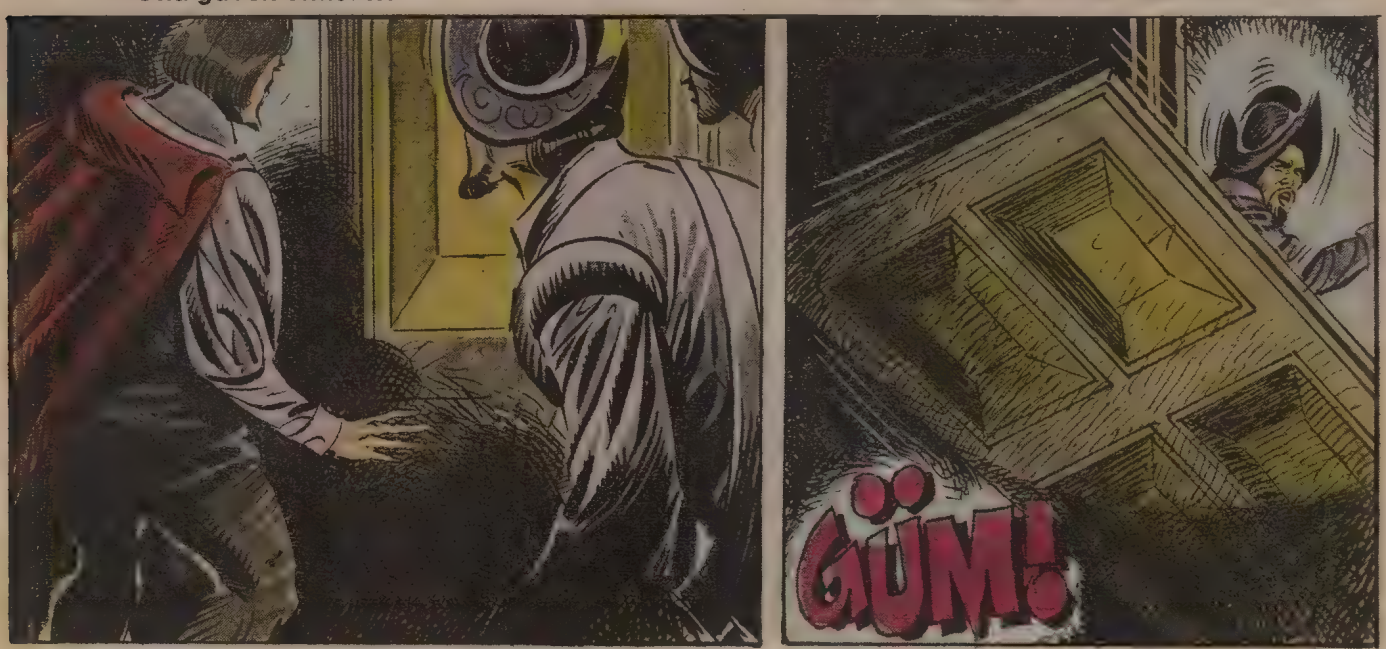

—Dikkat edin...Karımı rehin tutuyorlar..Ona bir şey olmasın...

Adamlar üst kata çıktıklarında Polis Müdürü'nün gösterdiği odanın kilitli olduğunu görüp durakladılar...Rafaello korkunç bir sesle:

—Kırın ! dedi...

O ana kadar öfkelerini güç zapteden askerler,haykırışlar ve küfürler arasında kapıya saldırdı.

Kalın olmayan kapı, kudurmuşçasına atılan sürüye fazla dayanamadı, menteşeleri yerinden oynadı ve sökülerek büyük bir gürültüyle odanın ortasına devrildi...

Fakat, o da ne?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

2 NİSAN 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 323 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

Elen odada yalnızdı.

Kara Murat ve arkadaşları, ortadan kaybolmuşlardı.

Rafaello haykırdı:

—Ne yaptın?

Elen soğuk bir sesle:

—Onları kurtardım, dedi.

Rafaello çıldıracak gibiydi:

—Nasıl yaparsın bunu? Devletin düşmanı olan o azılı canileri nasıl kurtarırsın?

Elen içini çekerek:

—Onlar benim konuğumdu, dedi.

Karısının Kara Murat'a karşı olan aşkını bilen Rafaello bir an çılgınlık nöbeti geçirir gibi oldu, sonra güçlükle kendisini toparladı. Aşk ve öfke, kalbinde bütün şiddetiyle çarpışıyordu. Boğuk ve vahşi bir sesle homurdandı:

—Ne olursa olsun, elimden kurtulamaya

caklar...

Kara Murat ve arkadaşları nereye gitmişlerdi?

O kısa zaman süresi içinde, ortadan nasıl kaybolmuşlardı?

Bunu Elen sağlamıştı...

Çabuk karar veren ve hemen harekete geçen bir kadın olduğundan ,salonun öbür tarafındaki pencereyi açmış ve Kara Murat'ı elinden tutarak şöyle demişti:

—Buradan aşağıya atlayın. Oldukça yüksek ama, üçünüz de bunu yapabilecek kadar çeviksiniz sanıyorum...

Kara Murat,Elen'in elini tutup dudaklarına götürerek, usulca öptü. Genç kadın bütün vücudunun tarifsiz bir hazla ürperdiğini hissetti.

—Haydi, çabuk olun.. Azgınlar buraya gelmek üzere.. Aşağıya atladıktan sonra sağ tarafta bir merdiven göreceksiniz. O merdiven kanala kadar iner. Rıhtımda her zaman bir gondol bağlıdır. Gondolcuya sadece "Bizi Notaras'ın kızı yolladı" deyin yeter. Haydi Tanrı yardımcınız olsun...

Kara Murat ,saygılı bir sesle:

—En kısa zamanda seninle yeniden görüşmek umuduyla ayrılıyorum Elen, dedi. İnan bana peşimizdeki şu sürüden kurtulur kurtulmaz geleceğim...

Elen, kollarını uzattı, ayaklarının ucunda yükselerek, Kara Murat'ın boynuna sarılıp onu, uzun uzun öptü. Bir veda öpücüğü gibiydi bu...Tatlı bir rüyada yaşar gibi mırıldandı:

—Seni son kez de olsa gördüğüm için

mutluyum. Dilerim üçünüz de kurtulursunuz. Ama hayatınız ciddi şekilde tehlikede Kara Murat...Venedik'ten çıkabilmeniz çok zor. Tüm yollar tutulmuştur. Yüzlerce, binlerce askerin arasından geçebilmeniz olanaksız gibi..

Durakoğlu, Kara Murat ile Elen'e hayranlıkla bakıyordu. Astor'un kulağına doğru eğilerek:

—Şu Kara Murat, çok şanslı adam doğrusu, dedi. Hiç bir kadın beni böylesine sevmedi.

Astor, nişanlısı Juana'yı düşünerek içini çekti, cevap vermedi. Kalbinde derin bir sızı vardı.

Önce Kara Murat, pencereden atladı. Sonra Durakoğlu, en sonra da Astor...

Üçü de merdivenlerden dörder dörder inip, kanala ulaştılar.

Son basamağa geldikleri vakit, rıhtımdaki gondolcu elindeki piştovu onlara doğru çevirerek haykırdı:

—Geriye dönün.. Buradan geçilmez...

Kara Murat:

—Biz geçeriz, dedi. Çünkü bizi Notaras'ın kızı yolladı.

Gondolcu birdenbire tavrını değiştirerek saygıyla:

—O zaman iş değişir efendim, dedi. Hemen gondola atlayıp kaçalım. Çünkü söylediğiniz söz, tehlike parolasıdır.

Üçü de peş peşe gondola atladı. Sandalcı, uzun sopayla iterek gondolu hızla rıhtımdan uzaklaştırdı.

Durakoğlu, huzursuz görünüyordu. Kaşlarını çatarak, ciddi bir kuşku içinde:

—Askerler bizi böyle kanalın ortasında,

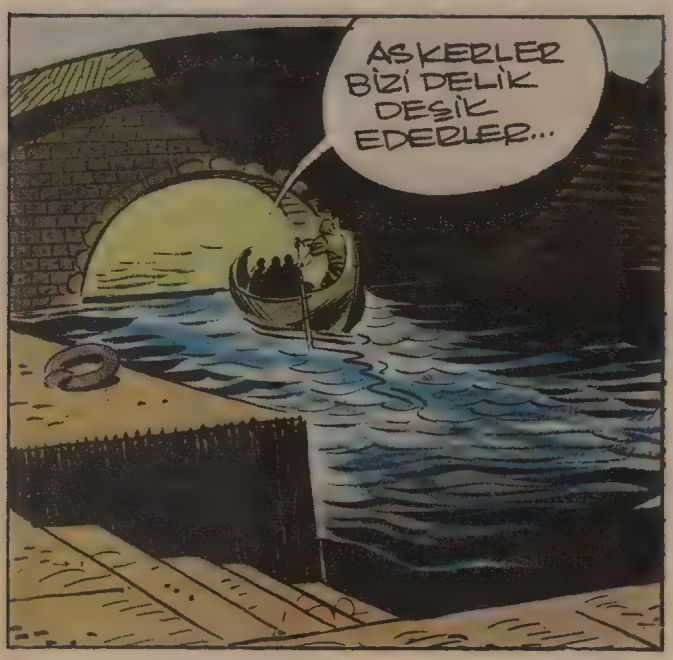

gondolun içinde görürlerse delik deşik ederler, dedi.

Gondolcu, sanki ona cevap vermek istiyormuş gibi, birden yönünü değiştirdi ve uzaklaştıkları iskelenin otuz metre kadar ötesine yeniden yanaştı.

Gondolcu, rıhtıma atlayarak üç arkadaşa seslendi:

—Arkamdan geliniz... Yalnız lütfen biraz acele ediniz. Çünkü, söylediğiniz parola bugüne kadar ilk defa kullanılıyor. Sizi kurtarmak isterken, başımın derde girmesini istemem...

Kara Murat'la arkadaşları, heyecan içinde ve hızlı adımlarla, adamın arkasından yürüyerek bir yeraltı koridoruna girdiler.

O zamanın bütün büyük konaklarında ani baskınlar ve tehlikeli kuşatmalar sırasında gizlice kaçmak için böyle özel yollar bulunurdu...

Gondolcu ile, üç arkadaşın ilerlediği yol bir süre yerin altından geçtikten sonra, küçük bir hana çıktı.

Kara Murat, Durakoğlu ve Astor, kendilerini hanın şarap mahzeninde bulunca pek şaşırdılar. Hiç kuşkusuz ki, konağın sahibesi olan Elen veya kocası böyle bir iş için önceden hancı ile anlaşmıştı. Belki de bu han, sırf bu gizli yolu kapamak amacıyla yapılmıştı...

Gondolcu, parolayı söyleyerek, onları hancıya teslim ettikten sonra, telaşla geldiği yoldan geri döndü.

Hanın mutfağından gelen nefis yemek

kokuları, Durakoğlu'na birden açlığını hatırlatmıştı. Hancıya:

—Buraya gelmişken, iyice karnımızı doyuralım bari, dedi. Şaşkın bir halde olan hancı yüzünde korku dolu bir ifadeyle:

—Hayır, buna vaktiniz olmayacak, dedi. Sözümü dinlerseniz hemen size vereceğim atlara binip, kaçmaya bakın. Çünkü bana söylenen parola hayat ve ölüm günlerinin parolası dır. Bu parolayı Venedik Polis Müdürü'nden başka kimse bilmez...

Bu söz, Kara Murat'ın karanlık düşüncelerini aydınlatan bir şimşek oldu sanki.. Demek kaçtıkları bu yol, Polis Müdürü Rafaello'nun gizli yoluydu. Elen nasılsa bunu öğrenmiş ve kendilerini kurtarmak için kullanmıştı..

Delikanlı sararak:

—Fedakar kadın! diye mırıldandı. İçinde gittikçe büyüyen bir huzursuzluk vardı. Onları kaçırdığı için, Elen'in başı mutlaka dertte girecekti.

Doğduğu günden beri, Venedik'te yaşayan Astor, bulundukları yeri tanımıştı:

—Burası Valansiyen hanı, dedi. Dostum Kont Lorenzo'nun evi, buraya çok yakındır...

Kara Murat, hayretle:

—Kont Lorenzo mu? dedi. Ben de onu tanırım. Hem de iyi tanırım Lorenzo'yu.. İşkodra'da onun hayatını kurtarmıştım...

Astor'un solgun yüzünde, kendine özgü bir kararlılık ifadesi vardı. Kesin bir sesle konuştu:

—Kont Lorenzo bizi saklar. Tüm adam-

larını bizim emrimize verir. Bundan sonra yapacağımız mücadele için bize yardımcı olacağına eminim...

Durakoğlu sordu:

—Mücadele mi? Ne mücadelesi bu?

Astor, adeta kükredi:

—Babamdan çaldıkları iktidarı, hırsızlardan geri alacağım. Venedik'i ele geçiren hainleri devireceğim...

Astor, yumruklarını sıktı, çeneleri öfkeden takırdaya takırdaya devam etti:

—En mutlu günümde beni zindana atanlardan, gözlerimin önünde babamı kör edenlerden öcümü almazsam yaşayamam...

Kara Murat, acı bir gülüşle elini Astor'un omuzuna koydu:

—Duygularını anlıyorum. Benim de onlarla ufak bir hesabım var dostum. Bu işte seninle beraberiz...

Durakoğlu'nun midesi, kafasından daha yüksek sesle konuştuğu için hazin bir sesle söze karıştı:

—Anlıyorum.. Siz öcünüzü alamazsanız yaşayamazsınız, ama ben de şu anda karnımı doyuramazsam yaşayamam. Bir an önce buradan uzaklaşıp, rahatça yemek yiyecek bir yer bulmamız gerekiyor. Yoksa açlıktan gebereceğim...

Astor, Durakoğlu ve Kara Murat'a:

—Peşimden gelin, diyerek ,hızla yürüdü.

★ ★ ★

Kara Murat ile arkadaşları handan çıkarlarken, Polis Müdürü Rafaello'nun evinde

başka bir ilginç sahne geçiyordu.

Bütün askerler evden çıktıktan sonra Rafaello ile Elen yalnız kalmıştı. Bulundukları odada çıt çıkmıyordu.

Polis Müdürü, kapıya arkası dönük duruyor ve pencereden kanalı seyrediyordu.

Elen kocasını ilk kez bu kadar öfkeli görüyordu. Adamın yüzü allak bullak olmuştu. Dudakları sinirli bir tikle oynuyor, gözlerinde delilik ışıkları yanıyordu.

Elen birden korkmaya başladı. Kocasının yüzündeki ifade vahşi bir hayvanınkinden farksızdı. Acımasız ve yırtıcı.

Genç kadın ürperdi, titredi.

Korkunç bir sessizlik dakikası oldu.

Her geçen an, adamın yüzü morarıyordu. Sonunda buz gibi bir sesle:

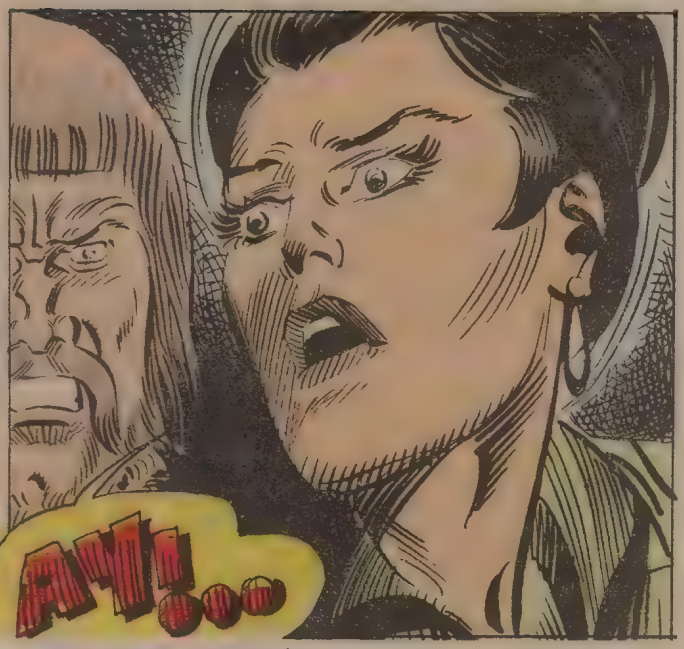

--Neden onları kurtardın? diye sordu.

Elen, sapsarı bir yüzle,fakat mağrur bir tavırla cevap verdi:

—Bunu yapmaya mecburdum.. Çünkü Kara Murat'a can borcum vardı...

—Sahi mi?

Elen, öfkeli bir erkeğin karşısında uygulanacak en iyi yöntemin yatıştırıcı bir şekilde, uysalca davranmak olduğuna kaniydi. Sesini yumuşatarak tatlı bir ifadeyle:

—Sana bunları daha önce anlatmıştım Rafaello, dedi.

Sonra, sakin adımlarla yürüyerek odadan çıkmak istedi. Fakat birden acı bir çığlık atarak durmak zorunda kaldı.

Rafaello, ansızın kaplan gibi atılmış ve

onu saçlarından tutarak çekmeye başlamıştı.

Elen, kısa bir süre direndi , sonra erkeğin ayaklarının dibine düştü.

Aynı anda, şiddetli bir tokat genç kadının yanağında patladı. Elen, gözlerinde şimşekler çaktığını hissetti.

Rafaello, kudurmuşcasına haykırdı:

—Kara Murat'a borcun vardı ha, orospu!.. Seni sevmiş, olduğun gibi kabul etmiştim ama bir gün sevgilini evime getireceğini hiç ummamıştım doğrusu.. Bu, orospuluktan da öte bir şey...

Rafaello'nun,karısına doğru eğilen yüzü mosmordu. Bir eliyle saçlarından tutmuş, öteki eliyle tokat atmaya devam ediyordu:

—Şrak.. Şrak...Şrak...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 NİSAN 1980 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 324 FİYATI 500 KURUŞ

Okurlarımıza "Elektronik Saatler" armağan ediyoruz

(Geniş bilgi 15. sayfada)

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

Elen bir süre bu müthiş tokatlara dayandı,sonra çığlıklar atmaya başladı.Dudakları patlamış, kıpkızıl bir kan çenesine doğru süzülmeye başlamıştı.

Rafaello,vahşi bir kahkaha atarak Elen'in elbisesini boydan boya yırttı:

—Kara Murat'a borcun vardı ha? Ne borcu? Seni benden iyi mi tatmin etmişti kaltak? Onunla hangi delikte seviştin? Nasıl seviştin? Benim evimi nasıl öğrendi? Onu neden kurtardın? Benden habersiz, gizli gizli buluşuyordunuz değil mi?

—Hayır! Yanılıyorsun! diye bağıran Elen'in yırtılan elbisesinin altından iri göğüsleri dışarı fırladı...

Rafaello,öfkeyle elbiseyi parçalamaya devam ediyordu.

Az sonra Elen, yarı çıplak kaldı.Şimdi, kusursuz vücudu olanca güzelliğiyle gözler

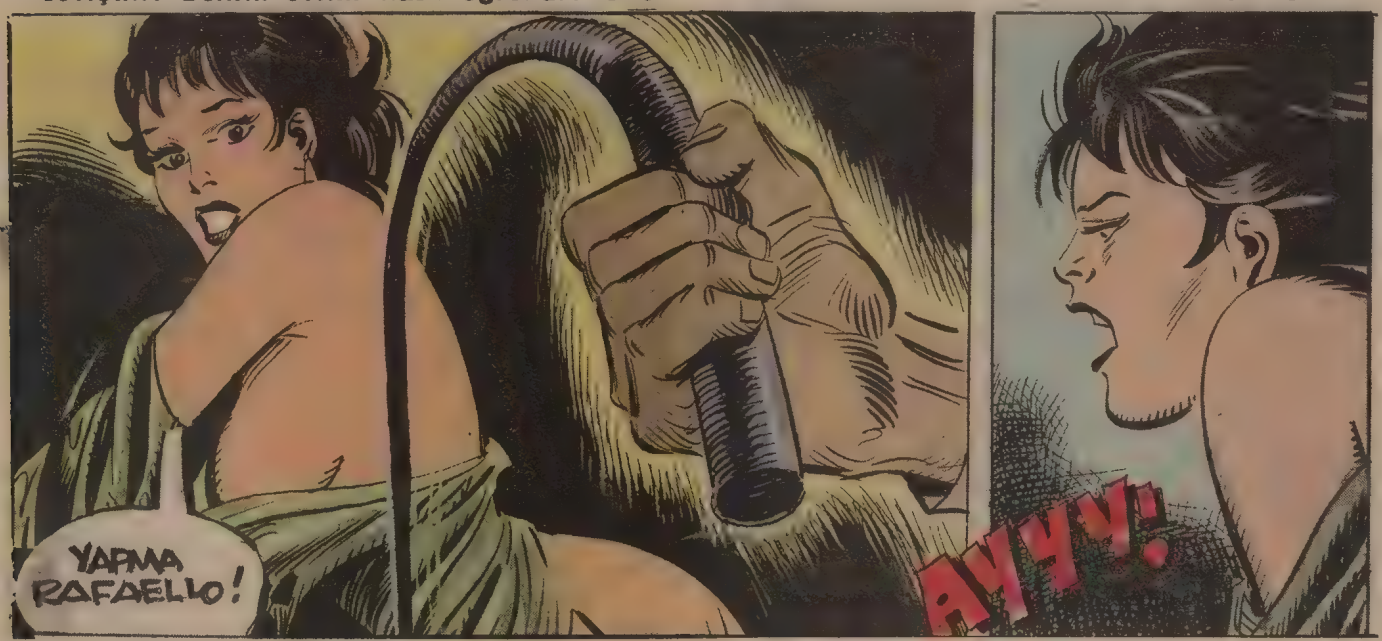

önüne serilmişti...

Genç kadının bakışlarında derin bir umutsuzluk vardı.Pembe dudaklarının arasından çığlıklar fışkırırken, elleriyle göğüslerini kapamaya çalışıyordu.

Birden kocasının, köpekleri kırbaçlamak ta kullandığı kamçıyı elinde tuttuğunu dehşetle gördü..Boğuk bir esle:

—Yapma Rafaello.Sonra çok pişman olacaksın! diye haykırdı...

Ama adamın gözü hiç bir şeyi görmüyordu artık...

—Kara Murat ha! Kara Murat ha! diye homurdanıyor,bu adı tekrarladıkça öfkesini daha da artırıyordu.

Elen korkudan taş kesilmişti sanki...

Az sonra kırbacın vücudunda şakladığını hissederek acı bir çığlık attı.

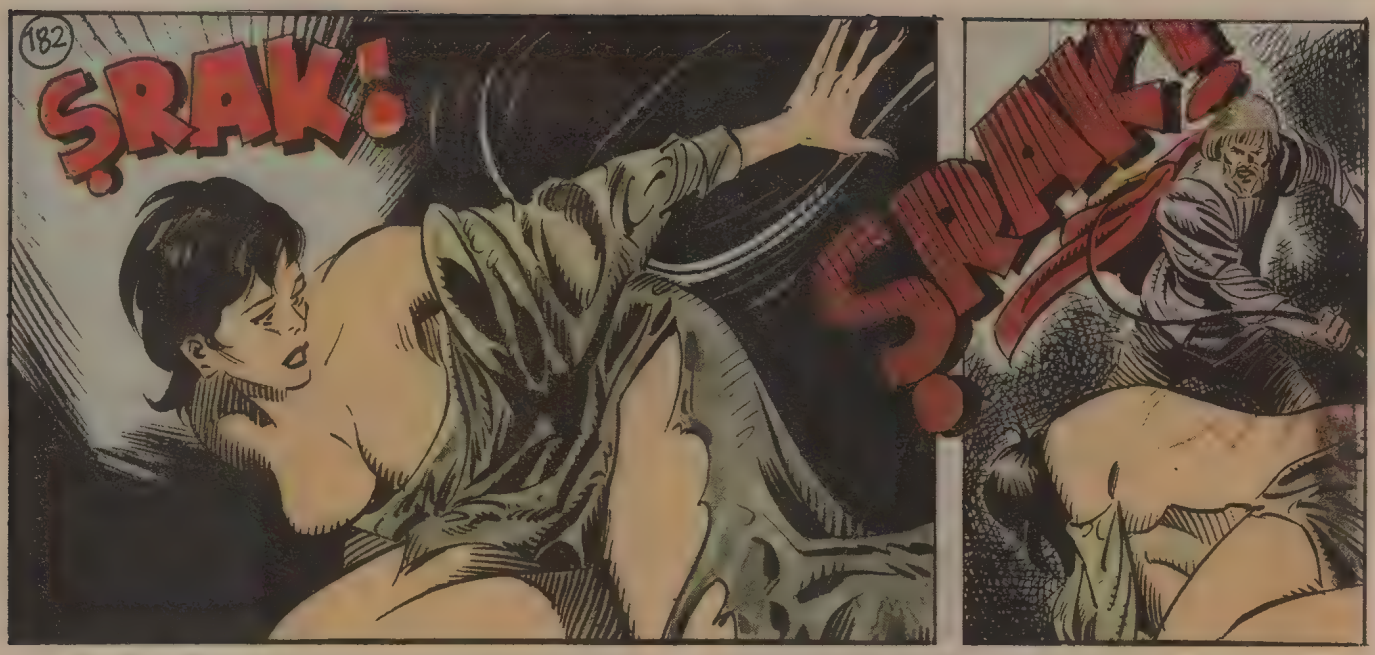

Kamçı,pembe teninde kanlı bir iz bırakmıştı.

Elen ellerini kaldırarak kendisini korumaya çalışırken kırbaç vücudunda peş peşe inmeye başladı.

Rafaello,artık kendinde değildi.Vuruyor, vuruyordu...

Genç kadın acı acı bağırarak yere yıkıldı.Aralıklı şaklayan kamçı, tenini bıçak gibi kesiyordu sanki...

—Şrak...Şrak...Şrak...

Elen çılgın adamı daha da kışkırtmamak için tüm gücünü kullanarak bağırmayı kesti. Ama bu sessizlik Rafaello'yu büsbütün kuduttu...

Kırbaç havada ıslıklar çalarak vücuduna inerken genç kadın darbelerden biraz olsun korunabilmek için büzülmüş topaç gibi ol-

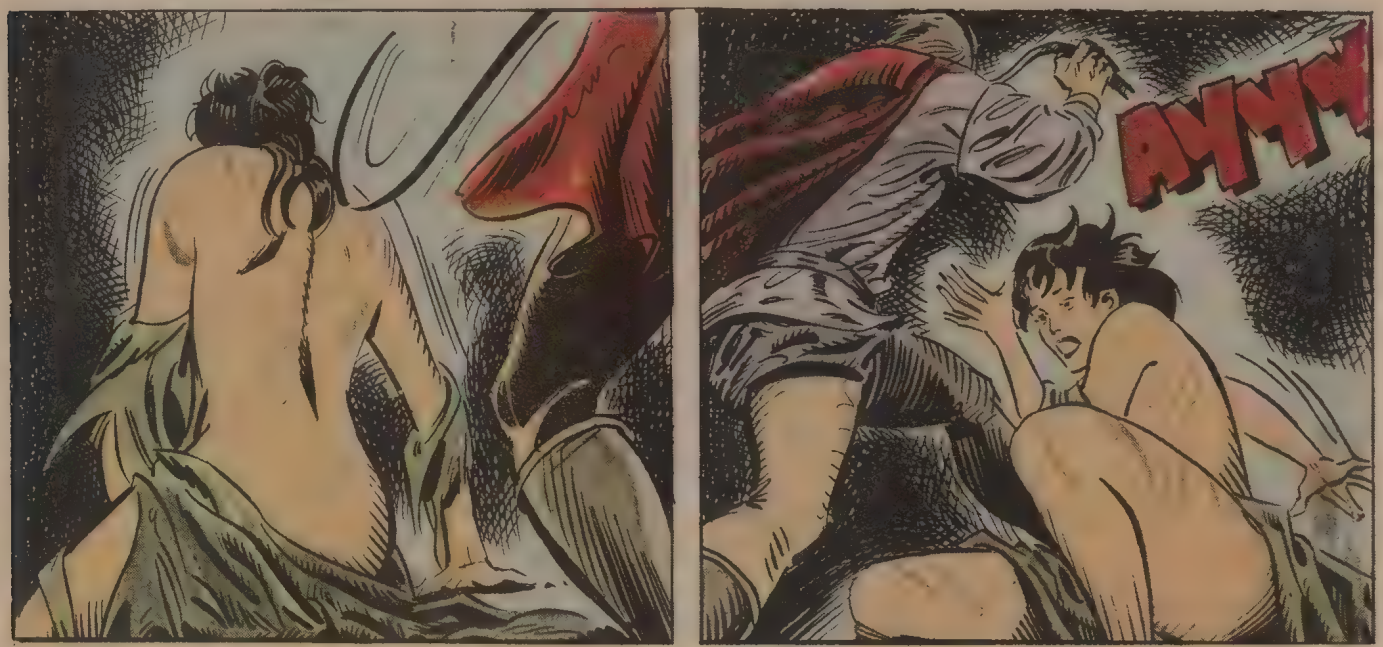

muştu.

Her yanı,kan içindeydi.Bitkin, perişan ve acınacak haldeydi.Buna rağmen Rafaello'nun öfkesi geçeceğe benzemiyordu.. Elen bir süre sonra, bütün dayanma gücünü yitirdi ve adeta ulumaya başladı.Şimdi, yerlerde sürünüyor, arkasına saklanabileceği bir koltuk,bir kanape,bir masa arıyordu.

Ama Rafaello, vahşi haykırışlarla onun önünü kesiyor, acımasızca kırbaçlamaya devam ediyordu:

—Al sana! Al sana orospu!...

Vahşi darbeler acımasızca iniyordu.Rafaello kırbaç sallamaktan yorulduğu vakit,soluk almak için kısa bir an duruyor ama bu defa da kadının çıplak böğrüne dayanılmaz tekmeler indiriyordu.

Elen artık yediği kamçıların ve tekmelerin acısını bile duymaz hale gelmişti.Duyguları yavaş yavaş körleniyordu.Kocası bu gidişle onu öldürecekti.

Genç kadın gözlerinin önünü saran bir sis perdesinin arkasından durmadan kalkıp inen kolu görüyor, adamın vahşi bir hayvan gibi homurdandığını duyuyordu.

Hayatla ölüm arasındaki o kritik noktada bulunduğunu anladı.Artık bağıramıyordu bile.Vücudu kanlı bir et yığını halindeydi. Hayatın gövdesini yavaş yavaş terk ettiğini hissediyordu:

—Tanrım...Ölüyorum! diye inledi.

Genç kadın gerçekten içler acısı bir haldeydi.Kırbacın indiği yerlerde açtığı derin çizgilerle yol yol olmuş,kanlı vücudu artık

tamamen çıplaktı.Sadece belinden aşağı kısmında yırtık birkaç kumaş parçası kalmıştı.

Darmadağınık saçları, gözyaşlarından sırılsıklam olan yüzüne yapışıyordu.

Rafaello:

—Seni öldüreceğim..Öldürünceye kadar kırbaçlayacağım, diye homurdandı.

Kırbacı indirdikçe daha da vahşileşen adam artık kendinde değildi.

Bütün direnme gücünü yitirip acı acı bağırmaya başlayan Elen, havada ıslık çalan kamçının sırtına,omuzlarına böbreklerinin üzerine indiğini hissediyordu.

Kadının hareketleri artık bilinçsiz bir şekle bürünmüştü.Panik halinde,inleyerek sığınacak yer arayan bir kedi yavrusu gibiydi.

Rafaello'nun gözleri simsiyah bir renk almıştı.Mosmor kesilen yüzünün bütün hatları gerilmiş,vahşi bir hayvandan daha ürkütücü bir görünüş almıştı...

Adam kırbacını indirmeye devam ederek haykırdı:

—Nerede sevgilin Kara Murat? Gelsin de kurtarsın seni!...Onunla seviştiniz... Aldattınız beni...Her şeyi mahvettiniz...

Elen,gözlerinden yaşlar boşanarak inledi:

—Yanılıyorsun Rafaello...Kara Murat'la aramızda hiç bir şey olmadı...

—Ne demek olmadı? O senin sevgilin değil mi?

—Eskidendi..Yıllar geçti aradan...Bunu sen de biliyorsun...Her şeyi anlatmıştım sana...Şimdi aramızda hiç bir şey yok...

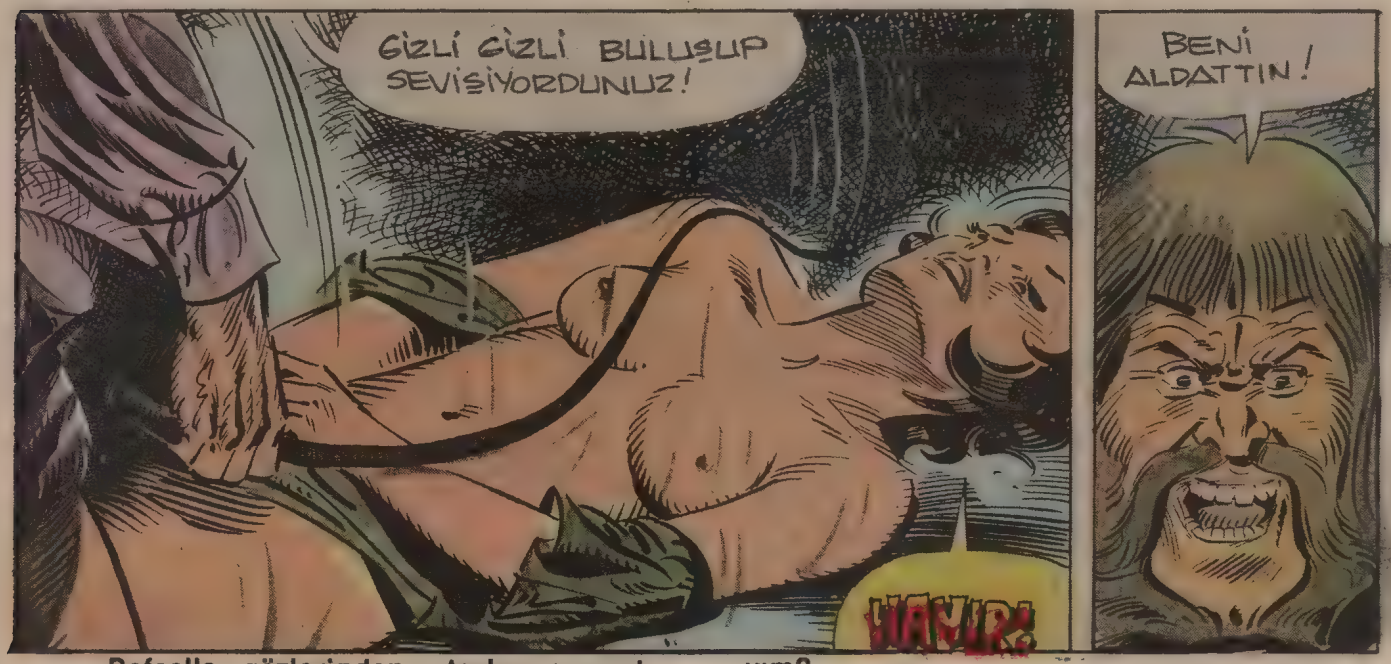

Rafaello gözlerinden ateşler saçarak kükredi:

—Hayır kaltak!...Kandıramazsın beni!. O senin için Venedik'e geldi... Gizli gizli buluşup sevişiyordunuz...

Istıraptan inleyen Elen, acınacak bir haldeydi:

—Tanrım, dedi.Kıskançlıktan gözü hiç bir şey görmeyen bu adamı nasıl inandıra-yım?

Rafaello kırbacı korkunç bir şekilde şaklatarak homurdandı:

—İnandıramazsın...Beni aldattın...Pis bir fahişe gibi o serseriyle yattın..Sana yüz bin kırbaç vursam, kalbimde açtığın yaranın acısını dindiremem...

Elen artık yediği kırbaçların sızısını duymaz hale gelmişti...Vücudunda açılan yaralardan akan kanı bile hissetmiyordu...

Tamamen kapanmak üzere olan gözlerini güçlükle kocasına doğru kaldırarak:

—Bu yaptıkların için çok pişman olacaksın! dedi.

Rafaello öfkeyle karışık sadist bir kahkaha attı:

—Vay vay!...Bir de tehdit ediyorsun beni ha?

Kolunu olanca hızıyla kaldırıp yine çıplak vücudu kırbaçlamaya başladı.Bir yandan da homurdanıyordu:

—Demek pişman olacağım öyle mi? Kim pişman edecek beni? O Kara Murat serserisi mi? Şimdi kimbilir hangi yerde korkak bir fare gibi saklanacak delik arıyordur?

Elen hâlâ yerlerde sürünüyor, bir masanın altına giriyor,bir sandalyenin arkasına kaçıyor, ama her defasında Rafaello'nun acı-

masız bir şeytan gibi karşısına dikildiğini görüyordu...

Genç kadın artık yaşamaktan umudunu kesmişti...

Rafaello hayvan gibi ulumaya devam ediyordu:

—Al sana!...Al sana!..İnleye inleye geber!...O sevgilin olacak serseri nerede?

Haydi, gelsin de kurtarsın seni...Gelsin...

Keskin bir ses:

—Geldim, dedi.

Rafaello'nun havaya kalkan kırbaçlı eli dondu kaldı sanki...

Bir an kulaklarına inanamadı...

Yanlış duyduğunu sandı...

Öfke ve dehşet içinde sesin geldiği yana döndüğü vakit açılan kapının önünde Kara Murat'ın ayaklarını gererek dimdik durduğunu gördü...

—Sen...Sen ha? Ne arıyorsun burada?..

Rafaello'nun deli gibi bakan gözleri Kara Murat'a dikilip kalmıştı..O anda içine düştüğü şaşkınlığı tarif etmek mümkün değildi.

Kara Murat'ın her yanı öfkeyle titriyordu. Yüzü sapsarıydı. Karşısındaki adama karşı duyduğu nefret bir şimşek gibi gözlerinde parladı:

—Beni arıyordun.. İşte geldim! diye kükredi...

Elen, Kara Murat'ı kapanmak üzere olan göz kapaklarının arasından bir gölge gibi görüyordu. Önce onu tanıyamamıştı. Ama se-

sini duyunca içinde çılgın bir yaşama sevinci nin yeşerdiğini hissetti:

—Kara Murat.. Kurtar beni! diye inledi ve bayıldı...

Güzel vücudu, kırbacın yol yol açtığı kanlı çizgiler içindeydi...

İlk şaşkınlığı geçen Venedik Polis Müdürü Rafaello, camları titreten bir sesle gürledi:

—Demek sensin ha? Kara Murat!.. Pis köpek!.. Sandığımdan daha cesurmuşsun! Seni tek başıma öldürecek güçte olduğumu bilmiyor musun?

Gözlerinde şimşekler çakan ve elindeki kanlı kılıcıyla canlı bir ölüm heykeli gibi duran Kara Murat, adamın yüzüne tükürürcesine konuştu:

—Savunmasız kadınları böyle acımasız bir şekilde kırbaçlayan rezillerin cezası ölümdür Rafaello... Zavallı bir kadının karşısında aslan gibi kükrüyordun.. Haydi o müthiş gücünü bana da göster bakalım...

Rafaello'nun gözleri, yuvalarında fırfır döndü. Kuduran bir öfkenin içini ateş gibi sardığını hissetti. Elindeki kırbacı atıp, hızla kılıcını çekerek uludu:

—Alçak adam!.. Seni şimdi ikiye böleceğim!...

Kara Murat, alay etti:.

—Bir dene bakalım.. Sen sadece kadınları dövebilen zavallı bir budalasın. Benimle vuruşmaya nasıl cesaret edebilirsin?

İki düşman, kin dolu bakışlarla birbirlerini süzdüler...

★ ★ ★

Kara Murat, Polis Müdürü Rafaello'nun konağına nasıl dönmüştü? Neden yapmıştı bunu? Ne düşünmüştü?

Delikanlının bu kararı vermesine, Astor'un gizli geçitten çıkıp, hanın mahzenine girdikleri vakit:

—Zavallı Elen...Bizi kurtardığı için Rafaello, onu öldürür! demesi sebep olmuştu.

Astor, Venedik Polis Müdürünü çok iyi

tanıyordu. Onun nasıl zalim ve kan dökücü bir insan olduğunu çok kereler görmüştü. Üstelik kıskançlıktan gözleri dönen bu acımasız adamın her çılgınlığı yapabileceği muhakkaktı...

Kara Murat bunları dinleyince oturduğu yerden perişan bir halde kalkmış ve itiraz kabul etmeyen bir sesle:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 NİSAN 1980 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 325 FİYATI 500 KURUŞ

Okurlarımıza "Elektronik Saatler" armağan ediyoruz

(Geniş bilgi 15. sayfada)

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

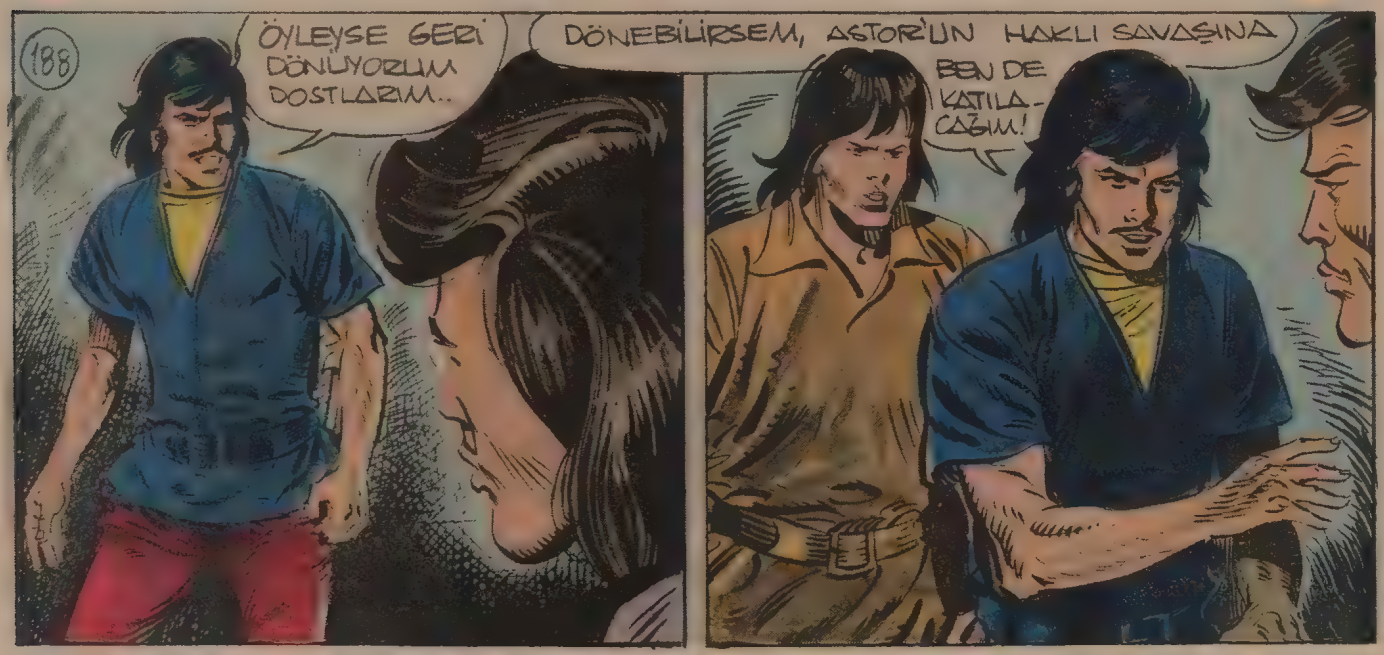

—Öyleyse ben geri dönüyorum dostlarım! demişti...

Durakoğlu her zamanki gibi, dünyaya metelik vermez haliyle:

—Biz de seninle geliyoruz! dedi.

Kara Murat, insanı şaşırtan bir soğukkanlılıkla bu teklifi reddetti:

—Olmaz.. Oraya yalnız döneceğim..Kurtarabilirsem, Elen'i de alır gelirim.. Siz şimdi Kont Lorenzo'nun konağına gidin.. Astor Venedik'teki bütün sadık dostlarına haber salsın. Dönebilirsem, Astor'un haklı savaşına ben de katılacağım. Üstelik onun düşmanları aynı zamanda benim de düşmanlarım...

Astor, elini sevgiyle Kara Murat'ın omuzuna koydu:

—Döneceksin dostum.. Çünkü senin zekâna ve bileğine ihtiyacımız var.. Ben ihtilâl planını kafamda tasarladım bile.. Bana sadık kuvvetlerle hemen saldırıya geçeceğim... Ama sensiz bu işi başarmamız güç olacak...

Kara Murat kederli bir tavırla mırıldandı:

—Elen'i kurtarmam gerek.. Onu yanımıza almamakla hata ettik!.. Bak aklıma gelmişken söyleyeyim Astor.. Juana cellat Piyer'in Nuovo sokağındaki evinde seni bekliyor...

Astor birden şaşırdı, gözleri deli gibi açıldı, adeta haykırırcasına sordu:

—Nee? Juana mı? Onu tanıyor musun? Nişanlım o benim.. Hayatta sevdiğim tek varlık...

Kara Murat hafifçe gülümsedi:

—Evet.. Biliyorum.. Zavallı kız şu anda yapayalnız, bitkin ve perişan.. Çektiği büyük acı onu ruhsal bir bunalıma sürüklemiş.. Hep "Astor" diye sayıklıyor ve her yerde seni görür gibi oluyor.. Bir ara beni bile Astor sandı..

Astor sarardı kekeledi:

—Yani aklını mı oynatmış demek istiyorsun?

—Hayır.. Geçici bir kriz bu.. Seni karşısında bulunca iyileşeceğine eminim. Hemen onun yanına gitsen iyi olur...

—Sağol Kara Murat.. Seni ve Durakoğlu'nu Venedik'e Allah yolladı sanki.. Bu mücadeleden galip çıkarsam, hayatımı ve mutluluğumu size borçlu olacağım...

—Boş ver.. Bize hiç bir şey borçlu değilsin.. Haydi şimdilik hoşça kalın..

Kara Murat bunları söyledikten sonra hızla geçide dalmış ve karanlıkta kaybolmuştu.

★ ★ ★

Şimdi Kara Murat ile Rafaello karşı karşıya idi..

İkisi de birbirine düşmanca bakıyordu.

Elen yerde yarı çıplak bir halde ve kanlar içinde yatıyordu..

"—Tanrım!.. Bu hayvan onu ne hale getirmiş!" diye düşündü.

Rafaello birden gök gürültüsünü andıran bir sesle:

—Kolla kendini sersem! diye haykırarak atıldı..

Adam o kadar hızlı davranmıştı ki, Kara Murat bir adım geriye sıçrayıp kılıcını ancak kaldırabilmişti.

İki kılıç havada tüm şiddetiyle çarpıştı.

Bir an birbirlerine kinle baktılar.

Sonra Rafaello saldırılara arka arkaya devam etti.

Büyük bir öfkeyle atılıyor, sağdan soldan her yandan kılıç darbesi yağdırıyordu.

Kara Murat, çok usta hareketlerle bütün bu hücumları etkisiz bırakıyor, ince vücudu yay gibi eğiliyor, bükülüyor, uzanıp geri çekiliyordu..

Kılıç şakırtıları arasında birkaç dakika geçti...

Rafaello o güne kadar sayısız düello yapmış, eşine az rastlanan bir kılıç ustasıydı..

Ama ilk kez bu kadar zorlandığını görüyordu:

"—Bu Türk gerçekten yaman!" diye düşündü..

Gittikçe kuvvetten düştüğünü, yorulmaya başladığını hissediyordu..

Saldırılarında eski şiddet kalmamıştı.

Hatta, kılıç tutan kolunun titrediği bile fark ediliyordu.

O güne dek kimse kendisine birkaç dakikadan fazla dayanamadığı için, bedeni böyle uzun dövüşlere göre idmanlı değildi.

Kara Murat, birbirini takip eden, fakat birbirinden daha şiddetli olan birkaç müthiş saldırıdan sonra:

—Ne oldu Rafaello? dedi. Soluğun kesildi..

Adam şaşkın, perişan ve öfkeden deli gibiydi...

Kara Murat'ın ne yaman bir savaşçı olduğunu artık iyice anlamıştı.

Buna rağmen, kızgın kızgın homundandı:

—Sen dövüşmene bak.. Senin gibi serserilerin hakkından gelmesini bilirim!

Kara Murat, zehir gibi alaycı bir sesle:

—Az önce, Elen'in karşısında pek kahramandın, dedi. Ne oldu sana? Bak, alnında terler birikti. Kolun düşüyor... Az sonra kılıcımın ucuna geçireceğim seni. Sen ancak, kadınlarla dövüşebilirsin. Aciz, zavallı bir yaratıksın...

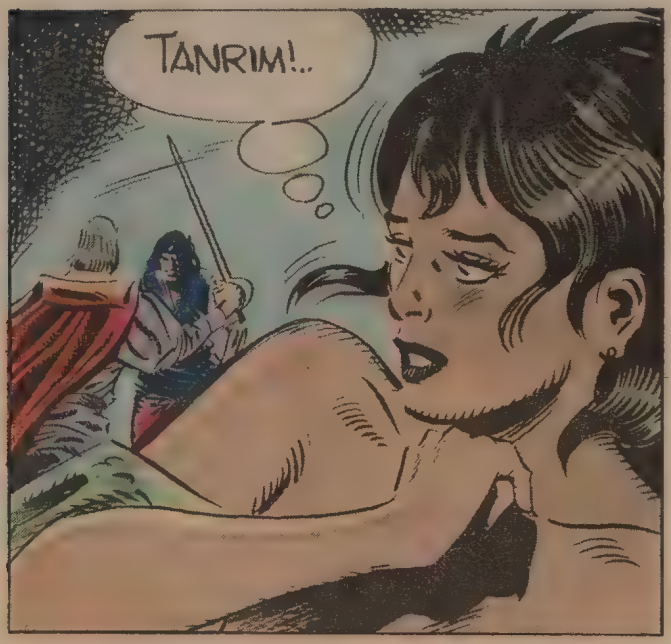

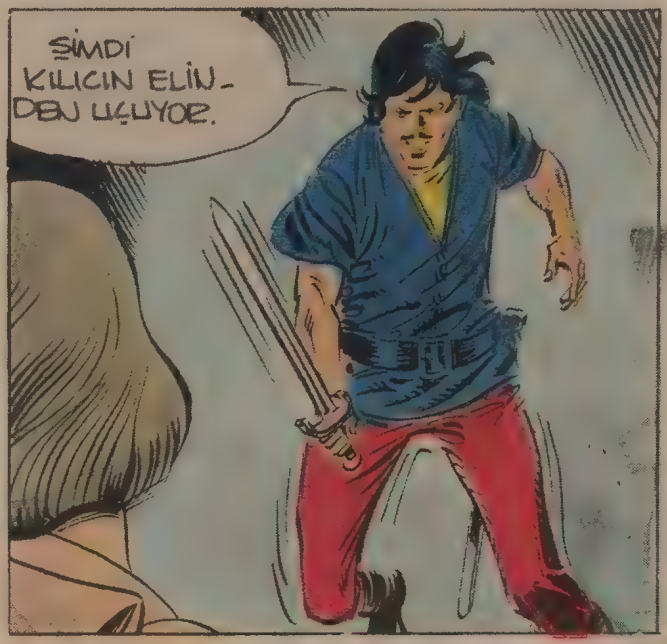

Kılıç şakırtıları odayı yeniden kapladı.

Elen büyük bir acı içinde inleyerek kendine geldiği vakit, iki erkeğin birbirleriyle kıyasıya dövüştüklerini görüp inledi:

—Tanrım! Birbirlerini öldürecekler...

Kara Murat sert bir hücum yaparken:

—Dikkat et Rafaello, şimdi kılıcını elinden alacığım! diye haykırdı.

Polis müdürü kulaklarına inanamadı:

—Neee? diye haykırdı.. Kılıcımı elimden mi alacaksın? Bunu yapacak adam daha anasından doğmadı...

—Bak, işte şimdi kılıcın elinden uçuyor..

Kara Murat bir hücum bir hücum daha yaptı. Bir yandan da konuşmaya devam ediyordu:

—Şimdi kılıcının havada nasıl uçtuğunu görecek ve hayran kalacaksın sinyor...Dikkat.. Hooop...

Rafaello, ansızın dehşet içinde kaldı.

Elindeki kılıç, gizli bir kuvvet tarafından çekilip alınıyormuş gibi fırladı,ıslığa benzer bir ses çıkararak havaya uçtu. Neye uğradığını şaşıran adam:

—Kılıcım...Kılıcım..diye bağırmaya başladı...

Yenilmiş, mahvolmuştu..Dehşet içinde:

"Şimdi bu haydut beni öldürecek"diye düşündü.

Ansızın kafasında bir şimşek çaktı, gözleri şeytani bir ışıltıyla parladı.Tam dövüşü kaybederken aklına gelen bu çare onu kurtarabilirdi.

Hızla, hançerini çekip Elen'e doğru atıldı sol eliyle karısını saçlarından çekerek sağ elindeki bıçağı onun boğazına dayadı. Elen acı acı inledi...

Vahşi bir hayvan gibi hırlayan kocası,onu koyun keser gibi boğazlayacaktı...

Rafaello, kanlı bakışlarını Kara Murat'a dikerek:

—Bir adım atarsan Elen'in başını koparırım! diye homurdandı...

Kara Murat, ayakta dondu kaldı sanki...

Ortalığa ürpertici bir sessizlik çöktü.

Bu sessizliği az sonra Elen'in hıçkırıkları bozdu.

Kadın ıstırap içinde ve çaresizdi.

Kara Murat hazin bir gülüşle:

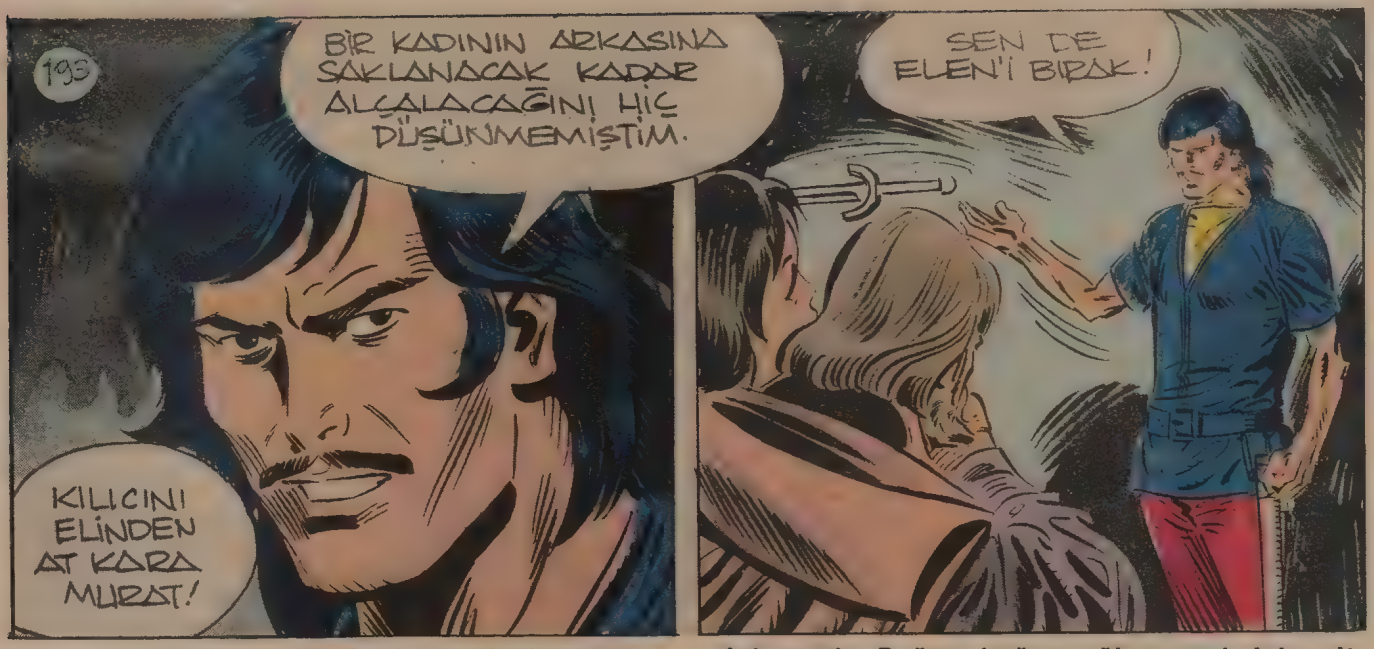

—Rafaello, dedi. Senin rezil biri olduğunu biliyordum ama bir kadının arkasına saklanacak kadar alçalacağını hiç düşünmemiştim.

Rafaello'nun bütün hatları gerilmiş gözleri kısılmış çeneleri kaskatı olmuştu. Cinayete susamış bir canavar hırsıyla homurdandı:

—Kılıcını at elinden Kara Murat! Yoksa Elen mahvolur!...

Elen'in gözlerinde sonsuz bir umutsuzluk vardı. Bağıra bağıra ağlamamak için alt dudağını ısırıyordu. Yüreği küt küt atıyor, heyecandan zor soluk alıyordu.

Kara Murat, kalbindeki çalkalanmaları Rafaello'ya belli etmemeye çalışarak:

—Peki, dedi...İşte kılıcımı bırakıyorum. Sen de Elen'i bırak...

Delikanlı bunları söylerken elindeki kılıcı odanın öbür ucuna fırlattı...

Şimdi silahsız kalmıştı...

Rafaello, zalim bir şekilde sırıttı:

—Hah, hah, ha!..Budalasın sen..Aptalın birisin...Bir kadın için kendini feda ediyorsun...Şimdi geberteceğim seni...

Rafaello doğrulup, ağır ağır Kara Murat'a doğru yürümeye başladı.

—Şimdi hapı yuttun köpoğlu köpek...

Delikanlının yüzünü hazin bir gülüş kapladı:

—Ben silahsızım. Seninse hançerin var.. Ama kavga henüz bitmiş değil...O kadar sevinme...

Rafaello vahşi bir kahkaha attı:

—Şuna bak...Hala pek yüksekten atıyor. Bilir misin ben çok iyi bıçak kullanırım..Al bakalım bunu ne yapacaksın?

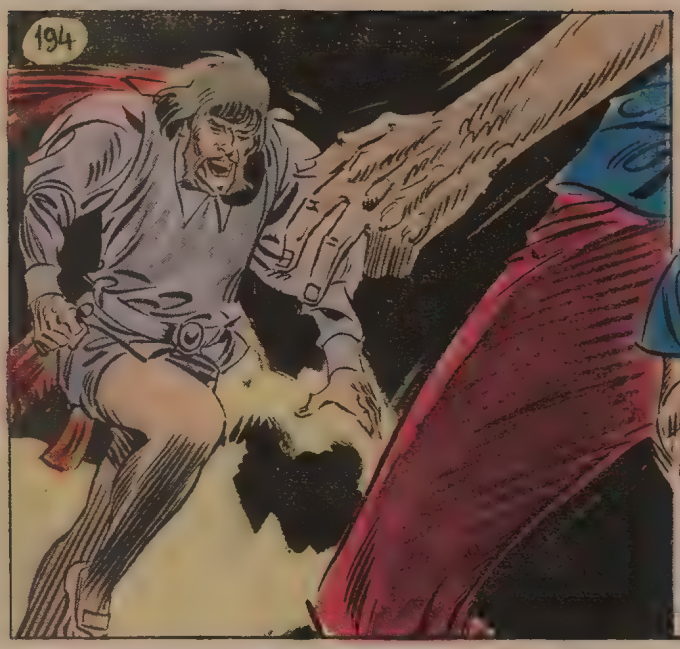

Birden, hızla atılıp, havada döndürdüğü bıçaklı kolunu Kara Murat'a savurdu...

Elen yattığı yerde korku ile gözlerini kapadı.

Kara Murat'ın sonu gelmiş miydi acaba?

Elen "Fedakâr Kara Murat..Zavallı.. Benim yüzümden ölecek" diye inledi.

Genç kadını korku içinde bırakan vahşi sahne devam ediyordu.

Kara Murat kendine özgü çevikliğiyle geriye sıçrayıp Rafaello'nun ölüm darbesinden kurtuldu ama bıçak göğsünde kanlı bir çizgi açtı...

Delikanlı adım adım geriledi, Rafaello ilerledi.

Rafaello dövüşü kazandığını düşünerek zevkle ürperiyordu...

Yeniden saldırdı, bıçaklı kolu havada ışıklı bir daire çizdi.

Kara Murat yay gibi büküldü, bıçak saçlarını yalayarak geçti.

Delikanlının bakışları ıstırapla bulanmıştı...

Durumu hiç de parlak değildi...

Rafaello, kükreyerek bir hamle daha yaptı...

Kara Murat bir kedi çevikliğiyle yana kaçtı...

Ama artık gerileyecek yer kalmamış, sırtı duvara dayanmıştı..

Rafaello son ve öldürücü saldırıya hazırlanıyordu...

Bakışlarında vahşi bir galibin sevinci vardı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 NİSAN 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 326 FİYATI 500 KURUŞ

Okurlarımıza "Elektronik Saatler" armağan ediyoruz

(Geniş bilgi 15. sayfada)

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

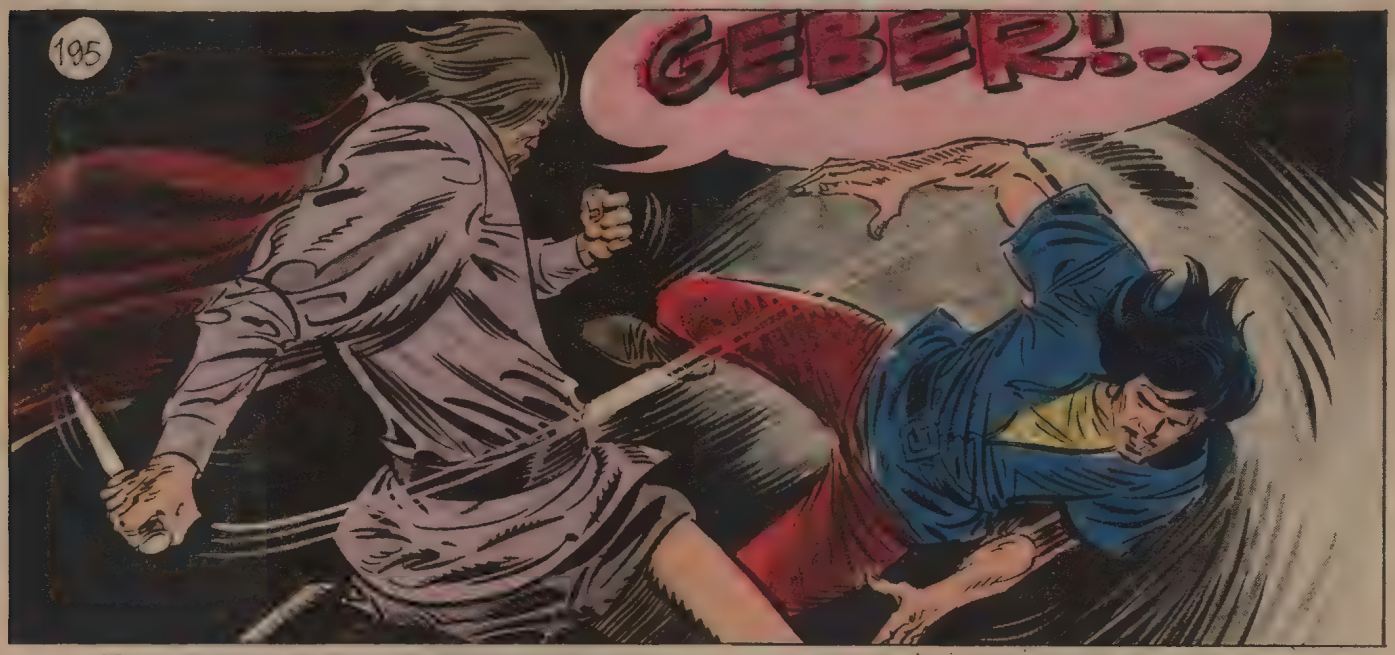

Kara Murat, böyle badirelerden çok kurtulmuştu.. Ama şimdi durum başkaydı. Çünkü karşısında silah kullanmanın tüm inceliklerini bilen yaman bir dövüşçü bulunuyordu.. Rafaello'nun elindeki bıçağı kaptırması düşünülemezdi...

Adam, korkunç bir öfkeyle haykırarak atıldı:

—Geber!..

Dövüşü kazanmak üzere olduğunu gören Rafaello gözlerinden kin fışkırarak homurdandı:

—Az önceki darbeden kurtuldun ama artık sonun geldi köpek!.. Bu defa bıçağı kalbine gömeceğim!..

Adam vakit kaybetmeden son ve öldürücü darbeyi indirmek için atıldı..

Kara Murat derin bir ıstırapla:

"—Tanrım.. Böyle rezil bir herifin eliyle ölmek ne acı" diye düşündü...

Bıçaklı kolu şimşek gibi bir hızla indi.. Kara Murat havada parlayan keskin çeliği gördüğü an kendini tüm çevikliğiyle yana attı.

Bıçak darbesi boşa gitti ama bu arada Kara Murat da dengesini kaybederek yere yuvarlandı..

Şimdi savunmasız bir durumdaydı...

Fakat birden çok garip bir şey oldu..

Kara Murat'a doğru atılan Rafaello sendeledi, dengesini kaybetti ve yere yuvarlandı. Adamın düşerken:

—Allah belasını versin! diye haykırdığı duyuldu...

Ne olmuştu? Polis Müdürü neden yere yuvarlanmıştı?

Bunu Elen sağlamıştı...

O anda genç kadın bir sandalyenin dibine büzülmüş, dehşet içinde kavgayı seyrediyordu.. Rafaello'nun azgın bir boğa gibi burnundan soluyarak Kara Murat'a doğru atıldığını görünce ani bir hareketle sandalyeyi onun ayaklarının dibine doğru itmişti..

Adam sandalyeye takılarak tökezleyip yere yuvarlanırken elindeki bıçak da fırlayıp odanın öbür köşesine gitti.

Ama şansı henüz bitmemişti.. Rafaello düştüğü yerde, dövüşe başlamadan önce attığı kırbaçın durduğunu görerek sevinçle titredi.. Vahşi bir zevk içinde:

—İşte şimdi seni mahvettim Kara Murat!.. diye homurdandı..

Kırbaçı alarak yerden fırladı..

Kara Murat da ayağa kalkmıştı...

Düşmanının elinde bu kez bıçak yerine kırbaç vardı.. Dokunduğu yeri bıçak gibi kesen bir kırbaç...

Rafaello adeta kükredi:

—Elen gibi seni de kırbaçlayarak perişan edeceğim iblis.. Sen de onun gibi ayaklarımın dibinde sürünerek inleyecek, kıvranarak yalvaracaksın...

Kara Murat'ın dudakları alayla kıvrıldı:

—Kolay değil.. Karşında az önceki gibi zavallı bir kadın yok...

—Görürsün şimdi... Al sana!...

Rafaello kükreyerek hızlı bir hamle yaptı.

Bıçaktan, ya da kılıçtan kaçılabilirdi ama kamçıdan kurtulmak olanaksızdı...

Kırbaç Kara Murat'ın gövdesine dolandı, ucu boynunda kanlı bir iz bıraktı..

Delikanlı, eti bıçakla kesiliyormuş gibi derin bir acı duydu. Bağırmamak için dudaklarını ısırdı.

Rafaello, yeniden haykırarak kırbaçı indirdi:

—Al sana!.. Al sana köpek!.. Geberteceğim seni...

Kamçı tekrar Kara Murat'ın vücuduna dolandı, gövdesi keskin bir acıyla sarsıldı..

Delikanlı korunmaya çalışıyor ama çok iyi kırbaç kullanan Rafaello'nun darbelerinden kurtulamıyordu...

Bir.. İki... Üç...Kamçı arka arkaya iniyor, Kara Murat sağa sola doğru hamleler yaparak mümkün olduğu kadar darbelerin etkisini azaltmaya çalışıyordu...

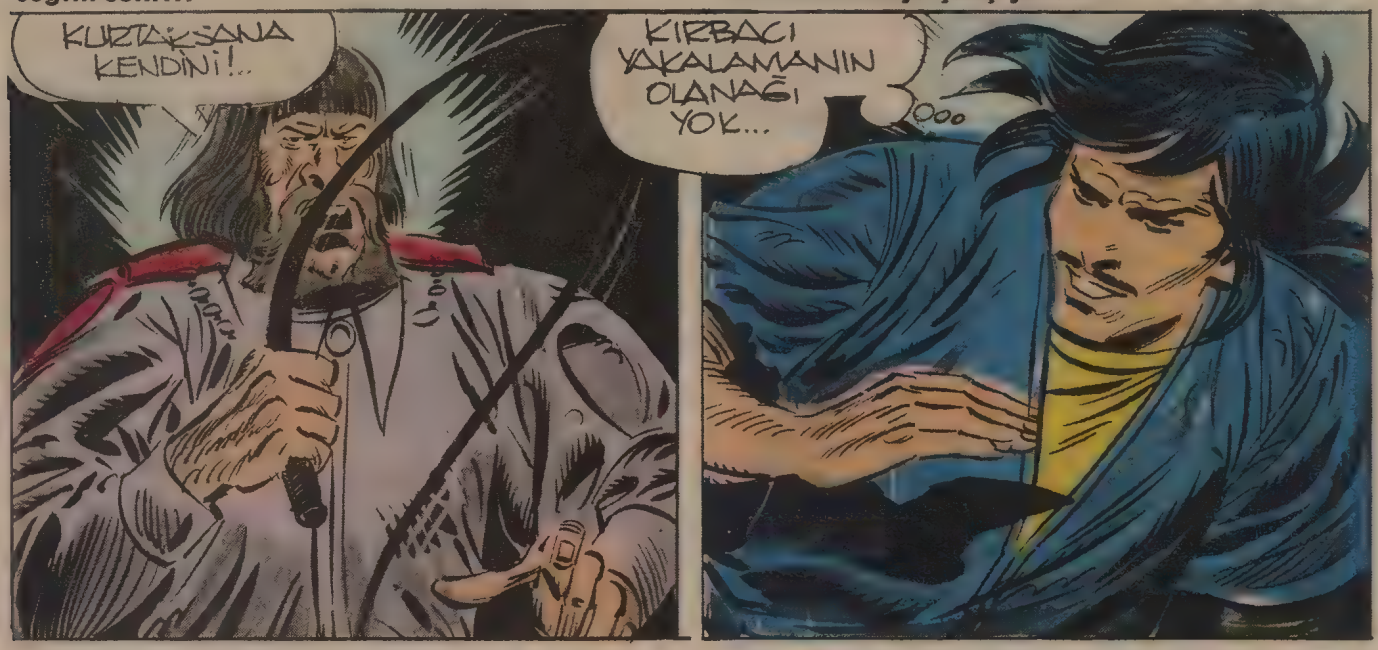

Alnında iri iri ter taneleri belirmişti.

Rafaello, deli gibi bakan gözlerini ona dikmiş bağırıyordu:

—Haydi kabadayı... Kurtarsana kendini.. Seni de sevgilin gibi yerlerde süründüreceğim.. Al sana.. Al... Al...

Adamın her cümlesinin ardından kamçı bir daha iniyor, Kara Murat çaresizliğin verdiği öfkeyle Rafaello'ya doğru atılmak istedikçe kanlı kırbaç onu durduruyordu..

—Şrak.. Şrak.. Şrak...

Kara Murat derin bir acı içinde:

"—Adam kamçıyı kullanmakta gerçekten usta.. Yanına yaklaşıp kırbaçı yakalamanın olanağı yok.. Böyle şamar oğlanı gibi kırbaçlanmak da hiç hoş değil doğrusu...

...Az sonra bu acıya dayanamayıp yere serilirim...'' diye düşündü..

Kara Murat birden duvarda çaprazlama asılmış iki kılıç gördü.. Ansızın beyninde, karanlık düşüncelerini aydınlatan bir şimşek çaktı..

Hızlı bir hareketle duvara doğru atılıp elini kılıçlardan birine doğru uzattı...

Aynı anda Rafaello'nun alaylı kahkahası odayı çınlattı:

—Hah, hah, ha!.. O kılıcı alabileceğini mi sanıyorsun sersem?

Adamın bileği yılan başı gibi kıvrıldı, kamçı görülmemiş bir hızla havada uçtu, Kara Murat'ın kılıca doğru uzanan bileğine sarıldı.

Delikanlının gözlerinde sevinç dolu bir ifade belirdi ...

Canı fena halde yanmıştı ama yine de memnundu..

Çünkü Rafaello'yu oyuna getirmişti.

Kılıçlara doğru hamle yapıp elini uzatması, Kara Murat'ın Polis Müdürüne hazırladığı bir tuzaktı...

Onun, buna izin vermemek için kamçısını kullanacağını biliyordu...

Kırbaç koluna sarılınca duyduğu müthiş acıya aldırış etmeden kamçıyı yakalayıverdi.

Rafaello, Kara Murat'ın aldatıcı hamlesini çok geç anlamıştı...

Birden yüzü mosmor oldu..

Korku ve umutsuzluk dolu bir hareketle kamçısını çekip kurtarmaya çalıştı..

Ama Kara Murat'ın parmakları çelik gibiydi.. Kımıldamadı bile..

Rafaello bütün gücüyle kamçısına asılırken garip bir şey oldu..

Kara Murat kırbaçın ucunu birden bırakınca adam dengesini kaybedip yere yuvarlandı...

Kara Murat, gerilmiş yaydan fırlayan bir ok gibi Rafaello'nun üzerine atıldı, suratına müthiş bir yumruk indirdi...

Rafaello'nun burnundan kan fışkırdı...

Birbirlerine kenetlenen iki gövde odanın ortasında topaç gibi döndü...

İkisi de olanca gücünü harcıyor, can alıcı noktalara vurmaya çalışıyorlardı..

Kara Murat:

—Şimdi ikimiz de silahsızız... Göster bakalım gücünü rezil herif! diye homurdandı.

Peş peşe yediği kırbaçlar delikanlıyı öfkeden deliye döndürmüştü...

Bir süre sonra ayağa kalktılar ve çıplak yumruklarıyla dövüşe devam ettiler...

Birbirlerinin çevresinde canavarca dönen birer kin fırıldağı gibiydiler...

Boğuşmak kıyasıya sürdü...

Her yanları kan içindeydi....

Kavgayı korkuyla seyreden Elen bu vahşetten korkmuştu...

Bu bir ölüm-kalım savaşıydı...

İkisinden biri odadan sağ çıkamayacaktı.

Kara Murat aldatıcı bir sağ ve soldan sonra, Rafaello'nun yüzüne müthiş bir yumruk indirdi.. Adamın yanağı kemiğine kadar yarıldı...

Rafaello sendeliyor, soluyordu.. Bir ara bitkin bir halde:

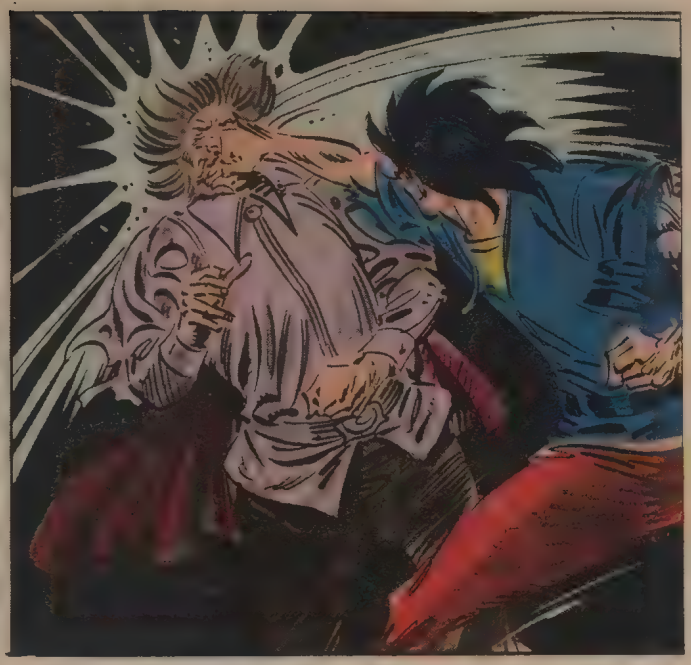

—Kavgayı bırakalım, seni de Elen'i de affedip Venedik'ten çıkmanızı sağlarım!.. diye teklif etti...

Kara Murat da çok yorulmuştu.. Ama Elen'in içler acısı hali, kendi yediği kırbaçlar unutulur cinsten değildi.. Adamın yüzüne tükürürcesine:

—Hayır!.. diye homurdandı.. Seni gebertmeden içim rahat etmeyecek kalleş herif. Cezanı çekeceksin...

Rafaello hızla kuvvetten düşüyordu...

Kara Murat kaplan gibi atılıp arka arkaya yumruklar yağdırdı...

Rafaello'dan başka biri olsaydı bu müthiş yumruklar karşısında çoktan ölürdü..

Kara Murat, durup dinlenmeksizin, önündeki yüz olmaktan çıkmış iğrenç ve dehşet verici kanlı cisme vurdu, vurdu...

Öfkesi bir türlü geçmiyordu...

Fakat Rafaello ayakta sallanıp durmasına rağmen bir türlü yıkılmıyor, inatla direniyordu...

Kara Murat adamın bu dayanıklılığına şaştı kaldı...

Uzun bir süre sonra Rafaello'nun dizleri gevşedi, yere çöktü.. Artık yenilmişti.. Kendini savunacak durumda değildi..

Kara Murat bulanık gözleriyle çevresine bakındı, az ötede duran kılıcını aldı, Rafaello'nun başucuna ölümün gölgesi gibi dikildi..

—Şimdi sıra bende Rafaello...

Adam yarı baygın bir haldeydi...

Kara Murat onun gözlerini açmasını bekledi..

Birkaç saniye sonra Rafaello kendini toparlayıp başını kaldırdığı vakit Kara Murat'ın kılıcını boğazına dayamış olduğunu gördü, titredi...

Kara Murat kılıcı yumuşak ete hafifçe bastırdı:

—Öleceksin Rafaello!.. Çünkü sen kalleş, iğrenç bir yaratıksın.. Senin gibilere bu dünyada yer yok!..

Sivri çelik deriyi yarım santim delip ete gömüldü...

Rafaello kabadayılığı elden bırakmayarak:

—Ben ölümden korkmam.. Öldür!.. diye homurdandı...

Bu sırada odanın öbür ucundan Elen'in sesi duyuldu.. Genç kadın Kara Murat'a çılgınca haykırdı:

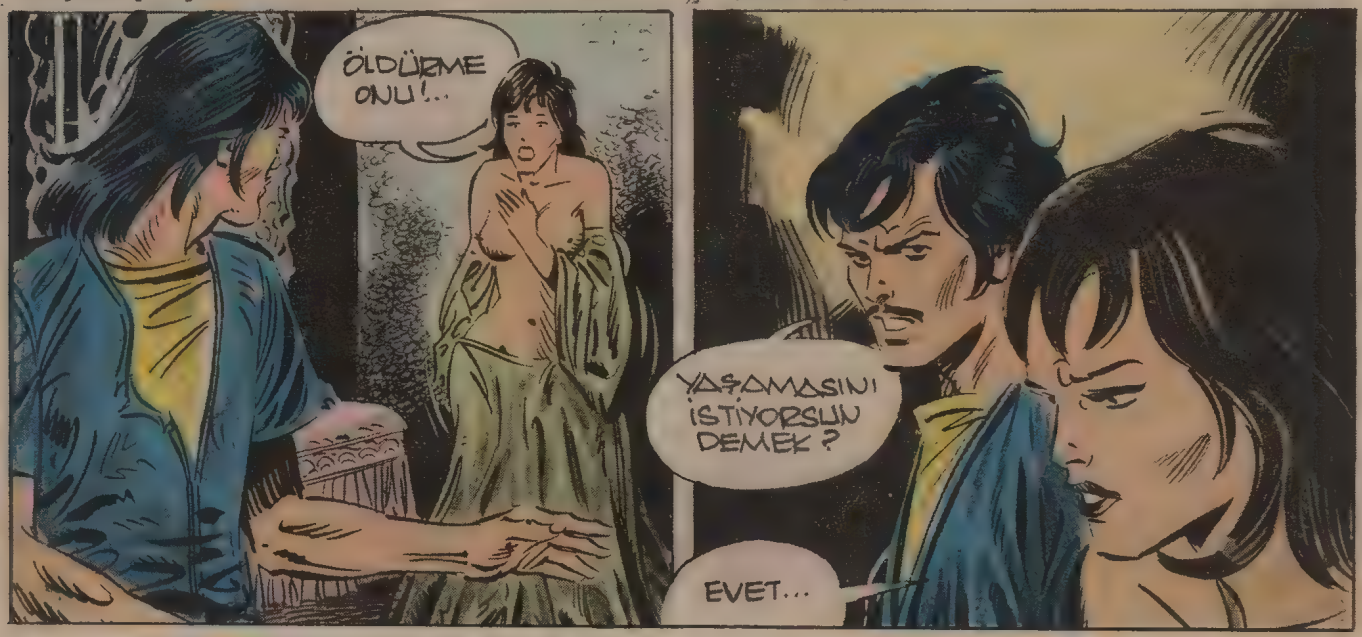

—Hayır Kara Murat!.. Öldürme onu!.. Ölüm onun için bir kurtuluştur.. Zaten öldürmekten beter ettin... Kendini dünyanın en güçlü adamı sanan Rafaello, bir hiç olduğunu anladı...O zavallı yaratık için,bunun utancıyla yaşamak en büyük cezadır...

Kara Murat bakışlarını Elen'e çevirdi.. Genç kadın bitkin ve perişandı... Çıplak vücudundan yer yer kanlar akıyordu..

Delikanlı sordu:

—Seni bu hale getiren adamın yaşamasını istiyorsun demek?

Elen başını salladı:

—Evet...

Kara Murat, Elen'e derin bir sevgiyle baktı:

—Sen çok yüce ruhlu bir kadınsın.. Sana böyle canavarca davranan bir adamı affediyorsun...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 NİSAN 1980 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 327 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

Elen yerde inleyerek yatan kocasına tiksinerek baktı:

—Hayır affetmiyorum..Sadece yaşamasına izin veriyorum...

Kara Murat içini çekerek:

—Sen bilirsin, dedi. Bu adam yaptığı kötülüklerle ölümü hak etti ama karar senin..

Güçlükle yürüyebilen Elen gülümsemeye çalıştı:

bağlayıp ağzını sımsıkı tıkadılar...

Aradan geçen zaman içinde Rafaello kendini iyice toparlamıştı.

Şimdi gözleri fır fır dönüyor nasıl kurtulacağını düşünüyor ama kendisini saran ipleri çözmenin mümkün olmadığını anlıyordu. Yenilmiş olmanın acısı çok müthişti..Kalbi sıkışıyor kuduran bir öfke tüm benliğini dalga

"—Şimdilik yaşamasını istiyorum..Yaşasın ve acı çeksin..Şimdi onu öbür odaya götürüp sıkıca bağlayalım..Yoksa kendini toparlar toparlamaz bağırıp çağırmaya ve bizi yakalatmaya çalışır...

Kara Murat, iri yarı adamı boş bir çuval gibi sırtına yükleyip öbür odaya taşıdı..Onu sağlam bir koltuğa ellerinden ve ayaklarından

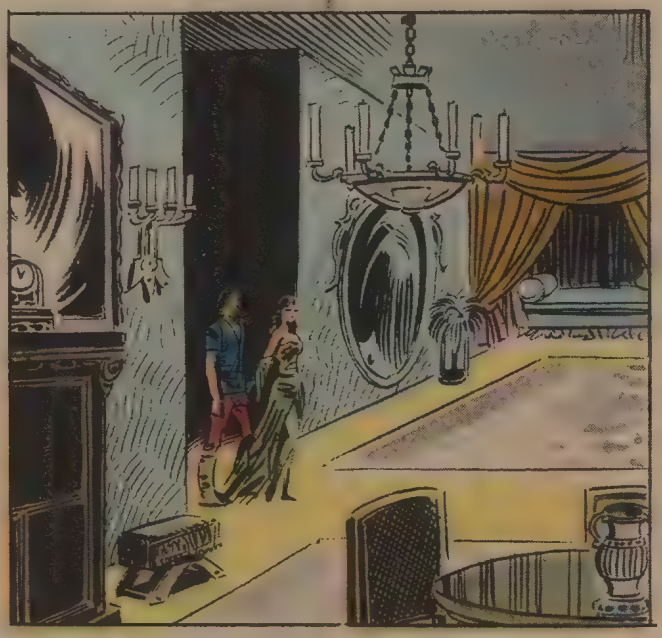

dalga sarıyordu.

Elen,Kara Murat'ı elinden tutarak:

—Gel gidelim dedi...

Öbür odaya geçtiler.

Yeni girdikleri yer, lüks eşyalarla döşenmiş büyük bir salondu. Yerlerde kalın şark halıları pencerelerde kadife perdeler vardı...

Duvarlardan birini büyük bir Venedik aynası boydan boya kaplıyordu...O devirde Venedik aynacılıkta dünyanın en ileri ülkesiydi...Bütün Avrupa krallarının ve Osmanlı sultanlarının saraylarını Venedik aynaları süslerdi...

Aynanın büyüklüğü ve güzelliği Kara Murat'ın dikkatini çekti..Aynanın hemen önünde dantelalarla süslü geniş bir yatak vardı.

Elen,Kara Murat'ı yatağa doğru çekti:

—Artık kendimi kocama bağlı saymıyorum.O rezilin biri..Beni sev Kara Murat!..diye fısıldadı...

Genç adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı.. Hayret dolu bir ifadeyle sordu:

—Bu halde mi?

Elen acı acı gülümsedi:

—Haklısın...Bu halde sevişilmez..Ama şunu unutma ki,bir daha belki birbirimizi hiç göremeyeceğiz..Yıllardır seni düşündüm, seni özledim..Ölüm halinde bile olsam bu mutluluğu tatmak istiyorum...

—Ama Elen..Acılar içindesin..Böyle bir sevişme kimseye zevk vermez...

Genç kadın kesin bir kararlılıkla ısrar etti:

—Bana verir.. Senin olmak istiyorum Kara Murat..Ondan sonra mutlu ölebilirim...

Elen, kollarını delikanlının boynuna doladı yanan, alev gibi kavuran dudaklarıyla onun dudaklarını buldu.Bir yandan büyük bir ihtirasla öpüyor, bir yandan da:

—Beni sev Kara Murat..Beni sev..Çünkü kocam bir hayvandan farksızdı..Yıllarca bana hiç bir şey veremedi..Hep senin gibi bir erkeğin özlemini çektim diyordu...

Kara Murat içinde bir huzursuzluk duydu. Elen'e çok güvenmese mutlaka "Bu kadın bana bir oyun mu oynuyor?" diye düşünürdü.

Kara Murat, yumuşak kolların kıskacından sıyrılamadı, kadının dişi kokusu başını döndürdü.

Elen, insanın damarlarını tutuşturan bir sesle fısıldadı:

—Seni seviyorum Kara Murat..İnan bana hayatımda sevdiğim tek erkeksin...

Genç kadın bu sözlerini ateşli bir aşk öpücüğüyle mühürledi.

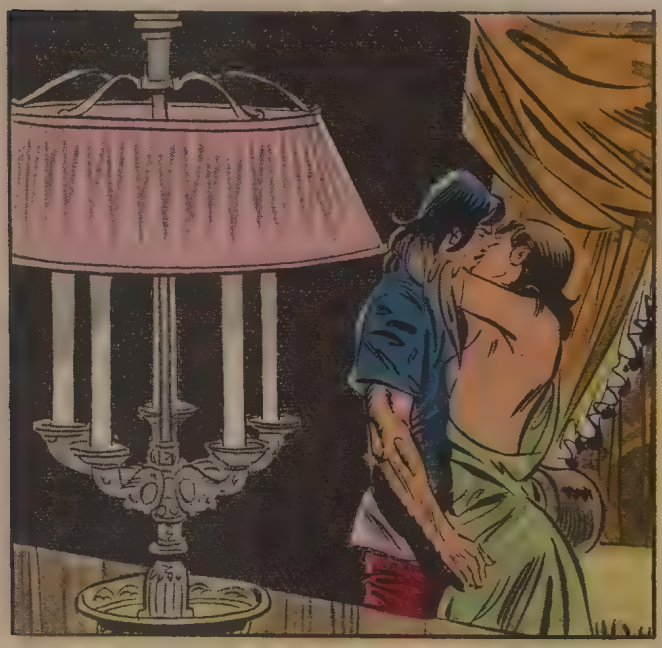

Kara Murat da kendini daha fazla tutamadı. Çelik gibi kollarıyla Elen'i kucağına alıp yatağa yatırdı...Zaten çıplak olan genç kadının kırbaç yaralarıyla dolu vücudunu ateşli dudaklarıyla usul usul öptü...

Elen ihtirasla inleyerek:

—"Mükemmelsin" dedi.

Kara Murat artık Elen'in çilek dudaklarının kokusuyla,yumuşak kollarının, sıcak göğsünün ateşiyle çoşuyordu.

Birden Elen'in öbür odada bağlı duran kocası aklına geldi. Yüreğine bir sıkıntı bastı...İçinden:

"Acaba, doğru mu bu yaptığım?" diye düşündü. Sonra kararını verdi.

—O rezil bunu hak etti!...

Sevişme sırasında Elen'in çözülen saçları bir ağ gibi yatağa serilmişti..Dudaklarını ezen Kara Murat'ın ağzı onun soluğunu kesiyor, vücuduna tarifsiz bir haz veriyordu.

Genç kadın şimdi tüm bedeninin yumuşadığını, bütün acıların yok olduğunu hissetti. Artık kırbaç yaraları sızlamıyordu. Kara Murat'ın sert parmaklı ellerinin okşayışı onu tepeden tırnağa derin bir hazla ürpertiyor, gittikçe uyanan vücudu şiddetli bir zevkle kıvranıyordu.

Elen, yüzünü Kara Murat'ın yüzüne yapıştırmış, ihtiraslı sözler mırıldanıyor, sonra susup onu ateşli öpücüklere boğuyordu. Genç kadın uzun uzun seviştikten sonra yumuşak yatağa sırt üstü uzanıp gözlerini kapadı, dudaklarını araladı. Şimdi hiç bir şey demiyor,

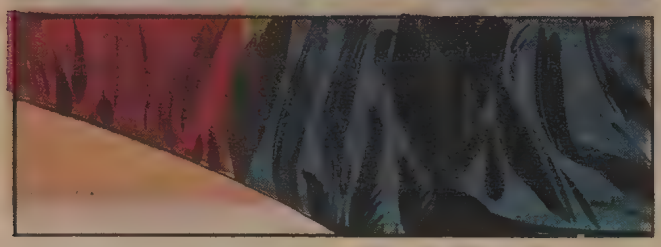

genç adamı hareketlerinde serbest bırakıyor ve teslimiyet anını bekliyordu.

Birbirleri için yaratılmış bulunanların arasında kıvılcım gibi çakan olay nihayet gerçekleşti. Elen, o ana kadar kendini hiç bir erkeğe bu derece mutlak bir teslimiyetle terk etmediğini düşündü...

Genç kadın bu teslimiyet karşılığında duyduğu zevk kadar kudretli bir duygunun var olabileceğini aklından hiç geçirmemişti..

"—Bu bir dakikaya bütün bir hayat feda edilir" diye düşündü...

İhtiras dalgası çekilip, ikisi de yatağa yan yana ve sırt üstü uzanınca Elen takatsiz kaldığını hissetti ama yüzünde mutlu bir gülümseme vardı.

Başını Kara Murat'a doğru çevirerek usulca mırıldandı:

—Artık gidebilirsin..Ben de rahatça ölebilirim...

—Ne demek bu?

—Kocamdan öcümü aldım.. Hem de müthiş bir şekilde.. Bunu senden habersiz yaptığım için bağışla beni...

Kara Murat iyice afalladı.. Şaşkınlığı her geçen an artan bir sesle:

—Hâlâ bir şey anlamış değilim,dedi.Biraz açık konuşsana...

Elen güzel gözlerini Kara Murat'a dikti ve iç geçirdi:

—Beni bağışla Kara Murat..Ama daha önceden söyleseydim benimle sevişmeyeceğini biliyordum.Şimdi sana her şeyi anlatacağım..,

—Beni meraklandırıyorsun? Nedir anlatacakların?

Elen, Kara Murat'ı yumuşak ve hülyalı bakışlarla süzdü:

—Önce şunu söyleyeyim Kara Murat... Seni çok seviyorum..Hiç bir erkek bana senin kadar zevk vermedi. Eğer izin vermiş olsan hayatımı senin dizlerinin dibinde geçirirdim. Ama az önce seni intikam aracı olarak kullandım...

—Nasıl?

Elen, yatağın yanındaki büyük Venedik aynasını gösterdi:

—Şu aynayı görüyor musun? Bu Venedikli Sergio ustanın icat ettiği harika bir aynadır..Bu taraftan bakılınca ayna gibidir.Ama öteki odadan bakılınca sadece bir cam vazifesi görür...

...Yani öteki odada bulunan bir kişi, konuşulanları duyamaz ama bu odada olan her şeyi görür...

Kara Murat tüm gerçeği anlar gibi olmuştu...Ürpererek sordu:

—Yani, öbür odaya bağladığımız kocan bizim sevişmemizi gördü mü?

Elen keyiflendi, kurnaz kurnaz gülümseyerek:

Kara Murat elinde olmayarak adama acıdı...

Bir erkek için dayanılacak durum değildi bu...

Elen, güzel gözlerini Kara Murat'a dikerek kederli bir tavır takındı:

—Bana kızmadın değil mi?

Kara Murat utana sıkıla başını eğdi.

—Beni böyle bir işe alet ettiğin için as-

—Evet, dedi. Her şeyi gördü ve hâlâ görüyor...Ama ne konuştuğumuzu duyamıyor tabii...

Kara Murat hafifçe irkildi..Elen'in müthiş intikamını şimdi iyice anlamıştı..Onlar burada büyük bir ihtirasla sevişirken öbür odada koltuğa bağlı ve ağzı tıkalı olan Rafaello aynadan kendilerini seyretmiş, kim bilir ne kadar ıstırap çekmişti...

ında sana kızmam gerekirdi..Ama kızamıyorum. Çünkü kocan olacak canavar böyle bir intikamı hak etmişti doğrusu...

Elen ağır ve içe işleyen bir sesle:

—Onu öldürmene bu yüzden engel oldum, dedi...Artık hayatı boyunca gördüğü bu sahnenin ıstırabıyla yüreği dağlanacak..Bu acıyı asla unutamaz...

Kara Murat kalkıp giyindi kapıya doğru yürürken:

—Kadınca ve müthiş bir intikam bu, dedi..Doğrusu böyle bir öç, hiç bir erkeğin aklına gelmez..Gidip şu adama bir bakayım,acaba ne halde?

Elen ona seslendi:

—Oraya gitmişken Rafaello'nun parmağındaki yüzüğü de al..Üzerinde kartal resmi bulunan iri altın bir yüzük...

—Şimdi de yüzük hırsızlığı yapmamı mı istiyorsun?

—Hayır...Hırsızlık değil bu...O yüzük Venedik'teki bütün gizli kapıları açan bir anahtardır..O yüzüğü gösterdin mi,saraya bile ellerini kollarını sallaya sallaya girersin..O sana benim armağanım...

Kara Murat birden heyecan içinde durdu...Sevincinden haykırmamak için dişlerini sıktı..Bu yüzük...Evet bu yüzük çok işine ya-

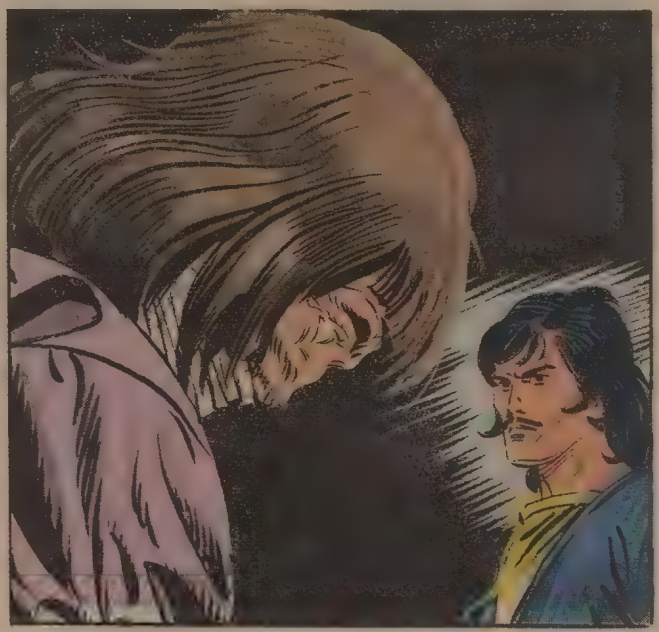

rayabilirdi..Tatlı bir sesle:

—Sağol Elen, dedi. Mükemmel bir armağan bu...Benim için şu anda bundan daha değerli bir hediye olamaz.. Polis müdürünün her kapıyı açan özel yüzüğü..Harika bir şey...

Elen pırıl pırıl bir gülümsemeyle:

—Haydi git, onu al, dedi.Sen dönünceye kadar ben giyineyim..Sana da Rafaello'nun elbiselerinden birini hazırlayayım.Yoksa bu kılıkta sokağa çıkar çıkmaz yakalarlar bizi..

Kara Murat salondan çıkıp bitişik odaya girdiği vakit dehşetle irkildi...

Rafaello koltukta bağladıkları gibi duruyordu ama başı öne düşmüştü.

Adamın yüzü mosmordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 MAYIS 1970 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 128 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

İpler bileklerini kesmiş, koltuk kızıla boyanmıştı.

Rafaello'nun, karısının başkasıyla sevişmesini seyrederken öfkeden kudurduğu, bağları koparmak için olanca gücüyle çırpındığı, iplerin etini kestiği anlaşılıyordu.

Adamın o ateşli aşk sahnesini seyrederken büyük ıstırap çektiği belliydi.

Kara Murat, duvardaki aynaya baktığı vakit onun, düz camlı bir pencere gibi içerideki odayı apaçık gösterdiğini gördü.

İşte Elen, seviştikleri yataktan kalkıyor ve köşedeki gardıroba doğru yürüyordu.

Kara Murat kederli bir tavırla:

—Elen'in intikamı gerçekten müthiş olmuş! diye söylendi.

Rafaello'ya doğru yaklaştı..Adam hiç kımıldamıyordu...

Yüzü ölü çehresi gibiydi. Gözleri çanaklarından fırlamış, yüzünün çizgileri kaskatı olmuştu..Adamın tüyler ürpertici bir görünümü vardı...Kaskatı kesilmiş, hareketsiz duruyordu.

Kara Murat acı acı içini çekerek ilerledi, Rafaello'nun saçlarından tutup başını kaldırdığı vakit,ağzından boğuk bir çığlık fırladı:

—Ölmüş !..

Rafaello, karısının,gözleri önünde başkasıyla sevişmesine dayanamamış,öfkeden kudurma derecelerine gelmiş,bağlı olduğu koltukta çırpınmış, haykırmak istemiş, sonunda çatlayarak ölmüştü.

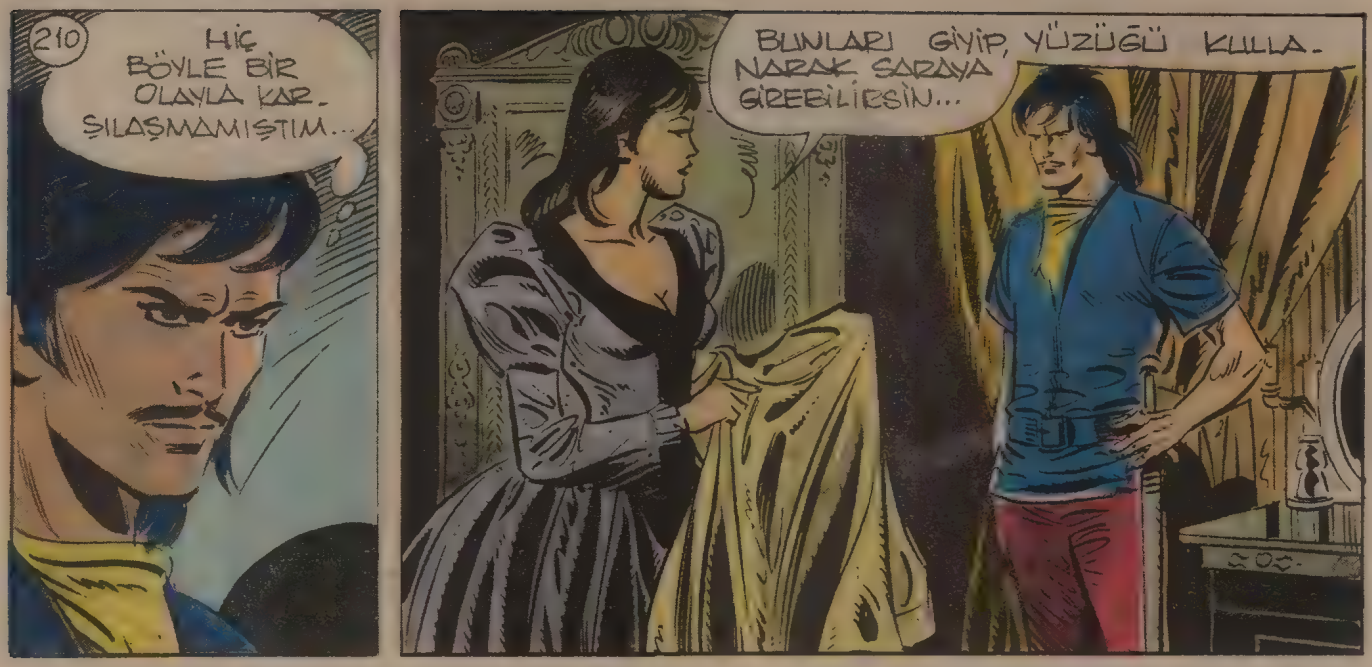

Kara Murat adamın parmağındaki, üzerinde kartal resmi bulunan altın yüzüğü alarak kendisini güç dışarıya attı.

O güne kadar hiç bir olay genç adamı bu kadar sarsmamıştı..Şimdi Rafaello'ya acıyor, fakat Elen'e de kızamıyordu.Hızlı yaşamı içinde böyle bir intikama ilk kez rastlıyordu.

Alnı üzerinde biriken birkaç damla teri silerek Elen'in beklediği odaya girdi.

Genç kadın yeni elbiseler giymiş, Polis Müdürü Rafaello'nun bir giysisini de Kara Murat için hazırlamıştı..

Garip bir gülümsemeyle:

—Bunları giyip,yüzüğü kullanarak saraya kolayca girebilirsin, dedi...

Kara Murat,aklından geçenleri kitap gibi okuyan bu güzel ve zeki kadına şaşırarak baktı:

—Saraya girmek istediğimi nereden çıkardın?

—Ben seni iyi tanırım Kara Murat..Güçlüklerden yılan bir adam değilsin.Buraya neden geldiğini tahmin ediyorum.. Saraydan her söz edişimde gözlerinde şimşekler parlıyor.Orada seni kızdıran birileri var...

Kara Murat biraz sararak:

—Evet, haklısın, dedi.

Elen aynı gülümsemeyle devam etti:

—Hatıraların, duyduğun nefret ve kini artırıyor.Biri seni kalbinden yaralamış..Söyler misin düşmanın kim?

Kara Murat sakin,fakat Elen'i titreten bir sesle cevap verdi:

—Prenses Leonore!

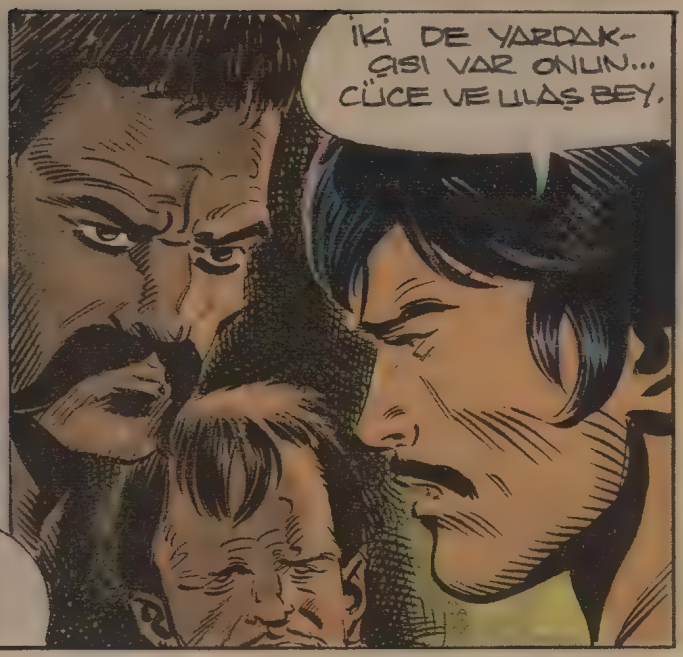

Elen haykırdı:

—Neee? Leonore mi? O,şu anda Venedik'in en güçlü insanı.

Durdu, delikanlıyı hayran bakışlarla süzdü, ışıldayan yüzünde derin bir sevgi belirdi:

—Ama sen de güçlüsün..Çok çetin bir karşılaşma olacak bu...

—Evet öyle..İkimizden biri bu karşılaşma sonunda yok olacak..İki de yardakçısı var onun..Cüce Aleksandır ve Ulaş Bey..En çok, Ulaş Bey olacak, rezile içerliyorum Elen..Onu yıllarca arkadaş bildim,bağrıma bastım.O ise Prenses Leonore için bana kılıç çekti, öldürmek istedi...

Kara Murat bunları anlatırken kalbine hançer yemiş gibi sarsılıyor,derin bir acı duyuyordu.Bakışları kederle doluydu.Bu kederde, aynı zamanda tüyler ürpertici bir tehdit

vardı:

—Haydi,seni Kont Lorenzo'nun konağına götüreyim,orada güvenlik içinde olursun, diyerek Elen'in koluna girdi.

Kılıklarını değiştirdikleri için sokakta kimsenin dikkatini çekmediler.

Venedikli askerler hâlâ oraya buraya koşuşup kaçakları arıyorlardı...

XXX

Akşam Venedik'in üzerine çökmüştü.

Kiliselerin çanları, sofuları gece ayinine çağırmak için çalmaya başlamak üzereydi.

Uzun boylu iki gölge, başkanlık sarayının yan kapılarından birine giden köprünün küçük nöbetçi kulesinin önüne yaklaştı. İkisinin de omuzlarında birer pelerin vardı. Karanlıkta kalan yüzleri seçilemiyordu.

Kulenin önüne gelince, gölgelerden biri gür bir sesle:

—Nöbetçi, neredesin? diye bağırdı.

Kulenin içindeki asker aksi aksi homurdandı. Rahatsız edildiği için canı sıkılmışa benziyordu. Az sonra kapı açıldı, elinde lamba olan bir muhafız eşikte göründü. Adam karşısındaki gölgeye ters ters baktı:

—Ne istiyorsun?

—Bana değil...

—Kimsiniz siz? Yanınızdaki kim? Uşağınız mı?

Gölgenin sertleşen sesi, öfkelendiğini belli etti.

—Orası seni ilgilendirmez sersem. Sana zinciri aç dedim. Daha fazla sallanmadan aç...

—Olmaz..Emir kesin.. Açamam...

Gölge ona emretti:

—Aç zinciri! İçeri gireceğim.

Nöbetçi karşısındaki adamı dikkatle incelemeye koyuldu. Böyle emredici tavırla konuşan kim olabilirdi? Adam homurdandı:

—Hava karardıktan sonra içeri girmek yasak!

Gölge, omuz silkti:

—Öyleyse şu yüzüğe bak..Beni geciktireceğin her dakika için bir kırbaç yiyeceğini de unutma...

Gölge, böyle diyerek iyice görebilmesi için sağ elinin orta parmağındaki yüzüğü adamın burnuna uzattı.

Nöbetçi irkildi, sarardı, titreyen bir sesle:

—Şey..Bağışlayınız beni efendim, diye kekeledi.Sonra alelacele köprünün zincirini kaldırmaya koştu.Bir yandan da:

—Şüpheci olmak zorundayım...O kadar büyük bir sorumluluk altındayım ki, diye geveliyordu.

Yabancı gölge:

—Biliyorum, biliyorum diye adamın sözünü kesti. Sonra yürüyüp geçti. Nöbetçi kulesinden verilen işaretle sarayın iç kapısı da açılmıştı.

Nöbetçinin yanına gelen ikinci asker:

—Kimlerdi? diye sordu.

Adam canı sıkılmış halde:

—Birinin parmağında Sinyor Rafaello'nun kartal resimli yüzüğü vardı, dedi.Bu yüzüğü gösteren kim olursa olsun dediğini yapmak zorundayız.Emir böyle..İnşallah kızmamışlardır...

—Bana kalırsa, biraz kızdılar...

—Evet..Allah vere de bizi kırbaçlatmasalar...

Nöbetçiler aralarında böyle konuşurken, saraya giren iki gölgeden arkada yürüyeni şen bir kahkaha attı:

—Çok kolay oldu Kara Murat, haklıymışsın...

Kara Murat hafifçe gülümsedi:

—Evet Durakoğlu..İçeri girmek kolay oldu ama asıl güçlük bundan sonra başlıyor. Bizi yakalarlarsa kazığa geçirirler...

Durakoğlu,etrafına odunlar dizili yağlı kazığın hayaliyle ürperdi.Gerçekten ele geçerlerse Prenses Leonore'nin onları yağlı kazığa geçirtip diri diri yaktıracağı muhakkaktı.

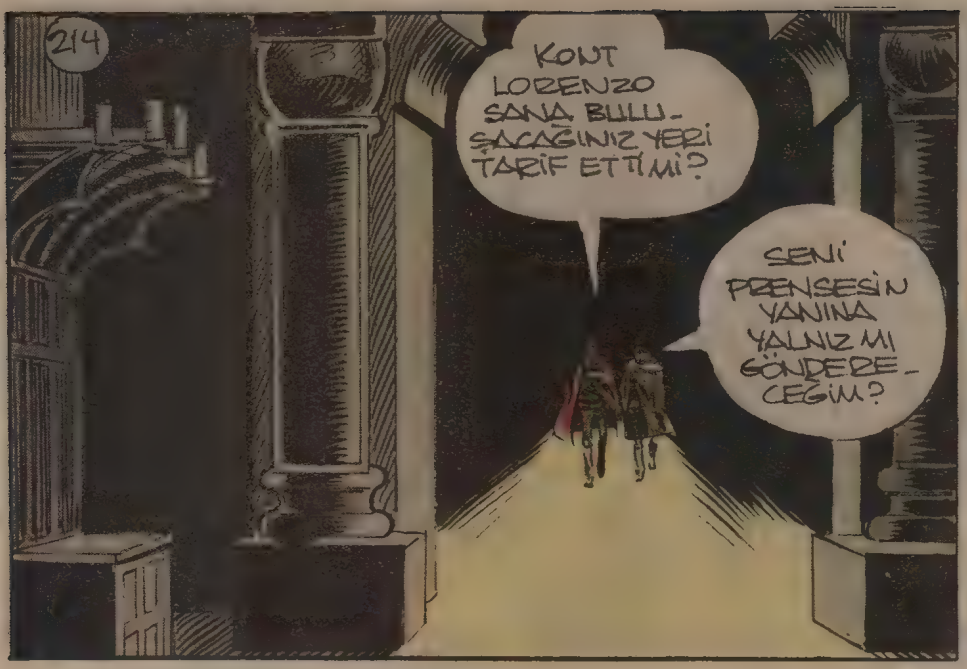

—Beni korkutma, diye homurdandı.

—Korksak da korkmasak da bu işe başladık bir kere ..Artık geri dönemeyiz.Şimdi ben, Prenses Leonore'nin dairesini arayacağım. Doğrudan doğruya hedefe ulaşmak istiyorum...

—Peki ben ne yapacağım?

—Buradan ayrılacağız. Kont Lorenzo sana buluşacağınız yeri tarif etti mi?

—Evet...

—O halde hemen onun yanına gidip, Astor'la arkadaşlarını saraya sokmak için kapıları açmasında yardımcı ol...

—Seni o canavar prensesin yanına yalnız mı göndereceğim?

—İkimiz bir kadın için fazla değil miyiz?

—Bana kalırsa,o kadın on erkekten daha

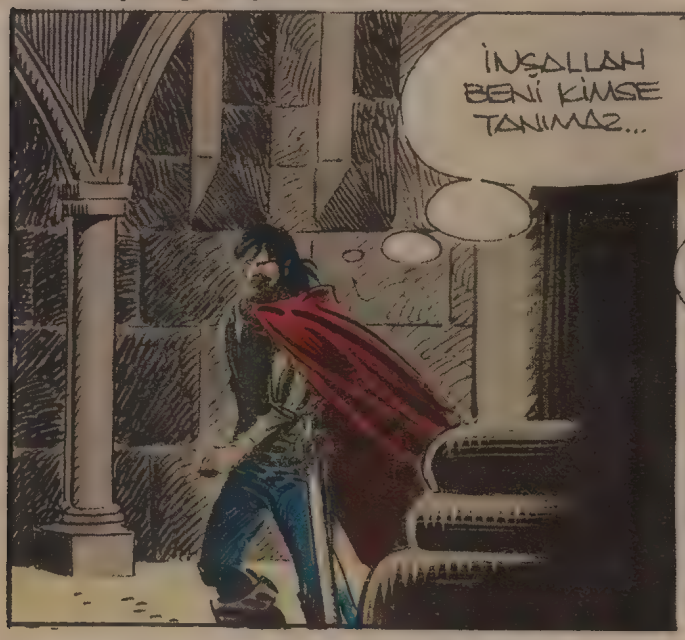

tehlikeli..İnsanları zehirlemek için yaratılmış korkunç bir yılan..Haydi, şansın açık olsun...

—Sağol...

Kara Murat koridor boyunca ilerlemeye başladı.Yüzünü mümkün olduğu kadar örtmeye çalışıyor, "İnşallah beni kimse tanımaz" diye düşünüyordu.

Ama Kara Murat, bir çift hain gözün kendisini dikkatle izlediğinin farkında değildi...

Şehirdeki son durum hakkında Prenses Leonore'ye bilgi veren ve Astor'un adam toplayarak halkı isyana hazırladığını anlatan Cüce Aleksandır geri dönerken uzaktan Kara Murat ile Durakoğlu'nun konuştuklarını görmüş,bir sütunun arkasına gizlenerek:

''—Bu adamları bir yerden tanır gibiyim..Yüzleri gölgeden çıksın da iyice bir göreyim hele''diye düşünmüştü.

Kara Murat, Durakoğlu'ndan ayrılıp cücenin gizlendiği sütunun önünden geçerken Aleksandır birden dehşet içinde kaldı,bir hayret titremesi bütün vücudunu sardı:

—Aaaa... Kara Murat bu...

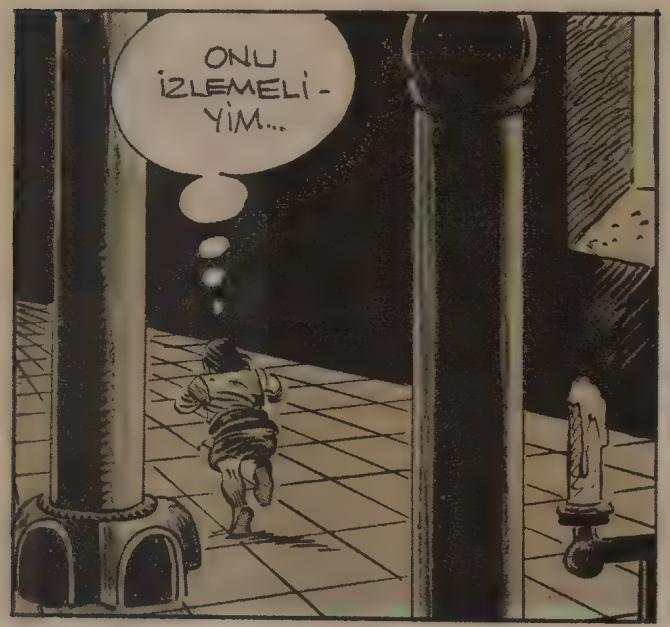

mak için ne yapacağını düşündü.Şimdilik onu gözden kaçırmamak en iyi hareket olacaktı...

Sütunların arkasına saklana saklana, sinsice Kara Murat'ı izlemeye koyuldu. Artık ilk şaşkınlığı ve korkusu geçmişti.Gözleri zalim bir sevinçle ışıldıyordu.Kara Murat'ı yakalattığı an Prenses'ten büyük bir ödül alacağı muhakkaktı..

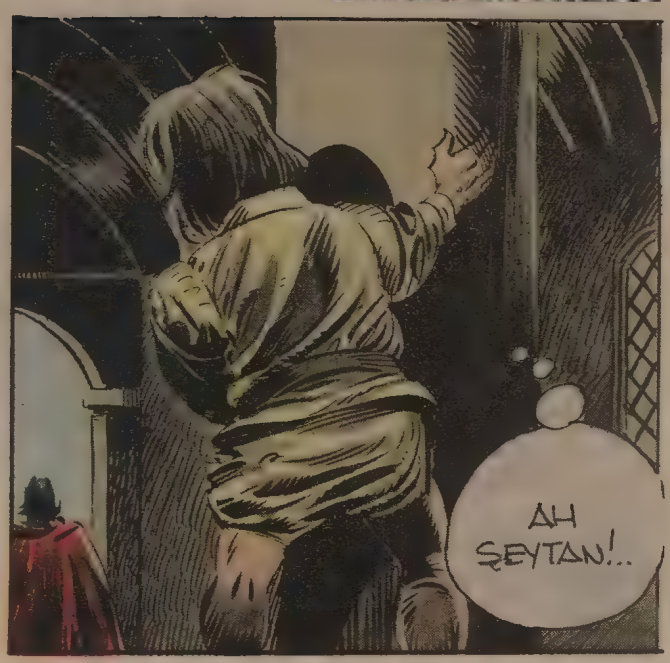

Cüce Aleksandır'ın sesi müthiş bir inilti halinde çıkmıştı.Dizleri titriyordu.Vahşi gözlerinde her zamanki hain ışıltı belirdi:

—Ah şeytan!...Cüretkar serseri!..Yüzlerce askerin koruduğu saraya tek başına girmeye cesaret ettin demek? Ama bu aptallığını hayatınla ödeyeceksin!

Cüce Aleksandır,Kara Murat'ı yakalat-

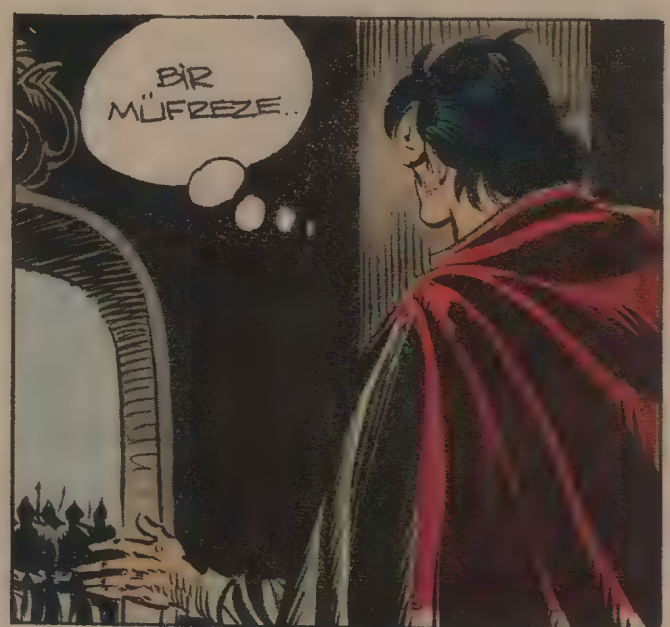

—Sefil, kendi ayağıyla ecele gidiyor,diye söylendi.

Koridor boyunca yürüyen Kara Murat çevresine bakınıyor, Prenses Leonore'nin odasını soracağı bir uşak, bir hizmetçi arıyordu:

—Bu koca sarayda kaybolmazsam iyi! diye mırıldanırken karşıdan on kişilik bir müfrezenin geldiğini gördü.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 MAYIS 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 329 FİYATI 500 KURUŞ

"Elektronik saat" talihlilerimizi haftaya açıklıyoruz

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

"—Şu askerlere Prensesin odasını sorsam kuşkulanırlar mı acaba?" diye düşündü.

Muhafızlar, sert adımlarla yaklaşıyorlardı...

—Rap, rap, rap!...

Bu kılıkta tanınmayacağından emin olan Kara Murat çok rahat ve sakin yürüyordu. Birden korkunç bir haykırış koridoru inletti:

—Askerler! Şu adamı yakalayın!..

Cüce Aleksandır muhafız birliğinin geldiğini görünce sevinçten deliye dönmüş ve gizlendiği mermer sütunun arkasından fırlayarak çığlığı basmıştı:

—Tutun! Yakalayın dedim size!

Askerler ilk şaşkınlıkları geçtikten sonra mızraklarını ileri doğru uzattılar.

Kara Murat elini kılıcının kabzasına götürerek:

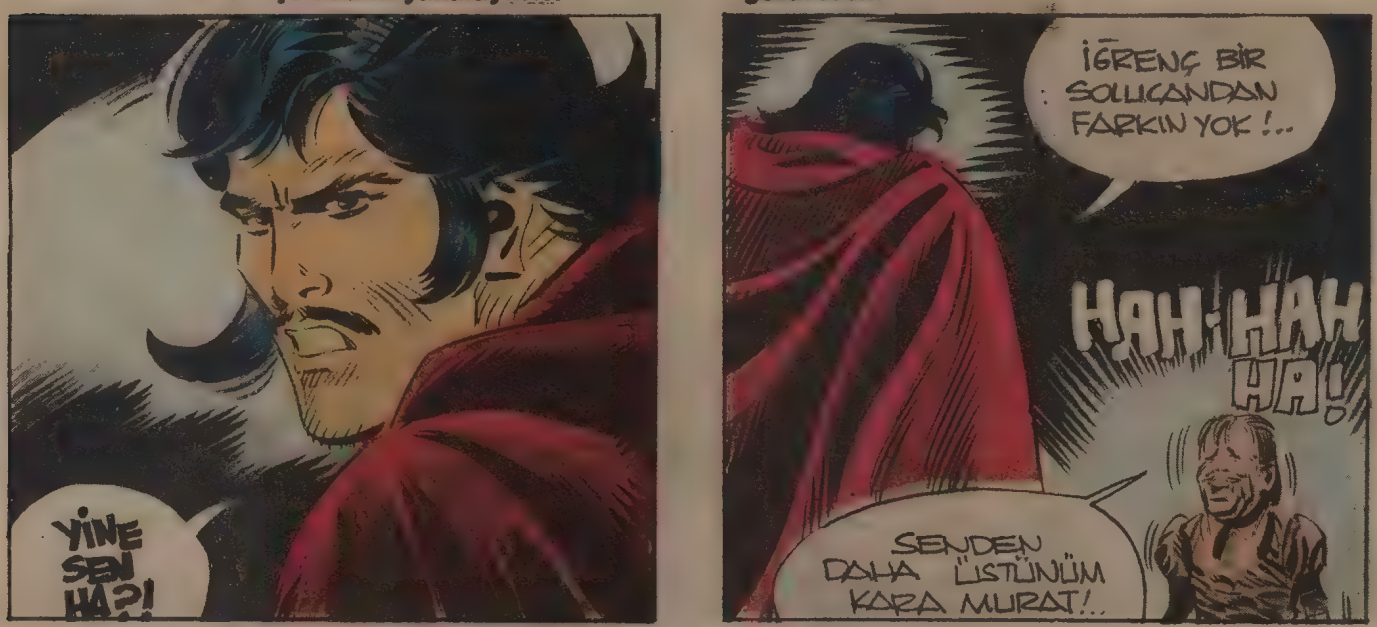

—Bu fena işte! diye söylendi. Daha ilk adımda yakalanacağımı hiç ummuyordum doğrusu...

Kendisini ele verenin kim olduğunu anlamak için çevresine bakındığı vakit birden yüzü nefretle buruştu:

—Cüce Aleksandır! Yine sen ha!...İğrenç bir solucandan farkın yok...

Cücenin sinir bozucu kahkahası koridoru çınlattı:

—Hah hah ha! Ben senin gibi uzun boylu, yakışıklı ve güçlü değilim ama senden daha üstünüm Kara Murat...

Aşağılık duyguları içinde bunaldıkça kıskançlık ve nefreti daha da büyüyen Aleksandır işaret parmağıyla kendi başını gösterdi:

—Benim gücüm burada...Kafamda.. Ben senden daha akıllıyım..Sen benim karşımda her zaman yenilmeye mahkûmsun Kara Murat...Cüceyim ama güçlüyüm...

Kara Murat,acı acı güldü:

—Görüyorum ki, benimle karşılaştığın her zaman bir hınzırlık düşünüyorsun. İşkodra'da senin iki defa hayatını kurtarmıştım.Hiç bir insan minnet borcuna böyle alçakça karşılık vermez.Ama sen insan değilsin ki...Öyle değil mi Aleksandır?

Cüce Aleksandır askerlere dönüp:

—Şunu yakalayın! diye gürledi.

Muhafızlar mızraklarını uzatıp ilerlediler...

Başlarında iri yarı, sert bakışlı bir subay vardı...

Kara Murat kaçacak yer olmadığını an-

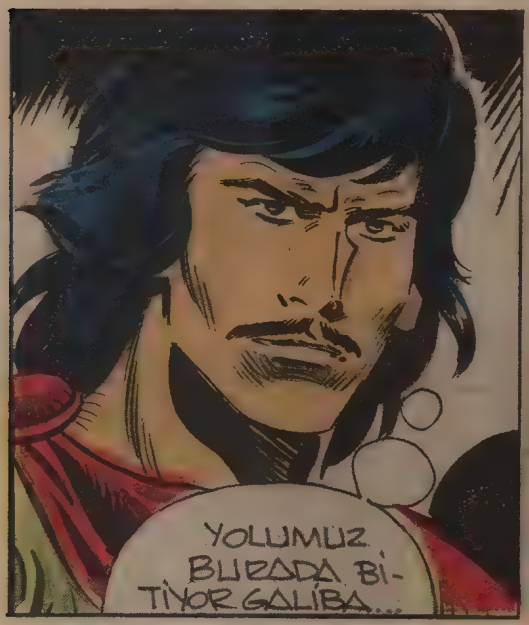

layınca hızla kılıcını kaldırarak savunma durumu aldı.

Belki öldecekti ama, daha önce çok kişiyi öldürecekti...

İçinden hazin bir şekilde:

"—Yolumuz burada bitiyor galiba" diye düşündü...

Düşmanlarıyla hesaplaşmadan ölmek düşüncesi, ruhunda derin bir acı yarattı, yüzü ıstırapla gerildi...

Ansızın garip bir şey oldu...

Kara Murat'ın tam karşısında bulunan subay, onun kılıcını hızla kaldırdığını gördüğü halde hiç kaçmadı, derin bir saygıyla kımıldamadan durdu.

Delikanlı,şaşırmış bir halde:

"Allah Allah...Kılıcı indirdiğim an bu adamı ikiye bölerim...Acaba neden kendini savunmuyor?" diye düşündü...

Subay arkasındaki askerlere geri çekilmelerini işaret ederek Kara Murat'ın önünde hafifçe eğildi:

—Emriniz nedir? Söyleyin efendim..

Adamın duruşunda gerçek bir saygı ifadesi vardı...

Kara Murat bu işten hiç bir şey anlamamıştı.Ne oluyordu böyle? Bu subay aklını mı oynatmıştı? İçinden:

polis müdürü Rafaello tarafından verilmiş olabilirdi.Aldanması olanaksızdı.Madem ki, bu adam Rafaello'nun yüzüğünü taşıyordu, ona el kaldıramazdı.Yıllardır kendilerine verilen emir böyleydi.Bunun dışına çıkmanın cezası, çok ağırdı...

Subay sabırsızlıkla yeniden sordu:

—Evet efendim, emriniz nedir?

Kara Murat hâlâ olanlardan hiç bir şey

"—Ya rüya görüyorum, ya da bunda bir yanlışlık var!" diye mırıldandı.

Oysa olay çok basitti.

Kara Murat,kendisini savunmak için kılıcını kaldırınca, subayın gözüne onun sağ elindeki altın yüzük çarpmıştı.

Altın yüzüğün üzerindeki kartal resmi, adamı ansızın yerine mıhladı sanki...

Bu yüzük, karşısındaki gence ancak

anlamamıştı.Bu adamları durduran gizli güç neydi? Kendisiyle alay mı ediyorlardı?

Bu sırada Cüce Aleksandır tepinip duruyor, avaz avaz bağırıyordu:

—Sersem herifler..Asılmak mı istiyorsunuz? Yakalayın şu adamı dedim...

Kara Murat, karşısındaki subayı şaşkın bakışlarıyla bir süre süzdükten sonra laf olsun diye:

—Demek bir emir vermemi istiyorsunuz? dedi.Peki öyleyse şu adamı tutup pencereden atın!...

Cüce Aleksandır birden bağırmasını kesti..Yüzü sapsarı kesilmişti...

Askerler, koşup onu kıskıvrak yakaladılar...

Subay, başını sallayarak:

—Gerekeni yapın! dedi.

Kara Murat hâlâ şaşkındı.Adamların kendisiyle alay ettiklerini sanıyor, bu oyunun nasıl sona ereceğini düşünüyordu.

Fakat askerler Cüce Aleksandır'ın feryatlarına kulak asmadan onu tuttukları gibi pencereden boşluğa fırlatıverdiler...

Bütün bunlar birkaç saniye içinde olmuştu.

Kara Murat, işin ciddiyetini son anda

anlamış ve askerleri durdurmak için atılmıştı ama çok geç kalmıştı.

Kulakları tırmalayan boğuk ve içler acısı bir çığlık gecenin karanlığını yırttı, boşlukta eridi...

Bu, Cüce Aleksandır'ın hayattaki son haykırışıydı...

İkinci kattan bahçenin mermer zeminine düşer düşmez kemikleri birbirine geçmiş ve derhal ölmüştü...

Kara Murat, sapsarı bir yüzle:

"—Hay Allah! Bu nasıl iş? Doğrusu Cüce'nin ölmesini hiç istememiştim" diye mırıldandı.

Sonra birden gözü parmağındaki yüzüğe takılınca askerlerin bu emri neden tereddütsüz yerine getirdiklerini anladı. Subaya dönüp, ciddi bir tavırla seslendi:

—İkinci emrim şu: Şimdi doğruca Prenses Leonore'nin dairesine gidiyoruz!

Prensesin geceleri rahatsız edilmek istemediğini bilen subay sordu:

—Emredersiniz, fakat neden oraya gidiyoruz?

Kara Murat, kaşlarını çatarak:

—Çünkü Prenses'in hayatı tehlikede, dedi.

Bu oyunu sonuna kadar oynamaya karar vermişti...

★ ★ ★

Prenses Leonore, salonda kararsız adımlarla dolaşıyordu. Sakin görünmeye çalışmasına rağmen son derece sinirli olduğu belliydi. Gelişen olaylar onu ürkütmeye başlamıştı...

Gerçi daha sabahtan her türlü tertibatı

almıştı ama yine de içinde derin bir huzursuzluk vardı...

Kaçakların yakalanmayışı bu huzursuzluğu artırıyordu.

Astor, Venedik'te sevilen bir insandı.. Derhal onun emrine girecek birçok kişi vardı. Prenses Leonore'yi ürküten buydu...

Onu zindana attırır attırmaz öldürtmediğine şimdi o kadar pişmandı ki... Biraz acı çekmesini, zindanın taş duvarları arasında ıstırap çığlıkları atmasını istemişti... Kara Murat'ın onu kurtaracağını düşünmemişti hiç..

Kara Murat aklına gelince, Prenses Leonore'nin gözleri garip bir ışıltıyla parladı. Bu pırıltıda kin ve nefretle birlikte biraz da hayranlık vardı...

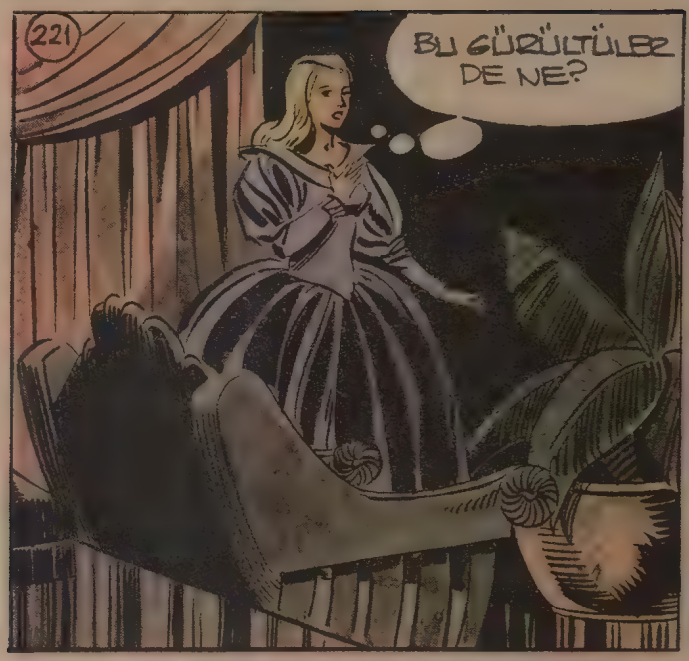

Leonore birden, şehrin içinde gittikçe büyüyen birtakım gürültüler duydu. Önce, halkın her zamanki şamatası sanarak aldırmadı, fakat, tüfek sesleri ve nal şakırtılarına karışan feryatlar duyunca alnında soğuk ter taneleri belirdi.

Yüzü ölü yüzü gibi sararmış, yalnız kulak kesilmiş, dışarıyı dinliyordu.

Kulağına çalınan bağrışmalardan işin içyüzünü anlayınca kafası büsbütün karıştı, düşünceleri bulandı.

Kendi kendine mırıldandı:

"—Acaba neler oluyor? Zaferi elde etmişken böyle bir çöküş olabilir mi? Hayır, hayır!... Olanaksız bu... Hiç kuşkusuz Rafaello işinin başındadır ve isyancıları yakalayacaktır..."

Çıngırağı çalarak uşaklardan birini çağırdı. Şehirdeki gürültülerin ne olduğunu anlamasını söyleyecekti. Fakat daha o konuşmadan uşak:

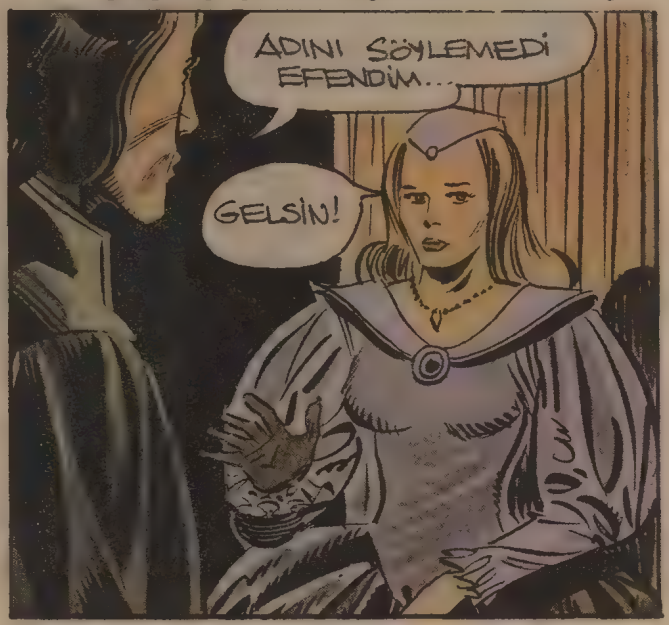

—Efendim, dedi. Sinyor Rafaello'nun gönderdiği bir asilzade sizinle görüşmek istiyor..

—Kimmiş?

—Adını söylemedi efendim.. Yalnız Sinyor Rafaello'nun gönderdiğini ve çok önemli bir mesajı olduğunu söyledi...

Prenses Leonore'nin gözleri sevinçle parladı... Rafaello mutlaka iyi haberler göndermişti... Şu anda kaçakları aradığı ve isyancıları bastırmaya çalıştığı için kendisi gelememiş olacaktı... Acaba yolladığı mesaj neydi?

Uşağa dönüp:

—Asilzadeye söyleyin, gelsin! dedi.

Birkaç saniye geçti...

Birden...

Prenses Leonore gözlerine inanamadı...

İçeriye Kara Murat girmişti...

Leonore'nin bütün vücudu ürperdi, korkudan yuvalarından fırlayan gözlerini ona dikti...

Bağırmak istedi ama sesi çıkmadı...

O zaman, mezardan çıkmış bir hayalet-

kırık doldurdu. Boğuluyor gibiydi...

Kara Murat nasıl oluyor da burada bulunuyordu?

Acaba hayal mi görüyordu?

Sanki korkunç bir kâbus gibiydi bu.. Ve bu kâbustan uyanmak ister gibi başını silkti ama karşısındaki o müthiş hayal gitmedi...

Kara Murat, Leonore'yi titreten bir

ten korkuyormuş gibi dehşet içinde gerilemeye çalıştı...

Bu sırada Kara Murat, girdiği kapıyı sürgülemiş, alaylı bir saygıyla eğilerek ona şöyle demişti:

—Prenses, size Polis Müdürü Rafaello'nun ölmüş olduğunu bildirmekle şeref duyarım...

Leonore'nin göğsünü müthiş bir hıç-

sesle devam etti:

—Prenses... İşkodra'da hançeri sırtıma sapladığın vakit ölmeyeceğimi, ölmediğim zaman da mutlaka gelip seni bulacağımı düşünmeliydin...

Prenses Leonore'nin rengi uçan dudaklarından delikanlının adı boğuk bir inilti halinde fışkırdı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 MAYIS 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 330 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

—Kara Murat.. Sen ha?

—Ta kendisi Prenses.. Hiç kuşkun olmasın, etiyle, kemiğiyle karşında Kara Murat duruyor.. Bugüne kadar birçok düşmanımı affettim. Seni de affedebilirdim. Ama yalnız bana değil, çevrendekilere de yaptığın kötülüklerden anladım ki, sende insanlıktan eser yok. Bu nedenle senin başını ezmemin şart olduğuna karar verdim...

Kara Murat sustu. Belki de alayların en büyüğü olan alçakgönüllülükle karşısındaki kadına baktı. O müthiş kadın şimdi yıkılmış, bitmiş, perişan olmuş gibiydi.

Kara Murat sakin bir sesle konuşmasına şöyle devam etti:

—Venedik'te iktidar Astor'un hakkı..

Sen bunu onun elinden hileyle, entrikayla almaya kalktın. Başardın da...Ama halk hâlâ onu tutuyor. Çöküş birkaç saat sonra tamam olacak. Astor ve ona sadık asilzadeler sarayı basmak üzere...

İlk şaşkınlığı geçen Prenses Leonore, sesindeki titreyişi belli etmemeye çalışarak acı acı mırıldandı:

—Evet.. Durumumun güç olduğunu anlıyorum. Benim ezilmeme, en yüksek mevkiden bir utanç ve ıstırap çukuruna yuvarlanmama sevinmelisin...

Kara Murat, sakin bir sesle cevap verdi:

—Seviniyorum tabii...

—Belli... Sokaktaki gürültüleri duyunca bu gece bir şeyler olacağını anlamıştım...

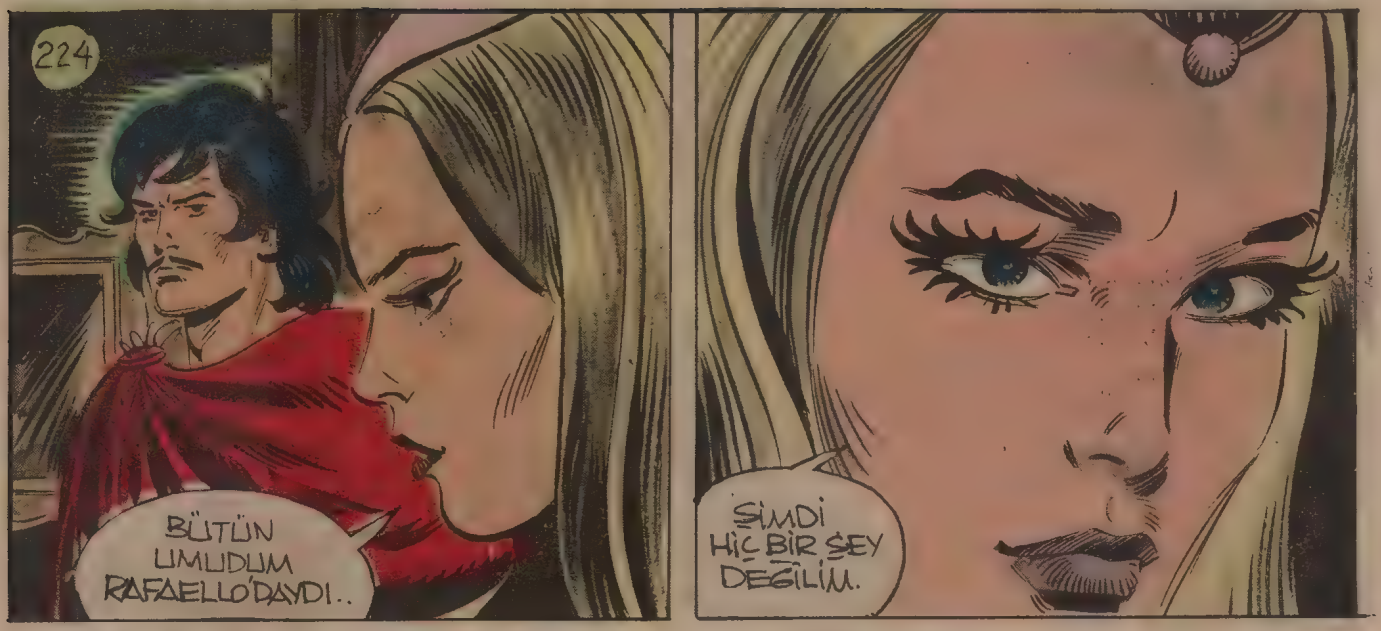

Bütün umudum Rafaello'daydı. Ama birden karşımda senin melun yüzünü gördüm. Rafaello'nun öldüğünü söyleyince, felaketimin tamam olduğunu anladım.

Prenses Leonore, titreyerek durdu. Bir an gözlerinden delilik ışığı geçti. Dışarıdaki askerleri çağırarak, Kara Murat'ı öldürtmeyi düşündü. Ama onlar kapıyı kırıncaya kadar Kara Murat işini çoktan bitirirdi. Hazin bir sesle devam etti:

—Evet... Artık felâketim tamam oldu. Her şeydim. Şimdi hiç bir şey değilim. Ve sen acımasızca zevk almak , bir kadının ezilişine, yok edilişine sevinmek küçüklüğünü gösteriyorsun...

Kara Murat dudaklarını alayla büktü:

—Bir kadının çöküşüne sevinmek elbette bir erkeğe yakışmaz. Ama sen bir kadın

değilsin ki....

—Sence neyim öyleyse...

—Zehirli bir yılansın. Ya da tehlikeli bir örümcek..Bilirsin bazı dişi örümcekler sevişitikten sonra erkeklerini öldürürler. Sen de onlar gibisin....

Bu ağır hakaret, Prenses Leonore'yi çılgına döndürdü. Sesi acı bir haykırış halinde çıktı:

—Ya sen nesin Kara Murat? Yüksek ruhlu görünen, fakat gerçekte aşağılık bir yaratıksın. Sefil katil...En alçak haydutlardan daha alçak serseri... Kılıcını intikamının emrinde kullanan zalim. Taşıdığın o kılıç bir katil bıçağıdır. Ben seni adam sanıp, öldürmek istemiştim.. Oysa, sen öldürmüyor, ıstırap çektiriyorsun...

Kara Murat, genç kadını derin bir sessizlik içinde dinliyordu. Başını hafifçe öne eğmişti. Kendisine, her türlü kötülüğü yapan dişi şeytanı istese hemen öldürebilirdi. Ama bunu yapamayacağını hissediyordu. Çünkü Kara Murat savunmasız bir kadını öldürecek yaradılışta değildi.

Kısa bir süre düşündükten sonra:

—Seni Astor'a teslim edeceğim, dedi.

Yargılanacaksın.. Cezanı Engizisyon Mahkemesi verecek...

Leonore haykırdı:

—Yani başım baltayla kesilecek, öyle mi?

—Bilmiyorum.. Zaten keserler mi, asarlar mı, beni hiç ilgilendirmiyor...

—Alçak adam !

Prenses Leonore, böyle haykırdıktan son-

ra dişi bir panter gibi atıldı. Elinde keskin bir hançer belirmişti. Kadın, adeta uluyor, ağzından köpükler fışkırıyordu:

—Al sana!.. Geber melun!..

Siyah ve güzel gözlerinden korkunç ışıklar fışkırıyordu. Deli gibiydi....

Kara Murat hafifçe geri sıçradı, rahat bir hareketle kadının bileğini havada yakaladı:

—Sandığımdan daha yırtıcıymışsın. Ama biraz dur bakalım. Senin elinden ikinci defa hançer yemeye hiç niyetim yok...

Kara Murat, kadını itti. Leonore geri geri gitti, duvarın dibindeki kanepeye yığıldı kaldı.

Şimdi, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Kara Murat'ın sakin, cesaret ışıldayan gözlerinde bir merhamet parıltısı belirdi, sesi yumuşadı:

—Ben senin hayatını bağışladım Leonore.. Belki Astor da affeder..Gençsin, güzelsin.. Yeni bir hayata başlarsın...

Kara Murat'ın ılık sesi, Prenses Leonore'nin bulanık zihninde ani bir şimşek çakmasına yol açtı.

O kadar kötülük ettiği halde, Kara Murat kendisini affediyordu. Bunun tek nedeni olabilirdi. İçinden:

"—Sakın beni sevmiş olmasın?" diye düşündü. "Ben onu öldürmeye kalktım. Sırtından bıçakladım. O ise beni affediyor. Demek ki seviyor.. O halde bundan faydalanmalıyım."

Leonore, bunları düşünürken içinden kendi kendine itiraf etti:

"—Galiba ben de onu seviyorum."

Genç kadın ayağa kalktı. Artık ağlamıyordu ama, gözleri hâlâ ıslak ıslaktı.

Bakışlarını bir süre Kara Murat'a dikti.

O bu anda, insanlara baş eğdiren,zalim ve müthiş kadın değildi. Leonore şu dakikada dişiliğinin tüm güzelliği ve çekiciliği üzerinde olan, karşısındaki erkeğe duyduğu aşkın büyüklüğü yüzünden okunan bir kadındı.

Bu davranışı gerçek miydi, yoksa rol mü?

Kara elmaslar gibi ışıldayan gözlerinde bir kadının duyabileceği en büyük sevgi ve tutkunluğun en şiddetlisi okunuyordu.

Kara Murat, kollarını göğsünün üzerine kavuşturmuş, hayretle onu seyrediyordu.

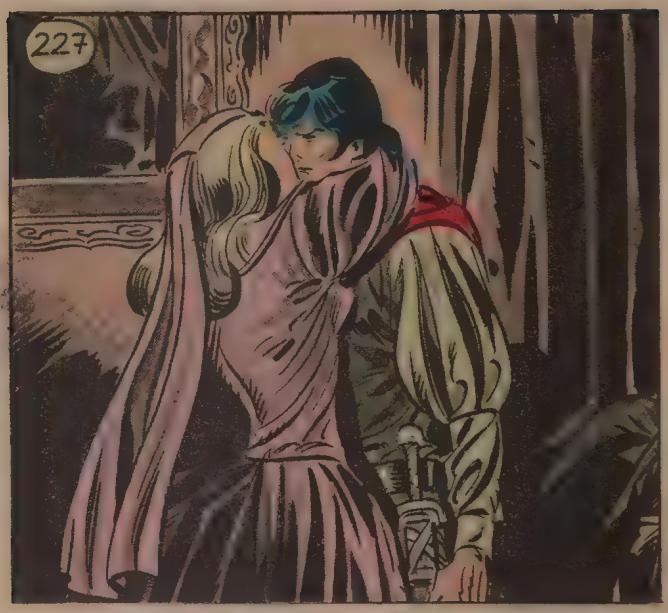

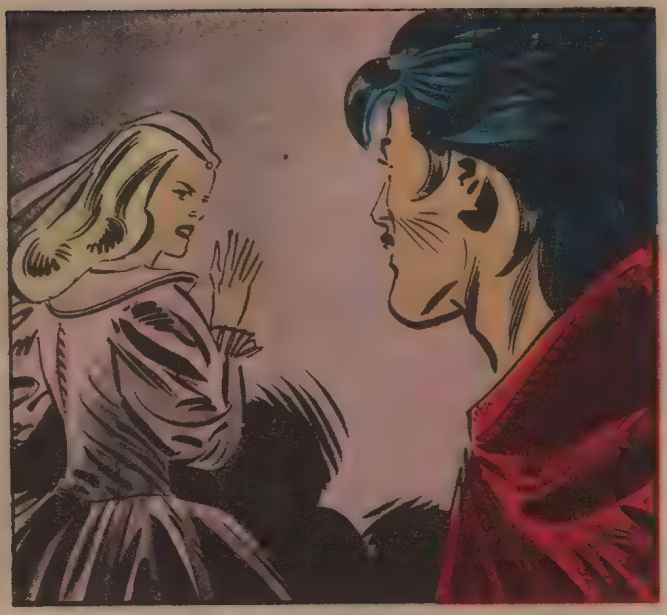

Leonore delikanlının yanına gelince düzgün ve güzel kollarını havaya kaldırdı. Göğsü hızlı hızlı inip kalkıyor, aşk heyecanıyla bütün vücudu tir tir titriyordu..

Kadın,Kara Murat'ı kucakladı,kendine doğru çekti ve titreyen kızıl dudaklarını genç adamın dudaklarına yapıştırdı.

Kara Murat, kendisini çekmedi.Bu öpüş onu da yüreğine kadar titretmişti. Ama soğukkanlılığını elden bırakmadı.

Bir anda şeytanlıktan melekliğe dönen bu güzel varlığa, hayretle bakmaya devam ediyordu.

Leonore, erkeği aşkla öptüğü halde onun kendisine karşılık vermediğini hemen hissetti. Bundan duyduğu müthiş bir kinle onu bıraktı, birkaç adım geriledi. Kırılan kadınlık gururu şimdi kalbinde yeni bir kin dal-

gasına sebep olmuştu:

—Senden nefret ediyorum! diye haykırdı.

Kara Murat ,son derece sakin bir sesle cevap verdi:

—Bense sana acıyorum. Güzel, fakat zavallı bir yaratıksın. Günlerce, aylarca seni öldürmeyi düşündüm. Sırtıma sapladığın hançerin öcünü alacağım günü bekledim. İşte, şimdi elimdesin. Ama görüyorsun sana dokunmuyorum. Çünkü seni kendi ülkenin mahkemesi yargılayacak. Öldürürse, onlar öldürecek...

—Sefil adam! Onların beni idama mahkum edeceğini biliyorsun...

—Hayır bilmiyorum. Ama işlediğin suçlar o kadar çok ki, yargıçların benim kadar yufka yürekli olacaklarını sanmıyorum...

Bu sırada koridorda gürültüler duyuldu. Kapılar kırılıyor, odalar aranıyor, bağrışmalar emirler etrafı çınlatıyordu:

—Her taraf aransın..Kadın-erkek kimi bulursanız yakalayın. Sarayda kim varsa tutuklanacak...

Prenses Leonore'nin rengi iyice uçtu. Sağa sola emirler yağdıran bu ses, Astor'un sesiydi. Demek adamlarıyla sarayı basmış, çatışma umduğundan da kısa sürmüştü.

Leonore, bütün bu felaketin, Kara Murat yüzünden başına geldiğini düşünerek öfkeyle soludu. O, Astor'u hapisten kurtarmasa bunların hiç biri olmayacaktı.

Buna rağmen duygusunu gizlemeyi, yüzüne masum bir ifade vermeyi başardı. Usul usul yaklaştı.. Delikanlının iki elini yakaladı, yalvaran bir sesle:

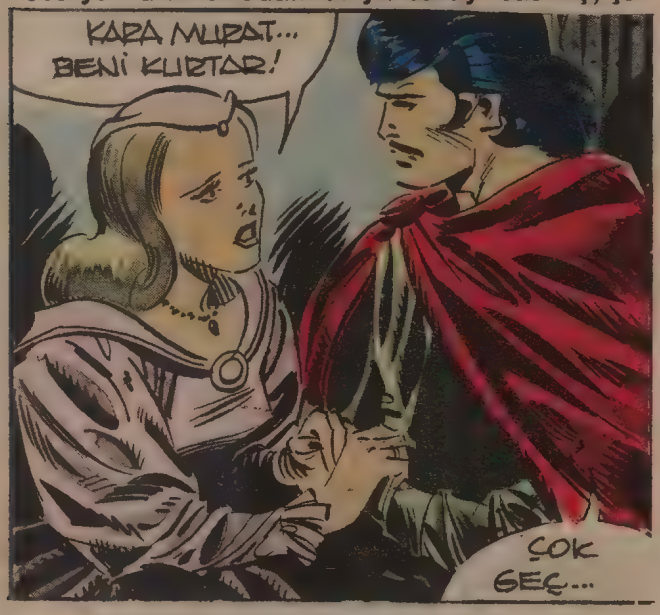

—Kara Murat. Ölmek istemiyorum. Beni kurtar! dedi.

Delikanlı ilgisiz bir tavırla mırıldandı:

—Çok geç.. Artık istesem bile bir şey yapamam. İçeriye girmek üzereler...

Bu sırada salonun kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve içeriye bir sürü silahlı adam doldu. Başlarında Astor'un eski arkadaşlarından Şövalye Orsini vardı.

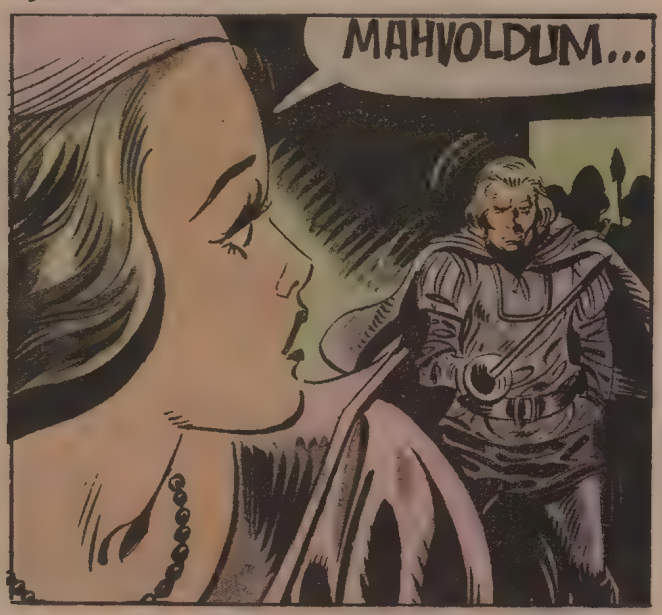

Kara Murat, Prenses Leonore'ye acı acı bakarak:

—Demedim mi? İçeriye girdiler bile. dedi.

Leonore:

—Mahvoldum! diye inledi. Yüzünde acı bir umutsuzluk, sınırsız bir ıstırap, derin bir ölüm korkusu vardı. Yaprak gibi titriyordu.

Kılıcından kan damlayan Şövalye Orsini korkunç bir sesle kükredi:

—Gebertin şu melun kadını...

Kara Murat hiç ummadığı bu durum karşısında kısa bir şaşkınlık anı geçirdi, elinde olmadan:

—Eyvah! diye bağırdı.

Şövalye Orsini, Kara Murat'ın haykırışını yanlış anladı, ona dönerek:

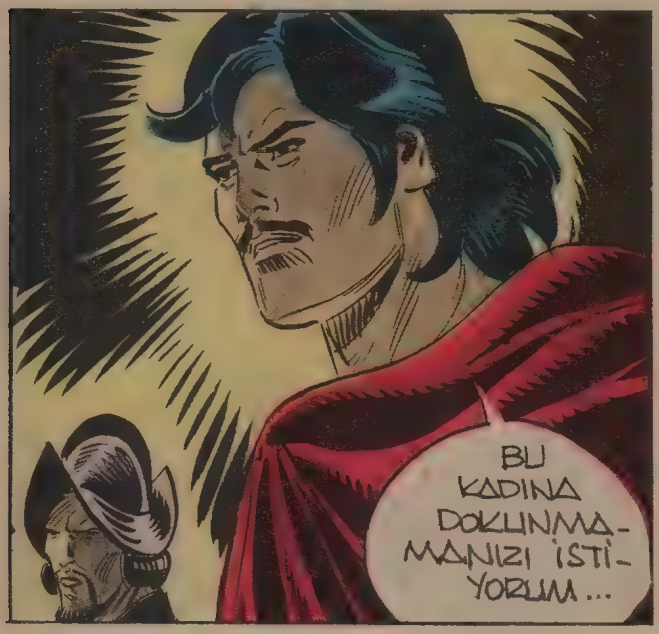

lirsin...

—Evet, var...

—Nedir?

—Bu kadına dokunmamanızı istiyorum..

Şövalyenin gözleri şaşkınlıkla büyüdü:

—Neee? Ona dokunmayalım mı? Neden?

Kara Murat, kaşlarını çattı:

—Senin korkmana gerek yok dostum, dedi. Astor'un emriyle sen bizim konuğumuz sun.. Sana dokunmayacağız...

Şövalye Orsini'nin dudaklarında karşısındakini küçük gören bir gülümseme vardı.

Kara Murat sert bir sesle:

—Astor nerede? diye sordu.

—Sarayın öbür bölümlerini zaptetmekle meşgul.. Bir isteğin varsa bana söyleyebi-

—Prenses Leonore, mahkeme huzuruna çıkacak ve kararı yargıçlar verecek...

Şövalye Orsini kahkahalarla güldü:

—Deli misin sen? Biz onu çoktan mahkûm ettik.

Kara Murat şövalyeyi garip bir bakışla baştan aşağıya süzdü. Bu adama kızmaya başlamıştı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

28 MAYIS 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 331 FİYATI 500 KURUŞ

KARA MURAT'ın okurlarına armağan yağmuru

(Ayrıntılı bilgi 15'inci sayfada)

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

—Bak şövalye, dedi. Ben Leonore'ye yargılanacağına dair söz verdim...

Şövalye Orsini dudak büktü, alaylı bir tavırla:

—Senin sözün bizi ilgilendirmez ahbap, dedi. Sen canını kurtardığına şükret.. Haydi arkadaşlar.. Gebertin şu kadını...

Adamlar:

—Öldürelim... Parçalayalım şeytanı!

diye haykırarak Prenses Leonore'ye doğru atıldılar..

Genç kadın gözlerini kapadı ve ölümü bekledi...

Ama beklediği ölüm gelmedi...

Çünkü Kara Murat şimşek gibi bir hızla kılıcını çekerek öfkeli sürü ile genç kadının arasına girmişti...

Şövalye Orsini bağırdı:

—Karşımıza çıkma, seni öldürürüz.. Emrediyorum çekil önümüzden...

Kara Murat, gözlerinde şimşekler çakarak haykırdı:

—Ben de size buradan defolup gitmenizi emrediyorum!..

Şövalye Orsini şaşırdı:

—Nee? Bize isyan mı ediyorsun?

—Sadece bu kadına el sürmemenizi istiyorum. Çünkü ben bugüne kadar verdiğim her sözü tuttum... Prenses Leonore yargılanıncaya kadar benim himayemdedir...

—Bu bize isyan demektir...

—Nasıl isterseniz öyle kabul edin...

Şövalye Orsini öfkesinden mosmor oldu:

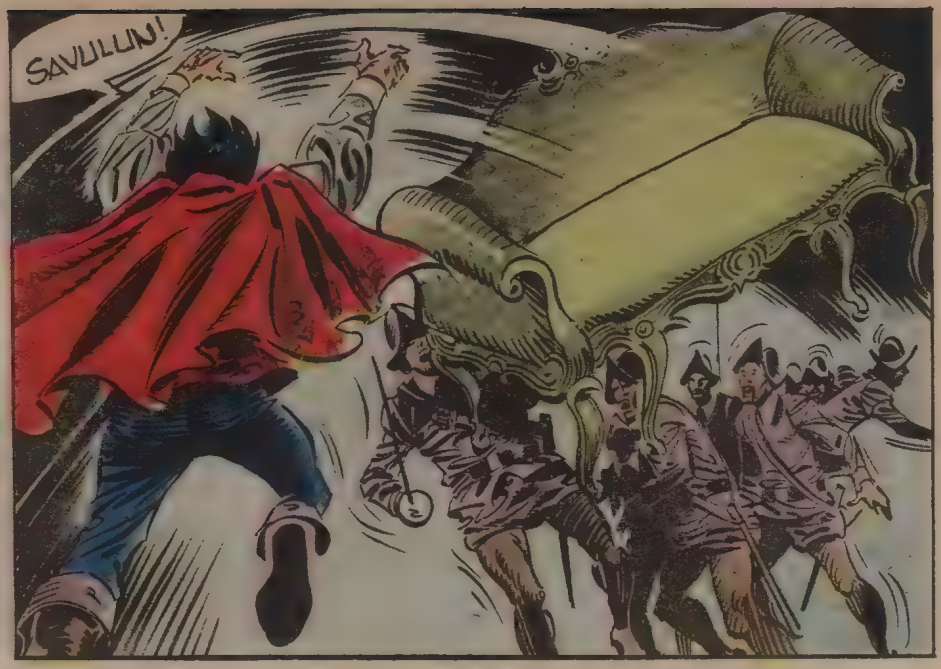

—Alçak herif! Nankör köpek... Senin canını bağışlamamız yetmiyor mu? Askerler ileri...

Adamlar hızla atılırken Kara Murat kılıcını havada vınlatarak kükredi:

—Savulun!..

Şövalyeler şimşek gibi daireler çizen keskin kılıç karşısında birkaç adım geriledi.

Kara Murat, bundan yararlanıp salondaki koca bir kanepeyi havaya kaldırarak Şövalye Orsini ile adamlarının üzerine savurdu:

—Savulun!..

Kanepe havada bir kere döndü ve tüm ağırlığıyla saldırganların tepesine düştü. Küfürler, çığlıklar, iniltiler salonu kapladı.

Şövalye Orsini son anda yana sıçramış,

koca kanepe başının bir karış önünden geçmişti.

Gürültü kesildiği zaman şövalyelerden dördünün ağır yaralandığı görüldü.

Prenses Leonore, sonsuz bir hayranlık içinde Kara Murat'ın bu olağanüstü direnişini seyrediyordu. Düşmanı için bile kendisini tehlikeye atmaktan çekinmeyen bu genç, nasıl bir insandı böyle? Nasıl bir yürek vardı onda? Bazen sert ve acımasız, bazen son derece insancıldı. Yiğit bir erkekti kısacası...

Şövalye Orsini, adamlarının korkuyla kaçıştığını görünce, kudurmuşcasına bağırdı:

—İleri, rezil herifler.. Kaçanın derisini yüzerim.. Atılın.. Gebertin şunları...

Adamlar, yeniden saldıracak oldular. Ama bu kez Kara Murat şöminenin yanında duran büyük, mermer heykeli kavramış, yerinden kopartarak üzerlerine fırlatmıştı.

Birkaç kişi, mermer heykelin altında ezildi, kalanlar çil yavrusu gibi dağıldılar.

Prenses Leonore, ölüm tehlikesini unutmuş, derin bir hayranlık içinde kahraman genci seyrediyordu. Bu adam kendisini sev-

sından yol açarım! Sen beni izle.. Aşağıda at var mı?

—Evet.. Avlunun sağında bir ahır var. Orada her an harekete hazır birkaç at bulunur.

—Güzel... Aşağıya inince hemen hayvanlardan birinin üzerine atlarsın.. Seni bu azgın heriflerin elinde bırakamam... Mahkemeye çıkıncaya kadar sana kimse el süre-

se, emrine girse, yalnız Venedik'i değil, bütün Avrupa'yı eline geçirebilirdi.

Bu arada Şövalye Orsini'nin ortalığı inleten sesi duyuldu:

—Allah belanızı versin! İkinizi de yakalayıp derinizi yüzmezsem, bana da Orsini demesinler...

Kara Murat Prenses Leonore'ye:

—Ben bu kabadayı taslaklarının ara-

yecek...

Kara Murat bir mermer heykeli daha adamların üzerine savurdu. Korkudan dövüşecek halleri kalmayan şövalyeler kaçacak delik aradılar...

Kara Murat, arkasından gelen Prenses Leonore'yi koruyarak elinde kılıcıyla salondan fırladı, aşağıya inen merdivenlere atıldı..

Bir dakika sonra avluya ulaştılar..

Prenses Leonore atları çıkarmak için ahıra koşarken Kara Murat peşlerinden yetişip üzerlerine saldıran adamları uzun kılıcıyla durdurdu..

Şimdi yaman bir dövüş oluyordu.. Delikanlının şimşek çakan kılıcı havada ölüm daireleri çiziyor, yaralanan adamlar haykırarak yere yuvarlanıyordu..

Kara Murat hem vuruşuyor, hem de atlara doğru geriliyordu.

Leonore hayvanları ahırdan çıkarmış ve Kara Murat'ın yanına gelmişti...

Delikanlı son bir hamle yapıp adamları geri püskürttükten sonra çevik bir hareketle atın üzerine sıçradı ve yıldırım gibi ileri fırladı...

Prenses Leonore de onu izliyordu.

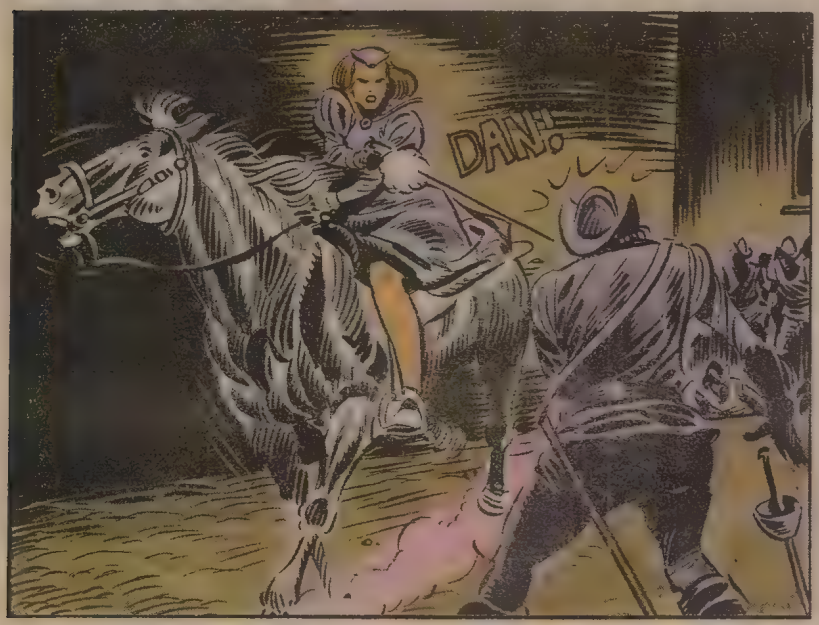

Adamlardan biri Leonore'nin atını dizginlerinden tutmaya kalkıştı ama, kadının elinde beliren tabancadan çıkan kurşunla beyni parçalanarak cansız yere serildi.

Kara Murat'la Prenses Leonore ok gibi fırlayarak dışarıya atıldıktan sonra atları dört nala sürerek sokağın öbür ucunda kayboldular...

Bu sırada sarayın zaptını tamamlayan Astor, avludaki gürültüleri duyarak adamlarıyla oraya koşmuştu.. Durakoğlu da yanındaydı.. Avluya varınca ikisi de ortalığın acıklı halini görüp şaşırdılar..

Şövalye Orsini yaralı bir halde yerde kıvranıyor, öfkesinden ağıza alınmayacak küfürler savuruyordu. Astor'u görünce:

—Kuduz gibi bir herif o.. Şeytanın ta kendisi! dedi..

Astor sordu:

—Kim? Kimden bahsediyorsun sen?

—Arkadaşın olduğunu söyleyen yabancıdan.

—Kara Murat'tan mı?

—Evet, ondan bahsediyorum.. Kaçtı. Prensesi de kaçırdı. Koşun, yakalayın onu...

Durakoğlu başını sallayarak acı acı gülümsedi:

- Ortalığı bu halde görünce aklıma gelmedi değil.. Böyle şeyleri ancak o yapabilir..

Astor şaşırmış bir halde Şövalye Orsini'ye bakıyordu:

—Anlaşıldı.. Sizi bu hale Kara Murat getirdi.. Peki neden kapıştınız? Neden kızdırdınız onu?

—Prensese dokunmamamızı istedi. Ona, yargılanacağına dair söz vermiş...

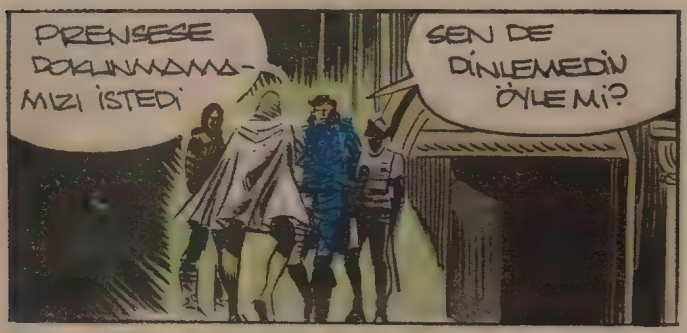

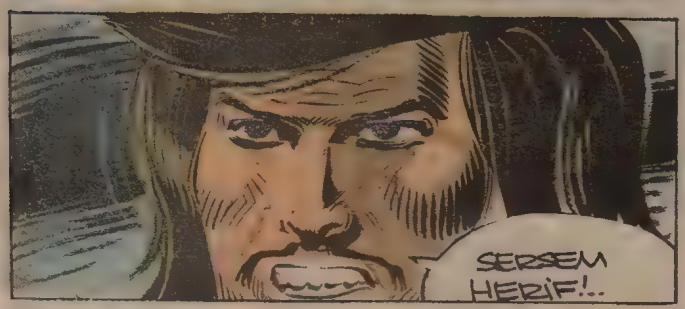

—Sen de dinlemedin, öyle mi?

—Evet.. Düşmanımız olan o kadının derhal öldürülmesini istedim...

Astor'un yüzü öfkeyle kasıldı, bakışları kararardı, sert bir sesle Orsini'yi azarladı:

—Sersem herif.. Kara Murat'ı tanımadığın belli.. O verdiği her sözü tutar.. Onu kavgaya siz zorlamışsınız.. Bunun cezasını da pek acı şekilde ödediğiniz şu acıklı halinizden anlaşılıyor.

Astor, çevresine kızgın kızgın bakarak devam etti:

—Aptallar!.. Venedik'in kurtuluşunu Kara Murat'a borçluyuz.. O, bizim için dövüştü, kılıcını ve zekâsını bizim için kullandı.. Siz, şükran borcunuzu böyle mi ödersiniz?

Şövalye Orsini bu sözleri duyunca, kafasına tokmak yemiş gibi sarsıldı, boğazından derin bir inilti çıktı ve düştü, bayıldı..

★ ★ ★

Kara Murat ile Prenses Leonore, atlarını dört nala sürerek şehirden çıktılar.

Arkalarından gelen hiç kimse yoktu.

Kara Murat:

"—Allah Allah.. Bizi neden kovalamıyorlar acaba?" diye düşünürken Prenses Leonore atını birdenbire durdurdu...

O sırada tam İsenzo köprüsünün üzerindeydiler... Aşağıda koca ırmak gümbür gümbür akıyordu.. Kabaran dalgalar halinde akan sarı renkli azgın suların, korkunç bir görünüşü vardı...

Kara Murat sordu:

—Neden durdun? Gerçi peşimizden

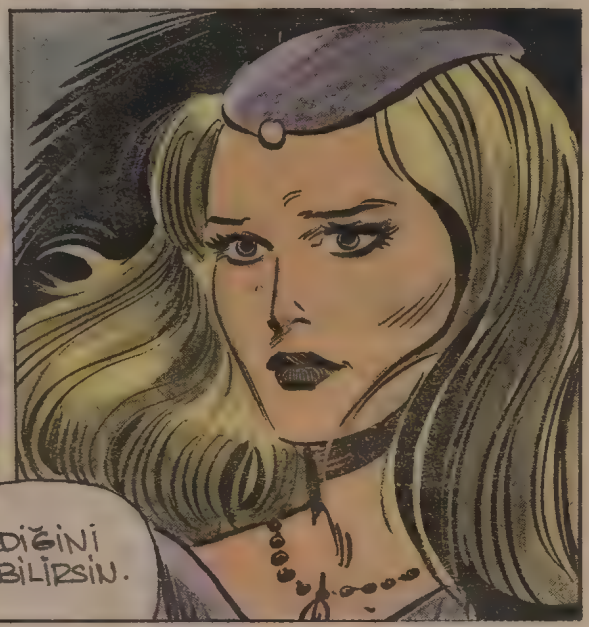

gelen yok ama, hiç durmadan buralardan uzaklaşsak daha iyi olur...

Leonore titriyor gibiydi. Güzel yüzünde ve ışıltılı gözlerinde garip bir heyecan vardı:

—Sana bir şey sormak istiyorum Kara Murat...

—Hay hay... Dilediğini sorabilirsin...

En masum insanların canını almak için kılı kıpırdamadan emir veren, en müthiş olaylar karşısında bile soğukkanlılığını kaybetmeyen Prenses Leonore'nin içinde müthiş bir savaş vardı...

O ana kadar, bir kadın olarak arzularıyla savaşmıştı.. Kadınlığına isyan etmiş, kalbine boyun eğmemişti.. Ne var ki, artık mücadeleden irade gücü değil, duyguları galip çıkmıştı...

O mağrur kadın aşka yenilmişti sonunda...

Aşkı istemiyor,fakat istemediği halde:

"Seviyorum.. Seviyorum" diye mırıldanıyordu...

Bu gerçeği kendi kendine inkar etmeye çok çalışmış, hatta bu yüzden İşkodra'da Kara Murat'ı öldürmeye bile kalkmıştı...

Kara Murat ortadan kalkınca bu aşktan da eser kalmayacağını sanıyordu.

Ne var ki, tüm bunlar boş bir umuttan ibaret kalmıştı...

Aylar sonra Kara Murat'ı karşısında görünce aşkın ne demek olduğunu yeniden hatırlamış, kalbinde o eski fırtına yeniden esmeye başlamıştı.

Bu kaçınılmaz, inkâr edilmez bir gerçekti...

Prenses Leonore, Kara Murat'ı seviyordu.. En ateşli bir kadın nasıl sevebilirse öyle seviyordu hem de...

Kendisini mahveden, mahkeme huzuruna çıkarıp idam ettirecek olan Kara Murat için çıldırıyordu...

Birden kararını verdi, bakışları değişti.. Şimdi gözlerinde sonsuz bir gurur ışığı yanıyordu... Kara Murat'ı deneyecekti.. Bu bir ölüm denemesi olacaktı...

Bir an ikisinin bakışları karşılaştı..

Kara Murat,içinde garip ve anlaşılmaz bir heyecan uyandığını hissetti.. Kendisini toparlamaya, Leonore'nin şimdiye kadar yaptığı ihanetleri düşünerek ondan nefret etmeye çalıştı... Olmuyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 HAZİRAN 1950 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 152 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

Hayır, olmuyor, yüreğinde Prenses Leonore'ye karşı nefret uyanmıyordu.

Leonore yumuşak bir sesle konuştu:

—Kara Murat.. Beni kurtardın. Bunun için sana teşekkür borçluyum. Ama önemli bir mesele var...

—Nedir o?

—Gerçekten beni mahkemeye çıkarmaya kararlı mısın?

vap ver...

Genç adam, derin derin içini çekti.

—Evet.. Seni mahkemeye çıkaracağım...

—Onların beni idama mahkûm edeceklerini biliyorsun...

—Bağışlamaları için ricada bulunurum...

—Sadece o kadar mı?

—Evet...

Kara Murat bütün vücuduyla titredi. Bir an cevap veremedi. Çenesi donmuş gibi, kaskatı kesilmişti sanki..Sesi boğazında düğümlendi, yutkundu.

Leonore'nin gözlerinin kenarlarında inci tanesi gibi yaşlar belirmişti. Bu yaşlar, uzun kirpiklerinin uçlarında birikiyordu. Israrlı bir sesle sordu:

—Ne diyorsun Kara Murat? Soruma ce-

Prenses Leonore, şimdi tir tir titriyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

—Son sözün bu mu?

—Evet...Tanrı'nın huzurunda verdiğim sözü tutmam gerek...

—Demek beni sadece bunun için kurtardın? Ben de sanmıştım ki...

—Ne sanmıştın?

—Beni sevdiğini.. Beraber mutlu bir hayat yaşayacağımızı...

Kara murat,yüreğinde esen fırtınayı belli etmemeye çalışarak soğuk bir sesle mırıldandı.

—Yanılmışsın...

Prenses Leonore, kalbini ele geçiren bu erkeğin aşkına karşılık vermeyişinden doğan müthiş bir kinle başını kaldırdı, öfkeyle Kara Murat'a baktı, içinden:

"Mademki öyle, o halde ölmesi gerek" diye mırıldandı.

Kara Murat, hakkındaki idam kararını böylece verdikten sonra, gözlerinde sonsuz bir gurur ışığı parladı ve:

—Son sözün buysa, öleceksin Kara Murat! dedi.

Bu söz, en cesur insanı bile titretecek kesinlikle söylenmişti.

Aynı anda, genç kadının iki elinde, iki piştov belirdi. Ansızın dizginleri bırakmış ve atın eğerindeki silahları kılıflarından çekmişti.

Kara Murat,dondu kaldı.

Böyle bir durumu hiç düşünmemişti.

Prenses Leonore, hırçın bir sesle:

—Ölüme hazırlan Kara murat! diye bağırdı.

Genç adam gözlerini ateş ve ölüm kusmaya hazır bir halde, üzerine çevrilen tabancaların namlularına dikti.

Tüyleri diken diken olmuştu ama korkusunu karşısındakine belli etmiyordu. Şaşılacak derecede sakin bir sesle:

—Hazırım! dedi.

Kara Murat, o ölüm anında bile karşısındaki müthiş kadının öfkelendikçe artan ve durmadan değişen güzelliğini seyrediyordu.

Leonore, aynı hırçın tavırla konuşmaya devam etti:

—Sen şimdiye kadar aşk nedir bilmemiş olan bir kadın tarafından sevildin..Evet, seni sevdim Kara Murat. Sen öldükten sonra da sever miyim bilmiyorum. Yalnız aklımda budalaca gururun kalacak ve senin için "Ben bir aptalı sevmiştim" diyeceğim.

Delikanlı zehir gibi alaylı bir dille cevap verdi:

—Doğrusu hakkımdaki bu düşüncelerin için sana teşekkür edemeyeceğim. Aptal olmak hoş bir şey değil çünkü..Seni kurtarmakla aptallık ettiğim doğru...

Leonore, sayıklar gibi tekrarladı:

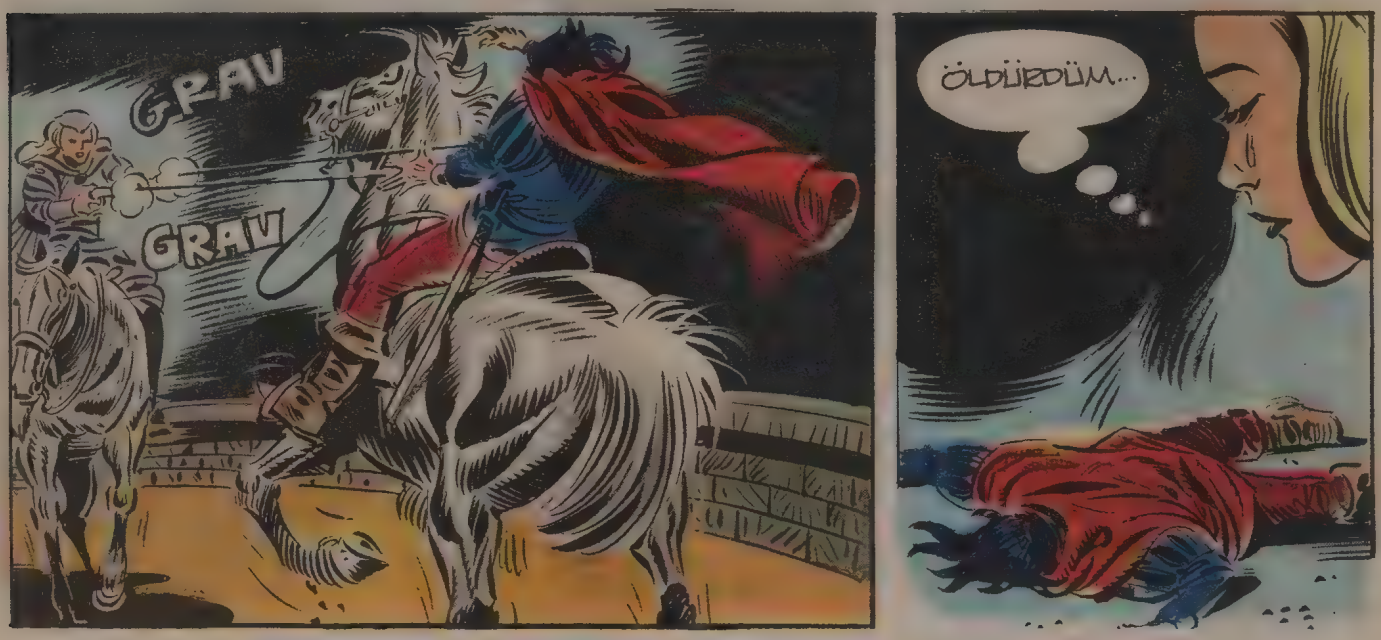

—Evet sen bir aptalsın Kara murat..Ve aptal olduğun için ölüyorsun...

Kara murat, zaman kazanmak için bir şeyler söylemek istedi ama buna vakit bulamadı..

Prenses Leonore'nin elindeki tabanca, peş peşe gürledi:

—Grav.. Grav...

İki ayrı tabancadan çıkan, iki kurşun Kara Murat'ın göğsüne isabet etti ve delikanlı yıldırım çarpmış gibi sarsılarak atının üzerinden yere yuvarlandı...

Leonore'nin gözlerinden yaşlar süzülüyordu...

Zalim kadın hayatta sevdiği tek erkeği öldürdüğü için ağlıyordu...

Boş gözlerle, elindeki tabancalara baktı. Namlularından hâlâ duman tütüyordu. Çevreyi keskin bir barut kokusu sarmıştı...

Leonore hıçkırdı:

—Öldürdüm.. Öldürdüm onu...

Derin derin içini çekti. Sonra karanlık ve kasvetli gökyüzüne baktı. Gözleri ıslak ıslaktı...

—Yaşamak için onu öldürmem şarttı! diye mırıldandı.

O sırada, uzaktan bir atlının yolda büyük bir toz bulutu kaldırarak, köprüye doğru yaklaşmakta olduğunu görüp, irkildi.

Gelen, tek kişiydi.. Bu adam kim olabilirdi? Dost mu, düşman mı?

Prenses Leonore, hızla yaklaşan atlının,

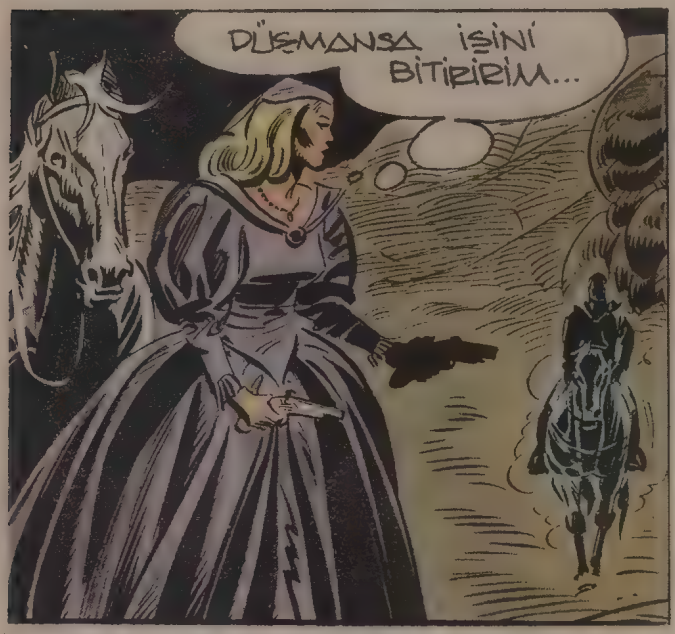

tek kişi olduğunu görünce, kaçmayı düşünmedi bile..Çok tedbirli bir kadındı..Hemen atının heybesinden barut ve kurşun çıkarıp, boşalan tabancalarını doldurmaya koyuldu.

O devrin silahları namludan doldurulur ve sadece tek kurşun atardı. Prenses Leonore:

"—Gelen düşmansa bir kurşunla işini bitiririm" diye düşündü.

Birden yaklaşan süvarinin Ulaş Bey olduğunu görerek, gözleri sevinçle parladı. Venedik'ten kaçıp, Floransa'ya gitmeyi düşünüyordu. Bu uzun yolculuk sırasında böyle güçlü bir erkeğe son derece ihtiyacı vardı. O yolları bir kadının tek başına aşması olanaksızdı.

Ulaş Bey, yıldırım gibi gelip Prenses Leonore'nin yanında durdu.

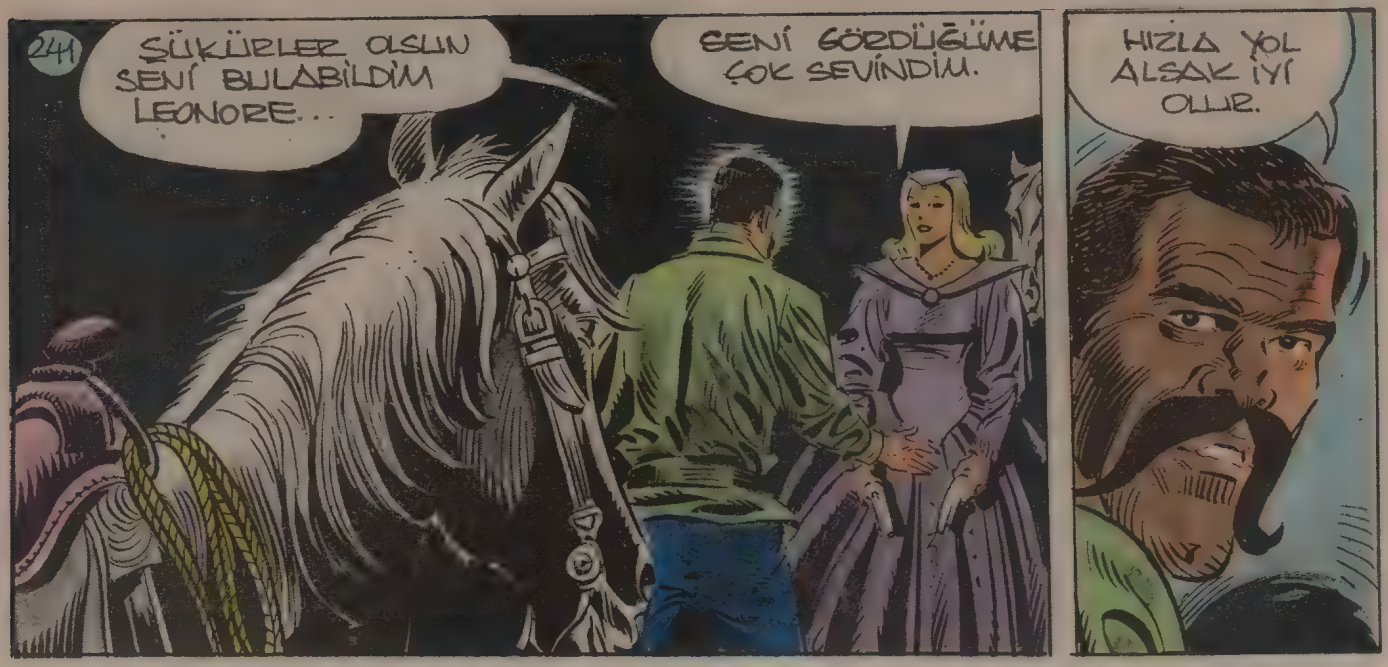

Leonore silahlarını daha rahat doldurmak için atından inmişti.

Köprünün ortasında dimdik durarak Ulaş Bey'i bekliyordu.

Ulaş Bey, çevik bir hareketle yere sıçradı ve coşkun bir heyecanla:

—Şükürler olsun, seni bulabildim Leonore, dedi.

Genç kadının yüzünü mağrur bir gülümseme kapladı. Az önce ağladığını unutmuştu bile...

—Seni gördüğüme çok sevindim Ulaş Bey...Yardımına o kadar ihtiyacım var ki,dedi.

Ulaş Bey, başını çevirip geldiği yola uzun uzun dikkatle baktı. Arkasından gelen olup olmadığını anlamak istiyordu:

—Burada durmasak ve hızla yol alsak iyi olur sanırım! dedi...

Leonore sordu:

—Saraydan nasıl kurtuldun?

Ulaş Bey, alçakgönüllü bir gülümsemeyle cevap verdi:

—Vuruşarak...Kılıç kılıca dövüşerek kurtuldum..Kapıya varıncaya kadar birkaç kişiyi tepelemem gerekti...

Ulaş Bey'in gözleri birden az ötede yerde yüzükoyun yatan genç adama takıldı. Bakışlarında derin bir şaşkınlık pırıltısı dolaştı:

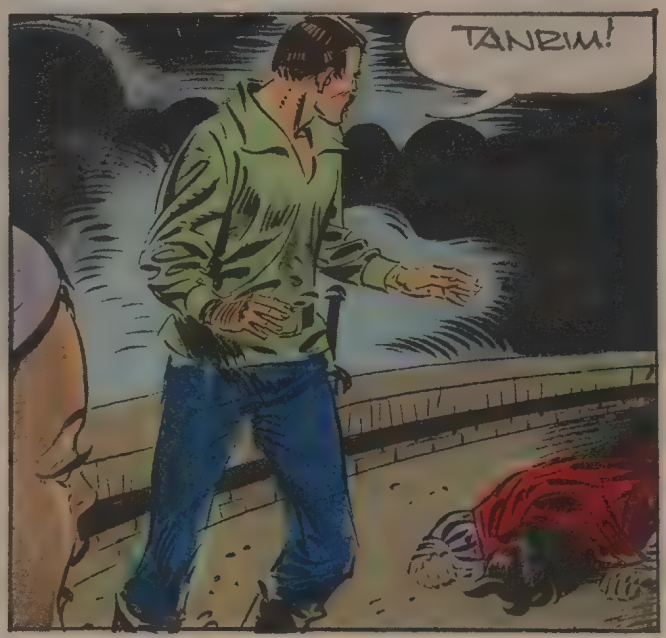

—Bu da kim?

Biraz durdu,daha dikkatle bakınca elinde olmadan haykırdı:

—Tanrım, Kara Murat bu...

Leonore, zalim bir şekilde gülümsedi:

—Evet, Kara Murat o..Can düşmanımız..

—Ne oldu ona?

—Öldü..Ben öldürdüm...

Ulaş Bey'in yüzü ansızın bembeyaz kesildi. Bakışlarında bir an korkunç kıvılcımların uçuştuğu görüldü. yumruklarını gökyüzüne kaldırdı, titreyerek haykırdı:

—Bunu yapmamalıydın Leonore!..

Ulaş Bey'in kükreyişi Prenses Leonore'yi korkuttu. Genç kadın iki adım geriledi. Kalbi parçalanacak gibi çarpıyordu şimdi...

—Neden? Neden yapmamalıydım? diye sordu.

Ulaş Bey, korkunç bir çehre ve boğuk bir sesle:

—Çünkü o senin hayatını kurtardı, dedi. O olmasa şu anda Venedik sarayında bıçaklarla delik deşik olmuş vücudunla kanlı bir pelte halinde yerlerde sürünürdün. Cesedini

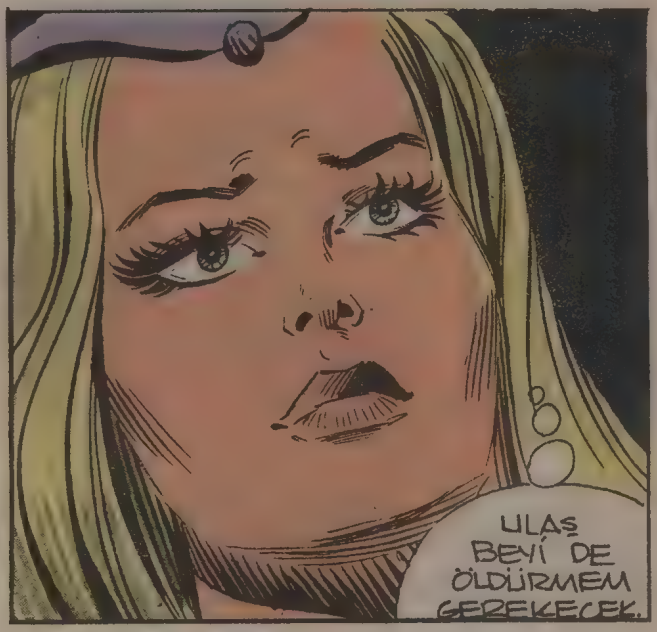

köpeklere yediririlerdi. Bu güzelliğin kalmazdı. Sen nasıl bir kadınsın? Nasıl böyle acımasız olabiliyorsun?

Ulaş Bey, kendini kaybetmiş gibiydi. gözlerinden ateş fışkırıyordu sanki...

Prenses Leonore, dimdik duruyordu. Rengi sararmıştı.

Ortalığa korkunç bir sessizlik çöktü...

Leonore, derin bir endişe içinde:

''Ulaş Bey'i de öldürmem gerekecek galiba'' diye düşündü.

Ama ona ihtiyacı vardı...

Adamı yatıştırmak için, son bir kez şansını denemek istedi. İki elinde yere doğru sarkık duran tabancaları her an doğrultup ateşleyebileceği için rahattı. En tatlı sesiyle:

—Belki haklısın Ulaş bey, dedi. Ama artık bunu tartışmak için vakit çok geç...

Ulaş Bey, boğuk ve vahşi bir sesle homurdandı:

—Senin ne kadar acımasız bir kadın olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Sende insanlıktan eser yok...

Leonore, gayet yumuşak bir sesle cevap verdi:

—Bu sözü, az önce Kara Murat da söylemişti. Belki haklısın. Ama ben böyleyim. Beni düşüncende, kalbinde, gerçekte olduğum gibi kabul ediyor musun? Hayatta bana destek olabilecek tek erkek sensin artık. Eğer beni olduğum gibi kabul ediyorsan elini uzat...

Ulaş Bey, değişik duygular içinde bocalıyordu. Leonore'den nefret etmek istiyor, fakat olmuyor, olmuyordu. Kalbinde bu kadına karşı nefret uyanmıyordu bir türlü...

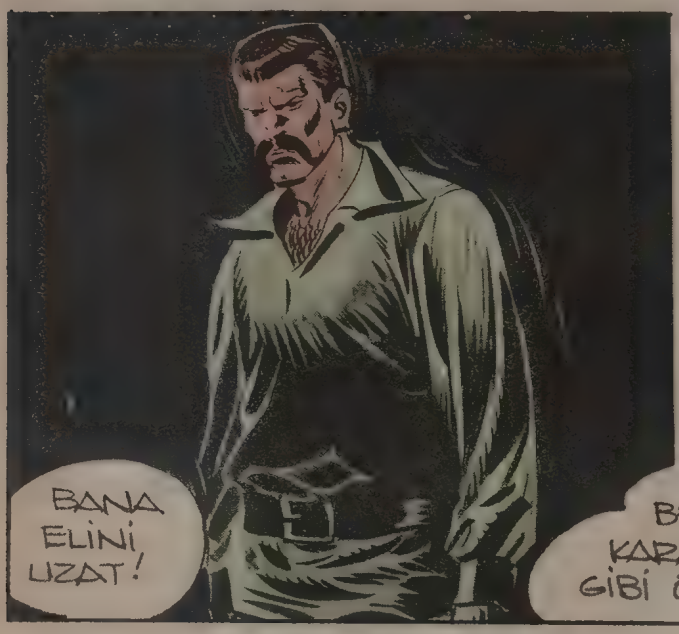

Leonore, en tatlı sesiyle tekrarladı:

—Bana elini uzat!

Ulaş Bey bütün vücuduyla titredi. Sonra eli, sanki kendi kendine hareket ediyormuş gibi uzandı. Fakat yarı yolda hareketsiz kaldı. Donmuş gibi kaskatı kesilmişti. Birden bire kafasından şu düşünce geçti:

"—Yalan söylüyor... Tehlikeden kurtulunca beni de Kara Murat gibi öldürecek. Ona bu fırsatı vermemeliyim."

Ulaş bey'in sararan çehresi ve bakışlarındaki ölüm ifadesi Leonore'yi birden ürküttü. İki adım geri çekilerek korku ile mırıldandı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

11 HAZİRAN 1980 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 333 FİYATI 500 KURUŞ

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

"—Artık bu adama da güvenemem.. Ondan kurtulmam gerek!"

Birden, genç adam hakkındaki idam kararını vererek çılgın bir sesle haykırdı.

—Seni de öldüreceğim Ulaş Bey.. Öldüreceğim, anlıyor musun?

Ulaş Bey'in öfkesi geçmiş, şimdi biraz sakinleşmişti.. Acı acı gülümseyerek.

—Önemi yok, dedi.. Benim için yaşamanın artık bir anlamı kalmadı. Nasıl olsa, seni yakalayıp, cellata teslim ederler. Durakoğlu ve Astor yakanı bırakmaz..

Prenses Leonore, keskin bakışlarını Ulaş Bey'in gözlerine dikti. Genç adamın gözlerinde hiç bir korku yoktu. Yalnız dudakların da, ölmek üzere olan bir insanın soluk gülümsemesi vardı...

Leonore öfkeli bir sesle:

—Ölmeye hazırlan Ulaş Bey! diye bağırdı. Az sonra sen de Kara Murat'ın yanında olacaksın..

Piştovların namlularını Ulaş Bey'e doğrulttu. Parmakları tetikte, ateş etmek üzereydi...

Aynı anda, genç kadının arkasından kes kin ve alaylı bir ses duyuldu.

—Prenses hazretleri! Ulaş Bey'i benim yanıma yollayacağına, ben onun yanına gitsem daha iyi değil mi? Henüz ikimiz de ölmek için pek genciz...

Prenses Leonore, ansızın dehşet içinde kaldı.. Perişan bir halde başını çevirdiği vakit, moraran dudaklarının arasından umutsuz bir feryat fışkırdı.

—Kara Murat!.

—Evet.. Ta kendisi Prenses. Sapasağlam ve dipdiri karşındayım.

Kara Murat, ayağa kalkmıştı. Sakindi, ama gözleri çanaklarından fırlamış, yüzünün çizgileri gerilmiş, bir ölüm heykeli gibi dimdik duruyordu.

Leonore, alnında biriken birkaç damla teri elinin tersiyle silerek, korkunç bir kabus görüyormuş gibi kekeledi.

—Hortlamış.. Hortlamış...

Genç kadın, tir tir titreyerek yuvaların dan fırlayan gözlerini Kara Murat'a dikti. Elindeki tabancaları bile unutmuştu. Mezardan çıkmış bir hayaletten korkuyormuş gibi gerilemeye çalıştı,sırtı köprünün kenarına yaslanınca durdu.

Göğsünü, müthiş bir hıçkırık doldurdu.

Soluk alamıyordu. Ölüyor gibiydi..

Kara Murat, nasıl oluyor da yaşıyordu?

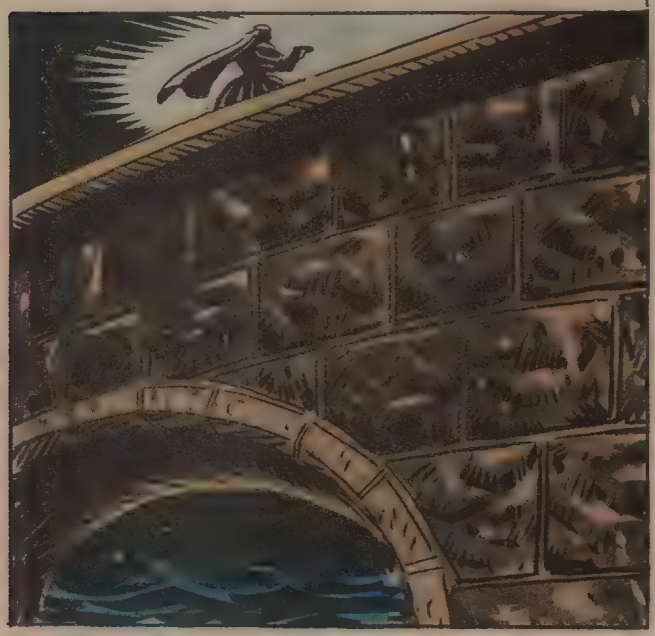

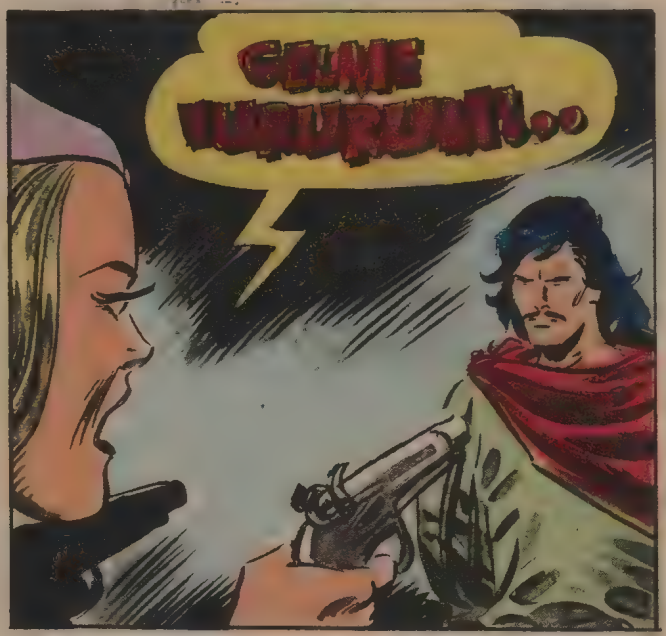

Herhalde korkunç bir düş görüyordu.. Müthiş bir kabustu bu..,Ve elbette bu kabustan uyanacaktı.

Karşısındaki korkunç hayali, gözlerinin önünden kovalamaya çalıştı, başaramadı.

Kara Murat yavaş yavaş üzerine doğru geliyordu. Bakışlarında ölüm kararı vardı.

Prenses Leonore birden elindeki tabancaları hatırladı, gözlerinden bir delilik ışığı geçti. Silahları Kara Murat'a doğru çevirerek çılgıncasına haykırdı:

—Gelme, vururum!.

Fakat, Kara Murat durmadı. Ağzından tek kelime çıkmadan ağır ağır yaklaşmaya devam etti. Dudaklarında, insanın iliklerini donduran müthiş bir gülümseme vardı.

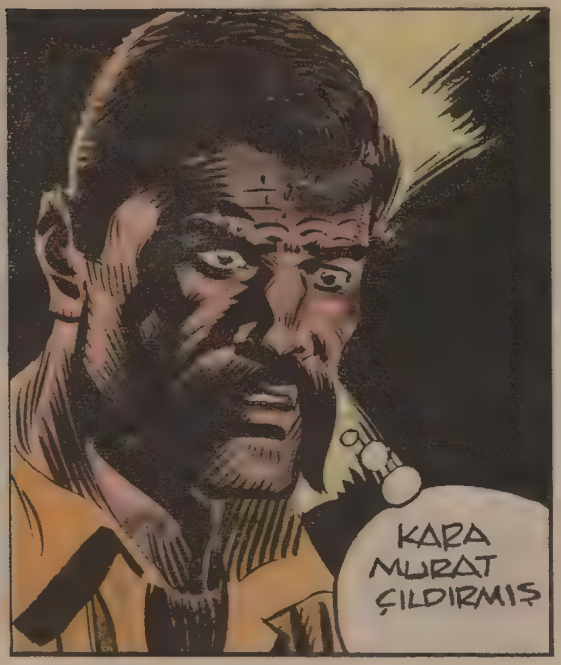

Leonore, korkudan ölürcesine tekrar bağırdı:

—Dur, yoksa yemin ederim ki, ateş edeceğim...

Bu tehdit de Kara Murat'ı durdurmaya yetmedi...Ağır ağır ilerlemeye devam ediyor bakışları ölüm alevleriyle tutuşuyordu.

Ulaş Bey,kaskatı kesilmiş, sapsarı bir yüzle bu akıl almaz sahneyi seyrediyordu. Alnı ter içinde kalmıştı!

"Kara Murat çıldırmış!.. Ölmek mi istiyor?" diye düşündü...

Aynı anda, Prenses Leonore'nin elindeki tabancalardan biri, kulakları sağır edici bir gürültüyle patladı. Çevreye duman ve barut kokusu yayıldı.

Ulaş Bey, feryat etmemek için dudaklarını ısırdı..

Aaaa...O da ne?

Kurşun, Kara Murat'ın tam göğsüne rastlamış, genç adam sarsılmış, ama yıkılmamıştı.

Hiç telaş etmeden, ağır ağır Prenses Leonore'ye doğru yaklaşmaya devam ediyordu. Ulaş Bey, gözlerine inanamadı...

Bu nasıl işti böyle?

Prenses Leonore, müthiş bir paniğe kapılmıştı. Korkunç bir andı bu...

Umutsuz bir telaşla, ikinci tabancayı da ateşledi.

Kurşun hedefi buldu, Kara Murat sarsılır gibi oldu ama durum inanılır gibi değildi.

Genç adam hâlâ yürümeye devam ediyordu..

Prenses Leonore, gerilemek istedi ama artık kaçacağı yer yoktu. Yüzü, ölü çehresi gibi sarardı, gözleri bulandı. Korku tüm benliğine hakim olmuştu:

—Hayalet... Hayalet bu! diye inledi.

Kara Murat'a kurşun işlemiyor muydu? Çıldıracak gibiydi... Birden kararını verdi. Köprünün korkuluğunu aşıp, kendini İsenzo nehrinin azgın dalgalarının arasına attı.

Genç kadının düşmesiyle, sulara gömülmesi bir oldu. O ana kadar konuşmayan Kara Murat:

—Leonore! diye bağırdı.

Genç kadının başı, dalgaların arasında bir an görünür gibi oldu, sonra yine kayboldu.

İsenzo nehrinin soğuk ve pis dalgaları Prenses Leonore'yi sürükledi götürdü. Kara

Murat hüzün dolu bir sesle..

—Onun ölmesini istemiyordum. Onun ölmesini hiç bir zaman istemedimdi, diye mırıldandı...

Delikanlı, köprünün üstünde bir süre mıhlanmış gibi kalakaldı.

Sonra, birdenbire omuzuna bir el dokununca irkildi, döndü, baktı...Ulaş Bey yanıbaşında duruyordu.

Adamın yüzü, allak bullaktı. Gözlerinde derin bir hüznün ifadesi vardı. Belli ki içinde şiddetli bir mücadele oluyordu. Acı acı:

—Galiba ikimiz de onu seviyorduk Kara Murat! dedi.

Kara Murat, Ulaş Bey'i tepeden tırnağa süzerek:

—Evet, etkileyici bir kadındı, diye mırıldandı. Ama onu sevdiğimi söyleyemem.. Büyük işler görmek hevesinde olan içi içini kemiren bu kadının ihtirası, ancak ölümle bitebilirdi.. Ve öldü....

Ulaş Bey, utana sıkıla başını öne eğerek mırıldandı.

—Ben ona aşıktım.

—Biliyorum.. O da seni amacına ulaşmak için silah olarak kullandı. Oysa kalbinde ki korkunç ihtirası olmasa bir sevgi ve güzellik ilahesi olabilirdi. O zaman aramızda kin yerine dostluk kurulurdu.

Ulaş Bey, derin bir ıstırabın yükü altında eziliyor gibiydi. Kara Murat'ın yüzüne bakamıyordu.

—Evet, yanlış hareket ettim. Onun tarafını tutup, sana kılıç çekmem büyük bir hatay-

dı. Seni öldürmek istediğim halde sen beni kurtardın. Yüce ruhlu bir insansın Kara Murat. Şimdi dilersen beni öldür. Artık sana kılıç çekemem...

Kara Murat ağır ve içe işleyen bir sesle mırıldandı.

—Seni affediyorum Ulaş Bey.. Ama bir gün bunun karşılığını isteyeceğim. Haydi, şimdi hemen atına bin ve buradan uzaklaş. Çünkü gelenler var. Venediklilerin eline geçersen seni kurtaramam.

Gerçekten, yolun ucunda büyük bir toz bulutu yükselmişti.

Kalabalık bir kafilenin hızla köprüye yaklaştığı görülüyordu.

Bunlar, Venedik'te iktidarı tekrar ele geçirmiş olan Astor ve arkadaşlarıydı.

Ulaş Bey çevik bir hareketle atının üzerine sıçradı.

İNTİKAM KILICI

Artık kalbi, ağır bir yükten kurtulmuş gibiydi.

Atını sürerken birden dizginlere asılarak mıhlanmış gibi durdu. Yüz hatlarında düşünceli çizgiler belirmişti. Merak dolu bir sesle:

—Sana son bir sorum var, Kara Murat dedi.

—Çabuk sor, vaktin kalmadı.

—Leonore'nin sıktığı kurşunlar tam göğsüne isabet ettiği halde nasıl oldu da ölmedin? Bir sihir mi, bir büyü mü bu?

Kara Murat'ın yüzünü, alçak gönüllü bir gülümseme kapladı:

—İnan bana ,bunu önce ben de anlayamadım dostum.. İlk kurşun göğsüme çarptığı vakit, ölüyorum sandım. Ama yara bile almadığımı farkedince, nasıl şaşırdığımı anlata-

mam...

—Neden olduğunu şimdi anlayabildin mi?

—Evet, çok basit bir olay. Saraya baskın yapmadan önceki bir dövüş sırasında, elbiselerim paramparça olmuştu. Polis Müdürü Raffaello'nun karısı Elen, giymem için bana kocasının elbiselerini verdi.

Kara Murat bir an sustu. Gözlerini kapadı. Elen'in güzel yüzü hayalinde belirince, dudaklarını sevgi dolu bir gülümseme kapladı. Sonra, aynı sakin sesiyle devam etti.

—Elen'in bana giydirdiği yeleğin kılıç ve kurşun geçirmeyen zırhlı bir yelek olduğunu, az önce anladım. Ben de, "Bu yelek neden böyle ağır?" diye merak edip duruyordum...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 HAZİRAN 1980 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 334 FİYATI 500 KURUŞ

Kara Murat'ın yeni serüveni

ÖLÜM YOLU

Bugün başladık

ÖZET: Kara Murat'ı sırtından bıçaklayan Prenses Leonore Venedik'e dönmüştür. Şimdi yeni entrikalar çevirmeye hazırlanmaktadır. Durakoğlu da intikam almak için Venedik'e gider ...

Ulaş Bey.

—Evet, mesele şimdi anlaşıldı, dedi. Polis Müdürü Rafaello'nun zırhlı yelek kullandığını duymuştum. Çok şanslısın Kara Murat. Kadınlar tarafından seviliyor ve onlar tarafından korunuyorsun.

Ulaş Bey, Kara Murat'ı son bir kez selamladı.

—Allahaısmarladık! Sana olan borcumu unutmayacağım.

—Güle, güle...

Ulaş Bey, atını dört nala sürdü, köprüyü geçip, ağaçlıklar arasında gözden kaybolurken, kalabalık kafile, hızla gelip Kara Murat'ın yanında durdu.

Silahlı adamların başında Astor ve Durakoğlu ile birlikte genç bir kadın vardı. Yüzü korku ve heyecandan kasılmış olan bu genç kadın Elen'di.. Kendini atının üzerinden Kara Murat'ın kolları arasına bırakırken, çılgınca sevinç çığlığı attı.

—Ah.. Sana bir şey olacak diye öyle korktum ki, Kara Murat!..

Güzel kadının gözleri, sevinçle ışıl ışıl yanıyordu.

Kara Murat:

—Senin bana giydirdiğin zırhlı yelek hayatımı kurtardı Elen, dedi. Artık bana borçlu değilsin..

Genç kadının sıcak ve titrek dudakları Kara Murat'ın dudaklarını buldu. Sevgiyle uzun uzun öpüştüler...

-BU SERÜVENİN SONU-